

РОБЪРТ ЛЪДАЛЪМ

КНИГА

1

АПОКАЛИПТИЧНИЯТ ЧАСОВНИК

ПРОЗОРЕЦ

**РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ
АПОКАЛИПТИЧНИЯТ
ЧАСОВНИК
КНИГА ПЪРВА**

Превод: Магдалена Куцарова, Светлана Комогорова

chitanka.info

Робърт Лъдълм е автор на 19 романа, публикувани на 47 езика в общ тираж над 700 милиона. Романът „Апокалиптичният часовник“ беше публикуван в САЩ само преди месец и светкавично превзе класациите за най-четени книги. За броени дни „Апокалиптичният часовник“ стана хит в целия свят.

„Дру Латъм е законспирирания американски агент, който се опитва да разкрие най-зловещата тайна организация — Братството на Часовника.

С помощта на мистериозната вдовица Карин де Врийс той ще достигне до зашеметяващи разкрития... От уединената военна база в Алпите до парижките улици, от високите офиси във Вашингтон и Лондон до казината в Монако...

«Апокалиптичният часовник» е изпълнен с напрежение и неизвестност. Робърт Лъдълм уцели десетката!“

Ню Йорк Таймс

„За всеки нормален човек организираното зло, извършено от нацисткия режим, е една неразгадаема тайна, подобна на черна дупка в морала; то сякаш отрича природните закони, макар и да е част от самата природа.“

Дейвид Ансен

„Нюзуик“,

20.XII.1993 г.

Рядко съм писал посвещение по-дълго от два-три реда, но сега е по-различно по очевидни причини:

На моята любима спътница от повече от четирийсет години Мери и нашите деца Майкъл, Джонатан и Глайнис, които проявиха сила, търпение и неподражаемо чувство за хумор (присъщо на нашето семейство). Те са изключителни и аз никога не бих могъл да им изкажа докрай своята любов и благодарност.

„Баща ви се възстановява след операцията.

Кой ще отиде да го донесе?“

На блестящия кардиолог, доктор по медицина Джефри Бендър и на изключителния сърдечен хирург доктор Джон Елефтеридис, както и на целия екип от отделението по сърдечно-съдова хирургия в болницата Йейл — Ню Хейвън, които проявиха ненадмината сръчност и загриженост (мнението, че аз съм чудесен пациент, може да се оспори, за съжаление, не много убедително).

На нашия племенник доктор Кенет М. Кърнс, изключителен хирург, който проявява към своя недотам безгрешен чичо търпение, достойно за мъчениците. Кен, благодаря ти! Благодаря и на брат му, доктора по ядрена физика Доналд Кърнс. Благодаря ти, Дон, за ежедневните телефонни разговори и посещения. Благодаря на докторите Уилям Прескънис и Дейвид „Дука“ Гризе от отделението по

белодробни заболявания. Знам, че сте страхотни момчета и ще направя всичко възможно да се чувствам добре.

На нашите съседни И. С. „Изи“ Райдика и неговата съпруга Джанет, които винаги бяха готови да ни помогнат.

На докторите Чарлз Оугънбраун и Робърт Грийни от Спешното отделение на болницата „Норуолк“, Кънектикът, и на всички онези чудесни хора, които накараха тежко болния странник да повярва, че ще доживее до следващия ден. Това е несъмнен подвиг.

Накрая, въпреки всичките ми усилия да го запазя в тайна, благодаря на всички хора, приятели и непознати, които със сигурност считам за приятели, за всички писма и картички с добри пожелания. Получих ги с благодарност и жадно ги прочетох.

А сега нещо за разведряване: дори в най-мрачните ни моменти има нещо смешно. По време на съвсем нормалното сапунисване и къпане в дните преди и след операцията, любезната медицинска сестра ме обърна и с поглед, изпълнен с респект, каза: „Не се безпокойте, господин Л., ще продължа да ви уважавам“.

Амин. Още веднъж изказвам дълбоката си благодарност на всички. Готов съм да участвам в надбягването.

Робърт Лъдълъм

ПРОЛОГ

По алпийската пътека високо в планините на Хаусрук, Австрия, бушуваха снежни виелици и свирепи северни ветрове, а долу в низините бе ранна пролет — минзухарите и нарцисите вече бяха напъпили. Всъщност тази пътека не водеше нито към граничен пост, нито към пропускателен пункт между два планински района. А и човек не би могъл да я намери на нито една от общодостъпните карти.

Тя водеше към здрав и солиден мост, широк точно колкото да мине кола по него. Свързваше двата края на клисура, широка осемдесет фута. На няколкостотин фута под моста течеше приток на река Залцах. Ако човек минеше по моста и през лабиринта от дървета, щеше да стигне до тайно шосе. В просеката наред планинската гора се виеше стръмна пътека, която се спускаше цели седем фута надолу към затворена котловина. Там цъфтяха минзухари и нарциси. Пролетната равнина бе изпъстрена от зелени ниви и от още по-зелени дървета... Сред тях бяха скупчени ниски постройките с покриви боядисани напречно в наситено зелено. Невъзможно беше да се видят от високо — те просто се сливаха с планинския терен. Това бе главната квартира на Die Brüderschaft der Wacht, Братството на Пазителите — основателите на Четвъртия Германски Райх.

По моста вървяха два силуета, облечени в плътни канадки, кожени ушанки и здрави алпийски ботуши. Двамата мъже криеха лицата си от брулещия вятър и връхлитания сняг. С несигурни стъпки те стигнаха другия бряг и този, който вървеше отпред, се обади:

— Не бих искал да минавам често по такъв мост.

Американецът изтръска снега от дрехите си, после свали ръкавиците, за да разтрие лицето си.

— Но ще ви се наложи, хер Ласитър, на връщане — възрази застаряващият германец с широка усмивка, докато също се опитваше да изтръска снега. Беше застанал под едно дърво, което донякъде го пазеше. — Не се тревожете, майн хер. Преди още да се усетите, ще бъдете там, където въздухът е много по-топъл и дори цъфтят цветенца.

На тази височина все още е зима, а там долу е пролет... Хайде, колата ни пристигна. Последвайте ме!

В далечината боботеше мотор. Двамата мъже тръгнаха; Ласитър вървеше отзад. Те бързо закриволичиха между дърветата и стигнаха малка площадка, където ги очакваше превозно средство, подобно на джип, но много по-голямо и масивно, с много широки пневматични гуми с дълбоки грайфери.

— Кола, значи? — обади се американецът.

— Би трябвало да се гордеете, тя е amerikanisch^[1]! Сглобена е по наши технологии във вашия щат Мичиган.

— Защо не в „Мерцедес“?

— Колкото по-наблизо, толкова по-опасно — отвърна германецът. — Искате ли да построите скрита крепост, не използвайте собствени материали. Това, което виждате, накратко казано е резултат от обединените усилия на много нации — или на техните най-алчни бизнесмени, ако трябва да бъдем точни. На тези, които укриват доставките и клиентите си заради огромната печалба. Разбира се, след като получат доставките, печалбите се превръщат в бомба със закъснител, защото производството трябва да продължи, а пласментът да стане още по-таен. Такъв е животът.

— Убеден съм в това — усмихна се Ласитър и свали шапката си. Косата му беше мокра от пот. Беше висок почти шест фута и бе прехвърлил четирийсетте — годините му личаха по посребрените слепоочия и бръчките в ъгълчетата на хлътналите му очи. Лицето му бе издължено, с изострени черти. Той вървеше към колата, на няколко крачки пред спътника си. Но нито спътникът му, нито шофьорът забелязваха, че той непрестанно бърка из джоба си, внимателно изважда ръка и пуска метални топчета по засипаната със сняг трева. Само това правеше през последния час, откакто бяха слезли от камиона и поели по междуселския алпийски път. Всяко топче излъчваше радиация, лесно доловима с ръчен скенер. Там, където бе спрял камионът, мъжът бе откачил от колана си един електронен радиоизлъчвател. Престори се, че пада, и го пхна между две скали. Сега имаше ясна следа. Броячът на тези, които го следваха, щеше да отчете на това място върхова стойност, придружена с остро, пронизително пищене.

Професията на мъжа, наречен Ласитър, бе изключително рискована. Той беше таен агент на Американските служби за сигурност. Владееше много езици, а името му бе Хари Латъм. В светая светих на Управлението го наричаха с кодовото име Жилото.

Пътуването надолу към долината зашемети Латъм. Той бе изкачвал няколко планини с баща си и по-малкия си брат, но те бяха някакви ниски, полегати хълмчета в Нова Англия и изобщо не приличаха на тази планина. Колкото по-ниско се спускаха, толкова по-очевидни бяха промените: променяха се цветовете, миризмите, подухваше все по-топъл ветреца. Сам на задната седалка на големия открит джип, той извади всички заредени топчета от джоба си — сега беше чист. Вълнуваше се: дългогодишният опит го бе научил да контролира вълнението си, но главата му бе пламнала. Там беше! Той го бе открил! Когато стигнаха равнината, дори той, Хари Латъм, беше смаян от откритието си.

Трите квадратни мили котловина всъщност представляваха съвършено замаскирана военна база. Покривите на разнородните едноетажни сгради бяха боядисани така, че се сливаха с пейзажа; цели парцели от полето бяха покрити с мрежа от въжета, издигаща се на височина петнайсет фута, а пространството между въжетата и коловете беше покрито с обтегнато зелено полупрозрачно покривало — получаваха се коридори, които свързваха отделните части. По тези покрити алеи се стрелкаха сиви мотоциклети с кошове. Водачите и пътниците им бяха в униформи, а тук-там се виждаха групи от мъже и жени, които упорито тренираха или бяха потънали в на пръв поглед академични занимания: преподаватели пишеха по черни дъски пред зигзагообразно подредени банки със студенти. Тези, които играеха гимнастика или тренираха ръкопашен бой, носеха оскъдно облекло — потници и шорти; другите, които слушаха лекции, бяха облечени в зелени работни комбинезони. Това, което поразява Хари Латъм, бе усещането за непрекъснато движение. В долината цареше напрежение, което внушаваше страх — но и Brüderschaft^[2] внушаваше страх, а тук беше неговото леговище.

— Красиво е, nicht wahr^[3], хер Ласитър? — възкликна застаряващият германец от мястото си до шофьора, когато приближиха шосето в дъното и влязоха в коридор от въжета и зелен брезент.

— Unglaublich^[4] — съгласи се американецът. — Phantastisch^[5]!

— Бях забравил, че добре говорите езика ни.

— Сърцето ми е тук. Винаги е било тук.

— Natürlich, denn wir sind im Recht^[6].

— Mehr als das, wir sind die Wahrheit^[7].

— Да, да, разбира се — съгласи се германецът и се усмихна безизразно на Александър Ласитър, чието истинско име бе Хари Латъм, роден в Стокбридж, Масачузетс. — Отиваме право в Oberbefehlschaber^[8]. Kommandant^[9] няма търпение да се запознае с вас.

Латъм помисли, че двацет и двата месеца мъчителна нелегална работа щяха да се окажат плодородни. Почти трите години, в които той бе изграждал и живял нечий чужд живот, бяха към своя край. Непрекъснатите влудяващи изтощителни пътувания из Европа и Средния Изток, изчислени с точност до часове и дори до минути, в които трябваше да бъде на определено място в нужното време, за да могат други да се закълнат в живота си, че са го виждали. И мръсотията на света, срещу която се бе борил — търговци на оръжие без съвест, чиито безмерни печалби се измерваха в танкери кръв; магнати от химическата промишленост, които поколения наред убиваха и осакатяваха деца по целия свят; продажни политици и дори държавници, които извъртаха и изкривяваха закони в полза на силните на деня — всичко свърши. Купища пари, достойни за Гаргантюа, които нямаше вече трескаво да се изсипват в швейцарски банки-перални, тайни номера и спектрографски сигнатури — всичко това бе част от смъртоносната игра на международния тероризъм. Личният кошмар на Хари Латъм, в който бе живял прекалено дълго, бе свършил.

— Пристигнахме, хер Ласитър — обади се германският спътник на Латъм, когато планинският джип спря пред масивна врата под кръстосаните въжета на зеленото покривало. — Тук е много по-топло и приятно, nicht wahr?

— Разбира се — отвърна тайният агент на ЦРУ и се измъкна от задната седалка. — Всъщност, доста се изпотих в тези дрехи.

— Вътре ще си свалим горните дрехи и преди да тръгнете обратно, вашите ще са изсъхнали.

— Ще ви бъда много благодарен. До довечера трябва да се върна в Мюнхен.

— Да, разбирам. Елате, командирът е тук.

Докато двамата приближаваха черната масивна дървена врата с алена свастика по средата, се чу свистящ звук. Горе, над полупрозрачното покривало, се мярнаха белите крила на глайдер^[10], който стремително се спускаше в спирала към долината.

— Ето още едно чудо, хер Ласитър. Самолетът-майка го е пушал от височина приблизително хиляда и триста фута. Natürlich^[11], пилотът трябва да бъде изключително опитен — ветровете са толкова страшни и непредсказуеми. Това се използва само в наложителни случаи.

— Разбрах как каца. А как излита?

— С помощта на същите тези ветрове, mein Herr^[12], и на заменяеми допълнителни ракети. През трийсетте години ние, германците, създадохме най-модерната флота от глайдери.

— Защо не използвате обикновени малки самолети?

— Много лесно се засичат. Глайдерът може да излети от нива, от обикновено пасище. Самолетът има нужда от гориво, от поддръжка и грижи, често и от план на полета.

— Phantastisch — повтори американецът. — И, разбира се, глайдерът почти или съвсем няма метални части. Пластмасата и брезентът трудно се засичат от радарите.

— Така е — потвърди нацистът от новото поколение. — Не е съвсем невъзможно, но е извънредно трудно.

— Невероятно! — възкликна хер Ласитър, когато спътникът му отвори вратата на главната квартира. — Вие всички заслужавате поздравления. Изолацията ви е много добра, както и охраната. Великолепно!

Преструвайки се, че се чувства като у дома си, което далеч не беше така, Латъм огледа огромната стая. Тя бе претърпана със сложна компютърна техника, край стените бяха наредени бюра с терминали, пред които се бяха наредили оператори в колосани униформи — почти равен брой мъже и жени... Мъже и жени — в това имаше нещо странно или най-малкото ненормално. Какво? И изведнъж разбра.

За непредубедения човек операторите изглеждаха млади, на възраст около двайсет и няколко години, предимно руси или светлокоси, с чисти загорели лица. Бяха невероятно привлекателна група.

— Всеки от тях е експерт, господин Ласитър — обади се непознат монотонен глас зад гърба на Латъм.

Американецът рязко се обърна. Новодошлият беше мъж, който изглеждаше точно на годините си, носеше маскировъчен комбинезон и шапка на офицер от Германския Вермахт. Беше влязъл безшумно през отворената врата вляво.

— Генерал Улрих фон Шнабе, имам честта да бъда ваш домакин, mein herr — представи се той и протегна ръка. — Посрещаме една жива легенда. Каква чест!

— Много сте любезен, генерале. Аз съм само един бизнесмен, който има рязко определени политически пристрастия, ако може така да се каже.

— Без съмнение — резултат от дългогодишни международни наблюдения.

— Не е грешка, ако се формулира така. Някои смятат, че Африка е първият земен континент; но докато другите са се развивали в продължение на няколко хиляди години, Африка си е останала Тъмния, Черния континент. Сега северните ѝ брегове са пристанища на също толкова низши хора.

— Добре казано, хер Ласитър. И все пак вие сте направил милиони, а според някои милиарди, обслужвайки чернокожи и цветнокожи.

— Защо не? Доволен съм, че им помагам да се изколят взаимно.

— Wunderbar^[13]! Колко красиво и дълбокомислено казано... Забелязах как изучавате нашата тукашна група. Можете сам да видите, че всички тук до един са с арийска кръв. Чиста арийска кръв! Както и всички останали в долината. Всеки един е внимателно проучен: родословието им е проследено, а предаността им не подлежи на съмнение.

— Мечтата на „Лебенсборн“! — тихо и почтително отбеляза американецът. — Развъдници, ферми или всъщност имения, ако не греша, в които най-добрите офицери на SS да се съвкупяват със силни тевтонски жени...

— Айхман е направил проучвания. Установено е, че северногерманската жена притежава не само най-добрата костна структура в Европа, но и изключителна сила и вродена склонност към подчинение на мъжа — прекъсна го генералът.

— Истинска висша раса — заключи Ласитър с възхищение. — Осъществена ли е тази мечта?

— До голяма степен — тихо каза фон Шнабе. — Ние вярваме, че много от хората тук, ако не и по-голямата част, са деца на онези деца. Откраднахме списъците на Червения Кръст в Женева и посветихме дълги години на проучване на всички семейства, в които са били изпратени деца от „Лебенсборн“. Тези, а и други, които ще съберем от цяла Европа, са *зоненкиндер*, Децата на Слънцето. Наследниците на Райха!

— Невероятно!

— Ние сме навсякъде и навсякъде избраните откликват, защото се е формирала същата ситуация. Същата, както през двайсетте години, когато сходството на договорите от Версай и Локарно довежда до икономически колапс на Ваймарската република и до прилив на нежелани елементи в Германия; по същия начин и падането на Берлинската стена доведе до хаос. Сякаш огромен пожар е върхлетял нацията — несметно количество, безброй низши неарийци пресичат границата ни, отнемат работата ни, петнят морала ни, превръщат жените ни в курви, защото там, откъдето идват, това се смята за напълно нормално. Но то е абсолютно ненормално и трябва да се спре! Ще се съгласите, разбира се.

— Та за какво друго ще съм тук, генерале? Изпратих ви милиони за вашите нужди от банките в Алжир през Марсилия. Действах с кодовото име Frere — Brüder^[14]. Предполагам, че ви е познато.

— Затова нека ви прегърна най-сърдечно в името на цялото Братство.

— Така, а сега ще ви поднеса моя последен дар, генерале, тъй като повече няма да имате нужда от мен... Четирийсет и шест ракети „Круз“, иззети от арсенала на Саддам Хюсеин и погребани от офицерския му корпус — те предчувствали, че той няма да оцелее. Бойните им глави могат да носят и мощни експлозиви, и химически товар — газове, които могат да парализират цели градски квартали. Разбира се, освен бойни глави подаръкът ми включва и установки за изстрелване. Платил съм двайсет и пет милиона американски долари за тях. Вие ще ми платите колкото можете и ако е по-малко, аз ще приема загубата за чест.

— Вие наистина сте един изключително достоен човек, майн хер.

Внезапно входната врата се отвори и в стаята влезе човек в чисто бял гащеризон. Той се огледа, забеляза фон Шнабе, замарширува право към него и подаде на генерала запечатан кафяв плик.

— Това е — каза човекът на немски.

— Danke^[15] — отговори фон Шнабе, отвори плика и извади оттам малък найлонов пакет. — Вие сте чудесен Schauspieler^[16] — чудесно се превъплъщавате в роли, хер Ласитър, но като че ли сте изгубил нещо. Нашият пилот току-що ми донесе това — генералът изсипа в ръката си съдържанието на пакета. Това бе радиоизлъчвателят, който Хари Латъм бе пъхнал между скалите край планинския път, няколко мили над долината.

Преследването завърши. Хари бързо вдигна ръка към дясното си ухо.

— Спрете го! — изкрещя фон Шнабе.

Пилотът сграбчи ръката на Латъм и силно я изви назад.

— Никакъв цианкалий няма да получиш, Хари Латъм от Стокбридж, Масачузетс, САЩ. Имаме други планове относно теб. Великолепни планове!

---

[1] американска — нем. ↑

[2] Братството — нем. ↑

[3] нали така — нем. ↑

[4] невероятно — нем. ↑

[5] фантастично — нем. ↑

[6] Естествено, понеже ние сме прави — нем. ↑

[7] Повече от това, ние сме истината — нем. ↑

[8] главното командване — нем. ↑

[9] командир — нем. ↑

[10] малък безмоторен самолет на въздушна възглавница ↑

[11] естествено — нем. ↑

[12] господине — нем. ↑

[13] чудесно — нем. ↑

[14] брат — фр. и нем. ↑

[15] благодаря — нем. ↑

[16] актьор — нем. ↑

1.

Ранното слънце заслепяваше стареца, който се промъкваше през дивия храсталак, и го караше непрекъснато да примигва. Той избърса очи с опакото на треперещата си дясна ръка. Беше стигнал до малка издатина на върха на хълма — „височината“, както го наричаха преди години, години, белязани в паметта му сякаш с нажежено желязо. От тревистото било се виждаше елегантно провинциално имение в долината на Лоара. Застланата с каменни плочки открита тераса се намираше на не повече от триста метра под него. Към нея водеше алея с тухлена настилка и цветя от двете страни. Старецът стискаше в лявата си ръка мощна пушка. Ремъкът ѝ бе опънат, а мерникът нагласен точно според разстоянието до имението. Оръжието бе готово за стрелба. Скоро мишената — мъж, по-възрастен и от стареца — щеше да се появи в обсега на мерника му. Извергът щеше да прави утринната си разходка по терасата и халатът му щеше да се развява от вятъра. Той щеше да умре и да се строполи сред цветята. Сполучлива ирония: въплъщението на злото да умре сред цветуща красота.

Жан-Пиер Жодел, седемдесет и осемгодишен, някогашен безпощаден водач на Съпротивата, от петдесет години чакаше да изпълни едно обещание, една клетва, която бе дал пред себе си и своя Бог. Той се провали в съда, в светая светих на съдебните зали — не, не се провали, по-скоро съдиите го пренебрегнаха, подиграха му се, казаха, че трябва да бъде затворен в лудница заедно с жалките си фантазии — там му било мястото! Великият генерал Монлюк бе истински герой на Франция, близък сътрудник на Великия Шарл Андре дьо Гол.

Всичко беше такава свинщина! Монлюк бе изменник, страхливец. Предател! Подмазваше се на арогантния Дьо Гол, даваше му незначителни сведения, а пълнеше собствените си джобове с нацистко злато и предмети на изкуството, които струваха милиони. Като последица от това Великият Шарл в еуфорично преклонение

обяви Монлюк за герой от войната, за човек, който трябва да се почита. Това бе команда за цяла Франция.

По дяволите! Колко малко знаеше Дьо Гол! Монлюк бе наредил да екзекутират жената на Жодел и първородния му син — петгодишно дете. Вторият му син, бебе на шест месеца, бе пощаден — вероятно поради извращения разсъдък на офицер от Вермахта, който беше казал: „Той не е евреин, все някой ще го прибере“^[1].

Намери се кой да го осинови. Един съратник от Съпротивата, актьор от „Комеди Франсез“. Той бе намерил ревящото бебе сред развалините на разрушената къща в покрайнините на Барбизон, където бе дошъл заради тайното събрание на следващата сутрин. Актьорът занесе детето у дома при жена си — знаменитата актриса, която германците обожаваха. Тя съвсем не им отвръщаше със същото — играеше пред тях по заповед, не доброволно. В края на войната от Жодел бе останал само скелетът на предишното му „аз“; той бе неузнаваем психически, с безнадеждно променено съзнание — и го знаеше. През трите години в концентрационен лагер беше трупал на купчини телата на задушени с газ евреи, цигани и „низши елементи“, от което почти се бе превърнал в идиот. Той беше получил тикове, мигаше, без да се контролира, имаше спазми в гърлото — и всичко това бе придружено от тежко психическо увреждане. Никога не се беше представял на оцелелия си син и на „родителите“, които го бяха отгледали. Вместо това се скиташе из парижките улици, често променяше името си и отдалеч наблюдаваше как детето расте, възмъжава и се превръща в един от най-известните актьори на Франция.

И причина за тази непоносима болка беше Монлюк — извергът, който в този момент влизаше в обсега на оптичeskия мерник на Жодел. Само след секунди обетът му пред Бога щеше да бъде изпълнен.

Изведнъж се чу ужасно изплющяване и гърбът на Жодел пламна. Той изпусна оръжието. Обърна се и с изненада видя двама мъже по ризи, които го гледаха. Единият държеше камшик.

— Би било цяло удоволствие да те убие човек, стар идиот такъв, но твоето изчезване ще ни донесе само затруднения — каза мъжът с камшика. — Твоята пияна уста непрекъснато бълва щуротии. По-добре се връщай в Париж, при твоите пияници и отрепки. Изчезвай или ще умреш!

— Откъде... Откъде сте разбрали?...

— Ти си психичноболен, Жодел, или там както се казваш тоя месец — обади се другият палач. — Да не мислиш, че не сме те забелязали как кършеше листака тия два дни, докато се довлечеш с пушката до това толкова удобно място? Едно време май си бил много по-добър.

— Убийте ме тогава, кучи синове! По-добре да умра тук и да знам, че съм бил съвсем близо до целта, отколкото да продължа да живея!

— Не, генералът няма да го одобри — отвърна първият с камшика. — Може да си казал на другите какво си решил да правиш, а ние не искаме разни хора да идват да търсят теб или тялото ти на територията на това частно владение. Ти си смахнат, Жодел, всички знаят. Съдът го доказва.

— Те са подкупени!

— Ти си параноик.

— Аз знам, че това е вярно!

— Ти си и пияница, и това е засвидетелствано в поне дузина кръчми по Рив Гош^[2], откъдето са те изхвърляли. Дано идеш в ада от пиене, Жодел, но сега се измитай оттук, да не те пратя аз там. Ставай! И бягай с всички сили с хилавите си крака!

* * *

След финалната сцена завесата падна. Играеха Шекспировия „Кориолан“, комуто бе вдъхнал живот Жан-Пиер Вилие — петдесетгодишният актьор, кралят владетел на парижката сцена и френския екран, който току-що бе номиниран за „Оскар“ за първия си филм, заснет в Съединените щати. Завесата се вдигна, падна и отново се вдигна, а едрият широкоплещест Вилие поздравяваше публиката, като се усмихваше. Аплодисментите звучаха все по-силно. Сякаш публиката всеки миг щеше да полудее.

Един старец, облечен в парцаливи износени дрехи, се измъкна от задните редове на централната пътека, като крещеше с цяло гърло. Гласът му бе пресипнал. Изведнъж той измъкна пушка от висящите на тиранти торбести панталони. Хората сред публиката, които го

забелязаха, изпаднаха в паника. Мълвата моментално плъзна из редовете. Мъжете криеха жените долу, където не можеха да достигнат куршуми; хаосът от гласове отекваше в стените на театъра. Вилие бързо избута назад няколкото актьори и сценични работници, излезли на сцената.

— Готов съм да приема остра критика, господине! — изрева той срещу побъркания старец, който се приближаваше към сцената, с познатия глас, способен да овладее всяка тълпа. — Но това е лудост! Свалете оръжието и ще се обясним!

— Няма какво да обяснявам вече, сине! Единствен сине мой! Аз се провалих — пред теб и пред майка ти. За нищо не ставам, аз съм едно нищо! Искам да знаеш, че опитах... Обичам те, единствен сине мой, и се опитах, но се провалих!

С тези думи старецът обърна пушката и налага дулото. Ръката му затърси спусъка. Намери го — и част от главата му отхвъркна встрани. Кръвта и мозъкът опръскаха всички наоколо.

* * *

— Кой, по дяволите, беше този? — изкрещя Жан-Пиер Вилие. Той трепереше до масата в гримьорната си, а срещу него седяха родителите му. — Говореше идиотщини, а после се самоуби. Защо?

Възрастните Вилие — и двамата наближаваха осемдесетте — се спогледаха и си кимнаха.

— Трябва да поговорим с теб — каза Катрин Вилие и заразтрива схванатия врат на мъжа, когото бе отгледала като свой син. — Може би и с жена ти.

— Няма нужда — прекъсна я бащата. — Той може сам да го направи, ако реши.

— Прав си, съпруже. Той трябва да реши.

— За какво говорите вие двамата?

— Много неща сме пазили в тайна от теб, сине. Неща, които можеха да ти навредят като малък...

— Да ми навредят?

— Не по твоя вина, Жан-Пиер. Страната беше окупирана, врагът постоянно дебнеше онези, които тайно, но упорито се

противопоставяха на победителите. В много случаи измъчваха и пращаха в затвора цели заподозрени семейства.

— От Съпротивата, разбира се — прекъсна баща си Вилие.

— Точно така — съгласи се той.

— И двамата сте участвали в нея, разказвали сте ми, макар и никога да не сте изтъквали своя принос.

— По-добре да забравим за това — обади се майката. — Беше ужасно време. Толкова хора, наклеветени и пребити като колаборационисти, пазеха онези, които обичаха — включително и децата си.

— Но този човек, който дойде днес, този смахнат скитник! Той ме чувстваше толкова близък, че ме нарече свой син! Да речем, че това е някакъв вид изключителна привързаност — тя е част от професията, колкото и глупава да е — но чак да се самоубива пред очите ми! Това е лудост!

— Той беше луд. Побъркал се е след всичко, което е преживял — каза Катрин.

— Познавахте ли го?

— Много добре — отвърна старият актьор Жулиен Вилие. — Казваше се Жан-Пиер Жодел, някога бе млад обещаващ баритон в операта и ние с майка ти отчаяно се опитвахме да го намерим след войната. Не открихме и следа от него — и понеже знаехме, че германците са го разкрили и изпратили в концлагер, решихме, че е умрял. Безследно изчезнал като хиляди други.

— Защо сте го търсили? Близък ли ви е бил?

Единствената майка, която Жан-Пиер бе познавал, коленичи в гримьорната до стола му. Фините ѝ черти загатваха каква красавица е била. Синьо-зелените ѝ очи под меката бухнала бяла коса бяха вперени в неговите. Тя внимателно заговори.

— Не само на нас, сине, а и на теб. Той бе родният ти баща...

— О, Господи! Значи вие... и двамата...

— Твоята родна майка — като го прекъсна, тихо добави Вилие-баща — беше актриса от „Комеди“...

— Голям талант беше тя — намеси се Катрин, — в онези години на изпитание, когато вече не си дете, а още не си жена, окупацията превърна всичко в кошмар.

— Моля ви! — изкрещя Жан-Пиер и скочи на крака, когато майката, която бе мислил за своя, стана и се изправи до съпруга си. — Всичко стана толкова бързо, толкова смайващо, аз... не мога да мисля!

— Понякога е по-добре да не мислиш известно време, сине — каза Вилие старши. — Не прави нищо, докато умът не ти каже, че вече може да го приеме.

— Преди години ми казваше същото — тъжно и топло се усмихна актьорът на Жулиен, — когато имах проблеми с някоя сцена или монолог и значението на думите ми убягваше. Ти казваше: „Чети думите отново и отново, без много да се напругаш. И ще стане“.

— Добър съвет е било, съпруже.

— Винаги съм бил по-добър учител, отколкото актьор.

— Така е — меко забеляза Жан-Пиер.

— Какво? Съгласен си, така ли?

— Татко, исках да кажа, че когато си на сцената, ти... ти...

— Част от теб винаги се съсредоточава върху другите — бурно се намеси Катрин Вилие, като размени разбиращ поглед със сина си, който не ѝ беше син.

— А, вие двамата пак заговорничите, не е ли било така през всичките тези години? Двете големи звезди, които щадят по-незначителния актьор... Добре! Да приключим с това. Тази вечер ние всички престанахме да мислим за няколко секунди. Може би сега вече ще можем да говорим.

Тишина.

— За Бога, кажете ми какво се е случило тогава! — най-последно възкликна Жан-Пиер.

Точно когато зададе въпроса, някой силно почука на вратата. Тя се отвори и се показа старият нощен пазач на театъра.

— Извинете, че ви безпокоя, но реших, че трябва да знаете това. На задния вход още висят репортери. Не вярват нито на полицията, нито на мен. Казахме, че сте излезли по-рано през главния вход, но не можем да ги убедим. Както и да е, няма да успеят да влязат вътре.

— Тогава ще останем тук още малко, ако се наложи — и цялата нощ. Аз поне ще остана. В другата стая има кушетка, а вече се обадох и на жена си. Тя е чула всичко по новините.

— Много добре, господине... Мадам Вилие, и вие, мосю, въпреки ужасните обстоятелства, радвам се, че отново ви виждам и

двамата. Винаги си спомням за вас с голяма любов.

— Благодаря, Шарл — каза Катрин. — Изглеждаш добре, приятелю.

— Бих изглеждал по-добре, ако се върнехте на сцената, мадам — пазащът кимна и затвори вратата.

— Продължавай, татко. Какво се случи всъщност?

— Всички ние участвахме в Съпротивата — започна разказа си Жулиен Вилие и приседна на малкото канапе в средата на стаята. — Обединени срещу един враг, който искаше да унищожи изкуството. Нашите способности служеха на каузата ни. Музикантите си предаваха кодирани съобщения, като вмъкваха мелодични фрази, които липсваха в оригиналните партитури; илюстраторите рисуваха ежедневни и ежеседмични плакати, поръчани от германците, като внимателно използваша цветове и образи за изпращане на други съобщения. А ние в театъра постоянно променяхме текстовете — особено в класически или много известни пиеси — и често давахме преки наставления на саботьорите...

— Понякога беше доста забавно — царствено прекъсна съпруга си Катрин и го улови за ръка. — Да речем, че имаме следната реплика: „Ще се срещна с нея край метрото на Монпарнас“. Ние я променяхме: „Ще се срещна с нея на Гар дьо Л’Ест^[3], тя ще бъде там в единайсет часа“. Пиесата свършва, завесата пада и всички германци в бляскави униформи аплодират, а групата на Съпротивата бързо си тръгва, за да стигне навреме на Гар дьо Л’Ест и да посрещне саботажните отряди един час преди полунощ.

— Да, да — нетърпеливо кимна Жан-Пиер. — Слушал съм тези истории, но не питам за това. Разбирам, че и на вас, и на мен ми е трудно, но, моля ви, разкажете ми това, което трябва да знам.

Белокосата двойка се спогледа втренчено. Съпругата кимна. Ръцете им се вкопчиха една в друга, вените им изпъкнаха. Съпругът заговори:

— Жодел бе разкрит. Издал го един младеж, който не издържал на мъченията. Една вечер хората от Гестапо обкръжиха дома му. Чакаха го да се прибере, но той не се прибра, защото беше в Хавър — трябваше да се срещне с британските и американските агенти. Точно тогава се планираше инвазията. Разказват, че призори командирът на гестаповците побеснял. Врълхлетели в къщата и екзекутирали майка ти

и по-големия ти брат, момченце на пет години. Няколко часа по-късно заловили и Жодел. Успяхме да му предадем, че си оцелял.

— О... Боже Господи! — Знаменитият актьор пребледня, затвори очи и бавно потъна в креслото си. — Чудовища!... Не, чакай, какво каза преди малко? Разказват, че командирът на гестаповците... Разказват? Не твърдят със сигурност?

— Бързо схващаш, Жан-Пиер — забеляза Катрин. — Слушаш, затова си голям актьор.

— По дяволите това, майко! Какво искаш да кажеш, татко?

— Политиката на германците не беше да избиват семействата на борците от Съпротивата. Използваха ги по-практично — измъчваха ги, за да изкопчат информация, използвана ги като стръв за другите, а винаги имаше нужда и от хора за тежка работа, трябваша и жени за Офицерския Корпус — категория, в която родната ти майка със сигурност би попаднала.

— Тогава защо са ги убили?... Не, разкажи ми първо за мен. Как съм оцелял?

— Излязох рано сутринта за една среща в покрайнините на Барбизон. Минах край вашата къща, видях, че прозорците са изпочупени, входната врата — избита, и чух детски плач. Теб. Докарах те у дома с колелото по малките парижки улички.

— Малко е късно да ти благодаря, но все пак защо — защо са застреляли родната ми майка и брат ми?

— Забравил си думата, сине — каза Вилие старши.

— Какво?

— Бил си потресен и не си слушал толкова внимателно, колкото друг път, моя разказ за събитията от онази нощ.

— Спри, татко! Каж ми какво имаш предвид!

— Аз казах „екзекутирали“, а ти казваш „застреляли“.

— Не разбирам...

— Преди германците да разкрият Жодел, едно от прикритията му беше нещатен служител в Министерството на информацията — нацистите никога не биха се заели да претърсват нашите затънтени покрайнини, а още по-малко — малките ни криволичещи улички. Така и не научихме подробностите, защото независимо от впечатляващия си глас Жодел беше извънредно потаен, за да не предизвика слухове — а те се разпространяваха навсякъде. Лъжи, полуистини и истини пълзяха

из Париж със светкавична бързина по най-малък повод. Градът бе обхванат от страх и подозрения...

— Разбирам, татко — прекъсна го Жан-Пиер; неговото нетърпение нарастваше. — Моля те, обясни ми това, което не разбирам. Разкажи ми за подробностите, които така и не сте научили и как се е стигнало до убийствата, до екзекуциите?

— Жодел каза на няколко души от нашите, че има един човек, който заема важно място в организацията на Съпротивата, който се е превърнал в легенда и за когото само сме чували, чиято самоличност се пази в най-дълбока тайна. Та Жодел обяви, че е научил кой е този човек и че ако предположенията му са верни, същият този човек, тази „легенда“, не е велик герой, а предател.

— Кой е той? — нетърпеливо попита Жак-Пиер.

— Жодел така и не ни каза. Все пак ни съобщи, че е генерал от Френската армия, но такива имаше с дузини. Казваше, че ако е прав и някой от нас научи името на този човек, германците ще ни убият. Ако Жодел грешеше и някой наклеветеше генерала, другите щяха да сметнат, че нашата организация е неблагонадеждна и повече нямаше да ни се доверяват.

— Какво е трябвало да направи Жодел в този случай?

— Ако съмнението му се потвърдеше, той щеше сам да обезвреди човека. Жодел се закле, че е в състояние да го направи. Ние решихме, или по-точно — и досега вярваме — че който и да е бил предателят, той е разбрал по някакъв начин за подозренията на Жодел и е дал заповед да екзекутират него и семейството му.

— Това ли е всичко? Нищо друго ли няма?

— Опитай се да разбереш, сине — времената бяха такива — каза Катрин Вилие. — Една погрешна дума, дори враждебен поглед или жест, веднага можеха да доведат до залавяне, затваряне и дори в някои случаи депортиране. Окупационните сили и най-вече младшите офицери бяха подозрителни до фанатизъм към всички и всичко. Всяка от акциите на Съпротивата предизвикваше тяхната ярост. Накратко, никой не беше в безопасност. Дори Кафка не би могъл да създаде подобен ад.

— И вие така и не го видяхте до тази нощ?

— И да бяхме, нямаше да го познаем — намеси се Вилие-баща. — Аз едва успях да идентифицирам тялото му. Годиците са си казали

думата: той приличаше, както казват англичаните, на „торба с кокали“ — човекът, когото познавах, се бе смалил наполовина на тегло и ръст, лицето му приличаше на мумия — измъчено, сбръчкано подобие на това, което беше някога.

— Може би не е бил той, нали, татко?

— Не, това беше Жодел. Погледът му бе празен и мъртъв, но очите му бяха същите — сини, неподражаемо сини, като безоблачното средиземноморско небе... Като твоите, Жан-Пиер.

— Жан-Пиер?... — тихо повтори актьорът. — Нарекли сте ме с неговото име?

— Всъщност и брат ти се казваше така — нежно го поправи актрисата. — Бедното дете вече нямаше нужда от име, а ние чувствахме, че ти трябва да го носиш заради Жодел.

— Направихме го заради теб...

— Знаехме, че не бихме могли да заменим истинските ти родители — бързо и почти умоляващо се намеси актрисата, — но ние направихме всичко възможно, скъпо дете. Винаги сме искали да ти обясним всичко, но до тази вечер няхаме смелостта да го направим. Толкова те обичаме!

— Мамо, престани, за Бога, или ще започна да викам! Има ли някой на този свят, който би желал да има по-добри родители от вас? Не знам какво се е случило, но вие винаги ще бъдете моите майка и баща. Знаете, че е така.

Телефонът звънна и всички се стреснаха.

— Журналистите не знаят този телефонен номер, нали? — попита Жулиен.

— Поне аз не знам такова нещо — отвърна Жан-Пиер и се обърна към телефона на тоалетката. — Само ти, Жизел и моят агент знаете номера; нито адвокатът ми го знае, нито, пази боже, собствениците на театъра.

— Да? — каза той с престорен глас.

— Жан-Пиер? — обади се жена му Жизел от другия край на жицата.

— Аз съм, скъпа.

— Не бях сигурна...

— Аз също, затова си промених гласа. Мама и татко са тук, а аз ще си дойда веднага щом вестникарите се оттеглят.

— Мисля, че трябва да намериш начин да си дойдеш веднага.
— Какво?
— Един човек е дошъл...
— По това време? Кой е той?
— Американец. Казва, че трябва да говори с теб. За станалото тази вечер.
— Тази вечер... тук, в театъра?
— Да, скъпи.
— Може би не е трябвало да го пускаш, Жизел.
— Боя се, че нямах избор. Анри Бресар е с него.
— Анри? Какво общо имат събитията от тази вечер с „Ке д’Орсе“^[4]?
— Ние си говорим, а нашият скъп приятел Анри все се усмихва с дипломатичния си чар и няма да ми каже нищо, преди ти да се върнеш. Права ли съм, Анри?
— Абсолютно, скъпа Жизел — слабо дочу Вилие. — Самият аз не знам почти нищо.
— Чу ли, скъпи?
— Да, достатъчно ясно. А кой е този американец? Досадник ли е? Отговори ми само с „да“ или „не“.
— Тъкмо обратното. Макар че, както казват артистите, в очите му проблясват искри.
— А мама и татко? Да дойдат ли с мен? — запита Жан-Пиер.
Жизел Вилие повтори въпроса пред двамата мъже в стаята.
— По-късно — отговори мъжът от „Ке д’Орсе“ достатъчно силно, за да го чуят по телефона. — С тях ще говорим по-късно, Жан-Пиер — добави той още по-силно. — Не тази вечер.

* * *

Актьорът и родителите му излязоха от театъра през главния вход, след като нощният пазач бе казал на пресата, че Вилие всеки момент ще се появи на входа за артистите.

— Дръж ни в течение — каза Жулиен, когато той и съпругата му прегърнаха сина си и се запътиха към първото от двете таксита,

повикани по телефона в гримьорната. Жан-Пиер се качи във второто и даде на шофьора адреса си на „Парк Монсо“.

* * *

Първите думи бяха кратки и обезпокоителни. Анри Бресар, първи секретар в Министерството на външните работи на Франция и близък приятел от десетина години на младите Вилие, заговори спокойно, като посочи с жест американския си спътник — висок мъж на около трийсет и пет години, с тъмнокафеникава коса и остри черти на лицето, с живи неспокойни светлосиви очи, които сякаш контрастираха с милата му усмивка.

— Жан-Пиер, това е Дру Латъм. Той е специален служител в клона на Американското разузнаване към Консулския отдел — клон, който според нашите източници се ръководи съвместно от американското Министерство на външните работи и ЦРУ... Господи, как ли се съвместяват двете в лицето на този дипломат!

— Невинаги е лесно, господин секретар — шеговито и със запъване проговори Латъм на несъвършен френски, — но се оправяме.

— Бихме могли да говорим на английски — предложи Жизел Вилие. — Всички говорим свободно.

— Много ви благодаря — отговори американецът на английски. — Не бих желал да остана неразбран.

— Няма — каза Вилие, — но, моля ви, имайте предвид, че ние — аз — трябва да разберем защо сте дошли тук тази вечер, тази ужасна вечер. Днес аз научих неща, които досега не знаех; имате ли да добавите нещо към тях, господине?

— Жан-Пиер — прекъсна го Жизел, — за какво става дума?

— Той ще отговори — каза Вилие и големите му сини очи се спряха на американеца.

— Може би — да, може би — не — отвърна агентът. — Знам, че сте разговарял с родителите си, но не бих могъл да знам за какво.

— Естествено. Но вероятно бихте могъл да направите известни предположения относно разговора ни, нали?

— Откровено казано, да, въпреки че не знам какво ви е било известно преди това. Събитията от тази вечер навеждат на мисълта, че

вие не сте знаел нищо за Жан-Пиер Жодел.

— Точно така — отговори актьорът.

— В Сюрте^[5], където също не знаят нищо, след бегъл разпит биха се убедили, че казвате истината.

— А защо не, мосю Латъм? Аз казах истината.

— Сега също ли казвате истината, господин Вилие?

— Да.

— Престанете да говорите със заобикалки! — извика жената на актьора. — Каква е тази истина?

— Успокой се, Жизел. Ние сме на една вълна, както казват американците.

— Не трябва ли да спрем дотук? — попита агентът. — Може би е по-добре да говорим на четири очи?

— Не, разбира се. Жена ми е в течение на всичко, свързано с мен, а Анри е един от най-близките ни приятели и наш съветник.

— Да седнем — твърдо каза Жизел. — Неудобно е да стоим прави.

Когато всички заеха местата си, тя се настани до съпруга си и добави:

— Моля ви, продължете, мосю Латъм, и ако обичате, бъдете по-ясен.

— Бих желал да знам — намеси се Бресар с тон на държавен служител, — що за човек е този Жодел и защо Жан-Пиер трябва да знае всичко за него.

— Извинявай, Анри — прекъсна го актьорът. — Нямам нищо против, но искам да разбера защо мосю Латъм е сметнал за нужно да се свърже с мен чрез теб.

— Научих, че сте приятели — отговори американецът. — Всъщност, преди няколко седмици споменах на Анри, че ми е невъзможно да си купя билет за ваше представление и вие бяхте така любезен да оставите на касата два билета за мен.

— А, да, спомням си... Вашето име ми се стори познато, но след всичко, което се случи, аз не можах да направя връзката. „Два на името на Латъм“... Припомних си.

— Бяхте чудесен, господине...

— Много сте мил — прекъсна го Жан-Пиер, без да обръща внимание на комплимента, погледна изучаващо агента от

Американското разузнаване, след това погледна Бресар и продължи: — Значи, доколкото разбирам, вие се познавате с Анри.

— По-скоро официално — каза Бресар. — Мисля, че само веднъж сме вечеряли заедно; ставаше дума за едно съвещание, на което много въпроси останаха нерешени.

— Между нашите две правителства — спомни си Жизел на глас.

— Да — потвърди Бресар.

— И за какво се съвещавахте с мосю Латъм, Анри? — енергично добави тя. — Ако смея да попитам.

— Разбира се, скъпа — отговори Бресар. — Общи приказки, деликатни ситуации, сегашни и минали събития, които биха могли да навредят или затруднят съответните правителства.

— Разговорът от тази нощ спада ли към тази категория?

— Дру ще ти отговори, Жизел, аз не мога; аз съм също толкова любопитен да разбере. Преди час той ме вдигна от леглото, като настояваше, че и двамата сме заинтересовани в това да го доведе у вас веднага. Когато го попитах защо, Дру обясни, че мога да науча само с позволението на Жан-Пиер и че е свързано със събитията от тази вечер.

— И затова пожелахте да говорим насаме, нали така, мосю Латъм? — попита Вилие.

— Да, господине.

— Значи идването ви тук тази вечер, тази ужасна вечер, е под предлог, че имате официална среща, n'est-ce pas^[6]?

— Боя се, че да — каза американецът.

— Дори като се вземат предвид късният час и трагедията, за която споменахме?

— Да — повтори Латъм. — Всеки час е от жизнено значение за нас. Най-вече за мен, ако трябва да бъдем точни.

— Аз се старая да бъда точен, мосю.

— Добре, ще говоря направо. Брат ми е таен агент на ЦРУ. Той действаше под дълбоко прикритие в планината Хаусрук, Австрия. Това беше разузнавателна операция, свързана с една разрастваща се неонацистка организация. От шест седмици няма вест от него.

— Разбирам вашето безпокойство, Дру — прекъсна го Анри Бресар, — но какво общо има това с тази вечер, тази ужасна вечер, както се изрази Жан-Пиер?

Американецът мълчаливо погледна Вилие; актьорът заговори:

— Този побъркан старец, който се самоуби в театъра, беше моят баща — тихо произнесе той, — моят истински баща. Преди години, през войната, той е участвал в Съпротивата. Нацистите са го разкрили и заловили, докарали са го до лудост.

Жизел ахна; внезапно протегна ръка наляво и сграбчи рамото на съпруга си.

— Те се завръщат — каза Латъм, — по-многобройни и с по-голямо влияние. Много повече, отколкото бихме искали да вярваме.

— Има ли поне малка доза истина в това, което казваш? — намеси се Бресар. — Какво общо има това с „Ке д’Орсе“? Ти каза, че и двамата сме заинтересовани в това. Защо, приятелю?

— Утре ще получиш цялостен инструктаж в нашето посолство. Аз настоях за това преди две години и Вашингтон се съгласи. Сега мога да ти кажа само едно — и това е всичко, което знам: че парите идват от Швейцария в Австрия и че разрастващото се нацистко движение получава тайна подкрепа от някои хора тук, във Франция. Не знаем от кого, но става дума за огромни суми — милиони и милиони долари. Получават ги фанатици, които възраждат партията на Хитлер извън родината както и в Германия — тайно.

— Ако съм разбрал правилно, това означава, че тук също има такава организация, това ли искаш да кажеш? — попита Бресар.

— Предателят на Жодел! — стъписан прошепна Жан-Пиер Вилие и се облегна назад на стола си. — Френският генерал!

— Или поне той така е смятал — каза Латъм.

— За какво говорите, за Бога? — възкликна съпругата на актьора. — Новооткрит баща, Съпротивата, нацисти, милиони долари за фанатици, които живеят в планините! Всичко звучи налудничаво — fou^[7]!

— Защо не започнете отначало, Дру Латъм? — тихо каза актьорът. — Може би ще успее да си изясня нещата, за които не знаех нищо до тази вечер.

---

[1] Немският офицер е имал предвид, че все още не е осъществен ритуалът на обрязването. ↑

[2] левият бряг на Сена ↑

[3] Източната гара. ↑

[4] улица на левия бряг на Сена, на която се намира Министерството на външните работи — името ѝ е станало нарицателно за самото министерство ↑

[5] френската Държавна сигурност ↑

[6] нали — фр. ↑

[7] откачено — фр. ↑

2.

— Като се вземат предвид архивите, с които разполагаме — започна Латъм, — през юли хиляда деветстотин четирийсет и шеста един репатриран член на френската Съпротива, известен под имената Жан Фроазан и Пиер Жодел, няколко пъти идва в нашето посолство дегизиран и винаги през нощта. Той съобщава, че парижките съдебни власти го карат да отрече твърдението си относно предателството на един от лидерите на Съпротивата. Предполагаемият предател е френски генерал, който се намира под привилегирован домашен арест по нареждане на френския Генерален щаб на германското Главно командване. Агентите на БСР са отрекли верността на информацията и заключението е, че Фроазан-Жодел е психически неуравновесен, както и стотици, ако не и хиляди други, които са били подложени на психически мъчения в концентрационните лагери.

— БСР е Бюрото за специални разследвания — обясни Бресар, когато видя недоумението по лицата на двамата Вилие. — Това е Американската служба за преследване на военнопръстъпници.

— Извинете, мислех, че знаете — каза Латъм. — Тя действаше главно тук, във Франция, в сътрудничество с вашите власти.

— Разбира се — Жизел бе осведомена. — Това бе официалното й име; чувала съм, че има и други. „Ловци на колаборационисти“, „свинетърсачи“ — известни са под много имена.

— Моля ви, продължавайте — каза Жан-Пиер; той бе намръщен и объркан. — И Жодел е бил обявен за луд, така ли?

— Заключение не е било произволно, ако това имате предвид. Имало е продължителен разпит, три пъти е давал показания под клетва, независимо едно от друго, с цел проверка за несъответствия. Такава е рутинната процедура...

— В такъв случай вие имате информация — прекъсна го актьорът. — Кой е този генерал?

— Не знаем...

— Не знаете? — извика Бресар. — Mon Dieu^[1], нали не сте изгубили материалите?

— Не, Анри, не сме ги изгубили. Откраднаха ги.

— Но вие казахте: „като се вземат предвид архивите“! — намеси се Жизел.

— Аз казах: „като се вземат предвид архивите, с които разполагаме“ — поправи я Латъм. — Материали като разпити и показания са разпределени и класифицирани в отделни папки, за да се пази тайната на личността от недоброжелателни разследвания... Точно тези папки са били откраднати. Не знаехме защо, но сега като че ли знаем.

— Но сте разбрали за мен — прекъсна го Жан-Пиер. — Как така?

— Когато получаваме нова информация, данните в списъците се актуализират. Преди около три години пияният Жодел е заговорил американския посланик пред театър „Лицеум“, където вие сте имал представление...

— „Казвам се Аквилон“! — развълнувано го прекъсна Бресар. — Беше изключителен!

— О, успокой се, Анри... Продължавайте, Дру Латъм.

— Жодел непрекъснато крещял, че сте велик актьор и че сте негов син, и молел американеца да го изслуша. Естествено, разпоредителите от театъра го прогонили, а пазачът придружил посланика до лимузината му. Обяснил му, че пияният стар скитник е душевноболен, страстен почитател, който винаги се навърта край театрите, в които вие играете.

— Никога не съм го виждал. Защо ли?

— Пазачът е обяснил и това. Винаги, когато сте се появявал на вратата, той побягвал.

— Това е безсмислица! — отрязва Жизел.

— Боя се, че не е, скъпа — парира Жан-Пиер и тъжно погледна съпругата си. — Поне като се има предвид това, което научих тази вечер... В такъв случай, мосю — продължи актьорът, — излиза, че заради този странен, макар и не необичаен случай, името ми е било включено в тези ваши — как ги нарекохте? — неклассифицирани папки на разузнаването.

— Само във връзка с данните за баща ви, нищо сериозно.

— Но вие сте ги взели насериозно, n'est-ce pas?

— Моля ви да ме разберете, господине — каза Латъм и се облегна на стола си. — Преди пет седмици и четири дни брат ми е трябвало да установи контакт със своята мюнхенска свързка. Имали са специална, конкретна уговорка; извън всякаква логика е да закъснее с повече от дванайсет часа. Това беше краят на една тригодишна операция — изключително рискована, провеждана в дълбока нелегалност, виждаше й се краят — беше му уредено сигурно прехвърляне в САЩ. След като измина първата седмица, а от него още нямаше никаква вест, аз отлетях обратно за Вашингтон и внимателно прегледах всички данни, които имахме — всичко, което намерих там — по операцията на Хари, това е брат ми — Хари Латъм... По една или друга причина епизодът пред театър „Лицеум“ ме впечатли и остана в паметта ми. Както вие се изразихте, какво толкова се е случило? Известните актьори и актриси често са преследвани от вманиачени почитатели. Четем за тези неща всеки ден.

— Мисля, че точно това казах и аз — прекъсна го Вилие. — Това е професионално заболяване, в повечето случаи почти безобидно.

— И аз това си помислих, сър. Какво толкова се е случило?

— И намерихте ли отговора?

— Не съвсем, но се опитах да открия Жодел. Пристигнах в Париж преди две седмици, търсих го навсякъде, по всички закътани улици на Монпарнас, по всички изпаднали квартали в града.

— Защо? — попита Жизел. — Какъв беше приблизителният ви отговор? Защо името на съпруга ми е било изпратено направо във Вашингтон?

— И аз си зададох същия въпрос, госпожо Вилие. Затова, когато бях във Вашингтон, потърсих бившия посланик и попитах него. Разбирате ли, информацията можеше да не бъде изпратена в Бюрото за разследване, ако той не беше наредил.

— И какво каза моят стар приятел посланикът? — намеси се Бресар с несъмнено критичен тон.

— Свързах се с жена му.

— А! — възкликна служителят от „Ке д'Орсе“. — Сигурно ви е изслушала. Би трябвало тя да стане *ambassadeur*^[2]. Много по-интелигентна е, много по-осведомена. Нали знаете, че е лекар.

— Да, разговарях с нея. Освен това е страстна почитателка на театъра. Винаги държи мястото ѝ да бъде на първите три реда.

— Това едва ли са най-добрите места — тихо каза актьорът. — От близостта се губи перспективата. Извинете, продължавайте. Какво ви каза тя?

— Причината е в очите ви, господин Вилие. И тези на Жодел, който ги е спрял на тротоара с истерични крясъци. „Очите и на двамата са толкова дълбоки и сини — каза тя, — цветът им е невероятно ярък, извънредно необичаен за синеоките хора“. Затова жената — основателно или не — си е помислила, че е възможно да има нещо вярно в старческите брътвежи, тъй като приликата на тези толкова необичайни очи би могла да се предаде само генетично. Тя признава, че това е само предположение, но не е за пренебрегване. А както Анри спомена, тя е лекар.

— Значи подозренията ви са се оказали основателни — каза Жан-Пиер и замислено поклати глава.

— Когато чух в новините по телевизията, че един старец се е самоубил в театъра, след като е крещял, че вие сте негов син, аз разбрах, че съм открил Жодел.

— Но не сте, Дру Латъм, вие открихте сина, а не бащата, когото той никога не е познавал. Така че, докъде стигнахте сега? Аз мога да добавя много малко към това, което вие вече знаете, а всичко това научих едва тази вечер от единствените си родители, които някога съм познавал. Те ми казаха, че Жодел е бил борец от Съпротивата, баритон в Парижката опера, че германците са го разкрили и изпратили в концентрационен лагер, откъдето почти не е имало вероятност да се завърне. Но Жодел явно е успял; очевидно психиката му не е издържала и той не е могъл повече да се възстанови.

Актьорът помълча, после тъжно и замислено добави:

— Дал ми е привилегирован живот и се е отрекъл от нормален живот за себе си.

— Сигурно много те е обичал, скъпи — каза Жизел. — Но каква мъка, какво страдание е трябвало да преживее!

— Търсили са го. Много усилия са положили да го открият — имал е нужда от медицинска помощ. Господи, каква трагична загуба!

Жан-Пиер погледна американеца.

— И все пак, господине, какво мога да ви кажа? Не мога да ви помогна, както не мога да помогна и на себе си.

— Разкажете ми какво точно се случи. В театъра научих много малко. Полицията не е била там по време на произшествието, а свидетелите, които бяха останали, докато дойда — най-вече разпоредители — не помогнаха много. Повечето съобщиха, че са чули писъци, после видели един старец да тича по пътеката между редовете и да крещи, че вие сте негов син; той носел пушка, насочил я към себе си и стрелял. Това беше всичко.

— Не, имаше и друго — каза Вилие и поклати глава. — В залата имаше кратка тишина, моментна пауза, шок, вцепенение, преди да се вдигне шум. Тогава аз ясно чух неговите думи. „Провалих се пред теб и пред майка ти. За нищо не ставам, аз съм нищо. Искам само да знаеш, че опитах — опитах, но се провалих.“ Това е всичко, което си спомням, после настана хаос. Представа нямам какво е искал да каже.

— Трябва да има някакъв смисъл в думите му, господин Вилие — бързо и категорично изрече Латъм. — Нещо жизненоважно за него, нещо катастрофално, заради което е прекъснал дългото мълчание и е застанал пред вас. Последен жест, преди да се самоубие; нещо го е подтикнало към това.

— Или при едно поредно помътняване обърканият му разум е преминал границата на пълното умопомрачение — предложи жената на актьора.

— Аз не мисля така — учтиво възрази американецът. — Бил е твърде съсредоточен. Той ясно е осъзнавал какво прави — какво възнамерява да прави. Проникнал е по някакъв начин в театъра със скрита пушка — направил го е доста сръчно — и после е чакал, докато представлението свърши и вашият съпруг започне да приема оvationите на публиката — той не се е канил да му попречи. Човек, обзет от лудост, би бил склонен да прекъсне действието на пиесата, привличайки изцяло вниманието върху себе си. Жодел не е постъпил така.

— Вие също сте и психолог? — попита Бресар.

— Не повече от вас, Анри. Основното занятие и на двама ни е изучаване на човешкото поведение и предсказването му, доколкото това е възможно, нали така?

— Значи вие казвате — прекъсна го Вилие, — че моят баща, а аз никога не съм познавал родния си баща, разумно е предприел стъпките към собствената си гибел, защото е бил подтикнат от нещо, което му се е случило — намръщен, актьорът се наведе към Латъм. — Значи ние трябва да открием какво е било това, нали?

— Аз не знам как, сър. Той е мъртъв.

— Ако един актьор анализира герой, на когото трябва да вдъхне живот на сцената или във филм, и този герой надминава стереотипите на неговото въображение, то той трябва да опознае действителността, да разшири представите си за нея. Не е ли така?

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Преди много години ме бяха поканили да изиграя един ужасен бедуински шейх, много антипатичен мъж, който безжалостно убива враговете си, защото вярва, че те са врагове на Аллах. Това налагаше да се използват всички познати клишета: сатанински вежди, ярко изразена брада, тънки зли устни, очи на месия — всичко ми се струваше толкова банално. Затова аз потеглих към Джида, проучих пустинята — при чудесни условия, уверявам ви — и срещнах няколко бедуински вожди. Те нямаха нищо общо с това. Наистина бяха религиозни фанатици, но спокойни, много учтиви и дълбоко вярваха, че това, което Западът нарича „арабски злодеяния“ на техните деди, е било нещо напълно оправдано, тъй като тези древни врагове са били врагове на техния Бог. Те дори обяснявали това след всяка смърт: прадедите им щели да се помолят на Аллах за спасението на враговете. Печално е наистина, че според тях това изстребление е необходимо. Разбирате ли какво имам предвид?

— Става дума за „Le Carnage du Voile“^[3] — каза Бресар от „Ке д’Орсе“. — Беше великолепен. Маститите парижки критици писаха, че твоят злодей е бил толкова правдоподобен, защото си му вдъхнал спокойствие и великодушие...

— Моля те, Анри. Престани.

— Все още не знам накъде биете, господин Вилие.

— Ако това, което предполагате за Жодел... ако предположението ви е вярно, то в него е имало някаква частица разум независимо от лудостта, която личи в постъпките му. Това ли искате да кажете?

— Да, точно така. Сигурен съм в това. Затова се опитвах да го открия.

— И като се има предвид състоянието му, този човек е в състояние да общува с други хора — други нещастници като него, така ли?

— Вероятно. Сигурно.

— Тогава трябва да тръгнем от средата, в която той е живял. Ще го направим, аз ще го направя.

— Жан-Пиер! — извика Жизел. — Какво искаш да кажеш?

— Този път нямаме утринни представления. Само един идиот би се съгласил да играе „Кориолан“ осем пъти седмично. През деня съм свободен.

— Е, и? — попита Бресар и тревожно вдигна вежди.

— Както любезно забеляза Анри, аз съм универсален актьор и имам достъп до всички възможни костюми в Париж. Облеклото няма да е проблем, а добрият грим винаги е бил голямата ми сила. Преди да си замине от този свят, мосю Оливие и аз се съгласихме, че хамелеонството, както той го нарече, е непочтен занаят, но въпреки това е наполовина спечелена битка. Ще проникна в света, обитаван от Жодел и може би ще имам късмет. Той трябва да е разговарял с някого, убеден съм в това.

— Тази среда — каза Латъм, — този негов „свят“ е доста мрачен и може би жесток, господин Вилие. Ако някой от тези типове забележи, че имате и двайсет франка, ще ви пребият заради тях. Аз съм въоръжен и без да преувеличавам, пет пъти през изминалата седмица ми се наложи да използвам оръжието си. Освен това повечето от хората там си държат езика зад зъбите и не обичат непознати, които задават въпроси; всъщност, направо ги отбягват. Нищо не успях да измъкна.

— Но вие не сте актьор, мосю, пък и ще бъда откровен: трябва да усъвършенствате френския си. А и без съмнение сте обикалял улиците в дрехите, които носите обикновено, а те не са по-различни от тези в момента, нали?

— Ами... да.

— В такъв случай, моля да ме извините, но един чист, гладко избръснат и доста прилично облечен мъж, който задава въпроси на лош френски, трудно би предизвикал доверие у събратята на Жодел.

— Жан-Пиер, престани! — възкликна съпругата на актьора. — И дума да не става! Да оставим настрана моите чувства и твоята безопасност, но договорът за пиесата ти забранява да поемаш физически рискове. Господи, та те не ти разрешават да караш ски, да играеш поло и дори да летиш със самолета си!

— Но аз няма да карам ски, нито ще се качвам на кон или самолет. Само ще се разхождам из различни квартали на града и ще изследвам атмосферата им. Това е далеч по-безопасно от пътуването ми до Саудитска Арабия заради някаква си второстепенна роля във филм.

— По дяволите! — викна Бресар. — Това е нелепо!

— Не съм дошъл тук да ви моля за подобно нещо, сър — каза Латъм. — Дойдох, защото се надявах, че може би знаете нещо, което би могло да ми помогне. Вие не знаете нищо и аз приех това. Моето правителство може да изпрати хора, които да направят това, което вие възнамерявате да сторите.

— Тогава, без излишна скромност, ще ви кажа, че вие не бихте могли да постигнете най-доброто. А вие искате това, нали, Дру Латъм, или вече забравихте за брат си? Вашето безпокойство ме кара да мисля, че не сте. Трябва да е бил добър човек? Един чудесен по-голям брат, който без съмнение ви е помагал, напътствал ви е. Естествено, вие се чувствате задължен да направите всичко възможно.

— Да, така е, но това е нещо лично — рязко го прекъсна американецът. — Аз съм професионалист.

— Аз също, господине. И аз съм задължен на човека на име Жодел също толкова, колкото и вие на вашия брат. Може би и повече. Той е изгубил жена си и първото си дете, защото се е борил за всички нас, а после трагично се е осъдил на един ад, който ние не можем да си представим, и който аз трябва да преживея. О, да, задължен съм му и професионално, и лично. Както и на една жена — млада актриса, родната ми майка, и на детето, чието име нося — моят по-голям брат, който щеше да ми помага. Имам тежък дълг, Дру Латъм, и вие няма да ме спрете да върна поне част от него. Никой от вас няма да ме спре... Бъдете така любезен да дойдете утре тук. Аз ще бъда готов и всичко ще бъде уредено.

* * *

Латъм и Анри Бресар излязоха от внушителната къща на Вилие на „Парк Монсо“ и тръгнаха към колата на министерството.

— Трябва да ви кажа, че това никак не ми харесва — каза французинът.

— На мен също — съгласи се Дру. — Може да е голям актьор, но няма да остане неразпознат.

— Неразпознат? Ами! Не ми харесва, че ще се скита из улиците на Париж, където — ако го познаят — могат да го нападнат заради парите му или дори да го отвлекат за откуп. Стори ми се, че искате да кажете нещо. Какво?

— Не съм сигурен, може да е инстинкт. Но нещо се е случило с Жодел и то много повече от самоубийство на побъркан старец пред сина, когото никога не е познавал. Това е акт на пълно отчаяние; той е знаел, че е победен, окончателно победен.

— Да, чух какво каза Жан-Пиер — каза Бресар и заобиколи колата от страната на шофьора, докато Латъм отваряше вратата. — Старецът е крещял, че се е провалил; че опитал, но се провалил.

— Но какво е опитал? В какво се е провалил? Какво е било това?

— Може би накрая... — отвърна Анри, запали колата и подкара по улицата. — Съзнанието, че в крайна сметка е открил врага.

— Да знаеш това, да осъзнаваш, че си открил този враг и накрая да разбереш, че си безпомощен! Той е знаел, че го мислят за луд; нито в Париж, нито във Вашингтон са го смятали за благонадежден, бил е отблъснат, по дяволите, изхвърлен на улицата. Затова е тръгнал на своя глава да търси този враг и след като го е открил... него... тях... нещо се е случило. Те са го спрели.

— Ако работата е била такава, защо просто не са го убили?

— Това би породило много въпроси. Оставили са го жив, а на неговата възраст, в неговото състояние не му е оставало много време — още един побъркан пияница. Но ако го убият, някой би могъл да повярва на откачените му обвинения. Хора като мен щяха да тръгнат да душат и неговият враг не би могъл да се измъкне. Жив той е бил нищо, но мъртъв...

— Враговете на Жодел — групата във Франция, за която съм убеден, че е свързана с нацисткото движение в Германия — са се покрили дълбоко, но държат очите и ушите си отворени. Биха се интересували от всеки, който задава въпроси за него. Ако в обвиненията на Жодел има някаква истина, те няма да оставят нещата така... И това пак ме навежда на мисълта за липсващите папки в БСР във Вашингтон. Имало е причина да бъдат откраднати.

— Разбирам накъде биете — каза Бресар, — и сега аз съм определено против намесата на Вилие. Ще направя всичко, за да го спра; Жизел ще ми помогне. Тя е също толкова силна, колкото и той, и Вилие я обожаваше.

— Може би преди малко не сте чул. Той каза, че никой от нас не може да го спре. Вилие не играеше, Анри.

— Съгласен съм, но вие навлизате в друга тема. И насън ще мислим за това, ако някой от нас може да заспи... Вие още ли сте в апартамента на „Рю дю Бак“?

— Да, но първо искам да се отбия в посолството. Имам едно обаждане до Вашингтон по секретната линия. Колата на посолството ще ме откара у дома.

— Както желаете.

* * *

В посолството Латъм слезе с асансьора в сутерена и тръгна по белия, осветен от неонов лампи коридор към центъра за свръзка. Пъхна пластмасовия си пропуск в процепа на охранителната инсталация; чу се кратък рязък звук, тежката врата се отвори и той влезе. Просторната стая с климатична инсталация и филтър за пречистване на въздуха беше ослепително бяла; електронната апаратура заемаше три стени и хвърляше метални отблясъци, на шест крачки от всеки терминал имаше въртящ се стол. Поради късния час само един от тях беше зает; залата беше най-пуста между два и шест часа сутринта парижко време.

— Само ти ли си тук в това мъртвило, Боби? — каза Дру на единствения човек в залата. — Как издържаш?

— Всъщност на мен ми харесва — отговори Робърт Дърбейн, петдесет и тригодишният специалист по комуникациите и висш служител на посолския център за свързка. — Моите хора ме мислят за добро момче, защото поемам смяната; те грешат, но не им го казвай. Виждаш ли върху какво работя?

Дърбейн държеше лондонския „Таймс“, отгърнат на страницата с отвратителната кръстословица мозайка и проклетата двойна кръстословица.

— Бих казал, че това е мазохизъм — подметна Латъм и се запъти към стола вдясно от оператора.

— Ти си като останалите младоци. Няма да коментирам, господин агент.

— Подозирам, че ми се подиграваш.

— Дрън-дрън... Какво мога да направя за теб?

— Искам да се свържа със Сорънсън по скрамблера^[4].

— Той не те ли търси преди известно време?

— Нямаше ме вкъщи.

— Оставил ти е съобщение... странно все пак, той говори така, сякаш се е свързал с теб.

— Така е, но това беше преди сто години.

— Използвай телефона в кафеза.

Дърбейн се обърна и посочи стъклената кабина. „Кафезът“, както го наричаха, представляваше звукоизолирано обезопасено помещение, където се водеха поверителни разговори.

— Ще ти кажа, като се свържа със скрамблера — добави специалистът.

— Добре — каза Дру и се заслуша в нестройните звуци, след които трябваше да се чуе силен шум — сигнал, че скрамблерът е включен. Стана от стола, запъти се към стъклената врата на кабината и влезе. В средата на кабината имаше широка маса с червен телефонен апарат, бележници, моливи и пепелник. В ъгъла на това уникално помещение имаше машина за унищожаване на хартия, чието съдържание се изгаряше на всеки осем часа — по-често от необходимото. Латъм седна на стола с гръб към оператора на терминала; за максимална сигурност трябваше да се предвиди и опасността от разчитане по устните — това бе въведено след откриването на съветски таен агент в посолската служба за свързка в

разгара на Студената война. Дру вдигна слушалката и зачака; двайсет и две секунди след поредицата от звуци и шум той дочу гласа на Уесли Т. Сорънсън, шеф на Консулски Операции.

— Къде беше, по дяволите? — попита Сорънсън.

— След като ми разрешихте да се разкрия и да вляза в контакт с Анри Бресар, аз отидох в театъра и после се обадох на Бресар. Той ме заведе в дома на Вилие на „Парк Монсо“. Току-що се върнах.

— Предположенията ти верни ли се оказаха?

— Да — като две и две — четири.

— Господи боже!... Старецът наистина ли е баща на Вилие?

— Вилие лично го потвърди, а той го е научил от осиновителите си.

— Като се имат предвид обстоятелствата, трябва да е било страшен шок!

— Тъкмо за това искам да поговорим, Уес. Този шок е предизвикал огромно чувство за вина у нашия знаменит актьор. Той е решил да използва дарбата си и да проникне в света на Жодел, за да се опита да установи контакт с приятелите му, да разбере дали старецът е разказал на някого за това къде е ходил през последните няколко дни, кого е искал да открие и какво е възнамерявал да прави.

— Твоят сценарий — прекъсна го Сорънсън. — Това беше твоят сценарий, в случай че предположенията ти се окажеха верни.

— Да, в случай че се окажех прав. Но този сценарий предвиждаше участието на наши хора, а не на самия Вилие.

— Но ти се оказа прав. Моите поздравления!

— Помогнаха ми, Уес — лично съпругата на бившия посланик.

— Но ти я потърси; никой друг не ти е помагал.

— Другите нямат братя, изпаднали в подобна заплетена, нерешима ситуация.

— Разбирам. Та какъв ти е проблемът?

— Решението на Вилие. Опитах се да го убедя да се откаже, но не можах, не бих могъл, и мисля, че никой не би могъл.

— Защо трябва да го разубеждаваш? Може пък да научи нещо. Защо да се намесваме?

— Защото все някой е тласнал Жодел към самоубийство, някой го е прекършил. Убедили са го по някакъв начин, че е загубен, че е свършен. Нищо не му е оставало на стареца.

— От психологическа гледна точка изглежда разумно. Е, и?

— Които и да са те, скоро ще се заинтересуват от самоубийството му. Както казах и на Бресар, те няма да оставят нещата така. Ако някой, който и да е, се появи и започне да разпитва за Жодел... Е, ако враговете му са тези, за които си мисля, този някой не го очаква добро бъдеще.

— Каза ли това на Вилие?

— Не с толкова много думи, но му обясних, че това, което е решил да прави, е извънредно опасно. Накратко, той ме прати по дяволите. Каза ми, че е задължен на Жодел точно толкова, колкото и аз на Хари, ако не и повече. Предполагам, че ще се появи тук утре по обяд. Каза, че ще бъде готов.

— Обясни му тогава — заповяда Сорънсън. — Ако продължава да настоява, остави го да прави каквото иска.

— Готови ли сме да поемем вината за евентуална злополука?

— Трудните решения се наричат трудни, защото не са лесни. Ти искаш да откриеш Хари, аз пък искам да откроя гнилото раково образувание, което се разраства в Германия.

— Искам да откроя и Хари, и тази гадост.

— Разбира се. И аз искам. Така че, ако този твой актьор е решил да изнася представление, не му пречи.

— Искам охрана за него.

— Правилно! Един мъртъв актьор не би могъл да ни разкаже какво е научил. Измисли плана съвместно с „Дъозием“^[5], много ги бива за такива работи. След час, час и нещо, аз ще се обадя на Клод Моро. Той е началник на Бюрото и по това време вече ще си е в канцеларията. Работили сме заедно в Истанбул. Той е най-добрият таен агент, работил някога за френското разузнаване — на световно ниво е, ако трябва да бъда точен. Ще ти даде всичко, от което имаш нужда.

— Да казвам ли на Вилие?

— Аз съм от старите, Латъм — за добро или за лошо — но смятам, че щом си решил да планираш операция, трябва да я обмислиш от край до край. Вилие също трябва да бъде подготвен — това, разбира се, е допълнителен риск и ти трябва да му обясниш всичко. Накарай го да вземе ясно решение.

— Радвам се, че мислим еднакво. Благодаря ти за това.

— Досега все ме пренебрегваха, Дру, но някога и аз правех същото като теб. Това е отвратителна шахматна партия, особено когато пионките могат да бъдат убити. Техните хрътки ще те следват навсякъде, помни ми думата. Ще превърнат живота ти в ад.

— Всичко, което разправят за теб, е истина, нали? Включително и това, че искаш да те наричаме с малкото ти име.

— Повече от нещата, които разправят за мен, са абсолютно преувеличени — каза директорът на Консулски Операции, — но ако не се занимавах с това, щях да бъда много по-искрен, по дяволите, ако виках на шефа си Бил или Джордж, или Станфърд, или просто Кейси, ако искаш. Това искам от вас бе, хора! Обръщението „господин директор“ затруднява нещата.

— Много си прав.

— Знам. Затова прави каквото трябва.

* * *

Латъм излезе от посолството на авеню „Габриел“ и се качи в бронираната дипломатическа кола, която го чакаше, за да го откара в апартамента му на „Рю дю Бак“. Беше „Ситроен“ — комби и задните седалки бяха твърде тесни, затова той избра да седне отпред до шофьора — бивш морски пехотинец.

— Знаете ли адреса? — попита той.

— О, да, сър. Разбира се, че го знам.

Уморен, Дру му хвърли бърз поглед. Акцентът беше американски — не можеше да се сбърка с друг, но словоредът беше странен. Или просто Латъм беше толкова уморен, че слухът му правеше номера. Той затвори очи — не знаеше колко дълго е стоял така, чувстваше се добре в празнотата, в черната дупка, която изпълни съзнанието му. Поне за няколко минути нервите му се успокоиха. Нуждаеше се от тази почивка, беше му добре дошла. После изведнъж усети движението. Подскачаше върху седалката. Отвори очи. Шофьорът се бе засилил по някакъв мост, все едно участваше в състезанието в Льо Ман. Латъм се обади:

— Хей, момче, не бързам за късна среща. Отпусни малко газта бе, приятел!

— Tut mir^[6], извинявайте, сър.

— Какво?!

Те прекосиха моста и шофьорът сви в мрачна непозната улица. И тогава му стана ясно: бяха доста далеч от „Рю дю Бак“.

— Какво, по дяволите, правиш? — кресна Дру.

— Минавам по краткия път, сър.

— Дрън-дрън! Спри тая шибана кола!

— Найн! — изкрещя мъжът с моряшката униформа. — Ще ходиш там, където аз те закарам, приятелче!

Шофьорът измъкна от куртката си автоматичен пистолет и го насочи към гърдите на Латъм:

— Сега не ти, а аз ще заповядвам!

— Исусе, ти си от тях. Кучи сине, ти си от тях!

— Ще се срещнеш с другите и после ще те довършим!

— Значи всичко е било вярно, така ли? Плъзнали сте из цял Париж...

— Унд Енгланд, унд Ферайнигтен Штаатен, унд Еуропа! Зиг Хайл!

— Зиг майната ти! — каза тихо Дру и в полумрака промуши ръката си зад оръжието, а левият му крак бавно запълзя по пода на ситроена. — Какво ще кажеш за една голяма изненада в стил „Блицкриг“? — при тези думи Латъм удари с ляв крак спирачката, като същевременно заби лявата си ръка в десния лакът на провалилия се похитител. Пистолетът се отпусна в ръката на неонациста. Дру го грабна и стреля в дясното коляно на шофьора. Колата се заби в ръба на една сграда.

— Губиш! — задъха се Латъм, отвори вратата и сграбчи куртката на шофьора. Излезе, дръпна го рязко въвн от колата и го захвърли на тротоара. Намираха се в един от индустриалните райони на Париж — сред дву-три етажни фабрики, съвсем пусти през нощта. Под мижавите улични лампи единствената светлина идваше от повредените фарове на ситроена. Но тя беше достатъчна.

— Сега ще си поговорим с теб, приятелче — каза той — или следващият куршум ще мине право през тия две ръце, дето стискат коляното ти. Увредените ръце никога не се възстановяват напълно. Да живееш с такива ръце си е същински ад.

— Найн! Найн! Не стреляйте!

— Защо не? Нали ти щеше да ме убиеш? Много ясно си го спомням — каза, че с мен било свършено. Аз съм много по-приятен човек. Няма да те убия, само дето ще превърна остатъка от живота ти в кошмар. Първо ще стрелям в ръцете, после в краката... Кой си ти и откъде взе тая кола, тая униформа... Казвай!

— Имаме униформи... Американски, френски, английски.

— А колата, колата на посолството? Къде е човекът, чието място си заел?

— Казаха му да не идва...

— Кой му го е казал?

— Не знам! Колата беше докарана отпред. Die Schlüssel — ключът, искам да кажа — беше вътре. Наредиха ми да те откарам.

— Кой ти нареди?

— Моите началници.

— Хората, при които ме караше?

— Ja^[7].

— Кой са те? Каж ми имената, веднага!

— Не знам имена! Свързваме се с кодови цифри и букви.

— Ти как се казваш? — Дру се надвеси над „шофьора“. Дулото на пистолета му се опря в ръката, която бе по-близо до коляното.

— Ерих Хауер, кълна се!

— А кодовото ти име, Ерих? Иначе ще трябва да забравиш, че си имал ръце и крака.

— C-Zwölf. Дванайсет.

— Говориш английски много по-добре, когато не си се подмокрил от страх, друже мой Ерих. Та накъде ме беше повел?

— На пет-шест преки оттук. Трябваше да се ориентирам по Scheinwerter...

— По какво?

— По фаровете. От една тясна уличка вдясно.

— Стой си на мястото, мой малък Адолф — каза Латъм, стана и се приближи към вратата на колата с насочен към германеца пистолет. По един доста странен начин той се настани на предната седалка, а лявата му ръка заигра по табло, докато намери телефона. Дру натисна четири пъти копчето с цифрата 0 — сигналът за спешни случаи.

— Американското посолство — чу се в слушалката гласът на Дърбейн. — Кодът ти е 04. Запис, давай!

— Боби, тук е Латъм...

— Знам, засякох те по мрежата. Та за какво ги набра тия четири нули?

— Изиграха ни. Тъкмо ми предстоеше една бърза екзекуция с любезното съдействие на нашите нацисти. Шофьорът се представи за бивш морски пехотинец; някой от транспортния отдел е нагласил работата. Провери всички в отдела!

— Исусе Христе, ти поне добре ли си?

— Нищо ми няма, стана малък инцидент и скинхедът^[8] не се справи особено добре.

— Добре, засякох те. Ще изпратя патрул...

— Знаеш ли къде точно се намирам?

— Разбира се.

— Изпрати два патрула, Боби, нека единият да е въоръжен и готов за нападение.

— Да не си луд! Тук е Париж! Франция!

— Аз ще ги прикривам. Това е заповед на Консулски Операции... Пет-шест преки по-наляво, на юг, в една странична уличка има паркирана кола. Със светещи фарове. Трябва да заловим тази кола, да пипнем хората вътре!

— Кои са те?

— Тези, които ме осъдиха на смърт. Няма време, Боби! Действай.

Латъм тръшна слушалката, измъкна се от колата и се приближи към Ерих Хауер. Той можеше да ги отведе при стотици други като него в Париж и околностите — на познати и непознати места. Медикаментите щяха да отворят вратите на съзнанието му, а тази информация бе жизненоважна. Дру хвана мъжа за краката и той извика.

— Моля ви се...

— Млъкни, свиньо! Сега си в мои ръце, не разбираш ли? Започни да разказваш и после ще ти стане по-леко.

— Нищо не знам. Аз съм С-Zwölf, какво още да ти кажа?

— Това не е достатъчно! Моят брат беше тръгнал по следите ви, гадове такива! Каза ми, че това ще бъде последният етап от едно гадно пътуване и аз му повярвах. Така че ти ще трябва да ми кажеш повече,

много повече, преди да свърша с теб. Ерих, приятелче, знам, че всъщност изобщо не искаш да си имаш работа с мен.

Изведнъж иззад ъгъла с писък се появи черна лимузина и тръгна по тъмната пуста улица. Тя рязко и неочаквано забави ход и в този момент от нея откриха стрелба; завърза се смъртоносна престрелка: целеха се във всичко, което се движи. Латъм се опита да скрие нациста зад бронираната дипломатическа кола, но не успя да го направи и се скри сам. Когато лимузината изчезна, той потърси своя пленник. Ерих Хауер лежеше мъртъв — тялото му бе надупчено, лицето — цялото в кръв. Единственият човек, който би могъл да даде отговор поне на някои въпроси, си беше отишъл. Къде да търси друг такъв човек и колко време ще му трябва, за да го открие?

---

[1] Боже мой — фр. ↑

[2] посланик — фр. ↑

[3] „Клане под муселина“ — фр. ↑

[4] телефонно устройство, което изолира разговора от евентуално подслушване ↑

[5] Deuxième — отдел на френското разузнаване ↑

[6] Съжалявам — нем. ↑

[7] да — нем. ↑

[8] скинхедс — бръснати глави — нарицателно за неонацистите ↑

3.

Нощта си бе отишла; ранната светлина озаряваше небето от изток, когато Латъм изтощен влезе в малкия месингов асансьор и се заизкачва към апартамента си на петия етаж на „Рю дю Бак“. Обикновено използваше стълбището, защото по една или друга причина смяташе, че това е полезно, но сега очите му се затваряха. В часовете между два и нещо и пет и половина Дру беше претрупан от дипломатически задължения, сред които бе и срещата с шефа на „Дьозием“, някой си Клод Моро. Латъм отново се обади на Сорънсън във Вашингтон с молбата той да се свърже със служителя на френското разузнаване в уречения час и да го убеди веднага да дойде в американското посолство. Моро беше оплешивяващ мъж на средна възраст, среден на ръст, който добре изпълваше костюма си и въпреки това продължаваше да качва килограми с всеки изминат ден. Имаше неизчерпаемо галско чувство за хумор, което му помагаше в някои опасни моменти, когато нещата започваха да му се изплъзват. А те започнаха да се изплъзват, когато най-неочаквано се появи Анри Бресар, първият секретар в Министерството на външните работи на Република Франция — ядосан и уплашен.

— Какво става, по дяволите? — попита Бресар още с влизането си в канцеларията на посолството, като внезапно се изненада от присъствието на Моро. — Здравей, Клод — каза той и премина на френски: — Не съм много изненадан, че те виждам тук.

— En anglais, Henri^[1]... Мосю Латъм ни разбира, но посланикът все още е на ниво Берлиц^[2].

— Ах, този американски дипломатически такт!

— Разбрах ви, Бресар — каза посланикът Даниъл Кортлънд, който седеше зад бюрото си по халат и чехли, — аз напредвам с езика ви. Откровено казано, исках поста в Стокхолм — аз свободно говоря шведски — но останалите мислеха по друг начин. И ето че се срещнахме.

— Извинете, господин посланик. Прекарах една тежка нощ... Опитвах да се свържа с вас, Дру, но след като чух телефонния ви секретар, предположих, че сте още тук.

— Трябваше да си бъда вкъщи преди час. За какво дойдохте тук? Защо е трябвало да ме видите?

— Всичко е в доклада на Сюрте. Настоях полицията да им се обади...

— Какво се е случило? — прекъсна го Моро и вдигна вежди. — Бившата ви съпруга не би трябвало да е настроена враждебно към вас. Разделихте се съвсем като приятели.

— Не съм сигурен, че е замесена. Лусил може да е голяма кучка, но не е глупава. А тези хора са били глупаци.

— Кои хора?

— След като оставих Дру тук, продължих към апартамента си на „Монтен“. Както знаете, едно от малкото предимства на моята служба е дипломатическото място за паркиране пред сградата. За мое учудване то бе заето; още повече се ядосах, като видях, че наблизо има достатъчно други свободни места. Тогава видях, че на предната седалка на колата седят двама души; шофьорът говореше по телефона в не съвсем удобното време два часа през нощта, а не бива да забравяме, че би трябвало да плати глоба от петстотин франка за това, че е паркирал там, без да има правителствена значка или емблема на „Ке д’Орсе“ на предния прозорец.

— Както винаги — намеси се Моро с почтително кимване, — склонността на моя приятел към подобни и увлекателни въведения в събитието е очевидна, но, моля ви, Анри, оставете настрана личното си възмущение и ни кажете какво се случи.

— Копелетата започнаха да стрелят по мен!

— Какво? — Латъм скочи от стола си.

— Нали чухте! Естествено, автомобилът ми е защитен от подобни изстрели, така че бързо дадох заден ход, после се блъснах в тях и залепих колата им за бордюра.

— А после? — извика посланикът Кортлънд, който беше станал.

— Двамата излязоха от другата страна и побягнаха. С разтуптяно сърце се обадох на полицията по телефона в колата и им казах да уведомят Сюрте.

— Ама вие сте страшен! — стъписан, тихо каза Дру. — Тръгнал сте срещу тях, когато са стреляли по вас?

— Куршумите не биха могли да проникнат дори през стъклото.

— Някои могат, повярвайте ми — бронейните, например.

— Ужасно — лицето на Бресар побледня.

— Напълно сте прав, Анри — каза Моро и пак кимна, — бившата ви жена би постигнала много по-добър резултат. Хайде сега малко да се успокоим и да видим какво е открил нашият храбър герой. Имаме кола, регистрационен номер и поне дузина отпечатъци, които веднага ще предадем на Интерпол. Моите поздравления, Анри Бресар!

— Нима има патрони, които могат да пробият бронирани автомобили?...

Връзката със самоубийството на Жодел и последвалата среща в дома на Вилие на „Парк Монсо“ беше съвсем очевидна. Като се прибавеше и нападението срещу Латъм, положението изискваше да се вземат някои решения: и Бресар, и Дру да се охраняват денонощно от служители на „Дъозием“ — французинът — явно, Латъм — тайно, според неговите собствени инструкции. Поради това колата на „Дъозием“ ще стои незабелязана на отсрещната страна на улицата пред дома на Дру, докато не дойде сутринта подкрепление да я смени, ако преди това американецът не е излязъл от сградата. Накрая, тъй като няма възможност да се охранява Жан-Пиер Вилие, а това също е необходимо, трябва да се претърсят всички околни парижки квартали и да се проверява всеки.

— Самият аз лично ще се заема с него — каза Клод Моро, шефът на бюро „Дъозием“. — Вилие е гордост за Франция!... Освен това, жена ми е способна да ме убие или да започне да ми изневерява в семейното ни легло, ако допусна да му се случи нещо.

Съмненията относно транспортния отдел на посолството бързо се изясниха. Диспечерът е бил заменен от напълно непознат човек, когото са допуснали до нощно дежурство заради документите, които е представил. Изчезнал е минути, след като колата на Латъм се е отдалечила по булевард „Габриел“. Американец, владеещ френски, вербуван в Париж от нацисткото движение.

Часове преди изгрев-слънце те продължаваха до безкрайност да анализират положението; на първо място стоеше въпросът кого да включат в операцията. Водеха се продължителни разговори по

скрамблера между Моро и Уесли Сорънсън във Вашингтон. Двамата специалисти в секретните служби приличаха на хора, практикуващи черна магия, които кроят планове за тайни преследвания. Дру одобри това, което чу. Беше добър агент, не притежаваше студения разум на брат си Хари, но със сигурност го превъзхождаше що се отнася до физика и способност да се вземат бързи решения. Моро и Сорънсън обаче бяха майстори в измамата и внедряването; бяха оцелели при тайното клане на шпиони в кървавия разцвет на Студената война. Дру се учеше от такива хора дори когато само му даваха задачи.

Латъм излезе сънен от асансьора и закрачи по коридора към апартамента си. Когато бръкна за ключа, погледът му изведнъж се спря на ключалката. Нямаше я! Вместо нея имаше кръгла дупка. Цялата ключалка бе премахната с хирургическа точност — или с лазер, или с изключително мощен миниатюрен ръчен трион. Той докосна вратата; тя се отвори и разкри бъркотията вътре. Дру измъкна автоматичния си пистолет от кобура и предпазливо пристъпи. Апартаментът му бе опустошен; цялата тапицерия бе нарязана, възглавниците — разкъсани, а пълнежът им — разхвърлян. Чекмеджетата бяха извадени, съдържанието им — разсипано по пода. В двете спални, килерите, кухнята, баните беше същото, особено в кабинета му — там бяха накълцали дори килима. Голямото му бюро бе буквално на трески — очевидно щурмовият отряд бе търсил тайни чекмеджета, в които биха могли да се съхранят секретни документи. Разрухата беше тотална; нищо не бе както преди. Латъм бе толкова изтощен, че просто не искаше да мисли за това; имаше нужда от почивка, от сън. Той бързо прецени щетите и си помисли колко нелогично е всичко това. Поверителните материали се пазеха в сейфа в офиса му на втория етаж в посолството. Враговете на стария Жодел — сега негови врагове — би трябвало да се досетят за това.

Той разрови един от шкафите си и злобно се усмихна, когато откри предмет, който натрапниците биха разрязали или отнесли със себе си, ако се бяха досетили какво представлява. Това беше стоманена пръчка, дълга двайсет и шест инча, с големи гумени накрайници. Във всеки накрайник беше скрит алармен механизъм. Когато пътуваше и спеше в хотел, той неизменно я подпираше между вратата и пода, като включваше алармата чрез завъртане на накрайниците. Ако вратата, към която бе насочена пръчката, се отвореше отвън, чуваше се серия от

продължителни изсвирвания, които шокираха неканените гости и ги караха да побегнат. Дру я занесе до вратата без ключалка, включи алармата и след като я опря в пода, я насочи срещу долната част на вратата. Влезе в претършуваната си спалня, метна чаршаф върху нарязания матрак, събу си обувките и легна.

След минути той вече спеше, а след още няколко минути телефонът иззвъня. Латъм слезе замаян от нестабилната повърхност на леглото си и сграбчи телефона от нощното шкафче.

— Да?

— Обажда се Кортлънд, Дру. Извинявай, че се обаждам в такъв час, но се наложи.

— Какво се е случило?

— Германският посланик...

— Разбрал ли е за тази вечер?

— Абсолютно нищо. Сорънсън му се обадил от Вашингтон и предизвикал същински хаос. Малко след това Клод Моро направил същото.

— Какво става?

— Посланик Хайнрих Крайц ще бъде тук в девет часа тази сутрин. Сорънсън и Моро държат и ти да си тук. Не само за да потвърдят докладите, но очевидно и да протестират енергично срещу личните атаки към теб.

— Тия двама ветерани призраци кроят изненадващо нападение, нали?

— Изобщо не разбирам за какво говориш.

— През Втората световна война германската стратегия е била такава. Притискаш враг и от двете страни, така че да му се наложи да бяга на север, изток или запад. Ако избере грешната посока — край с него, защото всички точки са покрити.

— Не съм военен, Дру, но наистина не мисля, че Крайц е враг.

— Не, не е. Всъщност Крайц е човек с историческо съзнание. Но дори и той не знае какви хора е довел със себе си в Париж. Ще вземе да размъти водите, а точно това искат от него Сорънсън и Моро.

— Понякога си мисля, че вие, момчета, говорите на друг език.

— Така е, господин посланик. Нарича се объркване в интерес на опровержението. Може да се каже, че това е нашият професионален жаргон.

— Какви ги дрънкаш?

— Уморен съм до смърт.

— Колко време ти трябва, за да стигнеш от вас до посолството?

— Първо трябва да отида до гаража, където си държа колата...

— Сега си с кола на „Дъозием“ — прекъсна го Кортлънд.

— Съжалявам, забравих... Зависи от трафика, около петнайсет минути.

— Сега е шест и десет. Ще поръчам на секретарката ми да те събуди в осем и половина и ще се видим в девет. Почини си.

— Може би е редно да ти разкажа какво стана...

Беше твърде късно, посланикът беше затворил телефона. И много добре, помисли си Латъм. Кортлънд ще иска подробности и ще разтегли разговора. Дру се довлече до леглото, като успя да премести и телефона. Единственото хубаво нещо беше фактът, че ще трябва да прекара известно време, докато възстановят апартамента му, в някой изключително добър хотел, а Вашингтон ще плати сметката.

* * *

Белият глайдер се носеше в следобедното небе над долината на Братството. След като се приземи, веднага го покриха със зелен брезент. Плексигласовите куполи на предната и задната кабина рязко се отвориха. От предната изскочи пилот в чисто бял комбинезон, а от задната — много по-възрастният му спътник.

— Komm^[3] — каза летецът и кимна към един мотоциклет с кош.
— Zum Krankenhaus^[4].

— Да, разбира се — отвърна цивилният на немски, обърна се и извади от самолета черна лекарска чанта. — Предполагам, че доктор Крьогер е тук — добави той и седна в коша, а пилотът се качи на мотоциклета и запали мотора.

— Не мога да ви кажа, сър. Задачата ми е само да ви отведа в клиниката. Не знам никакви имена.

— Тогава забрави, че съм споменал някакво име.

— Нищо не съм чул, майн хер.

Мотоциклетът се стрелна в един от покритите коридори и след като направи няколко завоя, се устреми през долината към северния ъ

край. Там — също покрита със зелен брезент — се намираше една от обичайните едноетажни сгради, но тази беше някак по-различна. Докато повечето сгради представляваха стабилни дървени постройки, тази бе по-тежка, по-масивна — изградена от блокове сгурия, споени с бетон, с огромен комплекс генератори от южната страна. Тяхното ниско и мощно бучене се чуваше постоянно.

— Не ми е позволено да влизам вътре, докторе — каза пилотът и спря мотоциклета пред сивата стоманена врата.

— Знам, млади човече, казаха ми как да процедирам. Между другото, трябва да тръгна утре сутринта, по изгрев. Сигурно знаеш за това.

— Да, така е, сър. Тогава ветровете са най-добри.

— По-лоши не могат и да бъдат.

Докторът слезе от коша; докато вървеше към вратата, мотоциклетът се отдалечи. Той погледна в обектива на камерата, монтирана горе, и натисна кръглото черно копче отдясно на вратата.

— Доктор Ханс Траупман; тук съм по заповед на генерал Фон Шнабе.

Трийсет секунди по-късно вратата се отвори и се появи човек на около четирийсет и пет години, облечен в бяла болнична престилка.

— Хер доктор Траупман, колко се радвам да ви видя пак — ентузиазирано каза той. — Толкова години минаха от лекциите в Нюрнберг! Добре дошли!

— Благодаря, но бих искал да има по-лесен начин да се стигне дотук.

— Планинският път би ви харесал още по-малко, уверявам ви. Трябва да вървите цели мили, а снегът става по-дебел с всеки сто метра. Секретността ни струва скъпо... Елате, пийнете един шнапс и се отпуснете за няколко минути, ще си побъбрим. После ще видите колко сме напреднали. Забележителен напредък, честна дума!

— Нека отложим питиетата за по-късно, а ще си бъбрим, докато разглеждаме — противопостави се гостуващият лекар. — Предстои ми продължителен разговор с Фон Шнабе — това не е особено приятно, а искам да науча колкото може повече и колкото може по-бързо. Той ще иска моята оценка и ще ми търси отговорност.

— Защо аз не участвам в това? — попита по-младият доктор обидено, когато и двамата седнаха в чакалнята на клиниката.

— Фон Шнабе смята, че вие сте твърде ентузиазирани, Герхард. Възхищава се от ентузиазма ви, но не му се доверява.

— Боже мой, кой знае за тази програма повече от мен? Аз я разработих! Моите уважения, Траупман, но аз съм експертът в тази област, а не вие.

— И вие, и аз знаем това, но нашият генерал, който не е медик, не може да го разбере. Аз съм неврохирург и имам известна репутация що се отнася до черепните операции, затова той се доверява на тази репутация, а не на истинския експерт. Така че обяснете ми... Доколкото разбирам, според вас теоретически е възможно да се промени процесът на мислене без наркотици или хипноза — тази теория е донякъде от областта на парапсихологичната научна фантастика, но преди не чак толкова много години така са мислели и за трансплантациите на сърце и черен дроб. Как точно се прави това?

— Вие практически си отговорихте — с грейнали очи се засмя Герхард Крьогер. — Отстранете „транс“ от „трансплантация“ и го заменете с буквите „и“ и „м“.

— Имплантация?

— Имплантирал сте стоманени пластини, нали?

— Разбира се. За защита.

— И аз... Извършвал сте лоботомия, нали така?

— Естествено. За освобождаване от електрическото налягане.

— Току-що казахте друга вълшебна дума, Ханс. „Електрически“, също като „електрически импулси“ — мозъчни електрически импулси! Аз само микрокалибрирам и действам върху тях с обект толкова безкрайно малък в сравнение с пластината, че наподобява сянка от рентгенов лъч.

— Какво, по дяволите, ще е това?

— Компютърен чип, изцяло съвместим с електрическите импулси на индивидуалния мозък.

— Какво?...

— След години психологическото индоктриниране ще принадлежи на миналото. Промиването на мозъци ще бъде история!

— Бихте ли повторил?

— През последните двайсет и девет месеца експериментирах с... оперирах трийсет и двама пациенти, често петима или повече наведнъж в различни стадии на развитие...

— Точно това ми дадох да разбера — прекъсна го Траупман. — Пациенти, доставени чрез снабдители от затвори и така нататък.

— Подробно изследвани, Ханс. Всички — от мъжки пол и с интелигентност и образование над средното. Тези от затворите са били осъдени за такива престъпления като незаконно присвояване или продаване на вътрешна поверителна информация, фалшифициране на официални правителствени доклади за лична изгода. Престъпления, основани върху измами, които изискват някакви познания и интелигентност, а не насилие. Съзнанието на насилника лесно може да бъде програмирано. Трябваше да докажа, че моята програма може да бъде успешна и на по-високо ниво.

— Докажахте ли го?

— Беше твърде добро, както пише в Библията.

— Дочух, че има и отрицателни резултати, Герхард.

— Да, има един такъв. В момента имплантът функционира не по-малко от девет дни и не повече от дванайсет.

— Какво става после?

— Мозъкът го отхвърля. Пациентът скоростно развива мозъчен кръвоизлив и умира.

— Искате да кажете, че мозъкът експлодира.

— Да. Двайсет и шестима от пациентите ми си отидоха така, но последните седем издържаха прогресивно от девет до дванайсет дни. Убеден съм, че по-нататък, с помощта на микрохирургичната техника, ще успея да преодолеея фактора време. Накрая — това може да отнеме години — чипът ще функционира постоянно. Политици, генерали и държавници по целия свят ще изчезват за по няколко дни и след това ще се превръщат в наши последователи.

— И при сегашните обстоятелства вие вярвате, че онзи американски агент Латъм е готов да бъде пуснат навън, така ли?

— Това е безспорно. Сам ще се убедите. Днес му е четвъртият ден; остават му минимум пет, максимум осем дни. Нашите хора в Париж, Лондон и Вашингтон ни информираха, че ще му бъдат необходими приблизително от четирийсет до седемдесет и два часа, така че рискът е минимален. Дотогава ще знаем всичко, което е известно на враговете ни, а ще имаме и по-голяма полза: Латъм ще насочи всички в грешна посока.

— Моля ви, нека се върнем малко назад — каза Траупман и вдигна краката си върху белия пластмасов стол. — Преди да пристъпите към операцията, какво точно правите с този ваш имплант?

— Разбирате ли от компютърни чипове, Ханс?

— Съвсем малко. Оставил съм това на моите помощници, същото правя и с анестезията. Разбирам горе-долу. Но съм сигурен, че вие ще ми обясните това, което не разбирам.

— Най-новите микрочипове са дълги само три сантиметра и широки по-малко от десет милиметра и могат да поемат еквивалент на шест мегабайта софтуер. Това е достатъчно, за да побере всички произведения на Гьоте, Кант и Шопенхауер. Като използваме горелка E-PROM за въвеждане на информация в чипа, а после активираме ROM — Read-Only-Memory^[5], той реагира на звукови инструкции, които получава по същия начин, по който компютърният сървър^[6] реагира на кодовете, които програмистът въвежда в процесора. Има едно леко забавяне, през което мозъкът в мисловния си процес се приготвя да улови променливата дължина на вълната, но това само по себе си е от полза за нас, защото може единствено да накара този, който задава въпрос, да повярва, че субектът наистина мисли, подготвя истински отговор.

— Можете ли да го докажете?

— Елате, ще ви го покажа.

Двамата мъже станаха и Крьогер натисна едно червено копче на тежката стоманена врата отдясно. След секунди се появи униформена медицинска сестра. В ръката си държеше хирургическа маска.

— Грета, това е знаменитият доктор Ханс Траупман.

— Да, знам — отвърна сестрата. — Чудесно е, че ви виждам отново, докторе. Маската ви, моля.

— О, разбира се, че ви познавам! — радостно възкликна Траупман. — Грета Фриш, една от най-добрите сестри, които някога са влизали в моята операционна! Скъпо мое момиче, казаха ми, че сте се пенсионирала, а за млад човек като вас това изглеждаше не само достойно за съжаление, но и доста невероятно.

— Бракът ме пенсионира, хер доктор. Омъжих се за този господин — Грета кимна към Крьогер, който се усмихваше.

— Не бях сигурен, че я помните, Ханс.

— Как да не я помня? Не бих могъл да забравя сестра Фриш: тя е толкова изпълнителна! Честно казано, Герхард, отсега нататък ще имам по-голямо доверие във вас... Но защо ми е тази маска, Грета? Нали няма да оперираме?

— Съпругът ми ще ви отговори, господине. Нищо не разбирам от тези неща, независимо от това колко често ми ги обяснява.

— Става дума за ROM, Ханс, за Read-Only-Memory. В мозъка на този пациент няма да въвеждаме много лица за идентифициране; не бих искал да запомни вашето.

— Дано да е така, сестра Фриш. Много добре, нека се заемем с работа.

Тримата влязоха в дълъг, широк коридор, боядисан в зелено. От двете му страни имаше големи квадратни прозорци. Зад тях се виждаха приятно обзаведени стаи — във всяка имаше легло, бюро, кушетка и други предмети, като например телевизор, радио и врата, която водеше към баня с душ. На външните стени също имаше прозорци, които гледаха към ливади с избуяла полюшваща се висока трева и пролетни цветя.

— Ако това са болничните стаи на пациентите, те са най-приятните, които съм виждал.

— Естествено, радиото и телевизорите са препрограмирани — каза Герхард. — Всичко това е безобиден маскарад, освен радиоизлъчванията през нощта, когато предаваме информация, която прониква във всеки отделен пациент.

— Бих искал да знам какво да очаквам — каза неврохирургът от Нюрнберг.

— Ще видите един външно нормален Хари Латъм, който все още вярва, че ни е измамил. Отговаря на името, под което работи — Александър Ласитър — и ни е изключително благодарен.

— Защо? — прекъсна го Траупман. — За какво ви е благодарен?

— Той вярва, че е преживял катастрофа и едва е оцелял. Използвахме един от нашите големи планински камиони и разиграхме събитието напълно убедително, като обърнахме камиона, „заклещихме“ Латъм под него и предизвикахме огнени експлозии наоколо... В този случай позволих да се използват наркотици и хипноза — направихме го в началото, за да изтрием първите му минути тук, в долината.

— Сигурен ли сте, че са изтрити?

Те се спряха в коридора. Погледът на нюрнбергския доктор фиксираше Крьогер.

— Напълно. Травмата от „катастрофата“, наред с разиграното насилие и болката, която му внушихме, потиснаха всички спомени около пристигането му. Тези спомени са блокирани. Естествено, използвахме повторна хипноза, за да го потвърдим. Спомня си само писъците, разкъсващата болка и пламъците, от които са го измъкнали при спасяването.

— Стимулите са психологически достоверни — забеляза неврохирургът и кимна. — А факторът време? Ако го осъзнава, то как си обяснява изминалото време?

— Това е най-лесното. Когато Латъм се събуди, горната част от черепа му беше дебело бинтована и докато вземаше леки успокоителни, ние му казахме — непрекъснато му повтаряме — че е получил тежки телесни увреждания, че е бил подложен на три отделни операции и е бил в продължителна кома, по време на която не е издал нито звук.

— Добре сте го казали. Сигурен съм, че наистина ви е благодарен... Той знае ли къде се намира?

— О, да, нищо не крием от него.

— Ами тогава как ще го отпратим? Боже мой, той може да им разкрие къде се намира долината! Ще изпратят самолети да ви бомбардират, ще ви унищожат!

— Това няма значение, защото — както Фон Шнабе без съмнение ще ви обясни — ние вече няма да сме тук.

— Моля ви, Герхард, не ми съобщавайте всичко така изведнъж! Няма да мръдна оттук, докато не ми обясните!

— По-късно, Ханс. Първо елате да поздравите пациента ни и после ще разберете.

— Скъпа ми Грета — обърна се Траупман към съпругата на Крьогер, — вашият съпруг има ли нещо общо с логичното мислещо човешко същество, което познавах преди?

— Да, докторе. Тази част, която той ще ви обясни сега, и аз я разбирам. Тя е блестяща, господине, ще видите.

— Но първо елате да видите пациента ни. Той е зад следващия прозорец, в съседната стая отдясно. Запомнете — името му е Ласитър,

а не Латъм.

— Какво да му кажа?

— Каквото желаете. Предлагам да го поздравите по случай възстановяването му. Елате.

— Аз ще изчакам до бюрото — обади се Грета Фриш-Крьогер.

Двамата лекари влязоха в стаята, където Хари Латъм стоеше с бинтовани слепоочия до големия външен прозорец. Той се обърна и се усмихна. Беше облечен в риза и сив фланелен панталон.

— Здравей, Герхард. Днес е хубав ден, нали?

— Ходихте ли на разходка, Алекс?

— Още не. Колкото и да променяте един бизнесмен, не можете да отделите човека от бизнеса. Занимавах се с изчисления: в Китай човек може да направи състояние. Нямам търпение да отида там.

— Позволи ми да ти представя доктор... Шмит от Берлин.

— Радвам се да се запознаем, докторе — Латъм се приближи с протегнатата ръка. — Щастлив съм да се запозная и с друг от лекарите на този забележителен комплекс — за всеки случай, ако Герхард не си свърши работата.

— Струва ми се, че досега се справя добре — Траупман се ръкува с него. — Между другото, дочух, че сте много примерен пациент.

— Мисля, че нямах друг избор.

— Извинете ме за маската, хер... Ласитър. Малко съм настинал, а тукашният хирург е абсолютен педант, както казвате вие, американците.

— Мога да го кажа и на немски, ако желаете.

— Всъщност бих предпочел да упражня английския си. Поздравявам ви — възстановяването ви върви чудесно.

— Е, и доктор Крьогер заслужава поздравления.

— Любопитен съм от медицинска гледна точка. Ако това не ви затруднява, бихте ли си припомнил как пристигнахте в долината?

— Ах, да — Латъм-Ласитър помълча малко и погледът му за момент се разфокусира. — За катастрофата ли... О, Господи, беше ужасно. Повечето от спомените ми се губят, но първото нещо, за което си спомням, са истерични викове. После разбрах, че главата ми е затисната — никога не бях изпитвал подобна болка. А наоколо беше пълно с хора; те се опитваха да вдигнат това, което ме притискаше.

Най-накрая ме извадиха и започнаха да ме влачат по тревата; тогава аз изкрещях, защото видях огън, усетих горещината и си помислих, че цялото ми лице ще изгори. И тогава припаднах — както се оказа, за дяволски дълго време.

— Ужасно преживяване! Но вие сте на път да оздравеете напълно, господин Ласитър, и това е най-важното.

— Ако по някакъв начин успеете да издействате за Герхард имение в Нова Германия край Дунава, аз съм готов да му го купя.

Сега очите на Латъм бяха съвсем бистри, погледът му — фокусиран.

— Направихте достатъчно за нас, Алекс — каза Крьогер и кимна към Трауман. — Доктор Шмит просто искаше да се запознае с нашия щедър благодетел и да се увери, че съм се справил, точно както той ме е учил... Разходете се, ако желаете — след като свършите с пресмятанията и плановете за това как да спечелите още много милиони от Азия.

— Никак не е трудно, повярвайте ми. Далечният Изток не само обича парите: той ги обожава. Когато прецените, че мога да си тръгна, Герхард, Братството ще забогатее още повече.

— Винаги ви споменаваме в тевтонските си молитви, Алекс.

— Оставете молитвите, трябва да построите Четвъртия Райх.

— Ще го построим.

— Приятен ден, хер Ласитър.

Траупман и Крьогер излязоха, минаха по коридора и влязоха в стерилно чистото преддверие.

— Вие бяхте прав — каза берлинчанинът и седна. — Забележително!

— Одобрявате ли работата ми?

— Как бих могъл да не я одобря! Паузата в говоренето, отнесенният поглед... Съвършено! Успял сте!

— Но не мога да отрека, Ханс, че има и недостатъци. При една постоянна анормалност на условията мога да гарантирам само от пет до осем дни, не повече.

— Но вие казахте, че в Лондон, Париж и Вашингтон смятат, че това е достатъчно, нали?

— Да.

— А сега ми кажете защо долината повече няма да съществува. Това е шок за мен! Защо?

— Вече не сме необходими тук. Ще се разпръснем. През последните години сме индоктринирали... обучили повече от двайсет хиляди последователи...

— Тази дума ви допада, нали?

— Подходяща е. Те не само искрено вярват, те са и водачи, и второстепенни кадри, и потенциални водачи... Навсякъде сме изпратили от тях, най-вече в Германия, но тези, на които се удават чужди езици и притежават необходимите умения, са изпратени в други страни; на всички е оказана финансова подкрепа и те са готови да заемат местата си с внимателно подбрани професии и занятия.

— Толкова ли сме напреднали? Нямах представа!

— Значи в бързината не сте забелязал, че тук живеят вече значително по-малко хора. Започнахме евакуацията преди седмици, двата ни планински камиона денонощно превозват персонала и оборудването. Сякаш колония от мравки се премества от един мравуняк в друг в името на нашата цел и съдба — Нова Германия.

— А какво ще стане с американеца, с Хари Латъм? Освен да поддържа контакт и да събира приготвената от нас информация, което вероятно можем да постигнем с подставени информатори, каква друга функция има? Или това е всичко? Плюс доказателството в полза на теорията ви, която ще се използва в бъдеще.

— Разбира се, това, което ще научим от него, е от голямо значение. Ще се наложи да използваме електронен компютър с умалени размери в близък радиус около него. Той лесно може да се скрие в малък предмет. Но Хари Латъм има много по-важна мисия. Ако си спомняте, споменах, че той ще насочи враговете ни на погрешна следа. Това обаче е само една нищожно малка част от плана.

— Виждам, че направо потривате ръце от задоволство, Герхард. Разкажете ми.

— Латъм каза, че се занимава с изчисления и пресмятания, свързани с това как да спечели милиони от китайската икономическа експанзия, нали така?

— Сигурно казва истината.

— Не, Ханс. Тези цифри нямат нищо общо с финансите. Те са кодове, с които се подsigурява, за да не забрави нищо, след като

избяга.

— След като избяга?

— Разбира се. Предстои му работа, а той е професионалист. Естествено, ние ще го пуснем.

— Говорете по-ясно, за Бога!

— През няколкото седмици, които той прекара тук, на нашите събрания, обеда и вечери ние споменавахме стотици имена — френски, немски, английски, американски.

— Какви имена? — нетърпеливо го прекъсна Траупман.

— На мъже и жени в Германия и чужбина, които тайно ни подпомагат и които имат огромен принос за нашата кауза — накратко, хора, които притежават влияние и власт и всъщност работят за Братството.

— Вие луд ли сте?

— Сред този елит от тайни привърженици — продължи Крьогер, като пренебрегна бурната намеса на Траупман — има американски конгресмени, сенатори и магнати на индустрията и медиите. Има и от британските висши кръгове, включително от обкръжението на Кливдън, който осигуряваше поддръжници на Хитлер в Англия, също така тайни агенти, внедрени в английското разузнаване.

— Вие сте си изгубил ума...

— Моля ви, Ханс, оставете ме да довърша... В Париж имаме влиятелни симпатизанти от „Ке д’Орсе“, Парламента, дори и в тайното бюро „Дьозием“. И накрая, в самата Германия — известен брой управници в Бон с голям престиж. Те копнеят по отминалите дни, когато Фатерланд не е била омърсена от жалки ревльовци, които искат всичко, а не дават нищо — низшата кръв, която опорочава нашата нация. Латъм разполага с цялата тази информация, знае всички имена. Като всеки опитен офицер от тайните служби, той ще докладва за повечето от тях.

— Вие сте полудял, Крьогер! Няма да го позволя!

— Но ще ви се наложи, доктор Траупман. Виждате ли, освен един малък брой легални поддръжници, които сме прежалили за по-голяма достоверност, всичко останало, което Хари Латъм ще изнесе от нашата долина, е фалшиво. Имената в главата му и тези, които е скрил в кодовете си, са наистина жизненоважни за нас, но само в смисъл че тези хора трябва да бъдат дискредитирани, дори унищожени. Защото в

действителност те упорито ни се противопоставят, а много от тях доста рязко изказват убежденията си. Веднъж имената им да попаднат в световните разузнавателни мрежи — и ще започне лов на вещици. След като най-твърдоглавите от тях попаднат под официално подозрение и срещу тях бъде изфабрикувано обвинение, полученият в резултат на това вакуум ще бъде запълнен с много наши хора... да, последователи, Ханс! Особено в Америка — най-силният от нашите врагове — защото тя е и най-податлива на въздействия. Спомнете си само френетичното преследване на червени през четирийсетте и петдесетте. Америка се превърна в нация, парализирана от страх, хиляди и хиляди бяха опетнени от обвиненията в комунизъм. Цели индустрии се бяха поддали на параноята. Страната бе отслабена отвътре. Комунистите знаеха как да го направят; Москва, както вече знаем, тайно е подсигурявала и пари, и ерзац информация за най-верните си последователи... Един човек може да положи началото и на нашето нашествие. Хари Латъм с кодово име Жилото.

— Боже Господи! — Траупман се отпусна в креслото, гласът му почти премина в шепот. — Блестящо! Все пак той е единственият човек, проникнал в сърцевината, открил долината! Ще трябва да му повярват — навсякъде!

— Той ще избяга още тази нощ.

---

[1] Говори на английски, Анри — фр. ↑

[2] курортно селище в Швейцария ↑

[3] Елате — нем. ↑

[4] към болницата — нем. ↑

[5] команда за четене на оперативната памет на компютъра ↑

[6] оператор за търсене на нещо конкретно в паметта на компютъра ↑

4.

Хайнрих Крайц, германският посланик в Република Франция, бе нисък, строен мъж на около седемдесет години с изпито лице, копирена бяла коса и пъстри очи, които постоянно сълзяха. Години наред той бе професор по политология във Виенския университет, след което го бяха откъснали от академичната среда и вербували в дипломатическия корпус — главно заради многобройните му трудове, които подробно разглеждаха историята на международните отношения през XIX и XX век. Тези дълги статии бяха събрани в книга, която носеше непридирчивото заглавие „Общуването между нациите“ и бе основно помагало за дипломати на седемнайсет езика, учебник, четен от студентите по международни отношения по целия цивилизован свят.

Беше девет и дващест и пет сутринта; Крайц седеше пред бюрото на американския посланик и мълчаливо съзерцаваше Дру Латъм, който стоеше отляво на посланика Кортлънд. На кушетката срещу стената седеше Моро от „Дъозием“.

— Вината на моята страна е позорна за мен — обади се накрая Крайц. В гласа му, както и в погледа му, се долавяше тъга. — Вината за това, че някога сме позволили подобни чудовища, подобни престъпници да управляват народа ни. Ще положим всички усилия, доколкото го позволяват човешките възможности, за да изкореним и унищожим ядрото им, колкото и силно да е то. Искам да знаете, господа, че моето правителство се е посветило на задачата да ги разкрие и елиминира, дори ако за това трябва да се построят хиляди нови затвори, в които да ги съберат. Вие сигурно ще се съгласите, че не можем да се примирим със съществуването им.

— Така е, *monsieur l'ambassadeur*^[1] — обади се Клод Моро от кушетката, — но вие, изглежда, го правите по странен начин. Вашата полиция е разкрила водачите на тези фанатици разрушители в дузина градове. Защо не ги е арестувала?

— Арестувани са тези, за които е доказано, че са извършили насилие. Съдилищата ни са пълни с такива обвиняеми. Но когато става

въпрос за чисто дисидентство — и ние сме демократична държава. И ние имаме вашата свобода на словото, която ви позволява мирни стачки, а на американците — да се събират и редовно да правят походи до Вашингтон, където мъже и жени крещят на последователите си от трибуни и... о, как се казваше? А, да: сапунени сандъци. И в двете страни много от законите позволяват подобни антиправителствени демонстрации. Трябва ли тогава ние да запушваме устата на всеки, който не е съгласен с Бон, включително и на онези, които изпълват площадите по време на антинацистки демонстрации?

— Не, по дяволите! — изрева Латъм. — Но вие им запушвате устата! Ние не сме създавали концентрационни лагери, нито газови камери, не сме провеждали геноцид над цял народ! Вие, гадни копелета, вие сте го правили, не ние!

— Да, това, че сме го позволили, е позор за нас... Точно както вие сте позволили да се пороби цял народ и сте си кротували, докато в южните ви щати хиляди черни хора са били бесени по дърветата, а французите са правили същото в Екваториална Африка и колониите си в Далечния Изток. Всички ние притежаваме и ужасни, и достойни качества. Има ги в историята на всяка държава.

— Това са не само глупости, Хайнрих, но и съвсем неуместни неща, и ти го знаеш — тонът на посланика Кортлънд бе изненадващо властен. — Знам го и аз, защото съм чел книгата ти. Ти наричаш това „перспектива на историческите реалности“ — истина, считана за валидна в даден период от време. Но не можеш да оправдаваш Третия Райх по този начин.

— Никога не съм го оправдавал, Даниъл — възрази Крайц. — Винаги съм осъждал Райха, затова че е създал фалшиви истини, твърде приемливи за една опустошена нация. Тевтонската митология бе наркотик, който слабите, разочаровани, гладуващи хора неразумно инжектираха във вените си. Не съм ли писал точно за това?

— Да, така е — призна американският посланик и кимна. — Да речем, че просто исках да ти го напомня.

— Добре си го измислил. Но все пак, тъй както ти трябва да защитаваш интересите на Вашингтон, така и аз имам задължения към Бон... Та докъде стигнахме? Всички искаме едно и също.

— Господин посланик — каза Моро и се надигна от кушетката, — позволете ми да поставя под наблюдение известен брой от

аташетата във вашето посолство.

— Освен че представлява груба намеса от страна на правителството домакин на дипломатическо равнище, какво би могло да ви донесе това? Познавам ги всичките. Те са прилични, трудолюбиви мъже и жени, добре обучени и заслужаващи доверие.

— Не можете да сте напълно сигурен, мосю. Имаме неоспорими доказателства, че тук, в Париж, действа организация, която е предана на неонацисткото движение. Всички данни сочат, че е възможно да съществува централна организация извън Германия, чието значение е също толкова важно, колкото и на тази вътре в страната ви, защото тя може да пренебрегва немските закони и да действа тайно от германците. Освен това е почти сигурно — не ни е известен само конкретният начин на прехвърлянето на средствата — че милиони долари постъпват във фонда на движението през Франция, без съмнение с помощта на тази организация, която съществува вече почти петдесет години. Така че, както виждате, господин посланик, ситуацията прекрочва тесните граници на дипломатическите традиции.

— За да ви позволя това, ще ми е необходимо съгласието на моето правителство.

— Разбира се — съгласи се Моро.

— Информация от финансов характер можете да получите от служител в посолството ни тук, в Париж, за лицата, които подпомагат тези психопати — замислено каза Крайц. — Разбирам какво имате предвид и колко е обезпокоително това... Добре, ще ви дам отговор по-късно през деня.

Хайнрих Крайц се обърна към Дру Латъм:

— Разбира се, моето правителство ще ви компенсира всички нанесени щети, хер Латъм.

— Просто ни осигурете сътрудничеството, от което се нуждаем. Иначе правителството ви ще трябва да понесе отговорност за щети, които никога не би могло да компенсира — каза Дру. — Повторно нанесени щети.

* * *

— Той не е тук! — обясняваше по телефона Жизел Вилие. — Мосю Моро от бюро „Дьозием“ беше тук преди четири часа и ни разказа за всичките неща, които са се случили снощи с вас и Анри Бресар, и съпругът ми като че ли се съгласи да не се намесва. *Maintenant, Mon Dieu*^[2], знаете какви са актьорите! Във всичко могат да ни убедят, така че и очите, и ушите ни да повярват, дори тогава, когато имат нещо съвсем друго наум!

— Знаете ли къде е? — попита Дру.

— Знам къде не е, мосю! След като Моро си тръгна, той изглеждаше примирен; каза ми, че отива в театъра на репетиция с втория състав. Каза — и преди го е казвал много пъти — че присъствието му на репетиции вдъхва ентузиазъм у по-слабите актьори. Никога не ми е идвало наум да се усъмня. После Анри се обади от „Ке д’Орсе“ и пожела да говори с Жан-Пиер. Аз му казах да се обади в театъра...

— А там го е нямало — прекъсна я Латъм.

— Не само това. Репетицията не е днес, а утре!

— Мислите, че е отишъл да приведе в изпълнение собствените си планове, за които ни разказа снощи?

— Сигурна съм и се боя до смърт.

— Може би не трябва да се страхувате толкова. „Дьозием“ го пази. Следят го навсякъде.

— Вижте, Дру Латъм, приятелю — а аз се надявам, че наистина сте ни приятел...

— Напълно. Повярвайте ми.

— Вие нищо не знаете за талантливите актьори. Те могат да влязат в някоя сграда в нормалния си облик, а после да се появят на улицата като съвсем други хора. Една риза, натъпкана под сакото, торбести панталони, леко променена походка — не дай боже в сградата да има магазин за дрехи!

— Мислите ли, че Вилие е направил нещо такова?

— Тъкмо затова се страхувам. Когато разговаряхме снощи, решението му бе твърдо — а Жан-Пиер е упорит човек.

— Точно това казах на Бресар, когато ме караше към посолството.

— Знам. Затова Анри настояваше да говори с него и да го убеди да не се забърква в това.

- Ще се посъветвам с Моро.
- Ще ми се обадите пак, нали?
- Разбира се.

Дру затвори телефона в канцеларията си в посолството, потърси номера на бюро „Дъозием“ и се обади на шефа му.

— Латъм се обажда.

— Очаквах да се обадите, мосю. Какво да ви кажа? Загубихме актьора. Много хитър се оказа. Влезе в Халите и бъркотията започна. Толкова щандове — за месо, цветя, пилета, зеленчуци — пълен хаос. Влезе при щандовете за месо и никой от нашите не го видя да излиза от другата страна.

— Търсили са някого, който прилича на него, а той вече е изглеждал другояче. Какво ще правите сега?

— Пуснах отряди да тършуват из най-затънтените улички. Трябва да го намерим.

— Няма да го намерите.

— Защо?

— Защото това е най-добрият актьор на Франция. Но тази вечер той трябва да се появи в театъра. Бъдете там, за Бога, и ако се наложи, поставете го под домашен арест... Ако е още жив...

— Моля ви, не правете предположения...

— Обикалял съм тези улици, Моро... Не мисля, че вие сте ги обикалял. Прекалено сте изискан. Изтънчените ви стратегии нямат нищо общо с парижките канавки, където Вилие вероятно се намира сега.

— Обиждате ни неоснователно. Ние познаваме този град по-добре от всички на света.

— Добре. Тогава идете и го потърсете.

Дру затвори телефона и започна да се чуди на кого друг да се обади, какво още да направи. Мислите му бяха прекъснати от почукване на вратата на канцеларията.

— Влез! — нетърпеливо каза той.

В стаята влезе привлекателна тъмнокоса жена, малко над трийсетте. Носеше големи очила с рогови рамки и дебела папка.

— Извинете, но коя сте вие?

— Името ми е Карин де Врийс, сър. Работя в отдел „Документи и разследвания“.

— Евфемизъм за всички качества от „чувствителна“ до „включително подредена“.

— Не съвсем, мосю Латъм.

— Сигурно сте французойка.

— Всъщност съм фламандка — поправи го жената. Акцентът ѝ беше мек, но можеше да се сбърка. — Както и да е, доста години живях в Париж, включително и докато следвах в Сорбоната.

— Говорите чудесно английски...

— Също така френски, холандски, както и фламандски и волонски диалект, разбира се. И немски — тихо го прекъсна Де Врийс. — Освен това, добре чета на тези езици.

— За това е нужен талант.

— В това няма нищо сложно, освен може би задълбоченото четене, абстракциите и използването на идиоми.

— И тъкмо затова работите в „Документи и разследвания“.

— Разбира се, това беше едно от изискванията.

— Естествено... И какво сте открили за мен?

— Помолихте ни да проучим финансовите закони, да открием вратичките, които могат да съществуват по отношение на чуждестранните инвестиции и да ви предоставим информацията.

— Да видим.

Жената заобиколи бюрото, сложи папката пред Дру и я отвори. В нея имаше куп компютърни разпечатки.

— Тук има много данни, госпожице Де Врийс. Ще ми трябва седмица, за да ги прегледам, а аз не разполагам с цяла седмица. Светът на висшите финанси не е сред силните ми области.

— О, не, мосю, в по-голямата си част това са откъси от закони, които прилагаме в подкрепа на нашите изводи.

— Мили боже, това е много повече, отколкото исках. И вие сте събрали всичко това за пет часа?

— Разполагаме с прекрасна апаратура, сър, а и министерството ни съдейства много.

— Не възразиха ли срещу инвазията ни?

— Знаех с кого да се свържа. Той разбра какво целите и защо.

— Така ли?

— Не съм нито глуха, нито сляпа, мосю. Прехвърлят се огромни средства през Швейцария в Германия на тайни, неизвестни лица или

банкови сметки, като се използва швейцарската процедура, при която написани на ръка цифри се подлагат на спектрографски анализ.

— И какво открихте за идентичността на тези цифри?

— Моментално се предават обратно в Цюрих, Берн или Женева, където са неприкосновени. Няма информация, която да потвърди или да отрече това.

— Явно знаете доста за тези процедури, така ли е?

— Позволете ми да обясня, мосю Латъм. Работех за американците в НАТО. Американските власти ме допускаха до най-строгите секретни материали, защото често виждах и чувах неща, които убягваха на американците. Защо ме питате? Нещо друго ли имате предвид?

— Не знам. Може би просто съм смаян от способностите ви — тази папка е ваше дело, нали? Искам да кажа — единствено ваше, прав ли съм? Мога да питам и другите в отдела ви.

— Да. — Карин де Врийс заобиколи бавно бюрото и седна срещу Латъм. — Видях молбата ви — беше отбелязана с червено флагче — в папката на шефа на отдела. Отворих я и я проучих. Знаех, че имам необходимата квалификация, за да я изпълня, и я извадих оттам.

— Казахте ли на началника си?

— Не.

Жената помълча, после тихо добави:

— Веднага разбрах, че ще мога да анализирам и разработя информацията по-бързо от всеки друг в отдела. Донесох ви резултата само след пет часа.

— Искате да кажете, че никой друг в отдела не е знаел, че работите по този въпрос, в това число и прекият ви началник?

— Днес той е в Кале, а аз не виждах причина да се обръщам към заместника му.

— Защо не? Не трябваше ли да получите разрешение отгоре? Задачата изисква специално позволение. Точно това означава червеното флагче.

— Казах ви, че американските власти в НАТО ми се доверяваха, вашите специалисти от ФБР в Париж — също. Донесох ви това, което искате; личните ми мотиви не са от значение.

— Разбирам. И аз си имам лични мотиви, което означава, че ще проверя и препроверя всичко в тази папка.

— Ще откриете, че всичко е точно и проверено.

— Надявам се. Благодаря ви, госпожице Де Врийс, това е всичко.

— Позволете ми да ви поправа, сър: не госпожица, а госпожа Де Врийс. Аз съм вдовица. Съпругът ми бе убит в Източен Берлин от ЩАЗИ седмица преди падането на Стената — от ЩАЗИ, мосю. Сменили са си името, но са също толкова ужасни, колкото и най-дивите отряди на Гестапо и Вафен СС. Съпругът ми, Фредерик де Врийс, работеше за американците. Това също можете да проверите и препроверите.

Жената се обърна и излезе от стаята. Латъм смаян видя как тя рязко затвори вратата или по-скоро — затръшна вратата. Той вдигна телефонната слушалка и набра номера на директора по охраната на посолството. След като веднъж преодолее досадната секретарка, която упорито упражнява френския си от колежа, по-лош дори и от неговия — мислеше Дру, — човек може да се добере до шефа на охраната.

— Какво става?

— Коя, по дяволите, е тази Карин де Врийс, Стенли?

— Дар божи, предоставен ни от натовската пасмина — отвърна Стенли Витковски, ветеран от Армейското разследване, малко над шейсетте, полковник, прехвърлен в Държавния департамент поради изключителните си способности. — Тя е умна, сърчна, има въображение и говори и чете свободно на пет езика. Изпратена ни е от Бога, приятелче.

— Ето това искам да знам. Кой я е изпратил?

— За какво говориш?

— Има малко странни трудови навици. Изпратих в „Разследването“ запечатан документ с червено флагче, а тя без каквото и да било разрешение или заповед го извадила от папката и го обработила сам-самичка.

— С червено флагче? Чудна работа! Тя много добре знае, че щом има флагче, трябва да се подпишат шефът на отдела и заместникът му.

— Точно за това си мислех. А аз съм параноик на тема изтичане и фалшифициране на информация, когато става дума за тази операция. Кой я е изпратил тук?

— Остави, Дру. Помолила е да я изпратят в Париж, а генералният директор и всички около него смятат, че е направо чисто злато.

— Има и чисто, и фалшиво злато, Стан. Тя се намесва в разни неща, прехвърля допустимите граници и аз искам да знам как и защо.

— Имаш ли някакво предположение?

— Имам. Става въпрос за новите гадни типове, които се навъдиха из Германия.

— Не ми помагаш кой знае колко.

— Тя казва, че мъжът ѝ бил убит от ЩАЗИ в Източен Берлин. Можеш ли да го провериш?

— Да, по дяволите, дори лично! Аз бях изпратен от едната страна на Стената и работата ми беше по цял ден да се бъхтя, за да се свържа с нашите хора от другата страна. Фреди де Врийс беше млад специалист по внедряването, хитър като лисица. Не му провървя на горкото момче — хванаха го само няколко дни, преди ЩАЗИ да стане история.

— В такъв случай тя има законното право сериозно — дори до вманиачаване — да се интересува от събитията в Германия.

— Естествено. Знаеш ли къде отидоха повечето от ЩАЗИ след падането на Стената?

— Къде?

— Право в ядрото на скиновете, при тия проклети нацисти... О, като стана дума за Фреди де Врийс, той работеше с брат ти Хари. Знаем това, защото моето управление държеше връзка и с двамата. Хари не само беше разстроен, а направо побесня, когато научи за Фреди. Той му беше нещо като по-малко братче, все едно това да беше станало с теб.

— Благодаря ти, Стенли. Мисля, че съм направил глупава грешка. Но въпреки това има едно-две бели петна, които трябва да се запълнят.

— Какво искаш да кажеш?

— Откъде госпожа Де Врийс знае за мен?

* * *

В полумрака на залязващото слънце Жан-Пиер Вилие вървеше с неузнаваемо лице; носът му беше двойно по-голям от истинския, клепачите — също толкова подути. Той се клатушкаше из тъмната

уличка на Монпарнас. По калдъръма тук-таме се бяха проснали пияници, опрели гърбове в стените. Едни лежаха отпуснати, други се бяха свили като зародиши. Вилие тананикаше нечленоразделно като истински алкохолик.

— Écoutez, écoutez — attention, mes amis!^[3] Чух нещичко за нашия скъп приятел Жодел — някой интересува ли се, или си приказвам ей тъй, на вятъра?

— Жодел е смахнат! — обади се един глас отляво.

— Все ще ни докара някоя беля! — извикаха отдясно. — Кажу му да върви по дяволите!

— Трябва да намеря някой негов приятел, той ми каза, че било важно.

— Тръгни по северните кейове на Сена! Там той спи и краде най-добре.

Жан-Пиер се запъти към Ке дьо Тюйлери, като се спираше на всяка тъмна уличка и алея.

— Старият Жодел е свиня! На никого не дава от виното си!

— Разправя, че имал важни приятели — ама къде са те?

— Разправя, че оня, големият актьор, му бил син! Ама че лайно!

— Аз съм пиянде и вече хич не ми пука, не ходя да досаждам на приятелите си с лъжи!

По-късно, когато стигна товарните кейове над Пон Д'Алма, Вилие чу първите окуражителни думи от една изоставена старица.

— Жодел е луд, разбира се, но винаги е мил с мен. Носи ми цветя — естествено, крадени — и ме нарича голяма актриса. Представяте ли си?

— Да, мадам. Вярвам, че е искрен.

— Тогава и ти си смахнат като него.

— Сигурно, защото вие сте чудесна жена.

— Аййй! Очите ти! Като сини облаци в небето! Ти си неговият призрак!

— Той мъртъв ли е?

— Кой знае! А ти кой си?

Накрая, часове по-късно, когато слънцето се скри зад високите сгради на „Трокадеро“, в друга уличка, много по-мрачна от предишните, той чу как някой изкрещя:

— Кой говори за моя приятел Жодел?

— Аз! — викна в отговор Вилие и потъна навътре в мрака на тясната уличка. — Ти негов приятел ли си? — попита той, като коленичи до свития, раздърпан просяк. — Трябва да намеря Жодел — продължи Жан-Пиер — и ще платя на всеки, който ми помогне! Ето, виж! Петдесет франка!

— Отдавна не съм виждал петдесет франка накуп.

— Сега нали ги виждаш. Къде е Жодел, къде е отишъл?

— О, той каза, че е тайна...

— Но на теб ти е казал.

— Да, ние бяхме като братя...

— Аз съм негов син. Кажете ми.

— В долината на Лоара. При някакъв страшен човек в долината на Лоара, това е всичко, което знам — прошепна голтакът. — Никой не знае кой е този човек.

В светлината на края на улицата изведнъж изникна един силует. Беше мъж на ръст колкото Жан-Пиер, ако актьорът не се прегърбваше както сега.

— Защо разпитваш за стария Жодел? — обади се натрапникът.

— Трябва да го намеря, господине — отвърна Вилие с пресипнал, треперещ глас. — Дължи ми пари, нали разбирате, и вече от три дни го търся.

— Боя се, че няма да си върнеш дълга. Не четеш ли вестници?

— Защо да харча пари и да чета за неща, които не ме засягат? Мога да се посмея над комикса в някой изхвърлен вестник от вчера или пък от миналата седмица.

— Един стар скитник, когото са идентифицирали като Жодел, се е гръмнал снощи в театъра.

— Ах, това копеле! Дължеше ми седем франка!

— Кой си ти, старче? — попита натрапникът. Той се приближи до Жан-Пиер и започна да го разглежда на слабата светлина от улицата.

— Аз съм Огюст Реноар, рисувам картини. Понякога съм Моне, често пъти — холандецът Рембранд. Напролет предпочитам да съм Жорж Сьора; през зимата — сакатият Тулуз Лотрек от пицните бордеи. Музеите са чудесно място, когато е студено и вали.

— Ама и ти си един стар глупак!

Мъжът се обърна и закри по улицата. Вилие бързо закуцука след него.

— Мосю! — извика актьорът.

— Какво? — човекът се спря.

— Понеже вие ми съобщихте тая ужасна новина, мисля, че вие трябва да ми платите седемте франка.

— Защо? Ама че логика!

— Вие ми откраднахте надеждата.

— Какво съм откраднал?

— Моята надежда, очакванията ми. Не съм ви питал за Жодел, вие сам ми заговорихте за него. Откъде разбрахте, че го търся?

— Преди малко крещеше името му.

— И с това тривиално извинение се намесвате в живота ми и унищожавате моите надежди? Може би трябва да попитам вие кой сте, Мосю! Доста богато сте облечен, за да познавате моя приятел Жодел — тоя кучи син! Какъв ви е Жодел? Защо сте дошъл тук?

— Ти си побъркан — каза човекът и бръкна в джоба си. — На ти двайсет франка и извинявай, че съм ти се намесил в живота.

— О, благодаря, господине, благодаря!

Жан-Пиер изчака, докато странният непознат стигне до осветения тротоар, после се затича по уличката и надникна зад ъгъла: човекът се приближаваше към една кола, паркирана до бордюра двайсет метра нагоре по улицата. Вилие отново се престори на полусмахнат парижки скитник и се заклатушка по тротоара; подскачаше като гърбав дворецов шут и крещеше на благодетеля си:

— Бог да ви благослови и светият Исус да ви закриля, Мосю! Нека славата на светлия рай да ви...

— Върви по дяволите и ме остави на мира, стар уличен пияница!

О, без съмнение, това и ще направя! — мислеше си Жан-Пиер, докато разглеждаше номера на потеглящото „Пежо“.

* * *

Беше късен следобед, когато Латъм — за втори път през последните осемнайсет часа — слезе с асансьора в сутерена на посолството, но този път не тръгна към залата за свръзка, а към Светая

Светих — „Документи и разследване“. Отдясно на стоманената врата, зад едно бюро, седеше пазач във флотска униформа. Той позна Дру и се усмихна.

— Как е времето горе, господин Латъм?

— Не толкова прохладно и приятно като при вас, сержант, но вие сигурно разполагате с най-скъпата климатична инсталация.

— Тук долу сме много изнежени. Къде искате да влезете — в нашата зала на тайните или при хард порното?

— Мръсни филми ли прожектират?

— Билетът е сто франка, но мога да ви пусна без пари.

— Винаги съм разчитал на морската пехота.

— Като стана дума за това, момчетата от взвода искат да ви благодарят за безплатните куверти, които ни уредихте в онова кафене в Грьонел.

— Удоволствието е изцяло мое. Човек никога не знае кога може да му се прииска да гледа някой мръсен филм... Всъщност собствениците на онова кафене са ми стари приятели, а вашето присъствие там поуспокои някои не съвсем привлекателни редовни клиенти.

— Да, нали ни предупредихте. Така се бяхме издокарали, все едно ще играем в оперета или нещо такова.

— Сержант — прекъсна го Дру и го погледна изпитателно. — Познавате ли някоя си Карин де Врийс от вашия отдел?

— Само на „здравей-здрасти“ сме — толкова я познавам. Наистина, изглежда хубава, но ми се струва, че иска да го скрие. Тези нейни очила тежат поне пет паунда, а тъмните ѝ дрехи определено не са парижка мода.

— Нова ли е?

— От около четири месеца е тук. Прехвърлиха я от НАТО. Казват, че била доста потайна, криела всичко в себе си, нали разбирате какво имам предвид?

— Струва ми се, че да... Добре, пазителю на свещените ключове, пусни ме на първия ред.

— Всъщност, стаята ѝ е в първия коридор, третата врата отдясно. Името ѝ е написано на вратата.

— Да не си надничал вътре?

— Прав сте, по дяволите. Когато тази врата е заключена, надзираваме мястото всяка нощ и държим ръце на пистолетите — в случай че се появят неканени натрапници.

— Ах, вие от тайните служби трябва да се снимате във филми — не в мръсни, де.

— В какви например? Вечеря с всичките му блюда и всичкото вино, което можем да изпием на тринайсет поръчки... И някой нервозен собственик, който непрекъснато да търчи наляво-надясно и да разправя на всеки, че сме му най-близките приятели, а може и неговите американски роднини, готови да се появят с базуки в кръчмата му, веднага щом ги повика, когато и да изпадне в беда? Някой остросюжетен сценарий за смелчаги ли имате предвид?

— Едно безобидно и невинно предложение от пламенен обожател на Корпуса.

— Носът ви расте, господин Пинокио.

— Скъсахте ми билета. Пуснете ме, моля.

Морският пехотинец натисна едно копче на бюрото си. Откъм стоманената врата се чу остро изщракване.

— Заповядайте в двореца на Магьосника, сър.

Латъм влезе и потъна в тихото непрестанно бръмчене на компютрите. „Документи и разследване“ се състоеше от безкрайни коридори с канцеларии от двете страни на централния коридор; както и в центъра за свързка, всичко беше бяло, стерилно, осветено от неоновите тръби. Дру сви надясно и тръгна към третата врата. В горната ѝ част по средата имаше черна пластмасова табелка с бял надпис върху нея: „МАДАМ ДЕ ВРИЙС“. Не „Мадмоазел“, а „Мадам“. Вдовицата Де Врийс трябваше да отговори на няколко въпроса относно Хари Латъм и брат му Дру. Той почука.

— Влез! — обади се глас отвътре. Латъм отвори вратата и видя изуменото лице на Карин Де Врийс насреща; тя седеше зад бюрото си до стената отляво.

— Не ви очаквах, мосю — каза Де Врийс и в гласа ѝ прозвуча страх. — Извинете ме за грубостта. Не биваше да си тръгвам по този начин.

— Не ме разбрахте правилно, госпожа. Аз съм този, който трябва да се извини. Говорих с Витковски...

— О, да, полковникът...

— Тъкмо за това трябва да поговорим.

— Трябваше да се сетя — прекъсна го тя. — Добре, ще поговорим, мосю Латъм, но не тук. Някъде другаде.

— Защо? Прегледах всичко, което ми дадохте: то не е добро — то е изключително! Аз не разбирам от приходи и разходи, но вие толкова ясно сте обяснила всичко.

— Благодаря. Все пак сте дошъл тук по друга причина, нали?

— Какво имате предвид?

— Има едно кафене на „Габриел“, шест пресечки на изток оттук — „Льо Сабр д’Орлеан“. Малко е и не е много посещавано. Елате там след четирийсет и пет минути. Ще бъда в крайното сепаре.

— Не разбирам.

— Ще разберете.

* * *

Точно четирийсет и седем минути по-късно Дру влезе в малкото запуснато кафене на булевард „Габриел“. Полумракът вътре го накара да примига; малко се изненада от допотопната обстановка в един от най-скъпите райони на града. Той откри Карин де Врийс точно където беше казала — в последното сепаре.

— Ама че дупка — прошепна той, докато седнаше срещу нея.

— L’obstination du Français^[4] — обясни де Врийс. — И няма нужда да говорите толкова тихо. Тук не би могъл да ни чуе нито един порядъчен човек.

— А кой е въпросният инат?

— Собственикът. Предлагали са му много пари за този имот, но отказва да го продаде. Той е богат, а мястото е собственост на семейството му от години — много преди той да забогатее. Държи го, за да назначава роднини на работа — ето че се задава един от тях. Не се стряскайте.

Един очевидно пиян възрастен келнер се приближи до масата с несигурна крачка.

— Какво ще обичате? Ядене нямаме — изрече той на един дъх.

— Шотландско уиски, моля — отвърна Латъм на френски.

— Днеска няма шотландско — оригна се келнерът. — Имаме чудесен избор на бели вина и някакъв японски боклук, на който му викат уиски.

— Добре, тогава бяло вино. „Шабли“, ако имате.

— Бяло ще е.

— За мен същото — обади се Карин де Врийс.

Келнерът се повлече между масите и тя продължи:

— Сега виждате защо не е посещавано.

— Не би трябвало изобщо да съществува... А сега да поговорим. Съпругът ви е работил с брат ми в Източен Берлин.

— Да.

— Само това ли ще ми кажете? „Да“?

— Полковникът ви е разказал. Не знаех, че сте тук, в Париж, когато помолих да ме прехвърлят. Когато разбрах, останах изумена; знаех, че този разговор между нас е неизбежен.

— Искала сте да ви прехвърлят заради мен?

— Вие сте брат на Хари Латъм — човек, когото и Фредерик, и аз считахме за много добър приятел.

— Толкова добре ли познавате Хари?

— Фреди работеше за него, макар че това не беше уредено на хартия.

— На онези места нищо не се урежда на хартия.

— Имах предвид, че дори хората на Хари, а още по-малко полковник Витковски и неговата армия, не знаеха, че Хари е началник на моя съпруг. Нямаше и намек за връзката им на онова „място“, както вие го нарекохте — абсолютно нищо.

— Но Витковски ми каза, че са работили заедно.

— На една и съща страна, но не като началник и подчинен. Не мисля, че изобщо някой го е подозирал.

— Толкова жизненоважно ли е било да се пази в тайна, дори и от нашите началници?

— Да.

— Защо?

— Заради работата, която Фредерик вършеше за Хари — с желание и ентузиазъм. Ако някои от тези неща стигнеха до американците, последствията биха били ужасни.

— Нито една от страните не беше напълно почтена, а от време на време и двете бяха направо отвратителни, по дяволите. Това беше едно обратно *qui pro quo*^[5] — и заради какво?

— Мисля, че заради убийствата — до този извод стигнах.

— И двамата сме убивали...

— Може би това е заради известността на много от убитите — трескаво го прекъсна Карин де Врийс. Очите ѝ бяха широко отворени, почти умоляващи. — Доколкото разбирам, известен брой от убитите са били високопоставени лица. Германци, фаворизирани от Москва, лидери, които докладват директно в Кремъл. Може да се направи един такъв паралел: все едно, ако кметовете на най-големите ви градове или губернаторите на щата Ню Йорк или Калифорния бъдат убити от съветски агенти — разбирате ли какво искам да кажа?

— Това не би могло изобщо да се случи. Москва никога не би го позволила.

— Но тук се случи, а Москва го прикри. Трябва да добавя, че беше доста умело.

— Искате да кажете, че моят брат му е заповядвал да убива подобни хора? Това е нелепо! Фиаското с U-2 бледнее в сравнение с това! Не ви вярвам, госпожо. Хари е твърде умен и знае твърде много, за да прави подобни неща. Това би ни доближило до ядрена война.

— Не съм казала, че брат ви е заповядвал на мъжа ми да върши тези неща.

— А какво казахте тогава?

— Те бяха свързани, Хари контролираше Фредерик.

— Искате да кажете, че съпругът ви...

— Да — прекъсна го меко Карин де Врийс. — Фреди служеше добре на брат ви и бе проникнал в ЩАЗИ толкова дълбоко, че те му устройваха приеми в качеството му на търговец на диаманти от Амстердам, който увеличава богатствата на апаратчиците. Така се създаде един определен модел на работа; започнаха да съвпадат времето и мястото на убийствата на източногерманските власти, покровителствани от Кремъл. И Хари, и аз се противопоставяхме на Фредерик — заедно и поотделно. Разбира се, той отричаше всичко, а невинният му чар и убедителният език — същите качества, които го правеха изключително способен като таен агент — убеждаваха и двамата ни, че всичко е съвпадение.

— В този бизнес не съществуват съвпадения.

— Разбрахме го, когато заловиха Фредерик — седмица преди падането на Берлинската стена. След редица мъчения, придружени с инжектиране на серуми, съпругът ми признал за убийствата. Хари беше един от първите специалисти, открили и унищожили главната квартира на ЩАЗИ; разгневен от смъртта на Фреди, той знаеше точно какво да търси и можеше да разбере кога се е случило това. Хари откри копие от протокола и го задържа у себе си. После ми го донесе.

— Значи съпругът ви е бил гърмящо оръдие и нито вие, нито брат ми сте могли да прозрете това?

— Трябваше да познавате Фреди. Неговата неуравновесеност си имаше обяснение. Той мразеше германските военни — изпитваше към тях дълбока погнуса, която не включваше толерантните, дори разкайващи се жители на Западна Германия. Разбирате ли, баба му и дядо му са били екзекутирани на централния площад от наказателен отряд на Вафен СС пред цялото село. Престъплението им се състояло в това, че занесли храна на гладуващи евреи, които живеели на открито, на едно място в полето край железницата, оградено с бодлива тел. Но което е най-болезненото — наред с баба му и дядо му още седем невинни мъже — всичките бащи — били застреляни като пример за неподчинение. Фредерик бил отгледан от роднини в Брюксел; те рядко му позволявали да вижда родителите си, които покъсно се самоубили заедно. Убедена съм, че ужасният спомен за онези години е придружавал Фреди до мига на смъртта му.

Тя млъкна. След малко се върна пияният келнер с две чаши вино и разля част от него върху панталона на Дру. Когато той се отдалечи, Дру каза:

— Да се махаме оттук. Зад ъгъла има приличен ресторант, brasserie^[6].

— И аз го знам, но предпочитам да довършим разговора си тук.

— Защо? Това място е отвратително.

— Мисля, че не бива да ни виждат заедно.

— За бога, работим на едно и също място. Защо пък да не сме се срещали инцидентно на събранията в посолството? Сигурен съм, че бих ви запомнил.

— Тези събрания не са ми единствената грижа, мосю Латъм. Аз водя доста самотен живот и се чувствам напълно щастлива така.

— Съвсем сама?

— Това е мой личен избор.

Дру сви рамене.

— Е, добре. Видели сте името ми в списъка, който изпратихме в Хага, и заради това, че съм брат на Хари, сте помолила да ви прехвърлят. Защо?

— Казах ви, НАТО ме държеше настрана от строго секретните материали. Преди шест месеца попаднах на един меморандум по секретен радиоканал и тъй като бях много любопитна — а и сега съм — го погледнах. Там пишеше, че прехвърлят някой си Дру Латъм в Париж с пълен комплект акредитивни писма до „Ке д’Орсе“, за да разследва „германския проблем“. Не ми беше необходимо много въображение, за да отгатна за какво става въпрос, мосю. Точно този „германски проблем“ уби съпруга ми, а аз съвсем ясно си спомнях с каква любов говореше брат ви за вас. Той искаше да не бяхте се опитвал да вървите по стъпките му, защото сте твърде избухлив и не ви се отдават езиците.

— Хари ревнува, защото майка ни винаги е обичала повече мен.

— Шегувате се.

— Разбира се. Всъщност, струва ми се, че тя смяташе и двамата ни — и все още ни смята — за малко странни.

— Заради професиите ви?

— Не, по дяволите, тя изобщо не знае какво работим, а баща ни е достатъчно умен, за да не ѝ казва. Тя е убедена, че работим някъде по етажите на Държавния департамент и обикаляме света месеци наред и съжالياва, че и двамата не сме женени, за да може да глези внуците си.

— Нормално отношение, бих казала.

— Не и когато имаш двамата сина с ненормални професии.

— Както и да е, Хари признаваше, че сте много силен и доста интелигентен.

— Доста интелигентен? Ех, тази ревност! Получавах допълнителни пари към стипендията си в колежа заради хокея в подготовителните класове, а той, щом се качеше на кърки, падаше по задник.

— Вие пак се шегувате.

— Не, последното е абсолютна истина.

— Получавал сте стипендия?

— Налагаше се. Баща ни беше доктор на науките по археология и това му донесе единствено участие в разкопки от Аризона до древния Ирак. Националното географско дружество и Клубът на изследователите плащаха за пътуванията, но не и за жена му и децата му. Когато излезе онзи филм, Хари и аз се смеехме и казвахме: „Да върви по дяволите «изчезналият кивот», къде са децата на Индиана Джоунс?“

— Не мога да доловя връзката, но разпознавам академичния аспект.

— Баща ни имаше някакви средства, така че не бяхме бедни, но със сигурност не бяхме и богати, едва се задържахме в средната класа. Налагаше се да получаваме стипендии... Е, чухте историята на живота ми, а аз научих за вашия съпруг повече, отколкото бих желал да знам... А вие? Откъде идвате, от шкафа ли излязохте, госпожо Де Врийс?

— Това няма нищо общо с...

— Да, и преди го казахте, но аз не го приемам. Преди да се изкачите още по-нагоре в посолството, особено във вашия отдел, по-добре е да изясните това.

— Не вярвате на нито дума от това, което ви казах...

— Вярвам на повърхностните факти, които и Витковски потвърди, но не съм сигурен в това какво има по-нататък.

— Тогава вървете по дяволите, мосю — Карин де Врийс се плъзна край масата и се опита да стане, но в този момент се приближи пияният келнер.

— Тука да има някой на име Лат-т-тъм?

— Латъм? Да, аз съм.

— Търсят ви по телефона. Това ще ви увеличи сметката с трийсет франка — каза келнерът и се отдалечи.

— Стойте тук — каза Дру. — Съобщих в центъра за свързка къде ще бъда.

— Защо да оставам?

— Защото аз искам да останете, наистина искам — Латъм стана и бързо се отправи към античния телефон в края на разнебитения бар. Вдигна слушалката, която лежеше сред локва вкиснало вино.

— Латъм на телефона.

— Дърбейн — обади се глас. — Свързвам те по скрамблера с директора Сорънсън във Вашингтон. И от двете страни е чисто. Давай.

— Дру?

— Да, сър...

— Най-после! Току-що получихме вест от Хари. Той е жив!

— Къде е?

— Доколкото можем да определим, някъде в Хаусрук, в Алпите.

Обадиха ни се антинеонацисти от Обернберг и ни съобщиха, че организират бягството му; помолиха ни да държим секретните линии отворени от Пасау до Баргхаузен. Не пожелаха да ни се представят, но би трябвало да е истина.

— Слава богу! — извика Латъм с облекчение.

— Не се предверявай. Казаха, че ще трябва да извърви близо дванайсет гадни мили сняг в планината, преди да го открият.

— Не познавате Хари. Той ще успее. Аз може и да съм по-силен, но той винаги е бил по-издръжлив.

— За какво говориш?

— Няма значение. Връщам се в посолството, там ще чакам — Латъм затвори телефона и се върна на масата.

Карин де Врийс я нямаше.

---

[1] господин посланик — фр. ↑

[2] Сега, Господи — фр. ↑

[3] Чуйте, чуйте — внимание, приятели! — фр. ↑

[4] френският инат — фр. ↑

[5] грешка, при която едно нещо се взема за друго или един човек — за друг — лат. ↑

[6] закусвалня — фр. ↑

5.

Колоната от силуети си проправяше път през снега, а дългите вечерни сенки пълзяха по планинския склон. Единствената светлина идваше от фаровете на двата големи камиона и от фенерчетата на пазачите. Хари Латъм скочи от камиона; болката в главата му утихваше, колкото повече се приближаваха към моста над клисурата на притока Залцах. Щеше да успее! След като веднъж преминеше тесния мост, щеше да намери пътя; помнеше обратния маршрут и белезите, които бе оставил. Беше си го припомнял хиляди пъти по време на така наречената хоспитализация, позната и под името „задържане на заложник“. Но не можеше да остане в алпийския камион, където се беше скрил, защото претърсваха колите, а всяка част от оборудването се сверяваше с описа. Вместо това трябваше да се присъедини към колоната на „Зоненкиндер“^[1], сляпо маршируващи към несигурното си бъдеще през Германия и цяла Европа, пеещи песните си за чиста кръв, арийски гняв и смърт за недъгавите. Хари пееше най-силно от всички и в отговор на своята възторженост получаваше признателни усмивки и светнали погледи, докато прекосяваха моста. Още само няколко мига...

Мигът дойде! Колоната зави надясно в снеговитата нощ; Хари се отби встрани, залитна и забърза наляво, точно когато снеговалежът внезапно се засили. Надзирателят го забеляза и вдигна пистолета си.

— Найн! — каза райхсфюрерът на отряда, стисна рамото на войника и го накара да свали ръката си. — Verboten. Ist schon gut^[2]!

Човекът, познат от тайните операции като Жилото, се запромъква през снега, който му стигаше до коляното, неотъпкан от никого досега. Той отчаяно се взираше, за да види първите белези, които бе оставил преди седмица — струваше му се, че е било преди години — когато го отведоха за пръв път в тайната долина. Там бяха! Два счупени клона на фиданка, която нямаше да се съживи през пролетта. Дръвчето беше отляво, следващият белег — отдясно, следващият — вдясно по диагонал... Откри ги триста ярда по-надолу — вървеше със сгорещено

и зачервено лице, с премръзнали крака. Клонката на алпийския смърч, която бе прекършил, сочеше още по-надолу — прекършеното клонче бе изсъхнало, иглите му бяха опадали. Планинският път между двете алпийски села бе на по-малко от пет мили. Щеше да се справи. Трябваше!

Най-накрая — краката му бяха ледени, тялото му — превито от болка — той стигна. Седна и замасажира краката си. Замръзналият панталон драскаше ръцете му. Отляво се появи камион. Той се надигна, залитна по шосето и енергично размаха ръце в светлината на фаровете. Камионът спря.

— Hilfe^[3]! — изкрещя той на немски. — Колата ми се преобърна и излезе от пътя.

— Моля ви, няма нужда от обяснения — каза брадатият шофьор на английски, с акцент. — Чаках ви. Последните три дни час по час кръстосвах този път.

— Кой сте вие? — попита Хари, докато се качваше на седалката.

— Вашето избавление, както казват британците — изкикоти се шофьорът.

— Знаели сте, че ще се измъкна?

— Имаме една шпионка в тайната долина, макар че нямаме представа къде се намира. Тя, както и всички останали, е била отведена там с превръзка на очите.

— Как е разбрала?

— Тя е сестра в тамошната болница — медицинска сестра, когато не я задължават да се сношава с някой арийски Брудер^[4], за да произведат ново „дете на слънцето“. Тя ви е наблюдавала, видяла е как сгъват хартийки и ги зашиват в дрехите си...

— Но как? — прекъсна го Латъм-Ласитър.

— В стаите ви има скрити камери.

— Как се е свързала с вас?

— На всички „деца на слънцето“ се разрешава, дори им е заповядано, да държат връзка с родителите и роднините си, за да обяснят отсъствието си с някоя приятна измислена история. Без излишни обяснения ще ви кажа, че оберфюрерът е заплашен от разкриване — също както при вашите американски секти, които се барикадират в далечни планини и долини. Тя се свърза с „родителите си“ и с прецизни кодове ни съобщи, че американецът се готви да си

тръгва — не е могла да научи точния ден и час, но вие определено сте се готвил да избягате в най-скоро време.

— Евакуацията — точно това провеждат сега — ми даваше възможност да избягам.

— Както и да е, вие сте тук и пътувате за Бургхаузен. От нашата скромна главна квартира там можете да се свържете с когото пожелаете. Виждате ли, ние сме антинеоси^[5].

— Какви?

— Обратното на хора като този, който под псевдонима Каракала е изклал двайсет хиляди римляни, противопоставили се на деспотичното му управление, както твърди историкът Дио Касий.

— Чувал съм и за Каракала, и за Дио Касий, но се боя, че не ви разбирам.

— Тогава не сте изучавал сериозно римската история.

— Не, не съм.

— Та нека сега го пренесем в съвременността, в друг контекст, под друг ъгъл, ја^[6]?

— Както кажете.

— На английски това звучи „антиниос“, ја?

— Окей.

— Замествах „неос“ с „ниос“, окей?

— Ясно.

— И така, какво получаваме? Антинеос, nicht war? Антинеонацисти! Точно това сме ние!

— Защо трябва да се криете под това неясно име?

— А защо те се крият под тайното име „Братството“?

— Какво общо има едното с другото?

— На секретността се отговаря със секретност!

— Защо? Вие сте законна организация.

— Борим се с врага си и на земята, и под нея.

— Бил съм там — каза Хари Латъм и се отпусна тежко на седалката. — И все пак не ви разбирам.

* * *

— Защо си тръгнахте? — попита Дру. Беше взел телефонния номер на Карин де Врийс от охраната.

— Нямахме какво повече да си кажем — отвърна следователката от „Документи и разследване“.

— Имаше ужасно много неща за казване и вие го знаете.

— Моля ви, проверете ми досието и ако нещо там ви смущава, докладвайте за него.

— Престанете с тези глупости! Хари е жив! След три години работа в нелегалност той е избягал и се завръща!

— Mon Dieu! Не мога да ви опиша колко съм щастлива, колко ми олекна!

— През цялото време сте знаела с какво се занимава брат ми, нали?

— Да не говорим по телефона, Дру Латъм. Елате в дома ми на „Рю Мадлен“, номер двайсет и шест, апартамент пет.

Дру продиктува номера на Дърбейн от центъра за свръзка, грабна якето си и се втурна към колата на „Дъозием“, превърнала се напоследък в негов постоянен придружител.

— „Рю Мадлен“ — каза той. — Номер двайсет и шест.

— Приятен квартал — каза шофьорът и запали колата, която приличаше на всяка друга.

* * *

Апартаментът на „Рю Мадлен“ прибави ново измерение към загадката, която представляваше Карин де Врийс. Освен че беше огромен, той бе обзаведен скъпо и с вкус: мебелите, завесите и картините в него съвсем не бяха по джоба на служител от посолството.

— Съпругът ми не беше от бедните — обади се вдовицата, щом забеляза реакцията на Дру спрямо обстановката. — Той не само се преструваше на търговец на диаманти, но и вземаше активно участие в сделката — с обичайното си въодушевление.

— Трябва да е бил много свестен човек.

— Нещо повече — добави Де Врийс с равен тон. — Моля ви, седнете, мосю Латъм. Мога ли да ви предложа питие?

— Като си спомня за киселото вино в кафенето^[7], което избрахте, приемам с благодарност.

— Имам шотландско уиски.

— Тогава не просто приемам — моля смирено.

— Няма нужда — добродушно се засмя Де Врийс и се запъти към огледалния бар. — Фреди ме научи винаги да държа четири вида питиета подръка — продължи тя, отвори кофичка с лед, после бутилка и му сипа питието. — Червено вино със стайна температура, охладено бяло вино — едното десертно, другото — сухо, и двете с добро качество, а също така шотландско уиски за англичаните и бърбън за американците.

— А за германците?

— Бира. Марката няма значение; той казваше, че те пият каквото и да е. Но тогава, както ви казах, беше много предубеден.

— Трябва да е познавал и други германци.

— Natürlich. Той смяташе, че те издигат в култ стремежа си да се правят на британци. Уиски — шотландско, без лед, макар че предпочитат да е с лед — тя донесе на Дру чашата и му посочи един стол. — Седнете, мосю Латъм, трябва да обсъдим някои неща.

— Всъщност, точно затова дойдох.

Дру седна в мекото кресло срещу тапицираната в меко кадифе кушетка, която бе предпочела Карин де Врийс.

— Няма ли да ми направите компания? — той леко повдигна чашата си.

— Може би по-късно — ако изобщо има „по-късно“.

— Вие сте смес от загадки, госпожа.

— Оттам, където сте седнал, със сигурност ви се струвам точно такава. Както и да е, но в сравнение с вас аз съм самата простота. Загадката сте вие. Вие и американското разузнаване.

— Струва ми се, че тази забележка изисква обяснение, госпожа Де Врийс.

— Разбира се, и ще го получите. Изпращате в долината човек в дълбока нелегалност, един извънредно талантилив агент, който говори гладко пет-шест езика, и пазите съществуването му в пълна тайна от Европа, в такава дълбока тайна, че той не е защитен отникъде, няма никой, с когото да може периодично да се свързва, защото никой не е упълномощен, нито пък отговорен да го съветва.

— Хари винаги е имал възможност да се измъкне — запротестира Латъм. — Той е пътувал из цяла Европа и в Средния Изток. Би могъл да спре някъде, да вдигне някой телефон, да се обади във Вашингтон и да каже: „Това е, дотук бях“. Нямаше да е първият таен агент, постъпил по този начин.

— Тогава вие не познавате собствения си брат.

— Какво искате да кажете? За Бога, израснали сме заедно.

— И професионално ли?

— Не, нямах предвид това. Работим в различни области.

— Тогава наистина нямате представа колко ревностно си върши работата.

— Ревностно?!

— Той е фанатик — точно като хората, които преследва.

— Не обичаше нацистите. Но кой ги обича?

— Не това исках да кажа, мосю. Като ръководител Хари имаше достъп до Източна Германия, който американците му осигуряваха; те му даваха информация и от тази информация зависеха заповедите, които даваше на подчинените си, сред които беше и моят съпруг. Брат ви не се ползваше с това предимство. Той действаше сам.

— Така се налагаше. Операцията изискваше пълна изолация. Не биваше да се оставя и най-малката следа. Дори аз не знаех кодовото име, под което той работеше. Вие не мислите ли така?

— Хари нямаше достъп до нас, но врагът му е имал достъп до Вашингтон.

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Вие правилно отгатнахте: аз знаех за мисията на брат ви. Всъщност, той действаше под името Ласитър, Александър Ласитър.

— Какво? — изумен, Латъм рязко се наведе напред. — Откъде сте се сдобила с тази информация?

— След като и вие не сте знаел какво име използва, откъде бих могла да разбера? От врага, естествено, от член на Братството, както те го наричат.

— Нещата станаха твърде заплетени, госпожа. Моля ви за още едно обяснение.

— Ще ви обясня само донякъде. Трябва да приемете някои неща на доверие. За моя лична сигурност.

— Нямам ви особено голямо доверие — а сега още по-малко. Така че да започнем с частичното обяснение. По-късно ще ви кажа дали ще работите още при нас, или не.

— Като се има предвид моят принос, това едва ли е справедливо...

— Ще видим — рязко я прекъсна Дру.

— Фреди и аз наемахме апартамент в Амстердам — на негово име естествено — апартамент, който да съответства на богатството на един млад предприемач в търговията с диаманти. Когато програмата ни позволяваше, ние прекарвахме там известно време заедно, но аз винаги изглеждах, така да се каже, далеч по-различно от жените, които познавам в НАТО... и от тези, които виждате тук в посолството. Обличах се модно, дори екстравагантно, носех руса перука и много бижута...

— Живели сте двоен живот — още по-нетърпеливо кимна Латъм.

— Беше необходимо.

— Съгласен съм. И?

— Давахме приеми — не много често, само при най-важните за Фреди контакти — но аз присъствах там като негова жена... Тук трябва да спра и да ви обясня нещо, което вие без съмнение знаете. Когато външни елементи проникнат в мощни правителствени и политически агенции, те, разбира се, се спасяват от преследване чрез екзекуция, като карат собствените си хора да ги убият като двойни агенти, нали така?

— Мога да кажа само, че съм чувал за това.

— Но тези организации не могат да признаят унижението от това, че някой е успял да проникне в тях; затова тези случаи усърдно се пазят в тайна дори вътре в самите организации.

— И за това съм чувал.

— Така се случи и в ЩАЗИ. След като убиха Фредерик и Стената падна, редица важни клечки от тези, с които той контактуваше в Източна Германия, още продължаваха да оставят съобщения на телефонния секретар и да молят за среща с него. Аз приех някои от тях в качеството на негова съпруга. Двама души — единият бе четвъртият по ранг офицер в ЩАЗИ, а другият, който разшифроваше кодове, бе съден за изнасилване и изоставен от покровителите си — бяха

привлечени в Братството. Те бяха дошли при Фредерик, за да обърнат диамантите си във валута. Поднесох им вечеря както и на другите, и ги упоих с алкохол — в чашите винаги пусках прахчета, които Фреди настояваше да държа в захарницата — та тези двамата пожелаха да се любят с мен, като всеки ми обясняваше колко важен пост заемал, и на пияна глава ми разкриха защо постовете им са толкова важни.

— И за брат ми Хари — монотонно се обади Дру.

— Да. Аз ги попитах; и двамата говореха за американския агент на име Ласитър. Братството го е познавало и се е готвело да го посрещне.

— Как разбрахте, че става дума за Хари?

— Много лесно. Първите ми въпроси бяха безобидни, но после ставаха все по-целенасочени. Фреди винаги твърдеше, че това е най-добрият начин, особено в комбинация с алкохол и прахчета. И двамата казаха едно и също с почти едни и същи думи. А то беше следното: „Истинското му име е Хари Латъм, таен агент от ЦРУ, времетраене на проекта — две години плюс, кодово име Жилото, цялата информация е свалена от компютри ниво АА-Нула...“

— Господи! Та това е от върха, от самия връх! АА-Нула не слизат по-долу от помощник на директорската канцелария... Това е направо скандално, госпожа Де Врийс.

— Тъй като нямах, а и сега нямам представа какво означава АА-Нула, аз приех, че това е истина. Точно това ми казаха и то стана причината да помоля да ме прехвърлят в Париж... Ще работя ли още при вас, мосю?

— Твърдо. Без съмнение. Но се появи нова гънка.

— Гънка ли? Разбирам думата, но за какво я използвате?

— Вие ще останете в „Документи и разследване“, но засега сте част от Консулски Операции.

— Защо?

— Наред с останалото ще трябва да подпишете клетвена декларация, че няма да разпространявате информацията, която току-що ми дадохте. В случай че го направите, ще бъдете осъдена на трийсет години в американски затвор.

— А ако откажа да подпиша такъв документ?

— Ще станете наш враг.

— Добре! Харесва ми. Правилно е.

— Нека постъпим още по-правилно.

Очите на Латъм се впиха в тези на Карин де Врийс.

— Ако се отметнете или ако ви принудят да го направите, няма обжалване. Разбирате ли ме?

— Изцяло и напълно, мосю.

— Сега е мой ред да питам. Защо?

— Наистина, много е просто. Години наред живях в щастлив брак с мъжа, когото обожавах; той ме обичаше и аз го обичах. По-късно видях този човек осакатен от омраза — не сляпа, а такава, която се ражда, когато отвориш широко очи и видиш пред себе си възкръсналия враг, който е унищожил семейството ти, родителите ти, а преди това и техните родители. Този прекрасен, темпераментен млад човек, за когото се омъжих, заслужаваше много повече от това, което му бе отредено. Сега идва моят ред да се боря срещу неговия враг, срещу общия враг на всички ни.

— Това е достатъчно, госпожа Де Врийс. Добре дошла на наша страна.

— В такъв случай ще ви направя компания за питието, мосю. Оказа се, че има и „по-късно“.

* * *

Американският реактивен самолет F-16 кацна на летището в Алтхайн. Пилотът — полковник от въздушните сили, работещ за ЦРУ — след като взе „товара“ си на борда, помоли за незабавно излитане. Закараха Хари Латъм до самолета, помогнаха му да се качи във втората кабина, затвориха капака и след минути самолетът се понесе във въздуха обратно към Англия. Три часа след пристигането си в Англия изтощеният таен агент бе откаран под охрана в американското посолство на Гросвенър Скуеър. Комитетът по посрещането му се състоеше от трима високопоставени членове на Централното разузнавателно управление, британската МИ-5 и френския й еквивалент Сервис Д’Етранже.

— Хей, чудесно е, че си отново при нас, Хари! — обади се американецът.

— Чудесно е, по дяволите — каза англичанинът.

— Magnifique^[8]! — добави французинът.

— Благодаря ви, господа, но не можем ли да отложим въпросите и първо да поспя?

— А долината? — попита американецът. — Къде се намира, по дяволите? Това не може да чака, Хари.

— Долината вече няма значение. Свършено е с нея — пожарът започна преди два дни. Всичко е унищожено, там вече няма никой.

— За какво говориш, по дяволите? — настоятелно попита човекът от ЦРУ. — Това е нашият ключ към тях.

— Американският ми колега е напълно прав, стари приятелю — подкрепи го служителят на МИ-5.

— Absolutement^[9] — обади се човекът от „Дьозием“ — Трябва да ги унищожим!

— Почакайте, почакайте малко! — възрази Хари и умоляващо погледна трибунала. — Това може и да е ключът, но ключалката не е вече там. Както и да е, няма значение.

За учудване на останалите на масата, Латъм започна да разпаря подгъва на сакото си, после стана и си свали панталона, обърна го наопаки и направи същото с долния подгъв на джобовете. Останал по сако и гащета, той бавно, внимателно извади множество хартийки, изписани на ръка, и ги струпа в средата на масата за конференции.

— Донесох всичко, което ни е нужно. Имена, места, служби и отдели — всичко накуп, както би казал брат ми. Между другото, ще ви бъда много, много благодарен, ако...

— Вече го направихме — прекъсна го шефът от ЦРУ, изпреварвайки молбата. — Сорънсън от Консулски Операции му съобщи, че си се измъкнал. Той е в Париж.

— Благодаря... Ако при вас има някоя съвсем сигурна секретарска служба, нека всичко това се напечата. Сменяйте хората — нито един не бива да знае какво правят другите. По-късно ще ги подреда според кодираните данни.

— Какво означава всичко това? — попита англичанинът, втренчен в пръснатите хартийки, много от които бяха накъсани.

— Влиятелната армия на Братството — мъже и жени, които притежават власт във всяка от страните ни, които — дали поради алчност, дали поради извратени убеждения — поддържат неонацистите. Предупреждавам ви — има доста изненади и в

правителствения, и в частния сектор... Сега, ако някой ми намери приличен хотел и ми купи някакви дрехи, бих искал да поспя ден-два.

— Хари — обади се човекът от ЦРУ, — обуи си панталона, преди да излезеш навън.

— Добре, че ми напомни, Джак. Винаги си бил наблюдателен.

* * *

Хари лежеше в леглото обиден и угрижен. Току-що бе приключил телефонния разговор с брат си Дру. Щяха да се срещнат в Париж в края на седмицата — веднага щом приключе с доклада на Хари, включително с дешифрирането на информацията, която бе донесъл от Германия. По-големият брат не описваше непосредствените си задачи — по-малкият разбираше премълчаването. Единствената информация, която Дру му даде, бе следната:

— След като си се върнал, когато се съвземеш окончателно, можем да включим на висока скорост. Идентифицирахме колата, която караха ония двама боклуци... Всъщност, обади ми се в офиса или в хотел „Мъорис“ на улица „Риволи“.

— Какво е станало с апартамента ти? Да не би домсъветът да те е изхвърлил за неприлично поведение?

— Не, но нечие чуждо неприлично поведение го е направил изцяло неподходящ за живеене.

— Наистина ли? „Мъорис“ е скъпо място, братле.

— Бон плаща.

— Боже, нямам търпение да чуя всичко. Ще ти се обадя да ти кажа кога ще летя за Париж. Между другото, аз съм в „Глочестър“ под името Мос, Уендъл Мос.

— Висока класа... Радвам се, че се върна, братле.

— И аз се радвам, че се върнах, братче.

Хари затвори очи. Сънят бързо го обгръщаше и изведнъж на вратата в стаята му се почука тихо, но настоятелно. Той ядосано поклати глава, измъкна се от завивките, стана несигурно от леглото и затърси хавлията, предоставена му от хотела — беше метната на едно кресло. Залитайки, той тръгна към вратата.

— Кой е? — извика Хари.

— Дрозда, от Лангли^[10] — дойде тихият отговор. — Трябва да говоря с теб, Жило.

— Така ли?

Хари бе объркан: знаеше колко секретно е кодовото му име. Той отвори вратата. В коридора стоеше един сравнително нисък мъж, с приятно, доста бледо лице — от тези, които човек лесно забравя. Беше облечен в черен делови костюм, с очила със стоманени рамки.

— Какъв е този „дрозд“? — попита Латъм и покани с жест емисаря на ЦРУ да влезе.

— Нашите кодови имена се променят, твоето — не — отвърна непознатият.

Той влезе и протегна ръка. Хари я пое, но все още беше объркан.

— Не мога да ти изразя нашето задоволство от това, че успя да се върнеш от студа.

— Това да не е намек за Джон льо Каре^[11]? Ако е така, той се е справил по-добре от мен. „Жилото“ звучи добре, но „Дрозд“ е малко банално, не мислите ли? И защо не дойдохте в посолството? Много съм изтощен, господин Дрозд. Наистина имам нужда от сън.

— Да, знам и искрено съжалявам. Както и да е, има и по-високо ниво от посолството. Сигурен съм, че знаете.

— Естествено. Има Директор на ЦРУ, после са Държавният секретар и президентът. Но пак ще повтора — какъв е този „дрозд“?

— Това би ви отнело само няколко минути — каза човекът с приятното лице, като не обърна внимание на въпроса на Хари и извади джобен часовник от жилетката си. — Това е фамилна ценност; зрението ми е слабо и се надявам, че така ще ми бъде по-лесно да виждам колко е часът. Само две минути, господин Латъм, и се махам.

— Преди да продължите, по-добре ми покажете някое съвсем автентично удостоверение за самоличност, по дяволите!

— Разбира се — натрапникът вдигна джобния часовник пред лицето на Хари, натисна бутона му и каза ясно и отчетливо:

— Здравейте, Александър Ласитър. Аз съм вашият приятел — доктор Герхард Крьогер. Трябва да поговорим.

Погледът на Хари изведнъж се разфокусира, зениците му се разшириха. Той се взираше в нищото.

— Здравсти, Герхард — каза той. — Какво правят моите любими касапи?

— Добре са, Алекс. А вие как сте, разходихте ли се днес из ливадите?

— Хайде, докторе, сега е нощ. Да не искате да попадна право в някоя глутница добермани? Къде ви е умът?

— Извинете, Александър. Оперирах почти цял ден и вие сте напълно прав — уморен съм почти колкото вас... Но кажете ми, Алекс, когато мислено се срещнахте с онези хора в американското посолство, какво се случи?

— Всъщност нищо. Аз им дадох всичко, което бях донесъл, и през следващите няколко дни ще го преглеждаме.

— Добре, нещо друго?

— Брат ми се обади от Париж. Следят някаква подозрителна кола. Малкото ми братче е свястно момче. Ще ви хареса, Герхард.

— Сигурен съм. Нали той работеше за Консулски Операции?

— Точно така... Защо ми задавате тези въпроси?

В този миг бледият непознат отново протегна напред часовника, натисна бутона два пъти и погледът на Хари се проясни, очите му се фокусираха.

— Наистина се нуждаеш от сън, Хари — каза човекът, представил се като „Дрозд“. — Но няма да мога да се свържа с теб. Знаеш ли, ще опитам да ти се обадя, може ли?

— Какво?...

— Утре ще се свържа с теб.

— Защо?

— Не помниш ли? Боже мой! Страшно си уморен. Директорът на ЦРУ, Държавният секретар... Президентът, Хари. Той ме изпраща. Това искаше да знаеш, нали?

— Да... окей. Това исках.

— Поспи, Жило. Заслужаваш си го.

Дроздът побърза да излезе и затвори вратата след себе си, докато Хари Латъм с походка на робот се върна до леглото и падна в него.

* * *

— Кой е Дрозд? — попита Хари.

Беше сутрин и тримата офицери от разузнаването седяха около масата за конференции както и предишния ден.

— Получих съобщението ти преди два часа — каза американецът от ЦРУ. — Събудих по телефона самия Директор на ЦРУ, но той никога не бе чувал за Дрозд. Освен това името му се стори доста глупаво — както и на теб, Латъм.

— Но той беше при мен! Видях го, говорих с него! Той беше там!

— За какво си говорихте, мосю? — попита служителят на френското разузнаване.

— Не си спомням със сигурност... Всъщност не знам. Всичко вървеше съвсем нормално, той ми зададе няколко безобидни въпроса, а после... Просто не помня.

— Позволете ми да предположа, офицер Латъм — намеси се генерал-майорът от британската МИ-5. — Вие сте преживял три извънредно напрегнати — о, по дяволите — три непоносими години. Не е ли възможно — казвам го с цялото си уважение към вашия изключителен интелект — да се поддавате на илюзорни моменти? Боже мой, човече, случвало се е мои агенти, които имат по две самоличности, да фантазират и да се пречупват, след като са преживели само половината от вашия стрес.

— Аз не съм се пречупил, генерале. А още по-малко фантазирам.

— Да се върнем назад, мосю Латъм — каза французинът. — Когато пристигнахте в долината на Братството, какво се случи?

— Ах, да.

Хари сведе поглед. За няколко минути се почувства много объркан, после всичко му се проясни.

— За катастрофата ли... О, Господи, беше ужасно. Повечето от спомените ми се губят, но първото нещо, за което си спомням, са истерични викове. После разбрах, че главата ми е затисната — никога не бях изпитвал подобна болка... — занарежда Латъм думите, програмирани от Герхард Крьогер, и когато свърши, вдигна глава. Погледът му беше бистър. — Останалото го знаете, господа.

Членовете на трибунала се спогледаха. Всички поклатиха глави — очевидно бяха объркани. След това американецът се обади:

— Виж, Хари — внимателно каза той. — През следващите няколко дни ще прегледаме всичко, което си ни донесъл, окей? А после — дълга почивка, заслужил си я, нали?

— Бих искал да отлетя за Париж и да се срещна с брат си...

— Естествено, не се притеснявай — макар че той работи за Консулски Операции, а това не е любимият ми отдел.

— Разбрах, че доста добре се справя с работата.

— Страхотно — съгласи се шефът на ЦРУ. — Беше много добър, когато играеше хокей с „Айлъндърс Фарм Тийм“ в Монитоба. Тогава работех в Канада и, казвам ви, този здравеняк прилагаше бодичек^[12] на много по-едри от него играчи. Можеше да стане голяма звезда в Ню Йорк.

— За щастие — каза Хари Латъм, — успях да го измъкна от тази изпълнена с толкова насилие професия.

* * *

Дру Латъм се събуди в свършено мекото легло на апартамента в „Мъорис“ на улица „Риволи“. Той примигна с очи, погледна телефона на нощното шкафче и натисна бутона за румсървиса. И тъй като германците плащаха, Дру реши да си поръча пържола „портърхаус“ с две яйца на очи отгоре и каша с много, много сметана. Казаха му, че поръчката ще пристигне след трийсет минути. Той се протегна в леглото. Автоматичният пистолет под възглавницата убиваше на лявата му ръка. После затвори очи за още няколко последни минути почивка.

Чу се драскане. Драскане на метал по вратата. Това не беше нормално — изобщо не беше нормално! Изведнъж се чуха силни отчетливи удари с пневматичен чук — чукаха шест етажа по-надолу, на улицата. Някаква ремонтна бригада бе започнала работа необичайно рано тази сутрин... Необичайно — съвсем необичайно! Едва съмваше! Дру грабна оръжието и се смъкна от лявата страна на леглото; претърколи се няколко пъти, докато достигна ъгъла на далечната стена. Вратата се отвори и дъжд от куршуми разкъса леглото, раздра дюшека и възглавниците в синхрон с оглушителния шум отвън. Латъм вдигна пистолета и изстреля пет последователни куршума в черния силует на вратата. Мъжът падна по очи. Дру се изправи. Ударите на пневматичния чук секнаха и той притича към потенциалния си убиец. Човекът беше мъртъв. Когато Дру го сграбчи за раменете, тесният му

черен пуловер се разкъса. На гърдите му бяха татуирани три малки светкавици. Блицкриг. Die Brüderschaft^[13].

---

[1] децата на слънцето — нем. ↑

[2] Забранено е. Много добре — нем. ↑

[3] помогнете ми — нем. ↑

[4] брат — нем. ↑

[5] съкратено от „антинеонацисти“ ↑

[6] да — нем. ↑

[7] във френските safe може да се поръчва лек обяд, а също така вино и друг алкохол ↑

[8] чудесно — фр. ↑

[9] напълно — фр. ↑

[10] град в САЩ, където се намира седалището на ЦРУ ↑

[11] има се предвид романът на Джон льо Каре „Мъжът, който дойде от студа“ ↑

[12] в хокея — удар с тяло ↑

[13] Братството — нем. ↑

6.

Жан-Пиер Вилие стоически изслуша критиката, отправена му от Клод Моро.

— Това беше един наистина смел жест от ваша страна, мосю. Бъдете сигурен, че издирваме въпросния автомобил, но моля ви, разберете, че ако с вас се беше случило нещо, цяла Франция щеше да се опълчи срещу нас.

— Струва ми се, че това е силно преувеличено — каза актьорът. — Както и да е, радвам се, че поне малко ви помогнах.

— Помощта ви е доста съществена, но вече се разбрахме, нали? Няма повече да ни помагате, нали така?

— Както желаете, макар че за мен беше доста лесно да играя тази роля и можех да събера още информация...

— Жан-Пиер! — възкликна Жизел Вилие. — Няма повече да правиш подобни неща, няма да го позволя!

— Бюро „Дъозием“ няма да го позволи, мадам — прекъсна я Моро. — Без съмнение ще разберете по-късно през деня, така че по-добре да ви го кажа още сега. Преди три часа е бил извършен втори опит за убийство на американеца Дру Латъм.

— Господи...

— Добре ли е? — наведе се към Моро Вилие.

— Цяло щастие е, че е останал жив. Той е, меко казано, наблюдателен човек; научил е едно-друго от нашите негласни парижки правила.

— Моля?

— Времето е било пресметнато така, че да съвпадне с извънредно силния и натрапчив шум от бригадата за ремонт на улиците, която започнала работа по времето, в което по-голямата част от гостите на Париж току-що са си легнали, след като са се наситили на развлеченията, които предлага нашият град. Това особено важи за тези, които отседат в скъпите хотели.

— Лято е — поклати глава Жизел. — Има доста недостатъци в начина ни на поведение спрямо тях.

— Нашият приятел Латъм инстинктивно е разбрал това. Немало е ремонтна бригада — само един човек с хилти под прозореца му. Това ми напомня за заглавието на един ваш филм, мосю Вилие — „Прелюдия към фаталната целувка“, ако не греша. Той е сред любимите филми на жена ми.

— Трябва да забранят излъчването му по телевизията — лаконично отвърна актьорът. — Трябваше да се целуна с една лоша актриса, която се притесняваше повече за това под какъв ъгъл я снима камерата, отколкото за репликите си, и рядко ги казваше правилно.

— Тъкмо затова беше чудесна — присъедини се жена му. — Беше толкова достоверно несигурна, че това правеше твоята страст към нея да изглежда страшно убедителна: един объркан мъж, доведен до лудост, защото не може да проникне в тайните на жената, която мисли, че обича. Ти беше наистина много добър, скъпи мой.

— Ако съм бил поне малко поносим, то това е било, защото се опитах да накарам тази глупачка да играе.

— Струва ми се, че мосю Моро не е дошъл тук да слуша актьорски оплаквания, скъпи.

— Аз не се оплаквам, просто казвам истината.

— Нито пък го интересува актьорското его...

— О, аз съм очарован, мадам! Жена ми би попила всяка дума!

— Полицейските разпити не са ли поверителни? — попита Жизел.

— Така е, разбира се. Не се изразих правилно.

— Можете да го разкажете, Моро — усмихна се Жан-Пиер. — Поне на жена си го разкажете. Разбирате ли, както може би вече сте се досетил, моята жена по-рано работеше като адвокат, а въпросната актриса много отдавна изостави професията си, след като се омъжи за американски нефтен магнат от Тексас или Оклахома, забравих точно откъде.

— Имате ли нещо против да се върнем на темата, която обсъждахме?

— Разбира се, че не, мадам.

— След като Дру Латъм се е спасил от смърт, разполагате ли с някаква информация за неуспелия убиец?

— Да, разполагаме. Той е мъртъв. Мосю Латъм го е застрелял.

— Идентифицирахте ли го?

— Не. Открихме само три малки татуировки в дясната част на гърдите му. Три светкавици — символът на нацисткия блицкриг. Латъм вярно предположи произхода им, но не знае какво означават. Ние обаче знаем... Такива татуировки се правят при много специални случаи, само на извънредно добре обучени, елитни групи на по-голяма неонацистка организация. По наша преценка те наброяват не повече от двеста в Европа, Южна Америка и Съединените щати. Наричат се „блицкригери“: това са убийци — обучени, усъвършенствани в много начини за убиване. Подбират ги специално според тяхната преданост, физическа сила и най-вече желание — дори необходимост — да убиват.

— Психопати! — възкликна бившата адвокатка. — Психопати, наети от други психопати.

— Точно така.

— Те могат да бъдат наети от всяка друга организация на манияци и религиозни фанатици, защото подобни организации биха им дали възможност да упражняват естествената си склонност към насилие.

— Принуден съм да се съглася с вас, мадам.

— И вие не сте казали нито на американците, нито на англичаните, нито на който и да е друг за този... как да го наречем? Този батальон от убийци?

— Най-висшите служители са информирани, разбира се. Но не и тези от по-ниско ниво.

— Защо не? Защо например да не информирате един Дру Латъм?

— Имаме причини за това. От по-ниските нива изтича информация.

— Тогава защо го казвате на нас?

— Вие сте французи, освен това сте знаменити. Знаменитостите са лесни мишени. Ако изтече информация, ще разберем...

— И какво?

— Апелираме към вашия патриотизъм.

— Но това е нелепо, освен ако не е един начин да унищожите съпруга ми!

— Почакай само за момент, Жизел...

— Млъкни, Жан-Пиер, този човек от „Дьозием“ е дошъл по друга причина.

— Какво?

— Очевидно сте била изключителен адвокат, мадам Вилие.

— Вашият начин за директен разпит, примесен с обърквачи индиректни въпроси, е не по-малко очевиден, мосю. Вие искате да забраните на съпруга ми да прави нещо, което дори според мен — защото познавам таланта му — не е кой знае каква заплаха за неговия живот, и след това изведнъж ни доверявате строго секретна — извънредно секретна — информация, която, ако съпругът ми разкрие, ще унищожи кариерата му. И живота му.

— Както вече казах — отвърна Моро, — вие сте блестящ адвокат.

— По дяволите! Не разбирам и дума от това, което казвате! — изкрещя актьорът.

— Не ти и трябва, скъпи, остави това на мен — и Жизел се втренчи в Моро. — Вие ни приближихте с една крачка до опасността, нали?

— Не мога да го отрека.

— И след като той е лесна мишена, защото знае всичко това, какво искате да направим? Не е ли това основният въпрос?

— Струва ми се, че да.

— И какво искате от нас?

— Да спрете пиесата. Спрете „Кориолан“, като съобщите част от истината. Съпругът ви знае прекалено много за този Жодел и не може да продължи участието си, защото е изпълнен с разкаяние и най-вече с омраза към хората, причинили това на стареца. Ще ви охраняваме денонощно.

— А баща ми и майка ми? — извика Вилие. — Не мога да им причиня това!

— Говорих и с двамата преди час, мосю Вилие. Разказах им каквото можах, включително и за възраждането на нацисткото движение в Германия. Те казаха, че вие трябва да решите, но се надявах, че ще окажете почит на родните си майка и баща. Какво друго да ви кажа?

— Значи трябва да спра представленията, а това, което няма да кажа публично е, че аз съм тяхната мишена, заедно със скъпата ми

съпруга. За това ли ме молите?

— Пак ще повторя. Вие винаги — абсолютно винаги — ще бъдете под наша закрила. По улиците, по покривите, в бронираните лимузини, в ресторантите, в курортите — навсякъде ще има агенти, полиция и всичко, което пожелаете за своята безопасност. Нужен ни е само един жив блицкригер, за да научим кой ги ръководи. Има наркотици и много други методи, които да убедят убиеца да ни каже това.

— Никога досега ли не сте залавяли блицкригер? — попита Жизел.

— О, залавяли сме. Преди няколко месеца хванахме двама, но те се обесиха в килиите си, преди да ги обработим с медикаменти. Тези психопати са изключително верни и предани. Смъртта е тяхната професия — дори собствената им смърт.

* * *

Във Вашингтон Уесли Сорънсън, директор на Консулски Операции, изучаваше тайните факсимилета, изпратени от Лондон.

— Не мога да повярвам! — възкликна той. — Направо не е за вярване!

— И на мен така ми се стори — съгласи се младият началник на Сорънсъновия отдел „Кадри“, който стоеше от лявата страна на бюрото. — Но едва ли можем да го отхвърлим. Тези имена са изпратени от Жилото — единственият таен агент, успял някога да проникне в Братството. За това го изпратиха там — и той успя.

— Но, боже мой, човече, повечето от тези хора са безупречни, а това дори не е пълният списък — някои имена изобщо не са ни съобщени! Двама сенатори, шестима конгресмени, директори на четири от най-силните корпорации, а също и половин дузина знаменитости — мъже и жени от медиите, лица и гласове, които виждаме, чуваме и четем всеки ден по телевизията, радиото, вестниците... Ето, виж — двама водещи и една асистентка, три звезди от телевизията...

— Според мен онзи, дебелият, може и наистина да е замесен — прекъсна го младият. — Той напада всичко, което според него е

останало от Атила — вожда на хуните.

— Изобщо не е вярно, прекалено е открит. Третокласен ум, минимално образование, изпълнен с омраза — това да, но не може да е верен нацист. Той е просто един глупак, който говори умни приказки.

— Имената са донесени от долината на Братството, сър. Направо оттам!

— Боже, тук има и член на президентския кабинет!

— Това пък направо ме довърши, честна дума! — каза шефът на Консулски Операции. — Та той е само един южняшки адвокат, стара кримка, но в него едва ли има политическа жилка... От друга страна, такива хора много ги бива за измами. В края на трийсетте години е имало нацисти в Конгреса, а през петдесетте навсякъде е гъмжало от комунисти, ако се вярва на разследванията за лоялност.

— Повечето от тях бяха абсолютни измишльотини, младежо — натъртено каза Сорънсън.

— Разбирам, сър, но е имало и справедливо осъдени.

— Колко от тях? Ако си спомняте статистиките — а аз си ги спомням — броят на хората, посочени от онзи кучи син Хувър и долния измамник Маккарти, достигаше деветнайсет хиляди и седемстотин. А накрая, след целия този шум, осъдиха само четирима! Четирима от почти двайсет хиляди, да му се не види! Това ще рече двама на десет хиляди, а освен това огромна бъркотия в Конгреса и купища пропиленни пари на данъкоплатците. Моля те, не ми припомняй доброто старо време — не и на мен! Тогава бях горе-долу на твоите години, Бог ми е свидетел, че не бях толкова умен; но покрай цялата тази бъркотия изгубих много приятели.

— Съжалявам, господин Сорънсън, не исках да...

— Знам, знам — прекъсна го директорът на Консулски Операции. — Не би могъл да разбереш болката, която преживях в онези времена. И точно това ме тревожи.

— Не ви разбирам, сър.

— Може би ние ще положим началото на нови параноични преследвания! Хари Латъм може да е най-великият гений, работил за ЦРУ, супер мозък, когото никой не може да измами, но това тук сякаш идва от друга планета... Така ли е, или не? Исусе, това е лудост!

— Кое, господин Сорънсън?

— Всички тези хора са горе-долу на една възраст — между четирийсет и петдесет, а някои са прехвърлили шейсет.

— И какво?

— Преди години, точно когато постъпих в Управлението, се носеха разни слухове за Бремерхавен — това е стара подводна база в Хелиголанд Байт, стратегическо място, последният опит на няколко фанатици от Третия Райх, които бяха разбрали, че са загубили войната. Наричаше се „Операция Зоненкиндер“ — избрани деца били изпратени из цяла Европа и Америка на семейства, които да ги приемат и отгледат, а когато пораснат, да се сдобият с финансово могъщество или политическо влияние. Крайната им цел била да създадат атмосфера, която да доведе на власт... Четвъртия Райх.

— Но това е дивотия, сър!

— Тя беше тотално разгромена. Имахме стотина-двеста агента, наред с Армейското разузнаване и британската МИ-5, които проследиха всички данни за период от две години. Това не доведе до нищо. Ако изобщо някога е имало подобна операция, то тя се е провалила още в началото. Нямахме и следа от доказателство, че някога е била задействана.

— Но сега започвате да се съмнявате, така ли, господин Сорънсън?

— Макар че никак не ми се иска, Пол. Полагам всички усилия, по дяволите, да огранича въображението си, което ме запази жив, докато бях агент. Но сега вече не съм агент, не ми се налага да предугаждам движенията на някого в съседната тъмна уличка или зад някой хълм нощем. Трябва да разгледам целия пейзаж на ярка дневна светлина и не знам какво да мисля за „Операция Зоненкиндер“.

— Защо тогава не отречете тези данни и не изгорите целия списък?

— Защото не мога. Изпратил го е Хари Латъм... За утре има уговорена среща с Държавния секретар и Директора на ЦРУ в Държавния департамент или Лангли. И понеже не съм аз шефът тук, ще трябва да се подчиня на всичко, което ми кажат.

* * *

Дру Латъм седеше на бюрото си на втория етаж в американското посолство и преглъщаше утайката от третата си чаша кафе. На вратата се почука само веднъж, после тя се отвори и в стаята възбудено връхлетя Карин де Врийс.

— Чух какво се е случило! — възкликна тя. — Сигурна бях, че сте бил вие!

— Добро утро — каза Дру — или може би „добър ден“? Ако имахте тук от вашия скоч, много добре щеше да ми дойде.

— Пише го във всички вестници — извика следователката от „Документи и разследване“, прекоси стаята, приближи се и му подаде „Л'Експрес“. — „Крадец се опитва да обере гост на «Мьорис», стреля в стаята и е убит от пазача на етажа!“

— Майчице! Агентите им за връзка с обществеността работят бързо, нали? Едно е сигурно — по-добре не би могло да бъде.

— Престани, Дру! Ти живееш в „Мьорис“, нали ми каза! А когато се обадох на районната полиция, те ми казаха — много странно — че нямат никаква информация.

— Охо, в Париж вече са заинтересувани от притока на пари от туристите. И точно така трябва да се прави. Подобни неща не се случват никога, освен на хора като мен.

— Значи това си бил ти?

— Вече го каза. Да, аз бях.

— Добре ли си?

— Струва ми се, че вече ме питаха за това — да, добре съм. Все още съм уплашен до смърт — ще подчертая последните две думи — но сега съм тук, дишам, още съм топъл и ходя. Искаш ли да обядваме заедно — навсякъде, където пожелаеш, само не в онази кръчма, която ми препоръча последния път.

— Имам още поне четирийсет и пет минути работа!

— Не мога да чакам толкова. Току-що приключих с посланика Кортлънд и неговия дипломатически приятел, германския посланик Крайц. Сигурно още си говорят, но стомахът ми не може повече да търпи техните взаимни оправдания и празни приказки.

— В някои отношения си също като брат си. И той мрази властта.

— С една поправка, ако може — възрази Латъм. — И двамата мразим властта, когато тя не знае какво да прави, това е. Между

другото, утре или вдругиден той пристига със самолет от Лондон. Искаш ли да се срещнеш с него?

— С най-голямо удоволствие. Обожавам Хари!

— Две на нула за брат ми.

— Моля?

— Той е смахнат.

— Не разбирам.

— Имам предвид интелекта му — толкова нависоко хвърчи, че не можеш да го стигнеш, човек не може да общува с него.

— О, да, много добре си го спомням. Водехме много приятни разговори за постепенния разцвет на религиозността от Египет през Атина и Рим, та чак до Средновековието.

— Три на нула за Хари. Къде ще обядваме?

— Където ми предложи вчера. Закусвалнята срещу кафенето, в което разговаряхме, на „Габриел“.

— Могат да ни видят заедно.

— Вече няма значение. Говорих с полковника. Той ме разбира напълно.

— Какво каза Витковски?

— Ами... — Де Врийс наведе глава и тихо отговори: — Каза, че ти не си като брат си.

— Кое ми е различното?

— Не е важно, Дру.

— Може и да е. Кое?

— Да речем, че не си чак толкова образован.

— Хари току-що ме би нечестно. Ще обядваме след един час, става ли?

— Аз ще резервирам маса, там ме познават.

Карин де Врийс излезе от офиса и затвори вратата много по-тихо от обикновено.

Телефонът на Латъм иззвъня. Беше посланикът Кортлънд.

— Да, сър, какво има?

— Крайц тъкмо си тръгна, Дру. Съжалявам, че не беше тук и не чу останалото, което той каза. Брат ти не само е разбутал гнездото на стършелите, а направо го е унищожил, по дяволите.

— За какво говорите?

— Крайц не можеше да го каже пред тебе, за всеки случай — всъщност, заради секретността. Толкова е засекретено, че и аз трябваше да получа позволение да го чуя.

— Вие?

— Работата е там, че Хайнрих е разчупил печата на Бон и тъй като Хари ти е брат и утре пристига тук, предполагам, разузнаването е решило, че нямат полза да ме държат извън кръга.

— Че какво е направил Хари? Да не е открил Хитлер и Мартин Борман в някой южноамерикански гей бар?

— Де да беше толкова маловажно! Брат ти е донесъл списъци от германската операция, имена на поддръжници на неонацистите в правителството и индустрията на Бон, както и в САЩ, Франция и Англия.

— Добрият стар умник Хари! — възкликна Латъм. — Никога не е вършил нещо наполовина, нали? По дяволите, гордея се с този възрастен джентълмен!

— Не разбираш, Дру. Някои — не много — от тези имена са на най-прочутите хора — мъже и жени с високо положение и безупречна репутация. Всичко е толкова неочаквано!

— Щом Хари е донесъл списъка, той е абсолютно автентичен, дявол да го вземе. Никой на земята не може да вербува брат ми.

— Да, точно това съм чул и аз.

— Тогава какъв е проблемът? Подгонете тези копелета!

— Но толкова е трудно да осъзнаеш...

— Не осъзнавайте. Почвайте работа!

— За четирима от Бонския списък Хайнрих Крайц е абсолютно убеден, че не могат да бъдат такива — трима мъже и една жена.

— И кое го кара да се мисли за всезнаещ Бог?

— Имат еврейска кръв; изгубили са роднини в лагерите, поспециално в Аушвиц и Берген-Белзен.

— Откъде знае това?

— Сега са по на шейсет години, но всичките са били негови ученици в първите му години като преподавател в колежа и той е укривал всеки от тях от Министерството на арийските изследвания, като е рискувал собствения си живот.

— Може и да са го излъгали. От двете ни срещи добих усещането, че никак не е трудно да го преметнеш.

— Това е академичната му страна. Както и много други, той е едновременно колеблив и словоохотлив, но нито една негова слабост не може да помрачи факта, че е блестящ учен. Посланикът е умен човек с огромен опит.

— Това, последното, важи и за Хари. Няма начин да даде фалшива информация.

— Казаха ми, че и във Вашингтонския списък има някои странни имена. „Невероятно“ бе думата, която използва Сорънсън.

— И за Линдберг е било „невероятно“. „Духът на Сейнт Луис“^[1], младият господин е бил на страната на Гьоринг, докато не проумял, че те са лошите, и после се бил като дявол за нас.

— Не мисля, че подобно сравнение изобщо е уместно.

— Може и да не е. Просто се опитвам да илюстрирам дадена гледна точка.

— Да предположим, че брат ти е прав. Дори само наполовина или на четвърт, или на една осма — или дори на много по-малко от това.

— Донесъл е имената, господин посланик. Никой друг не го е правил, нито е могъл да го направи — така че ви предлагам да процедурате така, сякаш те са симпатизанти на нацистите, докато не се докаже обратното.

— Това, което казваш — ако разбирам правилно — е, че всички те са виновни до доказване на противното.

— Не си говорим за закона, сър, говорим си за възраждането на най-злата и проклета чума, която този свят някога е преживял — по-лоша и от бубонната^[2]! Няма време за празни приказки относно това кое е законно и кое — не. Трябва да ги спрем веднага.

— Някога го казвахме и за комунистите, и за набедените за комунисти, а за по-голямата част от тях поне в Америка се оказа, че не са нищо подобно.

— Това е друго! Тези неонацисти не са успели да се издигнат като нацистите от трийсетте, онези бяха на власт и си спомнят как са я получили. Чрез страх! Въръжени банди скитаха по улиците с изподраскани лица и късо подстригани коси; после дойдоха униформите — шинелите и ботушите на Schultsefein^[3], първите хитлерови главорези — и всички полудяха от страх! Трябва да ги спрем!

— Само с имената, които имаме? — тихо попита Кортлънд. — На уважавани мъже и жени — толкова уважавани, че никой не би заподозрял, че са част от тази лудост. Какво да правим? Какво да прави всеки един от нас?

— Използвайте хора като мен, господин посланик. Хора, обучени да проникват навсякъде, за да се доберат до истината.

— Тук има един определено неприятен момент, Латъм. Чия истина?

— Истината, Кортлънд!

— Моля?

— Извинете ме — господин Кортлънд или господин посланик. Времето за дипломатически — дори и етични! — любезности свърши! Сега можех да бъда един оцъклен труп в леглото си в „Мъорис“. Тези копелета пипат грубо, с железни ръкавици.

— Мисля, че разбирам какво целиш...

— Опитайте се да вникнете, сър. Опитайте да си представите как посланическото ви легло се пръска, докато вие треперите до стената и се чудите дали някой от тези изстрели няма да улучи лицето ви, гърлото ви, гърдите ви. Това е война — тайна война, наистина, но въпреки всичко — война.

— Откъде смяташ да започнеш?

— Имам някои идеи, но като начало искам да получа списъка на Хари с имената тук, във Франция, докато Моро и аз преследваме един човек, когото сме разкрили.

— „Дъозием“ все още не е съобщило за заподозрени френски поддръжници.

— Какво?

— Нали ме чу. И така, откъде ще започнеш?

— От името на човека, наел колата, която нашият знаменит, макар и ексцентричен актьор е идентифицирал северно от Пон Ньоф.

— Моро ли ти го даде?

— Разбира се, че той ми го даде. Колата на „Монтан“, в която се блъсна Бресар, е направо потрошена. Идвала е от Марсилия, но данните за фирмата, от която са я наели, са толкова противоречиви, че ще трябват седмици, докато ги проучим. Човекът, който открихме, ще бъде на работното си място днес в четири следобед. Ще го пипнем, дори ако се наложи да му стискаме тестиките в менгеме.

- Не бива да работиш с Моро.
  - Какво искате да кажете? Защо не?
  - Защото е в списъка на Хари.
-

[1] Така се нарича самолетът, с който Чарлз Линдберг за първи път прелита Атлантическия океан. — Бел.пр. ↑

[2] Бубонната чума е била „бичът“ на Средните векове. — Бел.пр. ↑

[3] отряди за издирване на врагове — нем. ↑

7.

Смаян, Дру излезе от офиса си, слезе по спираловидната вътрешна стълба във фоайето на посолството и излезе през бронзовия изход на авеню „Габриел“. Зави надясно и тръгна към закусвалнята, където се бяха уговорили да обядват с Карин де Врийс. Беше не само смаян — беше вбесен! Кортлънд отказа дори да коментира потресаващото разкритие, че Клод Моро — главата на бюро „Дъозием“ — е в „списъка на Хари“. Той просто остави това невероятно твърдение да виси във въздуха, като пресече протестите на Латъм с думите:

— Нямам какво да ти кажа повече. Продължавай да работиш с Моро, но, по дяволите, не му се доверявай! Обади се утре да ми кажеш какво е станало.

След тези точни инструкции посланикът затвори телефона.

Моро — неонацист? Беше също толкова невероятно, колкото и ако някой беше казал, че Дьо Гол е симпатизирал на Германия по време на Втората световна война! Дру не беше глупак; той напълно разбираше и приемаше съществуването на тайни агенти, двойни агенти, но да причислиш човек с досието на Моро към някоя от тези категории без каквото и да било обяснение — това си беше чиста софистика! Като действащ офицер, издигнал се в ранг след дълго участие в нелегални операции и стигнал дотам, че да оглави такъв важен отдел като „Дъозием“... Вероятно му се е налагало да мине през изпитателните погледи на хиляди очи, които, възхитени или завистливи, отчаяно са се опитвали да го унищожат с всички средства, които биха могли да използват. И все пак Моро бе преминал през всичко това и не само беше оцелял, но и бе заслужил етикета „световна класа“.

— Мосю! — изкрещя някой от една кола на улицата.

Колата на „Дъозием“ очевидно се движеше с неговата скорост. — *Entrez-vous, s'il vou plaît*^[1]!

— Ще се поразходя още две-три пресечки — извика Дру, докато разбутваше пешеходците по пътя си към бордюра. — Както вчера, помниш ли? — добави той на елементарния си френски.

— Вчера това не ми хареса и днес не ми харесва. Моля ви, качете се!

Колата на „Дъозием“ спря, Латъм неохотно отвори вратата и се настани на задната седалка.

— Престараваш се, Рене... а не беше ли Марк? Обърках се.

— Аз съм Франсоа, мосю, и не се притеснявам, че ме бъркате. Гледам си работата.

Изведнъж се чуха оглушителни изстрели и куршуми обсипаха обезопасеното външно стъкло на страничния прозорец, а после и предното стъкло на колата. Черното комби се втурна напред, промъквайки се между колите.

— Исусе! — изрева Дру, прегърнал облегалката пред себе си и навел глава надолу. — Видял си ги да идват, така ли?

— Само предвидих тази възможност, мосю — отвърна шофьорът, като дишаше тежко.

Той седеше приведен на седалката. Беше спрял колата. Предното стъкло бе цялото в пукнатини и нямаше никаква видимост.

— Един автомобил се отдели от бордюра още щом излязохте от посолството. Човек не се отказва от място за паркиране на „Габриел“, без да има основателна причина, а мъжете в колата се разгневиха, когато им препречих пътя и ви повиках.

— Задължен съм ти, Франсоа — бързо каза Латъм, надигна се неуверено, обърна се и стъпи на пода, докато хората по улицата предпазливо приближаваха към колата на „Дъозием“. — И сега какво?

— Полицията всеки момент ще дойде, все някой ще ги извика.

— Не мога да говоря с полицията.

— Разбирам. Накъде бяхте тръгнал?

— Към една закусвалня на следващата пресечка от другата страна на улицата.

— Знам я. Сега тръгнете натам. Движете се между хората, слейте се с тълпата. Когато се отделите от нея, си дайте вид, че бързате като всички останали и опитайте да влезете в ресторанта по най-незабележимия начин. Останете там, докато не дойдем да ви вземем или не ви потърсим по телефона.

— На кое име ще ме търсите?

— Вие сте американец — Джоунс ще свърши работа. Кажете на управителя, че очаквате телефонно обаждане. Имате ли оръжие?

— Разбира се.

— Внимавайте. Няма голяма вероятност да опитат пак, но трябва да бъдете подготвен и за най-невероятното.

— Няма нужда да ми обяснявате. А вие?

— Ние си знаем работата. Побързайте!

Дру отвори вратата, бързо я затвори, наведе се за миг, после се изправи, като имитираше паниката на заобикалящите го. След малко той наистина се сля с тълпата. Стигна до отсрещната страна на авеню „Габриел“, като често се привеждаше и оглеждаше — очите му се стрелкаха във всички посоки — и се запъти към бирарията и Карин де Врийс.

Беше подранил. Разбра го, когато видя полупразния ресторант; но трябваше да бъде далеч от офиса си, далеч от посолството. И все пак трябваше да мисли за това, да мисли упорито и задълбочено.

— Резервация на името на Де Врийс — каза той на английски на мъжа, облечен в смокинг, който стоеше до бара.

— Да, разбира се, господине... Подранили сте малко, мосю.

— Това проблем ли е?

— Съвсем не. Елате, ще ви заведе до вашата маса. Мадам предпочита масите отзад.

— Казвам се Джоунс. Може да ме потърсят по телефона.

— Ще го донеса на масата...

— На масата?

— В наше време всеки има телефон, нали? Това, че хората могат да карат коли, да пресичат улиците в пиковите часове и същевременно да си говорят по телефона, направо ме смайва. Мон Диеу, не е чудно, че имаме такъв висок процент на катастрофи!

— Кажете ми — каза Латъм, като мислеше трескаво, докато сядаше, — можете ли да ми донесете телефон сега?

— Certainement^[2]. Градски или международен, мосю?

— Международен — намръщи се замислен Дру.

— Телефонът е с касов апарат, таксата ще бъде включена в сметката ви.

— Трябва да ви е много досадно — каза Латъм.

— Може и така да е, но ние не казваме на всеки и не го рекламираме като допълнително удобство. Толкова много хора разнасят навсякъде собствени телефони.

— Но на мен казахте — прекъсна го Дру и го изгледа.

— Да, разбира се. Вие сте от *ambassade americaine*, n'est-ce pas^[3]? Идвам сте тук няколко пъти, мистър Джоунс.

— Струва ми се, че да — съгласи се Латъм и подаде на управителя кредитната си карта. — Но никога не съм резервирал маса.

— *Merci*^[4]. Мога да ви предлага питие или бутилка вино.

— Уиски. Шотландско, ако обичате.

Управителят си тръгна, уискито пристигна и Дру се настани в сепарето. Ръцете му все по-силно трепереха, лицето му гореше.

Господи, та ако шофьорът не беше достатъчно опитен и наблюдателен, щяха да го убият на „Габриел“! Три покушения само за ден и половина: първото — миналата вечер, второто — рано тази сутрин и последното — само преди минути! Бяха го набелязали и посмъртните почести за това, че е умрял при изпълнение на служебния си дълг никак, ама никак не го успокояваха. Нямахше никакво съмнение, че нацистката напаст е плъзнала из цяла Германия и отвъд границите ѝ. Списъкът на Хари явно предвещаваще най-лошия сценарий за страните на НАТО и разкритието на Карин де Врийс, че Братството е проникнало в най-секретните компютри на ЦРУ, съдържащи информация за операцията „Жило“, със сигурност беше факт, доказващ проникването им във Вашингтон. Господи, беше казал на Вилие, че възродилите се нацисти са проникнали навсякъде, но това беше само хипербола, въдичка за Вилие, за да предизвика интереса му, защото подозираше неговия произход, връзката му с Жодел и всичко, което това означаваше, а не на последно място бяха и липсващите папки с данни от разпита. Когато Вилие оправда подозренията му, Дру беше едновременно въодушевен и уплашен — въодушевен от това, че е отгатнал истината; уплашен от самата истина.

А сега той се бе превърнал в главната мишена, защото беше открил истината. Съгласно теорията си, че от мъртвите служители на разузнаването няма никаква полза, той трябваше да отмени предишните си инструкции и да потърси всички средства за защита, които занаят можеше да предложи „Дъозием“.

„Дъозием“... Моро? Възможно ли беше това? Ако помолеше Моро да засили личната му охрана, не подписваше ли собствената си смъртна присъда? Въпреки всичките си чувства и без оглед на убежденията си относно този човек — дали списъкът на Хари беше чак толкова точен? Не можеше да го повярва — беше лудост! Но дали?...

Управителят се върна на масата. Носеше портативния телефон. Във Вашингтон бе едва седем сутринта и преди за директора на Консулски Операции да е съмнало, Дру Латъм имаше нужда от напътствия.

— Натиснете бутона „Parlez“^[5] и наберете номера, мосю — каза управителят. — Ако желаете да се обадите още веднъж, натиснете „Finis“^[6], после отново „Parlez“ и отново наберете.

Той подаде на Дру телефона и се отдалечи. Латъм натисна бутона „Parlez“, набра номера и след минута се обади сепнат глас:

— Да?

— Обаждам се от Париж...

— Очаквах да се обадиш — прекъсна го Сорънсън — Пристигна ли Хари? Можеш да говориш, скрамблерът е включен.

— Ще пристигне най-рано утре.

— Да му се не види!

— Значи знаеш? За информацията, която е донесъл, искам да кажа.

— Да, но съм изненадан, че ти знаеш. Независимо дали си му брат, или не, Хари не е от онзи тип хора, които разпространяват наляво-надясно секретни данни.

— Хари не ми е казал нищо. Кортлънд ми каза.

— Посланикът? Изглежда ми невероятно. Той е добър човек, но не е от този кръг.

— Трябва да го включим. Посланикът на Бон е счупил печатите и както разбрах, доста се е ядосал за четирима от собственото си правителство в списъка.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещя Сорънсън. — Предполагам, че всичко това трябва да се държи в абсолютна тайна, докато не се вземе решение!

— Някой е направил фалстарт — отвърна Дру. — Спринтьорите са се затичали, преди да гръмне стартовият пистолет.

— Знаеш ли изобщо за какво говориш?

— Разбира се, че знам.

— Тогава, по дяволите, ми го кажи! В десет часа имам среща с държавния секретар и директора на ЦРУ...

— Внимавай какво ще им кажеш — прекъсна го бързо Латъм.

— Какво, за Бога, означава това?

— Компютрите на ЦРУ АА-Нула са разсекретени. Братството — така наричат себе си неонацистите — е знаело всичко за операцията на Хари. Кодовото име „Жило“, целта, дори проектвремето на неговата мисия — две години плюс. Всичко това са измъкнали от Лангли.

— Дрън-дрън! — изрева директорът на Консулски Операции. — Как го откри?

— Съобщи ми го една жена на име Де Врийс, чийто съпруг е работил под ръководството на Хари в бившия Източен Берлин. Бил е убит от ЩАЗИ и тя е на наша страна. В момента работи в посолството и казва, че има сметки за уреждане. Аз ѝ вярвам.

— Сигурен ли си?

— Нищо не е напълно сигурно, но мисля, че да.

— Какво мисли Моро?

— Моро?

— Да, разбира се. Клод Моро от „Дьозием“.

— Мислех, че си прегледал списъка на Хари.

— И какво?

— Вътре е. Заповядаха ми да не казвам нищо.

От страната на Вашингтон се чу кратка въздишка. Последва напрегнато мълчание. Накрая Сорънсън тихо, зловещо заговори:

— Кой ти даде тази заповед? Кортлънд?

— Предполага се, че идва от по-високо... Почакай малко. Ти нали имаш списъка на Хари?

— Изпратиха ми някакъв списък.

— Тогава името на Моро е вътре. Да не си го пропуснал?

— Не, защото вътре го няма.

— Какво?...

— Разбрахме, че за по-голяма сигурност някои „избрани“ имена „не са съобщени“.

— Не са ги съобщили на теб?!

— Точно това ми казаха.

— Пълни глупости!

— Знам.

— Можеш ли да се сетиш за някаква причина — каквато и да е?

— Опитвам се, повярвай ми... Сред висшите ешелони се знае, че Моро и аз сме работили в тясно сътрудничество...

— Да, казвал си ми за Истанбул...

— Това беше последната ни съвместна задача. Имало е и други. Бяхме добър тандем и когато беше възможно, аналитиците от Вашингтон и Париж ни изпращаха да работим заедно.

— Това може ли да бъде достатъчна причина, за да го изключат от твоя списък?

— Възможно е — отвърна директорът на Консулски Операции. Сега гласът му едва се чуваше. — Може да се отрече, но няма да бъде убедително. Виждаш ли, в Истанбул той ми спаси живота.

— Всички бихме го направили в такова положение — обикновено приемаме, че някой ден услугата ще ни се върне.

— Точно затова аргументът е неубедителен. Но все пак така се създават много стабилни връзки, нали?

— В определени граници и в зависимост от обстоятелствата.

— Добре казано.

— Това е аксиома... Трябва да се свържа с Моро днес следобед. Следят една кола под наем, която нашият актьор забелязал, докато се правел на таен агент. Какво да правя?

— При нормални обстоятелства — започна Сорънсън, — а дори и в изключителни случаи, бих сметнал, че включването на Клод в този списък е нелепо.

— Съгласен съм — прекъсна го Латъм.

— И все пак данните са от Хари. Фактът, че ти е брат, няма нищо общо...

— Още една аксиома — рязко го прекъсна Дру.

— Извънредно трудно ми е да повярвам, че са могли да изиграят Хари. А да го вербуват — и дума не може да става.

— Пак съм съгласен — измърмори Латъм.

— И така, какво, по дяволите, излиза? Ако тази твоя приятелка наистина е права, те са проникнали в Управлението и очевидно някой или от френското, или от нашето разузнаване е забелязал името на Моро, свързал го е с мен и сега ми няма доверие.

— Пълен абсурд! — извика Дру и моментално понижи глас, тъй като хората от съседните маси се обърнаха.

— Това е невероятно, нищо повече не мога да кажа.

— Ще се обадя на Хари в Лондон. Ще му кажа какво мислиш.

— Той е изолиран.

— Не и за мен. Когато беше на четиринайсет, а аз на осем, той искаше да избяга от мен, за да си чете тъпите книги. Покатери се на едно дърво и взе, че се заклеци. Казах му, че ще го измъкна, ако ми обещае никога повече да не ме отбягва — не го биваше много да слиза от дървета, нали разбираш?

— Такива клетви провалят най-големите тайни на света. Ако се свържеш с него, за Бога, обади ми се пак. Ако не успееш — много ми е трудно да го кажа, засяда ми на гърлото — следвай заповедта на посланика. Работи с Клод, но си мълчи.

Дру натисна копчето „Finis“, докосна „Parlez“ и набра. След няколко позвънявания телефонистът от лондонския „Глочестър Хотел“ обясни, че господин Уендъл Мос не е в стаята си. Латъм остави простичкото съобщение: „Обади се в Париж. Звъни, докато се свържеш“. И в този момент пристигна Карин де Врийс. Тя буквално тичаше между масите.

— Слава богу, че си тук! — извика тя и бързо седна. — По цялата улица говорят, а в посолството е пълен хаос. Френска правителствена кола е била нападната от терористи точно под нас, на „Габриел“!

Изведнъж Карин млъкна, забелязала празния поглед на Дру. Мълчаливо смръщи чело, на устните ѝ се изписа думата „Ти“. Той кимна. Тя продължи:

— Трябва да се махнеш от Париж, от Франция! Върни се във Вашингтон.

— Повярвай ми — или по-добре на себе си повярвай — там ще бъде същата мишена, каквато съм и тук. Дори може би там ще им бъде по-лесно.

— Но в течение на два дни се опитаха да те убият три пъти!

— По-точно за двайсет и три часа. Броил съм ги.

— Не можеш да останеш тук, те те познават.

— Във Вашингтон ме познават още по-добре. Освен това, Хари ще ми се обади. Трябва да се видя с него, да поговорим. Налага се.

— Заради него ли си взел този телефон?

— Заради него и заради още един човек от Вашингтон, на когото имам доверие — налага се да му имам доверие. Всъщност, моят шеф.

Пристигна келнерът и Де Врийс поръча „Шардоне“. Мъжът с престилката кимна и тъкмо щеше да тръгне, когато Латъм му подаде радиотелефона.

— Още не — каза Карин и докосна протегнатата ръка на Дру.

Келнерът сви рамене и се отдалечи.

— Извинявай, но може би си пропуснал едно-две неща.

— Напълно възможно. Както сама забеляза, за двайсет и няколко часа стреляха по мен три пъти. Ако не се броят интензивните полеви тренировки, където за тази цел се използваха капсули с боя, това е, общо взето, половината от оръжията, стреляли по мен в цялата ми кариера. Какво съм забравил? Все още си спомням как се казвам.

— Не се опитвай да се шегуваш.

— Какво, по дяволите, има още? За твое сведение, автоматичният ми пистолет е в скута ми и ако очите ми от време на време се стрелкат насам-натам, то е, защото съм готов да го използвам.

— По целия „Габриел“ е пълно с полиция. Нито един терорист не би успял да убие някого при тези обстоятелства.

— Добре си научила нашите правила.

— Бях омъжена за човек, който, първо, беше застрелян, и второ, е стрелял толкова пъти, че не би могъл да ги запомни.

— Забравих за ЩАЗИ. Извинявай. Та какво имаше предвид?

— Къде трябва да ти се обади Хари?

— В офиса ми или в „Мъорис“.

— Според мен е глупаво да се връщаш и на двете места.

— Печелиш половин точка.

— Отбележи ми цяла. Права съм и го знаеш.

— Ще ти я отбележа — неохотно каза Латъм. — По улиците има тълпи, оръжието може да е на инчове от мен и аз никога да не разбера това. А щом са проникнали в ЦРУ, посолството за тях е детска играчка. И сега какво?

— Кажи ми за началника си във Вашингтон. Как му обясни нападението на „Габриел“? Какво те посъветва за охраната?

— Нищо не ме е посъветвал, защото не му казах. Това е от онези неща, за които се говори по-късно... Той има по-голям проблем, много

по-голям от всичко, което съм преживял.

— Наистина ли сте толкова великодушен, мосю Латъм? — попита Карин.

— Съвсем не, мадам Де Врийс. Нещата се развиват толкова бързо, а проблемът, който стои и пред двамата ни, е толкова голям, че не исках да го усложнявам допълнително.

— Можеш ли да ми кажеш какъв е проблемът?

— Боя се, че не.

— Защо не?

— Защото ме попита.

Карин де Врийс се облегна назад и вдигна чашата към устните си.

— Все още не ми се доверяваш, нали? — тихо каза тя.

— Става въпрос за живота ми, госпожа, и за смъртоносната напасть, която се разпространява и ме плаши до смърт. Би трябвало да плаши до смърт целия цивилизован свят.

— Говориш от разстояние, Дру. Аз говоря от „непосредствена близост“, както казвате вие, американците.

— Това е война! — прошепна Латъм. Шепнеше гърлено, очите му горяха. — Не ми говори с абстракции.

— Моят съпруг загина в тази война, за това ти говоря! — Карин рязко се наведе напред. — Какво повече искаш от мен? Какво още, за да спечеля доверието ти?

— Защо толкова се стремиш към него?

— По най-простата възможна причина — тази, за която ти говорих снощи. Наблюдавах как омразата унищожаваша един прекрасен човек — омраза, която той не можеше да контролира. Тя го обсебваше изцяло, а аз месеци, години наред не можех да го разбера, и после го разбрах! Той беше прав! Отвратителен облак от ужас се надигаше над Германия, всъщност, повече над Източна, отколкото над Западна. „Един образ на злото се сменя с друг. Те жадуват за крещящи лидери и никога няма да се променят“ — така се беше изразил Фреди. И беше прав!

Карин де Врийс се бе изразходвала докрай емоционално, сълзи блестяха в очите ѝ. Шепотът ѝ стана по-тих.

— Беше измъчван и убит, защото бе открил истината — довърши тя с равен тон.

Открил истината. Дру внимателно огледа жената срещу себе си, като си спомняше колко бе въодушевен, когато бе открил истината за бащата на Вилие, стария Жодел. А после — колко уплашен беше от това, че истината е такава. Еднаквият начин, по който той и Карин реагираха на фактите, не можеше да бъде престорен. Те не можеха повече да се самозалъгват, със сигурност не можеха да прикрият гнева, обзел и двамата, защото гневът им беше твърде истински.

— Добре, добре — каза Латъм и сложи свободната си лява ръка върху здраво склучените ѝ пръсти. — Ще ти кажа, каквото мога, без да споменавам имена — тях ще ти съобщя по-късно... в зависимост от обстоятелствата.

— Приемам. Това е заради дисциплината, нали? Предпазна мярка срещу медикаменти.

— Да — широко отворени, очите на Дру се стрелнаха към входа и околните маси; дясната му ръка бе скрита. — Ключът е бащата на Вилие, родният му баща...

— На Вилие, актьора? Писаха го във вестниците... Старецът, самоубил се в театъра?

— По-късно ще ти обясня, но сега трябва да осмислиш най-трудното. Старецът наистина е бил баща на Вилие. Борец от Съпротивата, разкрит от германците и полудял в лагерите преди години.

— Пишеше го в ранните следобедни вестници! — каза Де Врийс, пусна ръцете си и сграбчи неговата. — Спират пиесата, постановката на „Кориолан“.

— Това е глупаво! — изтърси Латъм. — Казват ли защо?

— Нещо във връзка със стареца и колко бил разстроен Вилие...

— Повече от глупаво — прекъсна я Латъм. — Гротескно, по дяволите! Сега той е също такава мишена, каквато съм и аз!

— Не разбирам.

— Няма начин да разбереш, и по един невероятен начин всичко това е свързано с брат ми.

— С Хари?

— Досието на Жодел — това е бащата на Вилие — е било извадено от архивите на ЦРУ...

— Както е станало с компютрите АА-Нула? — прекъсна го Карин.

— Едно към едно, повярвай ми. В това досие присъства името на френски генерал, който не просто е бил вербуван от нацистите, а е станал един от тях — фанатично предан изменник, изцяло обзет от каузата на господстващата раса.

— Какво значение би могло да има това сега? Той е бил генерал преди толкова много години — сега без съмнение е мъртъв.

— Може да е, може и да не е, няма значение. Но това, което става днес, е било започнато от него, той го е задвижил. Организацията тук, във Франция, която препраща милиони, идващи от цял свят, на неонацистите в Германия. Същото, което те е довело в Париж, Карин.

Де Врийс отново се облегна на стената на сепарето и отдръпна ръката си от неговата. С широко отворени очи тя се взираше в него с недоумение.

— Това какво общо има с Хари? — попита тя.

— Брат ми е донесъл списък с имена — колко, не знам — на симпатизанти на нацистите тук, във Франция, във Великобритания и в собствената ми страна. Доколкото разбирам, този списък е истинска бомба — включва мъже и жени с влияние, дори притежаващи политическа власт, които никой не би заподозрял в подобни прегрешения.

— Как се е сдобил Хари с тези имена?

— Нямам представа, затова трябва да го видя, да говоря с него!

— Защо? Изглеждаш толкова разтревожен.

— Защото едно от тези имена е на човек, с когото работя, човек, в чиито ръце бих поверил живота си, без да се замисля. Как ти се харесват теа ябълки?

— И без да обръщам внимание на граматиката, не те разбирам.

— Идиосинкразия, мадам Лингвист. Казаха ми, че изразът произхожда от един стар трик, използван от градинарите, отглеждащи ябълки — слагали най-хубавите най-отгоре в бъчвата, а отдолу били изгнилите.

— Смисълът все още ми убягва.

— Защо не? Сигурно е апокрифно.

— Говориш точно като брат си, но без неговата яснота.

— Тъкмо сега Хари трябва да бъде по-ясен.

— Относно човека, с когото работиш, разбира се.

— Да. Не мога да го повярвам, но ако Хари е прав и днес следобед се срещна с този човек — което и трябва да направя — това може да е най-тъпото решение, което вземам. Фатално тъпо.

— Отложи срещата. Кажу ми, че е възникнало нещо важно.

— Ще попита какво, а в момента има пълното право да знае. Между другото, един негов служител ми спаси живота на „Габриел“ буквално преди половин час.

— Може да е било нагласено.

— Да, това е другото възможно положение. Виждам, че сте се навъртала наоколо, госпожа.

— Навъртах се — потвърди Карин. — Моро е, Клод Моро от „Дьозием“, нали?

— Защо го предполагаш?

— „Документи и разследване“ получава списък на влизащите и излизащите на всеки два часа и четири часа. Името на Моро е споменато два пъти — миналата вечер, когато те нападнаха за първи път, и после — на следващата сутрин, когато е пристигнал германският посланик. Схемата е очевидна. Някои колеги отбелязаха, че не могат да си спомнят някого, който и да било от „Дьозием“ — да не говорим за началника — да е идвал в посолството.

— Естествено, не бих потвърдил предположението ви.

— Не се и налага, аз съм напълно съгласна с теб. Да се свързва Моро по някакъв начин с неонацистите — това ме поразява, толкова е нелепо. Абсурд!

— Точно тази дума чух от Вашингтон преди по-малко от десет минути. Познаваш брат ми. Може ли изобщо някога да бъде изигран?

— Пак ми идва наум думата „абсурд“.

— Да го вербуват?

— Никога!

— И така, както каза моят изключително опитен шеф, който е работил с Моро в онези тежки времена, и който също е съгласен с нас: „Какво, по дяволите, излиза?“

— Трябва да има обяснение.

— Точно затова трябва да говоря с Хари... Ей, почакай. Доста стабилно мнение имаш за Моро. Познаваш ли го?

— Знам, че източногерманското разузнаване се страхуваше до смърт от него, както на свой ред и неонацистите, защото бе разкрил

връзките между ЩАЗИ и нацистите преди всеки друг, освен, може би, брат ти. Фреди се бе срещал с него веднъж — в Мюнхен, за инструктаж — и се върна страшно въодушевен. Нарече Моро гений.

— Та, да се върнем на въпроса: какво излиза?

— В Щатите имате един израз, който е уникално американски — каза Карин. — „Между скала и твърдина“. Мисля, че е подходящ. Опасно е да седиш в посолството или в „Мъорис“ и да очакваш Хари да се обади.

— Той има само тези номера — запротестира Дру.

— Бих искала още веднъж да те помоля да ми имаш доверие. Тук, в Париж, имам приятели от старите времена в Амстердам — приятели, на които можеш да се довериш. Ако искаш, ще отида и ще дам имената им на полковника.

— За какво? Защо?

— Могат да те скрият и ти пак ще можеш да продължиш работата си в Париж. Живеят на по-малко от четирийсет и пет минути път от града. Аз самата мога да се свържа с Моро и да му обясня по най-приемливия начин... истината, Дру.

— Значи ти наистина познаваш Моро.

— Не лично, но двама от „Дъозием“ ме интервюираха, преди да постъпя в посолството. Името Де Врийс ще ми осигури възможността да говоря с него лично, повярвай ми.

— Вярвам ти. Но коя истина ще му кажеш — че той самият е под наблюдение.

— Не, друга истина. Като оставим настрана покушенията за убийство, извършени срещу теб, и естествената ти загриженост за...

— Кажи точната дума — намеси се Латъм. — Думата е „страх“. И трите пъти за малко да ме убият, нервите ми са опънати. С една дума — страх ме е.

— Много добре, това е честно. Ще го приеме... И освен че те е страх за собствения ти живот, ти трябва да се срещнеш с брат си, който ще долети от Лондон — не се знае точно в кой ден и час — а не можеш да рискуваш и неговия живот, като го излагаш на явна опасност. Ще минеш в нелегалност за няколко дни и ще се свържеш с него веднага след това. Естествено, аз нямам представа къде си.

— Тук има един голям недостатък. Защо ти си моят канал за свръзка?

— Това е още една истина, която превъзхожда лъжата и може да бъде потвърдена от полковник Витковски — ветеран в разузнаването, когото всички уважават. Той ще потвърди, че съпругът ми е работил с брат ти. Моро ще предположи, че знаеш това, и лесно ще разбере защо си ме помолил да ти бъда посредник.

— Още две слаби места — тихо отбеляза Дру и нервно се огледа в претъпканата вече закусвалня. — Първо, не знаех за това — трябваше Витковски да ми го каже; и второ, защо не съм използвал него?

— Стари кримки като Стенли Витковски — умни, дори блестящи ветерани от „онези тежки времена“, както ти се изрази, познават обществената йерархия по-добре от всички нас. За да доведе нещата наистина докрай, той трябва да действа съобразно своето положение. А той сега е в положение да потвърждава нещата, не да ги върши. Разбираш ли?

— Това е едно от нещата, на които винаги съм се противопоставял, но да, разбирам. Изпращаме най-добрите си мозъци в някое оградено пасище или защото скоро ще се пенсионират, или защото не са успели достатъчно да се прочуят, за да се пенсионират на друго ниво. Толкова е глупаво, по дяволите, особено в нашия бизнес, защото „тихите води“ неизменно подсигуряват успеха на „прочутите“. Колко от легендарните тайни агенти са се превърнали в легенди, защото „тихите води“ са им помагали... Извинявай, пак се разприказвах. Това отвлича ума ми от мисълта, че някой в тази бирария наред Париж може да стане и да ме застреля.

— Няма голяма вероятност — каза Де Врийс. — Близо сме до посолството, а нямаш представа колко чувствителни са французите на тема липса на контрол над местния тероризъм.

— И британците са такива, но убиват хора пред „Хародс“^[7].

— Не много често. И англичаните са изолирали техния враг номер едно, ИРА, дано вечно да горят в ада. Французите пък са мишена за много други. Цели квартали са населени с емигранти, които воюват помежду си. В скандинавските страни протестите също стават все по-агресивни, да не говорим за холандците — най-миролюбивия народ, където десните и левите са в непрекъснат сблъсък.

— Да прибавим и Италия с мафията, покварила Рим, която разделя хората; в Парламента се бият, избухват бомби. Вземи и

Испания, където каталонците и баските воюват с нещо по-силно от оръжие — те воюват с презрение, трупано поколения наред. И Средния Изток, където палестинци убиват евреи и евреи убиват палестинци, и всеки обвинява другия, а в Босна и Херцеговина хора, живели толкова време заедно, сега се колят масово и явно никой не иска да направи нещо. Така е навсякъде. Неразбирателство, подозрение, насилие. Сякаш се осъществява някакъв ужасен, грандиозен план.

— За какво говориш? — втренчи се в него Де Врийс.

— Всички те са материал за новите нацистки месомелачки, не виждаш ли?

— Досега не бях разглеждала нещата в такъв смисъл. Последствията са доста драматични, нали?

— Помисли върху това. Ако списъкът на Хари е верен дори наполовина, светът ще се промени.

— Дру, това не е „новият ред“, за който говорите вие, американците. Вашият ред е само едно безобидно разписание.

— Представи си... само си представи, че всичко това е ключ към нещо друго, че „новият ред“ се завръща след петдесет години отсъствие. Че Новият Ред на Райха се завръща, за да просъществува още хиляда години.

— Това е абсурдно!

— Да, така е — съгласи се Латъм, облегна се на стената на сепарето и тежко въздъхна. — Описах ти го в най-ярки краски, защото ти си права — това не може да се случи. Но една голяма част от него може да се осъществи точно тук, в Европа, на Балканите и в Средния Изток. И каква ще бъде следващата стъпка? След многобройни войни между отделните народи и различните религии ще се родят нови нации, които ще скъсат със старите.

— Трудно ми е да следя мисълта ти, а не съм глупава. Както би казал Хари, има ли нещо ясно тук?

— Ядрените оръжия! Те се купуват и продават на международния пазар и е възможно много от тях да са попаднали в ръцете на Братството, което притежава милиони — това е нова религия, лекарство, а може би дори убежище за недоволните по целия свят, които са се присъединили към него убедени, че то е непобедимо.

Така е било през трийсетте години, а малко неща са се променили оттогава.

— Не мога да проумея какво имаш предвид — каза Карин и отпи от виното си. — Аз се боря срещу разпространяващата се напасть, която уби Фреди. Не мога да приема картината на неизбежния апокалипсис, която ми описваш. Вече не сме в този стадий на цивилизацията.

— Надявам се, че е така, и се надявам да греша; моля се на Бога да престана да мисля за тези неща.

— Имаш невероятно въображение, точно като Хари, като изключим това, че той беше... той е sang-froid^[8]. Но във всички негови анализи има емоции.

— Странно е, че го казваш, защото точно по това се различаваме. Брат ми винаги е бил толкова хладнокръвен и безчувствен; забелязах го, след като една наша братовчедка — шестнайсетгодишно момиче — почина от рак. Бяхме деца; аз го открих зад гаража, където той се опитваше да спре сълзите си. Направих всичко възможно, за да го успокоя, а той се нахвърли върху мен, като крещеше: „Не казвай на никого, че съм плакал, иначе ще те прокълна!“ Това бяха детинщини, разбира се.

— А ти каза ли на някого?

— Не, разбира се, нали ми е брат.

— Има нещо, което криеш от мен.

— Мили боже, тук да не е изповедалня?

— Не, разбира се. Просто ми се иска да те опозная по-добре. Това не е престъпление.

— Добре. Боготворях брат си. Беше толкова умен, толкова внимателен към мен, проверяваше как се готвя за изпитите и ми помагаше в семестриалните тестове, а по-късно в колежа дори избираше дисциплините ми и винаги ми казваше, че съм по-добър, отколкото си мисля, и че само трябва да се концентрирам. Баща ни винаги отсъстваше, защото пътуваше, и единственият човек, който идваше да ме вижда в колежа и който викаше най-силно на хокейните мачове, беше Хари — никой друг.

— Обичаш го, нали?

— Без него щях да бъда нищо. Затова почти с бой го принудих да ме въведе в този бизнес. Това не му хареса, но по онова време се създаваше проклетата организация, наречена Консулски Операции,

която имаше нужда от мускулести типове с мозък в главата. Отговарях на изискванията и ме взеха.

— Полковникът казва, че си бил страхотен хокеист в Канада. Казва също, че е трябвало да отидеш в Ню Йорк.

— Това беше един смехотворен провинциален отбор, където ми плащаха доста добре; но Хари отлетя за Манитоба, като каза, че трябва да порасна. И аз пораснах; останалото е това, което виждаш. Имаш ли други въпроси?

— Защо си толкова враждебен към мен?

— Не е точно така. Добър съм, когато си върша работата, госпожа, но както неблагосклонно изтъкнахте, аз не съм Хари.

— И ти имаш своите предимства.

— О, сигурно е така, по дяволите. Например в бойните изкуства, но без да съм експерт, повярвай ми. Както и в онези курсове по разпит и манипулация на врага — физическа и химическа, техники за оцеляване и умения да се определя кои растения и животни са ядовити — добре са ми го втълпили.

— Тогава какво те безпокои толкова?

— Бих искал да ти кажа, но самият аз не знам. Струва ми се, че е липсата на авторитет. Съществува един строг ред от заповеди, които не мога да заобиколя, а и не съм сигурен, че искам да го направя. Както вече ти казах, „тихите води“ знаят повече от мен... а сега не мога да им се доверя.

— Подай ми телефона, ако обичаш.

— Нагласен е на по-голям обсег.

— Като натиснеш F — нула едно осем, ще го нагласиш за Париж и околностите.

Де Врийс набра номера, който знаеше наизуст, изчака няколко секунди и заговори:

— Аз съм в шести район, моля ви, засечете телефона — тя закри с ръка слушалката и погледна Дру. — Рутинна проверка, нищо повече.

Внезапно погледът на Карин се стрелна надолу към пода и тя замръзна с широко отворена уста. Изведнъж скочи и закрепця:

— Излизайте! Всички излезте оттук!

Карин сграбчи Латъм за ръката и го издърпа навън от сепарето, като продължаваше да крещи:

— Всички! — викаше тя на френски. — Ставайте от масите и излизайте навън! Les terroristes^[9]!

Настана хаос, хората масово побягнаха; бягащите клиенти чупеха чаши, блъскаха се в сервитьорите и помощник-сервитьорите и обезумели тичаха насам-натам в търсене на изход; обслужващият персонал отчаяно се опитваше да спре паниката, но после неохотно последва бягащите. Отвън, на булевард „Габриел“, всички с ужас видяха как експлозията отнесе задната част на ресторанта, взривната вълна изби останалите здрави прозорци и парченца стъкло се разлетяха по цялата улица; те се забиваха в лицата, проникваха през дрехите и стигаха до раменете, гърдите и краката на хората. На улицата настъпи безредице; Латъм закри с тялото си Карин де Врийс.

— Как разбра? — извика Дру и пъкна пистолета в колана си. — Откъде знаеш?

— Сега няма време! Ставай. След мен!

---

[1] Влезте, ако обичате — фр. ↑

[2] разбира се — фр. ↑

[3] американското посолство, нали — фр. ↑

[4] благодаря — фр. ↑

[5] говорете — фр. ↑

[6] край — фр. ↑

[7] Голям скъп универсален магазин в центъра на Лондон, посещаван от богати туристи. — Бел.ред. ↑

[8] хладнокръвен — фр. ↑

[9] терористи — фр. ↑

8.

Те тичаха по „Габриел“, докато стигнаха до тъмния вход на един бижутериен магазин; в полумрака скъпите камъни блестяха по-ярко. Карин дръпна Дру вътре; след като си поеха дъх, Латъм заговори:

— По дяволите, госпожа, какво стана? Ти каза, че се обаждаш за рутинна проверка, а после и ти, и всички побягнахте! Искам обяснение!

— Не направиха проверката — отвърна Де Врийс, все още задъхана. — Вместо това някой друг се обади и извика: „Трима мъже в тъмни дрехи тичат нагоре-надолу по улицата. Чакаат приятеля ви да излезе!“ Преди да успея да попитам каквото и да било, видях как две франзелки се търкаляха по пода към нашето сепаре.

— Франзелки? Хлебчета?

— Златисти малки хлебчета, Дру. Изкуствен хляб. Пластмасови експлозивни, десет пъти по-мощни от ръчните гранати.

— О, Господи...

— На следващия ъгъл има спряло такси. Бързо!

Все още задъхани, те се настаниха на задната седалка на таксито и Карин даде на шофьора някакъв адрес в квартал „Маре“.

— След час ще се върна в посолството.

— Да не си полудяла? — възкликна Латъм, като доближи главата си до нейната. — Може да са те видели с мен, самата ти го каза. Ще те убият!

— Не и ако се върна след разумен период от време и се държа така, сякаш съм преживяла ужасен шок — доста истерично, но сравнително разумно.

— Дрън-дрън — рязко и пренебрежително каза Дру.

— Не, здравият разум изисква след такъв незначителен за мен инцидент да се завърна към нормалния си начин на живот колкото може по-бързо.

— Пак ще повторя — държиш се като откачена! Ти седеше с мен и изведнъж започна да крещиш за опасност! Ти предизвика

суматохата!

— Така би постъпил всеки друг, който е минал по „Габриел“, видял е всички онези полицаи и патрулни коли и е дочул, че терористи са стреляли по някакъв автомобил. Боже мой, Дру, две хлебчета — дори и да бяха истински — се търкулнаха към сепарето точно когато един мъж с тъмен пуловер и черен каскет с козирка побягна навън и се сблъска с келнера — наистина!

— Ти не ми каза за някакъв мъж, който е побягнал навън...

— С дебел пуловер в такъв топъл пролетен ден и със скрито лице; без малко да събори келнера, който носеше поднос!

— Нито пък за някакъв келнер.

— Между другото, нито един келнер в Париж не би допуснал хлебчета да се търкалят като топки по пода.

— Добре, добре, имаш задоволително обяснение за тази част от нещата, но не и за факта, че си била с мен.

— Ще се погрижа за това така, че всеки французин — бил той терорист или не — ще ме разбере. Ще се обадя на няколко души, които да потвърдят този факт.

— На кого ще се обаждаш? За какво?

— На хора от посолството, първо от „Документи и разследване“, разбира се, после на портиера и на още няколко души, които обичат да клюкарстват, като например главният съветник на Кортлънд и първият секретар на аташето. Ще им кажа, че съм била с теб в ресторанта, където е избухнала бомбата, че сме се измъкнали, ти си изчезнал и аз съм полудяла от притеснение.

— Просто ще изтъкнеш факта, че сме били заедно!

— Но по съвсем друга причина, която няма нищо общо с твоята работа, а за нея аз не знам нищо, защото не те познавам от толкова отдавна.

— И каква е тази причина?

— Срецнали сме се онзи ден, изпитали сме силно влечение един към друг и очевидно сме в началото на връзка.

— Това е най-приятното нещо, което си казвала досега.

— Не го приемайте буквално, мосю Латъм; подчертавам, че това е само прикритие. Важното е, че след като предполагахме, че някой е проникнал в посолството, слухът ще се разпространи бързо.

— Мислиш ли, че парижката организация на неонацистите ще се хване?

— Има само две възможности. Ако не ми повярват, ще започнат да ме следят, като предполагат, че ти ще ме потърсиш и така ще могат да те хванат; ако пък се хванат, тогава няма да си губят времето с мен. И в двата случая съм готова да ти помагам с всички сили.

— Заради Фреди, разбирам — каза Дру и любезно се усмихна, когато шофьорът навлезе в „Маре“, — но все пак ми се струва, че се излагате на голям риск, госпожа.

— Мога ли да направя една забележка относно речта ти?

— Бъдете така любезна.

— Неправилната, но упорита употреба на думата „госпожо“ в снизходителен контекст.

— Не съм имал това предвид.

— Може и да не си. Но дори да е така, това е несъзнателно културно противоречие.

— Моля?

— Като използваш думата „госпожа“, ти всъщност ѝ придаваш смисъла на отрицателна оценка, както в думата „момиче“ или, още по-лошо, в „курва“.

— Извинявам се — още по-любезно се усмихна Латъм. — Използвал съм тази дума безброй пъти в разговор с майка си и мога да те уверя, че никога не съм имал предвид — как го нарече? — отрицателна оценка.

— Една майка може да приеме това като уважително обръщение *en famille*^[1]. Аз не съм майка ти.

— Не, по дяволите. Тя е много по-святна и не ми мърмори толкова.

Де Врийс се вгледа в лицето на американеца и видя смеха в очите му. Тя се разсмя и докосна ръката му.

— Прав беше за онова, което ми каза още в закусвалнята. Понякога вземам нещата прекалено насериозно.

— Не се притеснявай. Разбирам защо двамата с Хари сте се погаждали. Вие анализирате, после преценявате, после пак анализирате. Това е едно непрекъснато въртене в окръжност, не мислиш ли?

— Не, не мисля, защото някоя от тези окръжности има допирателна, която прекратява въртенето и ни отвежда към нещо друго. Това неизменно е истината.

— Вярваш ли, че мога да те разбера?

— Разбира се, че можеш. Брат ти е бил прав, когато ти е казал преди години, че си много по-добър, отколкото си мислиш... Но сега няма нужда да ти казвам всичко това.

— Наистина няма нужда. Точно сега бих искал да знам къде отиваме, къде отивам.

— На едно място, което вие, американците, наричате „стерилен дом“ — междинното място, където приемат препоръчителните ви писма, преди да потвърдят правото ви на убежище.

— При хората, на които се обади от ресторанта?

— Да, но в твоя случай ще те препратят веднага. Аз ще бъда твоето потвърждение.

— Кой са тези хора?

— Достатъчно е да се каже, че те са на наша страна — на твоя и на моя.

— За мен това не е достатъчно, госпожа — извинете, мадам Де Врийс.

— Тогава можеш да спреш таксито, да слезеш и да се оправяш сам, да бягаш като подгонено животно, докато накрая попаднеш под прицела на техните оръжия.

— Не непременно. Може и да не съм Хари, но притежавам известни способности, които неведнъж са ми помагали да се измъкна. Да кажа ли на шофьора да спре, или ще ми кажеш къде отиваме и с кого ще се срещнем?

— В момента имаш нужда от защита и точно сега си решил, че не знаеш на кого да се довериш...

— А ти искаш да кажеш, че трябва да се доверя на хора, които не познавам? — прекъсна я Латъм. — Ти си полудяла.

Той се наведе напред и каза на шофьора:

— Monsieur, s'ils vous plaît, arrêtez le taxi... [2]

— Non [3]! — настоятелно се намеси Карин. — Не е необходимо — обърна се тя към шофьора на френски, който сви рамене и свали крака си от спирачките. — Добре — продължи Де Врийс и погледна Дру, — какво искаш да правиш, къде искаш да отидеш? Ако искаш, аз

ще сляза, защото нямам други идеи. Можеш по всяко време да ме търсиш в посолството — може би е по-добре да използваш телефонен автомат, но не ти го предлагам. Сигурно нямаш много пари в себе си, а не бива повече да ходиш в банката, както и в офиса си, апартамента си или „Мьорис“ — навсякъде ще те дебнат. Ще ти дам всичко, което имам, по-късно ще се оправим. Решавай, за Бога! Скоро трябва да започна да действам по моя план — остават ми броени минути, иначе няма да ми повярват!

— Това искаш, нали? Да ми дадеш пари, да слезеш и да ме оставиш да изчезна, без да знаеш къде съм!

— Разбира се, че това искам. Не го предпочитам и мисля, че си проклет глупак, но ти се инатиш и аз нищо не мога да направя. Много по-важно е да останеш жив, да се срещнеш с Хари и да продължиш да си вършиш работата. Неонацисткото командване всеки път оцелява и все по-дълбоко се укрива.

— Значи не настояваш да ме заведеш при старите си приятели от Амстердам — Латъм не се реши да зададе въпрос.

— Как да го направя? Ти не искаш да ме послушаш, така че няма да те заведа, разбира се.

— Тогава ме заведи при тях. Права си, аз наистина не знам на кого да се доверя.

— Ти си невъзможен; надявам се, че си даваш сметка за това!

— Не, просто съм много предпазлив. Споменах ли ти за това, че стреляха по мен три пъти за по-малко от двайсет и четири часа, а преди десет минути някой се опита да ме вдигне във въздуха? О, да, госпожа, много съм предпазлив.

— Решението ти е правилно, повярвай ми.

— Налага се. А сега ми кажи кои са тези хора.

— Повечето са германци. Мъже и жени, които мразят неонацистите повече от всички нас — те виждат страната си омърсена от така наречените наследници на Третия Райх.

— И сега са тук, в Париж?...

— И във Великобритания, и в Холандия, в Скандинавските страни, на Балканите — навсякъде, където според тях действа Братството. Те са малко на брой — от петнайсет до двайсет души в група, но действат с всеизвестната германска акуратност, като тайно получават подкрепа от няколко видни немски индустриалци и

финансисти, които не само презират неонацистите, но и се страхуват, че те могат да подронят националния престиж и съответно икономиката на страната.

— Приличат ми на обратната страна на Братството.

— Според теб кое разкъсва страната на две? Защото положението там е точно такова и така трябва да бъде. Бон е политическата, бизнесът е практическата страна. Правителството трябва да се крепи върху вотовете на пъстрия електорат; финансовият свят е принуден преди всичко да се бори срещу изолацията от световните пазари, причина за която е призракът на възраждащия се нацизъм.

— Тези хора, твоите приятели — тези „групи“ — имат ли някакво име, символ или нещо от този род?

— Да. Наричат се „Антинеос“.

— Що за име е това?

— Не знам точно, но брат ти се разсмя, когато Фреди му го каза. Каза, че има нещо общо с Древния Рим и един историк на име Дио Касий, струва ми се. Хари каза, че е подходящо за случая.

— Типично за Хари — промърмори Дру. — Може да ти служи вместо енциклопедия... Добре, хайде да вървим при приятелите ти.

— Те са само на две пресечки оттук.

* * *

Уесли Сорънсън бе взел решение. Беше прекарал почти целия си съзнателен живот в служба на своята страна, а сега някакъв бюрократ не го допускаше до информация от първостепенна важност, защото си беше направил погрешен, обиден извод. Накратко, Уес Сорънсън беше вбесен и не виждаше причина да крие яростта си. Нямаше особено желание да става директор на Консулски Операции — бе назначен от един здравомислещ президент, осъзнал необходимостта от координация между различните разузнавателни служби след Студената война, за да не объркват взаимно изпълненията на задачите си. Беше приел предложението за спокойно пенсиониране, при все че благодарение на заможния си произход нямаше нужда да получава пенсия. И все пак той си я бе заслужил, тъй като бе спечелил

уважението и доверието на цялата разузнаваческа общност. Щеше да огласи решението си на конференцията, на която смяташе да присъства.

Поканиха го в огромен офис, където зад бюрото си седеше държавният секретар Адам Болинджър. Пред секретаря, в едно от двете кресла, полуобърнат към вратата, за да поздрави, беше седнал едър набит чернокож мъж на около шейсет и една-две години. Името му бе Нокс Талбът, директор на Централното разузнавателно управление, бивш разузнавателен офицер от висок ранг във Виетнамската война, огромен интелект, натрупал състояние в света на акциите и арбитража, където всеки момент могат да ти забият нож в гърба. Сорънсън харесваше Талбът и непрекъснато се учудваше на начина, по който той прикриваше блестящите си способности, като се майтапеше със себе си и се правеше на „самата невинност“. От друга страна, секретарят Болинджър представляваше проблем за Уес. Сорънсън признаваше политическата далновидност на държавния секретар, дори и международния му авторитет, но имаше нещо в този човек, което го безпокоеше. Изглеждаше така, сякаш всичко, което казваше или правеше, е пресметнато, обмислено, лишено от страст — студен човек с широка усмивка, която му придаваше повърхностен чар, но в нея нямаше топлина.

— Добро утро, Уес — каза Болинджър с едва загатната усмивка, тъй като това бе трудна среща. Нямаше време за любезности и той искаше подчинените му да разберат това.

— Здравсти, призрако — добави с усмивка Нокс Талбът. — Май новите са оплескали работата.

— В дневния ни ред няма нищо забавно, Нокс — забеляза секретарят. Той вдигна безизразен поглед от документите и го отправи към Талбът.

— Това, че си се стегнал толкова, с нищо няма да ти помогне, Адам — отвърна директорът на ЦРУ. — Може да имаме много проблеми, но известна част от тях могат да се отхвърлят с насмешка.

— Мисля, че подобно твърдение граничи с безотговорност.

— Мисли, каквото искаш, но на мен ми се струва, че голяма част от резултатите, които получихме от операция „Жило“ са, честно казано, наистина безотговорни.

— Заповядай, Уесли — каза Болинджър.

Сорънсън се запъти към стола отдясно на Талбът и седна.

— Няма да отричам — продължи държавният секретар, — че списъкът на Латъм е потресаващ, но трябва да се съобразим с източника. Отговори ми, Нокс, има ли в ЦРУ по-опитен таен агент от Хари Латъм?

— Доколкото ми е известно — не — отвърна директорът на ЦРУ, — но това не означава, че не биха могли да му предоставят фалшива информация.

— Това означава, че ръководството на неонацистите го е разкрило.

— Не ми е известно подобно нещо — каза Талбът.

— Точно така е станало — просто изрече Сорънсън.

— Какво?

— Какво?

— Говорих с брата на Хари — обясни Сорънсън. — Той работи за мен и го е научил от една жена в Париж — вдовица на подчинен на Латъм в Източен Берлин. Неонацистите са знаели за Жилото — име на операцията, задачи, дори предполагаемо времетраене на мисията му.

— Това е невъзможно! — изкрещя Нокс Талбът.

Внушителното му тяло се наведе напред, голямата му глава се обърна към Сорънсън, черните му очи блестяха.

— Тази информация е заровена толкова дълбоко, че никой не може да я изрови.

— Защо не провериш във вашите компютри АА-Нула?

— Те са недосегаеми!

— Не е точно така, Нокс. В тайния ни кокошарник има лисица.

— Не ти вярвам.

— Посочих ти стиха и главата. Какво още искаш?

— Кой, по дяволите, може да бъде?

— Колко хора работят с АА-Нула?

— Петима, на три смени. Всеки от тях е проучен чак до деня, в който се е родил. Всичките са абсолютно „чисти“ и „бели“. За Бога, те са най-добрите ни хора във висшите технологии!

— Някой от тях е шпионин, Нокс. Някой се е промъкнал през непроницаемите ви стени.

— Ще започна пълно разследване на всички.

— Трябва да направите още нещо, господин директор — намеси се Адам Болинджър. — Разследвайте подробно всеки от списъка на Хари Латъм. Боже мой, в ръцете си може би държите цялата световна конспирация!

— Моля ви, господин Секретар, изобщо не сме стигнали дотам. Все още не. Но трябва да те попитам, Нокс, кой е изтрил името на Клод Моро от списъка, който ми изпратихте?

Очевидно изненадан, Талбът трепна, но после бързо се овладя.

— Съжалявам, Уес — тихо каза той. — От сигурен източник — висш офицер, работил и с двама ви в Истанбул — научихме, че сте били близки, че Моро ти е спасил живота на Дарданелите, докато е служил в Мармара. Нашият човек не беше сигурен, че ще бъдеш достатъчно обективен — толкова е просто! Как го откри?

— Някой е изпратил списък на посланика Кортлънд...

— Наложил се — прекъсна го Талбът. — Германците бяха получили информация. И Моро е бил в списъка?

— Вие в ЦРУ нещо недовиждате.

— Грешка. Човешко е да се греши, какво друго да ти кажа? Прекалено много станаха машините, мътните да ги вземат, които твърде бързо бълват данни. Но липсата на това име в твоя списък е разбираема. Човекът ти е спасил живота, нищо чудно да скочиш да го защитаваш. Дори може неволно, само от съчувствие, да му изтърсиш, че го наблюдават под микроскоп.

— Не и ако съм професионалист, Нокс — натъртено каза шефът на Консулски Операции, — а аз вярвам, че съм стигнал до това положение.

— Господи, разбира се! — кимна Нокс в знак на съгласие. — Ти като че ли се каниш да ми седнеш на мястото.

— Никога не съм искал нищо подобно.

— Извинявай още веднъж. Но тъй като сме още на тази тема, наистина, какво мислиш за това, че Моро е вътре?

— Мисля, че е абсурд.

— Същото важи за още двама, двама и пет души само в нашата страна, а като прибавиш и техните съдружници и подчинени — да речем около двеста души само от висшите кръгове. Във Великобритания и Франция има още около седемдесет, умножи и тях по десет. Сред тях има мъже и жени, които считаме за истински

патриоти, независимо от техните политически пристрастия, които могат и да не ни допаднат — хора, които дълбоко уважаваме. А дали Хари Латъм — един от най-добрите и най-умните ни тайни агенти — не е превъртял; дали не се е смахнал?

— Трудно е да си представим, че...

— Тъкмо затова всеки отделен човек от неговия списък трябва да бъде проучен още от мига, в който е проходил и проговорил — изрече държавният секретар, като натъртваше думите. Устните му се бяха свили в тънка ивица. — Търсете информация под дърво и камък, донесете ми такива досиета, в сравнение с които проверките на Федералното бюро да изглеждат като търсене на кредит от някой изпаднал търговец.

— Адам! — запротестира Нокс Талбът. — Това е работа на Бюрото^[4], а не наша. Пише го много ясно в четирийсет и седми параграф.

— Да върви по дяволите четирийсет и седми параграф! Ако нацистите са проникнали в коридорите на правителството, в индустрията и така наречените изкуства, трябва да ги открием, да ги изобличим!

— С чия помощ? — попита Сорънсън, като се втренчи в лицето на държавния секретар.

— С моята, ако желаете. Аз нося отговорност.

— Конгресът може да се противопостави — възрази директорът на Консулски Операции.

— Да върви по дяволите Конгресът, просто си мълчи. Мили боже, поне това можеш да направиш, нали? И двамата сме част от администрацията, нали така? Наричаме се Изпълнителен Отдел, господа, и ако Изпълнителният Отдел — самото президентство — успее да изкорени нацисткото влияние в тази страна, нашата нация ще ни бъде вечно благодарна. А сега вървете на работа, координирайте действията си и ми донесете резултатите. Съвещанието приключи. Имам ангажимент в една утринна телевизионна дискусия. Възнамерявам да разясня новата политика на Президента спрямо Карибските острови.

Отвън, в коридора на Държавния департамент, Нокс Талбът заговори с Уесли Сорънсън:

— Ясно е, че трябва да открием кой е проникнал в компютрите АА-Нула; но главата ми не може да смели всичко това.

— Аз ще се откажа — каза шефът на Консулски Операции.

— Не е това начинът, Уес — противопостави се директорът на ЦРУ. — Ако ти се откажеш, и аз ще се откажа, и тогава той ще си намери други двама, които наистина ще му се подчинят. Бих ти предложил и двамата да останем и тихомълком да се „координираме“ с Бюрото.

— Болинджър го намекна.

— Не, напротив — много ясно се противопостави и изтъкна параграф четирийсет и седми, който забранява на нас двамата с теб да действаме подмолно. Вникнах в думите му и стигнах до извода, че той просто не иска да действаме в разрез с Конституцията. Вероятно покъсно ще ни благодари. По дяволите, помощниците на Рейгън през цялото време правеха точно това.

— Дали Болинджър заслужава да си правим този труд, Нокс?

— Не, никак даже, но нашите организации го заслужават. Работил съм с шефа на ФБР. Не е параноик като Хувър. Иначе е приличен човек, бивш съдия, смятат го за справедлив. Доста улични хитрини е понаучил. Ще му обясня, че всичко трябва да си остане между нас, но да бъде убедително. Освен това — нека си го кажем — не можем да не се съобразим с Хари Латъм.

— И все пак ми се струва, че това за Моро е грешка, ужасна грешка.

— Може да има и други грешки, но може да има и такива, които не са грешки. Не ми е приятно да го казвам, но в това отношение Болинджър е прав. Ще се свържа с Бюрото, а ти се погрижи за живота на Хари Латъм.

— Струва ми се, че има и друг проблем, Нокс — намръщи се Сорънсън. — Помниш ли онази дивотия през петдесетте години, глупостите на Маккарти?

— Моля те! — възкликна чернокожият директор. — Бях в първи курс в колежа, а баща ми беше адвокат по човешките права. Набедиха го за комунист и се наложи да се преместим от Уилмингтън в Чикаго; сестрите ми и аз не можехме да ходим пеша на училище. Да, по дяволите, помня!

— Направи така, че във ФБР да разберат приликата в двата случая. Не искам стотици репутации и кариери да рухнат поради безпочвени обвинения — или, което е още по-лошо — поради слухове, които никога няма да утихнат. Не искам федерални агенти с патлаци; искам дискретни професионалисти.

— Имал съм си работа с хората с патлаци, Уес. Много е важно веднага да ги отрежем. Изискването ще бъде да са стриктни професионалисти, които строго пазят тайна.

— Да си пожелаем късмет — каза директорът на Консулски Операции, — но ако имам някакъв нюх, то той ми подсказва, че сме нагазили в опасни води.

* * *

В секретната квартира на антинеосите в парижкия квартал „Маре“ живееха две жени и един мъж; бяха се приютили в удобен апартамент над един моден магазин за облекло на улица „Дьолакорт“. Те бързо се представиха на Латъм. Говореше основно Карин де Врийс; тя обясни, че случаят с Дру е не само неотложен, но и извънредно важен. Жената с посивяла коса, която изпълняваше ролята на отговорник, бързо се посъветва с колегите си.

— Ще го изпратим в Мезон Руж в Карфур. Ще имате всичко необходимо, мосю. Карин и нейният покоен съпруг винаги са ни сътрудничили. Бог да ви пази, господин Латъм. Братството трябва да бъде унищожено.

* * *

Старата каменна сграда, наречена Мезон Руж, първоначално била малък второкласен хотел, по-късно преобразуван в сграда с офиси. Ако се съдеше по опърпаната адресна книга, в нея развиваха бизнес агенция по набиране на работна ръка за надомна работа, водопроводна фирма, печатница, частна детективска агенция „специализирана в бракоразводни дела“, както и куп счетоводители, машинописки, служби за портиери и за офиси под наем, каквито

всъщност нямаше. В действителност работеха само агенцията за набиране на работна ръка и печатницата. Останалите не фигурираха в телефонния указател на Париж, тъй като бяха привидно излезли от бизнеса или затворени в определени дни (табелките периодично се сменяха. Вместо тях имаше свободни единични и двойни стаи и определен брой малки апартаменти, всичките оборудвани с телефони, номерата на които липсваха в указателя, факсове, пишещи машини, телевизори и компютри. Сградата нямаше общи стени с други сгради и две тесни алеи водеха към скрит заден вход с плъзгащи се врати, който се сливаше с редицата високи правоъгълни прозорци на мазето. Денем никога не го използваха.

На всеки гост антинеосите накратко обясняваха какво се изисква от него, включително относно дрехите (при необходимост се предоставяше гардероб), поведението (нищо общо с *haut Parisien*^[5]), общуването между отделните обитатели (абсолютно *verboden*^[6], освен ако няма разрешение на „управителния съвет“) и точното разписание на пристигане и заминаване (също определено от управителния съвет). Ако някой не се подчинеше на правилата, резултатът беше незабавно изхвърляне без право на обжалване. Правилата бяха наистина сурови, но това бе за доброто на всички.

Латъм бе настанен в един малък апартамент на третия етаж. Беше еднакво впечатлен както от техническото оборудване, така и от това, което Карин де Врийс беше нарекла „германска акуратност“. След като един от членовете на управителния съвет най-подробно му обясни кое как работи, той отиде в спалнята, легна, погледна часовника си и прецени, че след малко повече от час може да се обади на Карин де Врийс в посолството. Искаше му се да е по-скоро. Изнервяше го очакването да разбере дали стратегията ѝ е успяла; лъжата, която беше измислила, звучеше екзотично, дори смешно, като се имаха предвид обстоятелствата. Тактиката ѝ беше проста: била е с него в ресторанта, където е избухнала бомбата, той е изчезнал и тя е изпаднала в паника. Защо? Защото го намира за много привлекателен и защото „очевидно са в началото на връзка“. Перспективата беше много приятна, но и дума не можеше да става за това. „Всъщност, като си помисли човек, не е и чак толкова приятна“ — каза си Дру. Карин беше странна жена, изпълнена със справедлив гняв и болезнени спомени, което намаляваше нейната привлекателност. Беше закърмена с

европейското чувство за вина, националните и расови противоречия, които разкъсваха целия континент, а Латъм не бе подготвен да се присъедини към нейния кръг. Чувстваше се неловко, когато съзерцаваше острите и едновременно с това странно меки, красиви черти на лицето ѝ, нейните поразително големи очи, които придобиваха ледено изражение в моментите, в които тя се връщаше към миналото. Не, Дру си имаше достатъчно лични проблеми.

Но тогава защо мислеше за нея толкова често? Тя му спаси живота, разбира се... но тогава спасяваше и своя живот. Неговият живот... как точно го беше казала? „Така трябва да бъде“. Не! Вече му се повдигаше от концентричните кръгове, никой от които не можеше да го отведе до неизменната истина. Кое беше истина? Списъкът на Хари? Мнението на Карин? На Моро? На Сорънсън?... Четири пъти се опитаха да го убият и това му стигаше. Трябваше да си почине и после да помисли, но първо да си почине. Почивката беше средство често пъти по-мощно от оръжие — така му казваше един негов треньор. Умората, причинена от страха и нервното напрежение, затвори очите на Дру. Сънят, макар и на пресекулки, дойде бързо.

Неочаквано телефонът звънна и го събуди. Той скочи на крака и грабна слушалката.

— Ало?

— Аз съм — каза Карин. — Обаждам се от телефона на полковника.

— Той е „чист“ — прекъсна я Латъм и с лявата си ръка разтърка очи, за да се разсъни. — Витковски там ли е?

— Очаквах, че ще попиташ за това. Ето ти го.

— Здравей, Дру.

— Покушенията срещу мен зачестиха, Стан.

— Така е — съгласи се ветеранът от G-2. — Остани на сигурно място, докато се изяснят нещата.

— Колко още време ще се изясняват? Искат да ме очистят, Стан!

— Тогава ще им дадем да разберат, че вече няма да си на тяхно разположение. Трябва да спечелим време.

— Как, по дяволите, ще го направим?

— Трябва да науча повече, отколкото ми е известно, за да мога да ти отговоря, но най-важното е да ги накараме да повярват, че си им по-необходим жив, отколкото мъртъв.

— Какво още искаш да научиш?

— Всичко. Сорънсън ти е шеф, той е висшата инстанция. Не познавам добре Уесли, но се знаем един друг, така че се свържи с него, обясни му за мен и ме включи.

— Не ми трябва да се свързвам с него. Животът си е мой и аз ще вземам решения според обстоятелствата.

Латъм започна отначало — от изчезването на Хари в Хаусрук, Алпите, залавянето и бягството му от долината на Братството; разказа за изгубените папки от Вашингтон с данни за неизвестен френски генерал, за връзката с Жодел, самоубийството му в театъра и за сина му Жан-Пиер Вилие. В този момент Стенли Витковски рязко го прекъсна.

— Актьорът?

— Същият. Този глупак на своя глава направи разследване и се сдобил с информация, която може да се окаже ценна.

— Значи старецът наистина му е бил баща?

— Това е проверено и потвърдено. Жодел е участвал в Съпротивата, германците са го заловили и изпратили в концлагер, където е полудял — почти напълно полудял, по дяволите.

— Почти напълно? Какво означава това? Човек или е луд, или не е!

— Една част от него е действала разумно. Жодел е знаел кой е... какъв е бил преди... и за почти петдесет години не е направил нито един опит да се свърже със сина си.

— А някой опитал ли е да се свърже със самия него?

— Сметнали са го за мъртъв — както и хиляди други, които никога не са се завърнали.

— Той обаче не е бил мъртъв — замислено каза Витковски. — Само е бил умствено осакатен, а физически без съмнение е бил развалина.

— Казаха ми, че не приличал на себе си. И все пак не се е отказал да преследва генерала предател, който е заповядал да екзекутират семейството му и чието име е изчезнало заедно с папките. Вилие потвърди това. Научил е, че този човек се намира в долината на Лоара, а в нея и около нея живеят близо четирийсет-петдесет пенсионирани генерали — най-често в скромни провинциални къщи или в по-големи имения, собственост на други хора. Това е

информацията, която Вилие е открил — и номера на колата на някакъв тип, който го заплашил за това, че задава въпроси.

— Някаква информация относно генерала?

— Един от четирите, а може би и петте дузини в тази долина. Човек с генералски чин отпреди петдесет години сега би трябвало да е на възраст между деветдесет и пет и деветдесет и осем години, ако изобщо е още жив.

— Всъщност не е много вероятно — съгласи се полковникът. — Старите военни, особено тези, които са участвали в битки, рядко доживяват до осемдесет и една-две години — това сигурно се дължи на травмите от миналото, които продължават да ги измъчват. Преди няколко години Пентагонът направи проучване, подобно на проучванията за риска.

— Това е доста цинично.

— Но е необходимо. Тези стари момчета обикновено се усамотяват и тихо угасват, както е казал Биг Мак. Няма да ги откриеш, ако те не пожелаят да бъдат открити.

— Преувеличаваш, Стан.

— Размишлявам, по дяволите... Жодел е открил нещо, след това се е самоубил пред Вилие — сина си, на когото така и не се е представил, като крещял, че му е баща. Защо?

— Според мен — защото това, което е научил, е било прекалено важно, за да може да го понесе. Точно преди да налапа дулото и да се простреля в главата, той изкрещял, че се е провалил — и пред сина си, и пред жена си. Поражението му е било пълно.

— Четох във вестниците, че Вилие е отменил участието си в „Кориолан“, без да има друга конкретна причина, освен че е бил разстроен от самоубийството на стареца. Статията беше доста неясна; всъщност звучеше така, сякаш Вилие е научил някои неща, за които не му се говори. Естествено, всички, както и аз, са се чудили дали Жодел казва истината. Никой не му повярва, защото майката на Вилие е била голяма звезда, а баща му — един от най-уважаваните актьори в трупата на „Комеди Франсез“, а и двамата са още живи. Разбира се, пресата не успя да се домогне до тях; предполага се, че са отпътували за някой малък частен остров в Средиземно море. Клюкарските колони в Париж са същото, което са за нас спортните рубрики.

— Всичко това прави от Вилие също такава мишена, каквато съм и аз. Разясних този факт на нашата подчинена госпожа Де Врийс.

— Това е лудост! Вилие трябва да бъде поставен под наблюдение, трябва да бъде вразумен!

— Помислих за това, Стенли. Нарекох Вилие глупак — след като направи това, той наистина е точно такъв — но не е чак толкова глупав. Не се съмнявам, че е готов да рискува живота си, доверявайки се само на актьорските си способности и умения. Но никога не бих повярвал, че е готов да рискува живота на жена си или на родителите си, като публично се превръща в мишена — повтарям: в мишена — за неонацистите.

— Не се ли опитваш да ми кажеш, че някой го е инструктирал?

— Не искам и да мисля за това, защото Моро от „Дъозием“ е последният служител, за когото знаем, че се е срещнал с Вилие преди съобщението, че свалят пиесата.

— Не разбирам — нетърпеливо каза Витковски. — Клод Моро е най-добрият. Не мога да схвана мисълта ти, Дру.

— Поemi дълбоко въздух, полковник. Хари е донесъл списък с имена...

Латъм направи подробно изложение на тревожната информация, получена от брат му, докато е бил в плен на неонацистите.

Колко подозрителни и обърквачи бяха данните за самоличностите на толкова много хора от властта, които очевидно не просто симпатизираха на каузата за „висшата раса“, но дори работеха за нея!

— Няма да ни е за първи път: още от времената на фараоните нациите са страдали от слабостта на управляващите — каза Витковски. — Щом Хари Латъм е донесъл информацията, можеш да бъдеш сигурен, че е ценна. Хари е от онзи рядък вид хора, към който спада и Клод Моро: мозък, инстинкт, талант, решителност — всичко накуп. Никой в този бизнес не е по-добър от тях.

— Моро е в списъка на Хари, Стенли — тихо каза Дру.

Мълчанието в другия край на „чистата“ линия на посолството беше напрегнато — така реагира и Сорънсън, когато Латъм му събщи това.

— Надявам се, че още ме чуваш, полковник.

— Ще ми се да не бях те чул — промърмори Витковски. — Не се сещам какво бих могъл да кажа.

— Какво ще кажеш за „Дрън-дрън“?

— Това беше първата ми реакция, но има и втора, а тя е също толкова убедителна. Хари Латъм.

— Знам — поради причините, които спомена, и още една дужина такива, които не си. Но и брат ми може да сгреша или да донесе фалшива информация, ако не е успял да я анализира. Тъкмо затова трябва да говоря с него.

— Госпожа Де Врийс ми обясни, че той трябва да пристигне в Париж след ден-два и че ти си му оставил съобщение да се свърже с теб на всяка цена, което сега очевидно няма да успее да направи.

— Дори не мога да му оставя телефонен номер, на който да ме търси. Поне на този телефон не е написан номер. Но ти го знаеш.

— Този номер се губи някъде из подземните телефонни линии.

— Какво да правим?

— При нормални условия нито Сорънсън, нито аз бихме одобрили този изблик на доверие, но моля те, кажи на госпожа Де Врийс къде се намира Хари в Лондон. Ще се свържем с него и ще ви уредим среща. Ето ти я.

— Дру? — чу се гласът на Карин. — Всичко наред ли е в „Мезон Руж“?

— Направо върхът, госпожа — извинявай. Какво ще кажеш за „нежна моя другарко“?

— Престани да се правиш на остроумен, нищо няма да постигнеш. Антинеосите могат да се държат доста враждебно дори със сигурни свои съюзници.

— О, много са любезни, като изключим това, че каквото и да кажат, винаги завършва с удивителна.

— Такъв им е езикът, не обръщай внимание. Нали чу какво ти каза полковникът? Как да се свържа с Хари?

— Той е в „Глочестър Хотел“ под името Уендъл Мос.

— Ще уредя нещата. Ти не мърдай оттам и се опитай да запазиш спокойствие.

— Няма да ми е много лесно. Хем съм вътре в играта, хем съм извън нея. Не мога да командвам парада и това ме притеснява.

— Положението ти е такова, че не можеш нищо да командваш, драги. Ние с полковника ще командваме и ще действаме изключително в твой интерес и в интерес на всички ни, повярвай ми.

— Явно нямам друг избор. Благодаря за „драги“. Точно в момента имам нужда от малко топлина. Навън е студено.

— Не ми се свиди. Както и на теб — думата „госпожа“. Нали така си наричал и майка си, която е по-добра и изобщо много повече от мен. Сега сме en famille, тъй като малко семейства са толкова близки, колкото сме ние сега, независимо дали това ни харесва, или не.

— Знаеш ли, като че ли ми се иска да си тук.

— Не би трябвало. Възможно е да изпитате голямо разочарование, офицер Латъм.

* * *

Много по-надолу, в стерилните бели стаи на посолството, един от членовете на екип „С“ — следобедна смяна — в бяло сако щракна ключа на магнетофона, с който записваше разговорите по всички телефони; скрамблерите не покриваха телефонните обаждания от посолството — факт, за който не знаеше дори посланикът. Такава беше заповедта на Вашингтон. Подслушващият погледна часовника на стената. До четири оставаха седем минути — седем минути до края на смяната му, седем минути, за да презапише разговора и предвидливо да го изтрие. Можеше да го направи. Трябваше да го направи. Зиг Хайл!

---

[1] в семейството, семейно — фр. ↑

[2] Господине, моля ви, спрете таксито — фр. ↑

[3] не — фр. ↑

[4] ФБР. — Бел.пр. ↑

[5] изискано парижко — фр. ↑

[6] забранено — нем. ↑

9.

Пациент No 28.
Хари Дж. Латъм, американец. Действащ офицер от ЦРУ.
Таен агент.
Кодово име Жилото.
Време на операцията: 14 май, 17,30 часа.
Сегашно състояние: 6-ти ден след процедурата.
Оставащо време по преценка: 3 дни минимум/6 дни максимум.

Доктор Герхард Крьогер се взираше в екрана на компютъра в новия си офис в покрайнините на Метмах. Дълбоко в горите на Ваклабрук се строеше цяла клиника. До завършването на строежа той можеше да продължи работата по своите изследвания, но за лош късмет нямаше възможност да експериментира върху хора. Все пак имаше много неизследвани моменти в областта на микрохирургията относно прилагането на най-нови лазерни техники. Това запълваше цялото му време, но в настоящия момент развитието на пациент No 28 на име Хари Латъм бе по-важно от всичко останало. Първите сведения от Лондон бяха обнадеждаващи. По време на разпита обектът бе откликнал на компютърните импулси. Отлично!

* * *

Хари Латъм затвори телефона в апартамента на лондонския „Глочестър Хотел“. Заля го топлата вълна на спомените от миналото — сладки мигове на удоволствие и покой в един полудял свят. Беше закоравял ерген и осъзнаваше, че вече е твърде късно да споделя или да налага собствените си възгледи на някой друг. Но ако изобщо

съществуваше жена, заради която той би пренебрегнал това заключение, то това бе жената на Фредерик де Врийс, Карин. Фреди де Врийс беше най-добрият му подчинен от годините на Студената война, но Хари бе забелязал един негов недостатък, който бе причината за неговата изключителност. Накратко, това бе омразата — непоколебимата, страстна омраза. Латъм непрекъснато се стараше да обуздае с хладна обективност емоциите на Де Врийс, като постоянно го предупреждаваше, че някой ден вътрешното му „аз“ ще експлодира и ще му изневери. Опитите бяха безполезни — Фреди беше демоничен романтик, яхнал ослепително белия гребен на вълната, без да подозира за силата, която се крие под него. Бе предпочел бляскавата ризница на Зигфрид^[1] пред силата на невидимия Нептун, скрит долу в дълбините.

Жена му Карин го разбираше. Колко пъти в Амстердам Хари си бе говорил с нея насаме, докато Фреди беше навън и играеше ролята на нагъл диамантен търговец, като мамеше и най-изкусните майстори на шпионажа и те се разкриваха пред него... за известно време. И точно тази роля го довърши, защото неговата омраза го тласна към още едно убийство, което не биваше да извършва.

Това беше краят на почти легендарния Фреди де Врийс. Хари се опита да успокои Карин, но тя бе неутешима. Тя твърде добре знаеше какво е причинило смъртта му и се бе заклела да действа по друг начин.

— Откажи се! — крещеше Хари. — Нищо повече няма да постигнеш, не разбираш ли?

— Не, не разбирам — отговори тя. — Ако не направя нищо, това би означавало да призная, че работата на Фреди е била безсмислена. Ти не разбираш ли това, драги ми Хари?

Тогава той не можа да отговори. Единственото му желание бе да прегърне тази жена — интелектуалния си събеседник, към когото изпитваше толкова дълбоки чувства — и да я обича. Но моментът не беше подходящ, а едва ли изобщо някога щеше да бъде. Тя бе живяла със своя Фреди, бе обичала своя Фреди. Хари Латъм стоеше по-високо в йерархията от този човек, но не му беше равен.

А сега — почти пет години по-късно, в Париж — тя отново щеше да влезе в живота му. И, което бе по-забележително — като помощник на неговия брат Дру, когото бяха набелязали за екзекуция! Исусе Христе... Не, той трябваше да пусне в ход легендарното си

хладнокръвие. Може би болката в главата му, която сякаш се засилваше, позволяваше на потиснатото му настроение да го завладее — иначе не би допуснал това. Но все пак на другия ден щеше да отлети за Париж на борда на дипломатическия самолет, който трябваше да кацне на частна писта край летище „Дьо Гол“. Карин де Врийс щеше да го посрещне в кола на посолството без отличителни знаци.

Чудеше се какво ще ѝ каже. Дали няма да е много глупаво още щом я види, да започне да ѝ разказва неща, които тя не бива да знае? Но това нямаше особено значение... Главата му пулсираше от болка. Той излезе от банята, затвори кранчето за водата и глътна още два аспирина. Погледна се в огледалото, после изведнъж се върна и отново се погледна. На лявото му слепоочие се открояваше бледо петно, частично скрито от косата му. Буквално го усещаше с цялата си нервна система. Сигурно щеше да му мине, ако вземеше някой лек антибиотик или за няколко дни намалеше напрежението. Може би щеше да се излекува по-бързо, когато видеше Карин де Врийс.

На вратата на стаята се почука — сигурно беше камериерката или пиколото, дошли да си изпълнят задълженията. Беше привечер — обичайното време за това, възприето в най-добрите лондонски хотели. „Привечер — помисли си той, докато излизаше от всекидневната. — Кога бе минал денят? Минал? Пропилян беше по-подходящата дума, защото бе изгубил десет часа в разпит пред шефовете. Разпитваха го до втръсване за сведенията, които бе донесъл от долината на Братството, вместо да ги приемат и да задействат машината. За да усложнят още повече нещата, към тричленната комисия се бяха присъединили няколко висши офицери от разузнаването на Великобритания, Съединените щати и Франция — всички бяха раздразнени, арогантни и готови да спорят. Нима мислеха, че той им е донесъл погрешни данни, които лесно могат да бъдат отречени поради вероятността Александър Ласитър да е двоен агент? Разбира се, че можеха да го допуснат! Дезинформация, погрешна информация, човешка или компютърна грешка, въображение, фантазии — всичко е възможно! Тяхна работа е да потвърждават или да отричат, не негова. Той беше си свършил работата; беше им предоставил материала, а тяхното задължение беше да го оценят.“

Хари се приближи до вратата и попита:

— Кой е?

— Един стар приятел, Жило — чу се отговорът от коридора.

„Дрозда!“ — помисли си Латъм и замръзна. Дрозда, за когото никой в ЦРУ не беше чувал. Хари поздрави странния неканен гост — миналата вечер беше прекалено изтощен, прекалено изхабен, за да мисли ясно, когато го бе посетил измамникът „от ЦРУ“.

— Само момент — каза той с по-силен глас, — току-що излизам от душа, целият съм мокър, ще си сложа хавлия.

Латъм изтича първо в банята, наплиска с вода косата и лицето си, после се втурна в спалнята, свали си ризата и панталона, събу обувките и чорапите и грабна хотелската хавлия от шкафа. Спря се за миг пред нощното шкафче и го погледна. Отвори горното чекмедже, измъкна оттам малкия автоматичен пистолет, който му бяха дали в посолството, и го мушна в джоба на хавлията. После се върна до вратата и я отвори.

— Вие бяхте Дрозда, ако правилно съм запомнил — каза той, докато мъжът с бледосиво лице и очила в стоманени рамки влизаше вътре.

— А — възкликна с приятна усмивка посетителят, — това беше една безобидна лъжа.

— Лъжа? Какво искате да кажете? Защо?

— От Вашингтон ми казаха, че сигурно си много уморен и по-скоро си извън играта. Затова реших да се скрия, в случай че се престараяш и намериш за необходимо да звънеш по телефона. Във Вашингтон не искат на този етап да се разчува за моето участие. По-късно, разбира се, ще го оповестят, но не сега.

— Значи вие не сте Дрозда...

— Знаех, че ако използвам кодовото ти име Жило, ще ме пуснеш да вляза — прекъсна го непознатият. — Може ли да седна? Ще ти отнема само няколко минути.

— Разбира се — объркан отвърна Хари, като безизразно посочи кушетката и няколко стола. Посетителят седна в средата на кушетката, а Латъм се настани в креслото точно срещу него. Между тях се намираше масичката за кафе.

— Защо във Вашингтон не искат да се разчува за вашето присъствие... участие?

— Сега определено си по-съобразителен отколкото снощи — забеляза непознатият. Тонът му продължаваше да бъде много учтив. — Не беше травмизиран, но Бог ми е свидетел, че със сигурност не беше на себе си.

— Бях доста уморен...

— Уморен? — посетителят едновременно повиши тон и вдигна вежди. — Скъпи приятелю, ти направо припадна, докато си говорехме. Трябваше да те хвана за рамото, за да не паднеш. Не помниш ли — казах ти, че ще се върна, след като си починеш!

— Да, спомням си го смътно, но моля ви, отговорете ми на въпроса, и тъй като стана дума за това, покажете ми някакъв документ за самоличност. Защо му трябва на Вашингтон да се прави на призрак? Мисля, че би трябвало да е точно обратното.

— Много просто: защото не знаем кой е сигурен и кой не е — човекът извади първо джобния си часовник и го сложи на масата, след това — черен найлонов калъф за документи. Не го отвори, а направо го подаде на Латъм през масичката.

— Следя времето, за да не те преуморя. Пак по заповед.

Хари опипваше калъфа — беше му трудно да го отвори.

— Къде е копчето? — попита той.

Гостът му протегна напред часовника и натисна бутона.

— Не мога да намеря... — Латъм млъкна.

Погледът му постепенно се разфокусира, зениците се свиха. Той започна да примигва — кратко, но често, после лицето му се отпусна, напрежението в мускулите изчезна.

— Здравей, Алекс — рязко изрече гостът. — Тук е твоят стар касапин Герхард. Как си, приятелю?

— Екстра, доктор Точен Мерник. Радвам се да те чуя отново.

— Тази вечер телефонната връзка е по-добра, нали?

— Телефонната връзка?... Като че ли да.

— Всичко добре ли мина днес в посолството?

— Не, по дяволите! Тези идиоти непрекъснато ми задаваха въпроси, на които те, а не аз трябва да намерят отговор!

— Да, разбирам. Хората от другия ти бизнес — онзи, за който не бива никога да споменаваме — са предпазливи във всичко, нали?

— Да, във всеки въпрос, който задават, във всяка дума, която произнасят. Откровено казано, положението е плачевно.

— Сигурен съм, че е така. Какви са твоите планове, какво ти наредиха онези идиоти?

— Утре сутринта ще отлетя за Париж. Ще се срещна с брат си и с още един човек, към когото съм много привързан, Герхард. Вдовицата на мъжа, с когото работех в Източен Берлин. Много се вълнувам, че ще я видя отново. Тя ще ме посрещне на летището във ВИП-а с кола на посолството.

— Брат ти не може ли да те посрещне, Алекс?

— Не... Чакай! Братът на Алекс?

— Няма значение — бързо каза гостът със сивото лице. — Братът, за когото говореше — къде е той?

— Никой не знае. Опитали са се да го убият.

— Кой се е опитал да го убие?

— Знаеш кой. Те... ние.

— Утре сутринта, ВИП-а. Летище „Дьо Гол“, нали?

— Да. Ще кацна в десет часа.

— Чудесно, Алекс. Приятно прекарване с брат ти и тази жена, която намираш за толкова привлекателна.

— О, не само заради външния ѝ вид, Герхард. Тя е извънредно интелигентна, всъщност е учен.

— Сигурен съм, че е така, защото моят приятел Ласитър е дълбока и многостранна личност. Пак ще си поговорим, Алекс.

— Къде отиваш?

— Викат ме в операционната. Трябва да оперирам.

— Да, разбира се. Ще се обадиш ли пак?

— Естествено.

Гостът с очилата със стоманени рамки се наведе над масичката за кафе. Без да откъсва погледа си, той продължи мълчаливо да се взира в безизразните очи на Хари.

— Запомни, стари приятелю, уважавай желанията на госта си от Вашингтон. Той действа по заповед. Забрави името, което току-що прочете в документа. Автентичен е — това е всичко, което те интересува.

— Разбира се. Заповедите си остават заповеди, дори когато са глупави.

„Гостът“ се изправи, протегна ръка и взе калъфа от безжизнената лява ръка на Хари. Отвори го, отново се облегна назад на кушетката и

взе часовника от малката ниска масичка. Натисна бутона и задържа пръста си, докато видя, че погледът на Латъм отново се фокусира и той започва да мига, изведнъж осъзнал къде се намира. Лицето на Хари отново се напрегна, мускулите на брадичката му се свиха.

— Виждаш ли? — каза гостът и шумно щракна закопчалката на кальфа. — Вече знаеш, че всичко е наред и документът ми е редовен, със снимка и всичко останало. Наричай ме просто Питър.

— Да... автентичен е. Но все пак не разбирам... Питър. Добре, ти си призрак, но защо? Кой от шефовете се съмнява в мен?

— Не ми влиза в работата да се чудя кой и защо — аз съм просто невидимо присъствие, което разговаря с теб. Хей, това заприлича на поезия!

— Много лоша, но няма значение. Как могат да бъдат разпитани някои от тях?

— Мисля, че не може да стане индивидуално, но ти имаш предвид няколко души, нали?

— Да, една шайка клоуни. Не искат да проучват имената, които донесох.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че това няма значение, Питър. Естествено, някои от тях ме поразяват — изглежда абсурдно точно за тези хора, но все пак аз съм източникът, а и преди да избягам, в долината ми се доверяваха напълно. Аз бях техният велик благодетел, който е предан на тяхната кауза — защо да ми пробутват боклук?

— Говори се, че нацистите — неонацистите — са знаели за теб от самото начало.

— Това не е „слух“, те сигурно вярват, че е така. Какво, по дяволите, правим, и колко често вече сме го правили, когато открием някоя „къртица“ — човек, който се е обърнал срещу нас и е офейкал към Матушка Русия, след като ни е откраднал куп информация? Разбира се, започваме да разправяме на висок глас колко сме умни, колко надълбоко проникваме и колко ефикасно действаме и колко безобидна е информацията, която са ни откраднали — а тя никак не е безобидна.

— Това е много странно, нали?

— А кое не е странно в този бизнес? Сега веднага, заради личното ми психическо равновесие, ако искате, трябва да изхвърля

Александър Ласитър от себе си. Трябва да стана отново Хари Латъм; свърших си работата. Нека други се заемат с това.

— Съгласен съм с теб, Хари. Моето време също изтече. Моля те, не забравяй, че се подчинявам на заповеди. Не сме се виждали тази вечер... Вината не е моя, а на Вашингтон.

* * *

Посетителят мина по коридора и спря пред асансьорите. Качи се на първия, който пристигна, слезе само един етаж по-надолу, след което тръгна по коридора и спря пред своя апартамент — точно под този на Латъм. На бюрото му бяха наредени различни електронни уреди. Той се приближи до бюрото, натисна няколко копчета — превърташе лентата — и провери качеството на направения запис. Вдигна слушалката и набра Метмах, Германия.

— Леговището на Вълка — обади се тих глас.

— Дрозда е на телефона.

— Моля ви, обяснете защо се забавихте.

— Веднага.

Човекът, представил се като Питър, внимателно издърпа една тънка жичка от уреда — върхът ѝ бе захванат с тънка като бръснач щипка — и я омота около телефонния кабел, докато накрая по жицата премина бърза искра от статично електричество.

— Метрометърът показва, че е чисто, там как е?

— Чисто.

„Вие бяхте Дрозда, ако правилно съм запомнил...“ — започна записът. Обитателят на апартамента под този на Хари Латъм го извъртя докрай — „Съгласен съм с теб, Хари... Вината не е моя, а на Вашингтон.“

— Какво е вашето мнение? — попита гостът на Латъм.

— Опасно е — отвърна Крьогер в Германия. — Както и повечето тайни агенти, работещи в пълна нелегалност, той несъзнателно се превъплъщава от една самоличност в друга. Самият той го казва: „Трябва да изхвърля Александър Ласитър от себе си“. Бил е Ласитър прекалено дълго и сега се бори да си възвърне собствената

самоличност. Това не е необичайно — двойствената роля се е превърнала в раздвоена самоличност.

— Свършил е това, което искахте от него, за два дни. Самият списък е накарал враговете ни да изпаднат колективно в шоково състояние. Навсякъде се говори, че не могат да се доверят на информацията, но са и твърде уплашени, за да я отрекат. Мога да го ликвидирам с един изстрел в коридора. Да го направя ли?

— Това би засилило доверието към списъка, но недей, още не. Брат му е надушил нещо около онзи малоумен скитник Жодел — а това може да бъде катастрофално за нас. Измъчва ме фактът, че не мога да следя отблизо развитието на пациента си, но интересите на организацията са над всичко останало и аз трябва да направя тази жертва. Александър Ласитър ще ни отведе при другия Латъм. Убий ги и двамата.

— Няма да е трудно. Микрокомпютърът на Ласитър е у мен.

— Проследи го, проследи и двамата и не оставяй след себе си нищо друго, освен трупове. Новооткритият син на Жодел — актьорът — ще бъде следващият и след това всички следи към долината на Лоара ще се превърнат в прах, както стана в Хаусрук.

* * *

Хари Латъм и Карин де Врийс се прегърнаха, както биха се прегърнали брат и сестра след дълга раздяла. Отначало развълнувано си бърбеха за това колко чудесно е, че са отново заедно. После Карин го хвана подръка и го поведе към ВИП-а, където набързо прегледаха документите на Хари, а след това двамата тръгнаха към оградения паркинг, пълен с униформени полицаи. Някои от тях водеха на каишки различни породи кучета, обучени да откриват наркотици и експлозиви. Колата беше черно „Рено“, което не биеше на очи и не се отличаваше от хилядите други, движещи се из улиците на Париж. Де Врийс седна зад волана, а Хари се настани на предната седалка.

— Не заслужаваме ли шофьор? — попита Латъм.

— Да речем, че не ни се разрешава — отговори Карин. — Брат ти е под закрилата на „Антинеос“, спомняш ли си за тях?

— С най-голяма любов; ако трябва да бъда точен — от поминалата нощ. Те ме чакаха. Престорих се, че не разбирам и дума от това, което „свързката“ ми говореше в камиона, защото това би изисквало да давам обяснения, които биха довели до Фреди, в по-широк смисъл — до теб.

— Нямало е от какво да се страхуваш. Работих с тях през последната година в Хага.

— Толкова е хубаво, че отново се виждаме! — каза Хари. Гласът му бе изпълнен с възбуждане. — И че отново разговаряме.

— И аз се чувствам по същия начин, стари приятелю. Когато научих, че Братството знае за теб, толкова се разтревожих...

— Знаели са за мен? — рязко я прекъсна Латъм. Очите му се разшириха от учудване. — Нали не говориш сериозно?

— Никой ли не ти го е казал?

— Как! Това не е вярно!

— Вярно е, Хари. Разказах на Дру как открих това.

— Ти?

— Мислех, че брат ти ти е съобщил тази информация.

— Господи, не мога да го възприема! — Латъм допря ръце до слепоочията си и силно ги притисна. Затвори очи. Бръчките около тях рязко се очертаха.

— Какво има, Хари?

— Не знам, ужасна болка...

— Толкова неща си преживял, толкова дълго те нямаше. Ще те заведем на лекар.

— Не. Аз съм Александър Ласитър — бях Александър Ласитър, само това знаят за мен.

— Боя се, че не е така, скъпи.

Карин погледна стария си приятел. Изведнъж я обзе тревога. На лявото му слепоочие се очерта тъмночервен кръг. Сякаш пулсираше.

— Донесох от любимото ти бренди, така че можем да отпразнуваме срещата, Хари. В жабката е. Отвори я и си пийни. Ще те успокои.

— Не биха могли да знаят — тежко преглътна Латъм. Отвори жабката и с треперещи ръце извади брендито. — Не знаеш какво говориш.

— Може и да не съм права — уплашена каза Де Врийс. — Пийни и се отпусни. Ще се срещнем с Дру в една стара провинциална странноприемница в покрайнините на Вилжуф. Антинеосите не биха ни позволили да се срещнем в тяхната тайна квартира. Успокой се, Хари.

— Да, да. Ще се успокоя, защото, скъпа моя, безценна моя Карин, наистина не си права. Брат ми ще ти го каже, Герхард Крьогер ще ти го каже — аз съм Алекс Ласитър, бях Алекс Ласитър!

— Герхард Крьогер? — озадачено попита Де Врийс. — Кой е Герхард Крьогер?

— Проклет нацист... и блестящ лекар.

— След петнайсет-двайсет минути ще бъдем в странноприемницата, където ни чака брат ти... Нека си поговорим за миналите времена в Амстердам, стари приятелю. Спомняш ли си онази вечер, когато Фреди се прибра доста пийнал и настоя да играем на онази ваша американска игра — „Монополи“?

— Мили боже, да! Хвърли шепа диаманти и каза, че трябва да ги използваме вместо банкноти.

— Ами онзи път, когато двамата с теб пихме вино и слушахме Моцарт почти до зори...

— С мен? — извика Латъм, преглътна брeндитo и се засмя. Погледът му обаче не светна, а остана мрачен и втренчен. — Фреди излезе от спалнята и набързо ни разясни, че предпочита Елвис Пресли. Замерихме го с възглавници.

— Ами онази сутрин в кафенето на „Херенграхт“, когато двамата с теб казахме на Фреди, че не може да скочи в канала и оттам да протестира срещу замърсяването?

— Щеше да го направи, скъпа моя... безценна моя Карин. Кълна се.

Останалото време премина в безобидни закачки. Накрая Де Врийс направи завой към покрития с чакъл паркинг край запустяла селска странноприемница — селска, но почти в града — обградена от избуяли ниви, изолирана и не особено привлекателна. Срещата между двамата братя бе също толкова емоционална — по-емоционална от страна на Дру. Хари бе особеният. На повърхността бликаше въодушевление, но отвътре вееше хладина. Това беше неочаквано и неестествено.

— Хей, братле, как го направи? — възкликна Дру, когато и тримата седнаха в сепарето. Де Врийс седеше до Хари. — Имам си легендарен брат!

— Александър Ласитър беше личност. Само така можеше да се постигне това.

— Е, със сигурност ти е провървяло — поне дотам, че си проникнал сред тях.

— Говориш за това, което ти е казала Карин?

— Ами да...

— Не е вярно. Изобщо не е вярно!

— Хари, казах ти, че може и да съм сгрешила.

— Сгрешила си.

— Добре, Хари, добре — Дру вдигна ръце. — Значи тя не е права, така са ѝ казали.

— Идиотски източници, нелегитимни — няма потвърждение.

— На твоя страна сме, братле, знаеш го.

По-малкият брат погледна Де Врийс. Изражението на лицето му бе въпросително и тревожно.

— Александър Ласитър беше истински — натъртено каза Хари и започна да примигва. Вдигна лявата си ръка към слепоочието и го заразтрива с кръгови движения. — Питай Герхард Крьогер. Той ще ти каже.

— Кой е...

— Няма значение — намеси се Карин и кимна. — Много добър лекар, както брат ти ми обясни.

— А на мен, братле? Кой е този Крьогер?

— Наистина би желал да знаеш, нали?

— Тайна ли е, Хари?

— Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам.

— За Бога, какво говориш, по дяволите? Ти си Ласитър, Хари Латъм е Ласитър. Стига глупости, Хари.

— Боли, о, Господи, боли! Нещо ми става.

— Какво, скъпи Хари?

— „Скъпи Хари“ ли? Знаеш ли колко много означава това за мен? Имаш ли изобщо представа колко много те обичам, как те обожавам, Карин?

— И аз те обожавам, Хари — каза Де Врийс и изведнъж забеляза, че Хари плаче. Той падна на гърдите ѝ. — Знаеш това.

— Обичам те толкова много, толкова много! — продължи Хари почти в истерия, като хълцаше, а Карин го люлееше в скута си. — Но толкова ме боли...

— О, боже — тихо каза Дру, който наблюдаваше потресаващата гледка през масата.

— Трябва да потърсим лекар — шепнешком каза Карин. — Започна се още в колата.

— Права си, по дяволите — съгласи се Дру. — Психиатър. Прекалено дълго е бил в нелегалност. Господи!

— Обади се в посолството, нека изпратят линейка. Аз ще остана при него.

Дру излезе от сепарето точно в момента, в който двама души с пистолети нахълтаха в заведението с чорапи на главите. Мишената и жертвата бяха очевидни.

— Залегнете! — изкрещя той, измъкна пистолета от кобура си и стреля, преди още убийците да бяха свикнали с полумрака вътре. Тъкмо изнесе навън първия и се приведе зад бара, когато вторият притича с бърз автоматен откос. Дру се изправи, натисна няколко пъти спусъка и изпразни пълнителя. Вторият убиец се строполи, а малкото новопоявили се клиенти истерично побягнаха навън. Латъм изскочи от ненужното вече прикритие. Карин де Врийс лежеше на пода; лявата ѝ ръка продължаваше да стиска ръката на брат му. Бе се опитала да го измъкне. Беше жива — от дясната ѝ ръка течеше кръв, но беше жива! Хари Латъм бе мъртъв, черепът му беше строшен. Ужасна маса от кръв и бяла тъкан — останки от мозъка му — се беше пръснала извън черепа му. Ужасен, с широко отворена уста, Дру стисна очи, после се насили да ги отвори. Претърси джобовете на брат си, извади кредитната карта и другите документи, които удостоверяваха самоличността му. Защо? Не беше наясно, просто знаеше, че трябва да го направи.

След това изведе плачещата Карин от сепарето, уви ръката ѝ в платнена салфетка и я отведе по-далеч от ужасната гледка. Извика на управителя, който се бе скрил в кухнята, да се обади в полицията. По-късно щеше да се проведе необходимият разпит. Нямахше време да оплаче любимия си брат, не можеше дори за миг да се спре до тялото

му и да потъне в спомени. Трябваше да заведе Карин де Врийс на лекар и да се върне на работа.

Братството трябваше да бъде унищожено — трябваше, дори това да му струваше останалата част от живота, дори да му струваше самия живот. Това бе клетвата, която той даде пред всички богове, които биха могли да съществуват.

* * *

— Не можеш да отидеш в офиса си, не разбираш ли? — каза Карин. Тя седеше в болнична количка в кабинета на лекаря, чието име бе в списъка от сигурни хора на посолството. — Ще тръгнат слухове — и с теб е свършено!

— Тогава офиса ми трябва да се премести заедно с мен — каза Дру с тих, но настоятелен глас. — Имам нужда от всички данни, с които разполагаме навсякъде, и няма да се задоволя с по-малко. Ключът е човек на име Крьогер, Герхард Крьогер, и аз ще открия този кучи син — трябва да го открия! Кой е той? Къде се намира?

— Знаем, че е лекар и би трябвало да е германец — Де Врийс гледаше Латъм, докато той бавно вдигаше и сваляше превързаната й дясна ръка, както бе наредил лекарят. — За Бога, Дру, престани!

— Какво? — рязко попита Латъм. Той отмести поглед от бинтованата й ръка.

— Опитваш се да си внушаваш, че нищо не се е случило, а от това няма смисъл. Тъгуваш по Хари, аз също — без съмнение — но ти се затваряш в себе си и това не ти дава мира. Престани да се преструваш, че ти е безразлично и само си вършиш работата. Хари беше такъв, но ти не си.

— Когато видях какво направиха с него, си казах, че по-късно ще го оплаквам. Отложих го и сигурно никога няма да го направя.

— Разбирам.

— Така ли?

— Поне така мисля. Не можеш да сдържиш гнева си. Искаш отмъщение и това сега е на първо място за теб.

— Преди време ти употреби един израз за Хари — за начина, по който подхожда към проблемите или кризите си. Нарече го *sang-froid*,

което, доколкото разбирам, означава спокоен или хладнокръвен.

— Точно това означава.

— Френският ми е много примитивен — това е факт, който много често ми напомнят — но съществува вариант на този израз...

— De sang-froid — най-съзнателно хладнокръвно — каза Карин. Очите ѝ се впиха в неговите.

— Точно така. Тъкмо в това Хари най-много го биваше. Към всичко в живота той подходеше не хладно, а студено — леденостудено. Аз бях единственото изключение: когато ме гледаше, в погледа му имаше топлина, каквато рядко се появяваше по друг повод... Не, имаше още един човек — нашата братовчедка, момичето, за което ти разказах, че почина от рак. Тя също бе много важен човек за него, много, много важен. Ако използваме езика на поезията, то тя може би е била неговата „розова пъпка“, докато не си се появила ти.

— Говориш за „Гражданинът Кейн“ на Орсън Уелс, разбира се.

— Точно така, това е част от нашия лексикон. Един символ от миналото, който понастоящем има много по-голямо значение, отколкото човек може да си помисли.

— Нямах представа, че е изпитвал подобни чувства към мен.

— И Кейн не е имал представа. В мислите си той е виждал само това, което е обичал като малък, но то е било унищожено от огъня; и не е открил нищо, с което да го замести. Оставало му е само образованието.

— И Хари ли е бил такъв като малък?

— И като дете, и като юноша, и като мъж. Пълен отличник, с коефициент на интелигентност, който надхвърляше всякакви класации. С бакалавърска, магистърска и докторска степен, преди още да е навършил двайсет и три години. Винаги се стремеше да бъде най-добрият във всичко, което правеше, и покрай всичко това научи гладко пет — ако не и шест — езика. Както вече ти казах, беше изключителен.

— Какъв необикновен живот!

— По дяволите, предполагам, фройдистите биха казали, че Хари е надарено дете, което откликва на далечния си баща — далечен както географски, така и емоционално — и има една сладка, природно интелигентна, но не и интелектуална майка, попаднала на неподходящ съпруг и решила, че нейната мисия в живота е да бъде привлекателна,

любвеобилна и мила, така че защо да се меси в спорове, които не може да спечели?

— А ти?

— Предполагам, че съм наследил малко повече от гените на майка си, отколкото Хари. Бет е едра жена, която е била извънредно добра лекоатлетка като млада. Била е капитан на отбора по лека атлетика в колежа и ако не е срещнала баща ми, е могла да участва и в Олимпийските игри.

— Имаш много интересно семейство — каза Карин и отново се вгледа изпитателно в лицето на Дру. — Разказваш ми всичко това не само защото съм любопитна, нали?

— Бързо схващате, госпожа — извинявай, ще се опитам да не те наричам повече така.

— Не се притеснявай, струва ми се, че започва да ми харесва... Та каква е причината?

— Искам да ме опознаеш, да знаеш какъв съм и откъде съм дошъл. Поне част от любопитството ти трябва да бъде задоволено.

— Като имам предвид твоята склонност към сдържаност, странно е, че го казваш.

— Разбирам това. Просто събирам отделните късчета... Там, в кръчмата, когато стрелбата спря и вече се бе случило непоправимото, аз изведнъж забелязах как, обзет от паника, претърсвам джобовете на Хари на няколко инча от това, което бе останало от черепа му, от размазаното му лице. С всяка секунда все повече се намразвах, сякаш вършех нещо много долно. Странното беше, че не разбирах защо го правя, просто знаех, че трябва да го направя. Някой ми бе заповядал да извърша това и аз трябваше да се подчиня на тази заповед, въпреки че знаех, че това нищо не би променило — нямаше да го върне.

— Ти предпази брат си и в смъртта, също както в живота — каза Де Врийс. — Нищо странно няма в това. Искал си да скриеш името му...

— Мисля, че точно това си помислих — прекъсна я Латъм, — но това не беше всичко. Днешната патология е толкова развита, че биха могли да установят самоличността му за броени часове... освен ако не поставят тялото под карантина.

— След като взе името на доктора в посолството...

— Всъщност полковникът ми го каза — изясни Дру.

— Ти нали се обади повторно и поиска домашния му телефон. Дълъг разговор беше.

— Пак с Витковски. Той знае с кого да се свърже, знае как стават тези работи.

— Кои работи?

— Като например да изнесеш едно тяло и да го държиш недостъпно.

— Тялото? На Хари?

— Да. След като си тръгнахме от онова място, никой не е могъл да установи самоличността му. Като направих връзката, това трябва да е било във времето между нашето тръгване оттам и втория ми разговор с полковника. Хари ми даваше тези заповеди, той ми казваше какво да правя.

— Моля те, говори по-ясно.

— Аз трябва да се превъплътя в него. Трябва да заема мястото му. Аз ще бъда Хари Латъм.

---

[1] Зигфрид — герой от германо-скандинавския епос; според легендата за произхода му той е бил донесен от вълните в стъклен съд. — Бел.пр. ↑

10.

Полковник Стенли Витковски действаше бързо. Той се свърза със заместник-директора на парижката „Сюрте“ — бивш служител от разузнаването, ръководил френския гарнизон в Берлин, с когото изпадналият в затруднение Витковски — тогава майор от американската армия G-2 — бе сметнал за необходимо да заобиколи правилата и да обмени информация („Мислех, че сме на една и съща страна, сенаторе!“). В резултат на това под личния контрол на полковника попаднаха не само тялото на убития Хари Латъм, но и тези на двамата убийци. И трите трупа се пазеха под фиктивни имена в моргата на улица „Фонтене“. По-нататък в интерес и на двете страни — факт, приет наготово от заместник-шефа на „Сюрте“ — бе предизвикано информационно затъмнение относно терористичния акт с цел събиране на допълнителна информация.

Защото Витковски си даваше сметка, че Дру Латъм е обмислил нещата само наполовина. Преместването на тялото на брат му би предизвикало известно объркване, което наред с информационното затъмнение и изчезването на убийците ставаше пълно.

* * *

В една хотелска стая в Орли човекът с очилата със стоманени рамки нервно крачеше пред прозореца в очакване да се качи на самолета за Мюнхен в три и половина следобед. Самолетите, които кацаха и излитаха, по необясним начин го разсейваха. Приглушеното бръмчене на реактивните двигатели допълнително го изнервяше. Той продължаваше да съзерцава телефона и беснееше от това, че още не е звъннал, за да му съобщи новината, която би оправдала завръщането му в Мюнхен, след като е изпълнил мисията си. Провал на операцията бе немислим. Беше се свързал с парижкия клон на „Блицкригер“ — елитните убийци на Братството, толкова добре обучени и тренирани,

усъвършенствани в изкуството да се убива — по-малко от двеста на брой сръчни убийци, действащи в Европа, Южна Америка и Съединените щати. Дрозда бе официално информиран, че за четирите години, откакто са започнали работа, само трима са били заловени, като двама от тях са предпочели да се самоубият, вместо да отидат на разпит, а третият е бил убит в Париж при изпълнение на служебните си задължения. Не му бяха известни подробности относно блицкригерите; секретността беше абсолютна. Дори Дрозда трябваше да се обърне към втория по ранг лидер на Братството — избухливия генерал Фон Шнабе — за да получи разрешение да наеме трима елитни убийци.

Но защо телефонът не звънеше? Защо се бавеха? Смъртоносното преследване бе започнало от пристигането на Хари Латъм в десет часа и двайсет и осем минути сутринта на летище „Дьо Гол“ и качването му в кола в единайсет часа. Сега минаваше един и половина! Дрозда не можеше повече да търпи тази неизвестност. Той прекоси стаята, отиде до телефона на нощното шкафче и набра номера на „Блицкригер“.

— Авиньонски складове — отговори женски глас на френски. — С кого бихте желали да ви свържа?

— С отдела за замразени храни, ако обичате. Търся мосю Жиру.

— Боя се, че линията му е заета.

— Ще изчакам точно трийсет секунди и ако линията не се освободи, ще откажа поръчката.

— Разбирам... Няма да е необходимо, сър, сега ще му позвъня.

— Дрозд? — попита мъжки глас.

— Следвах точно инструкциите. Какво, по дяволите, става? Защо не се обаждате?

— Защото няма какво да докладваме.

— Това е нелепо! Изминаха повече от три часа!

— Ние се безпокоим точно толкова, колкото и вие, така че не ми повишавайте тон. Последният ни контакт беше преди час и двайсет минути. Всичко вървеше по план. Нашите хора следяха Латъм в едно „Рено“, шофирано от жена. Последните им думи бяха: „Всичко е наред, задачата скоро ще бъде изпълнена“.

— Само това ли беше? Преди час?

— Да.

— И нищо друго?

— Не. Това беше последното им обаждане.

— Добре, къде са сега?

— И ние бихме желали да знаем.

— В каква посока са тръгнали?

— На север от Париж, не съобщиха крайната цел.

— Защо не са я съобщили?

— Би било глупаво, като се има предвид претоварването на честотите. Освен това тези двамата са първокласен екип, никога не са се проваляли.

— Възможно ли е днес да са се провалили?

— Повече от невероятно е.

— „Повече от невероятно“ едва ли е най-подходящият отговор. Имате ли представа колко важна е тази задача?

— Всичките ни задачи са важни, иначе нямаше да ги възлагат точно на нас. Може ли да ви напомня, че към нас се обръщат само в краен случай?

— Какво да кажа на Фон Шнабе?

— Моля ви, Дрозд, на този етап и ние не знаем какво да му кажем — отвърна ръководителят на парижката организация „Блицкригер“ и затвори телефона.

Изминаха трийсет минути и човекът, наричан Дрозд, не можеше повече да се сдържа. Той набра един номер, който го свърза с Ваклабрук, Германия.

* * *

— Това е информация, която не ме интересува — каза генерал Улрих фон Шнабе. Думите му бяха звънки и студени като лед. — Обектите трябваше да бъдат унищожени при първа възможност. Одобрих заповедите на доктор Крьогер, защото ти самият каза на доктора, че няма да има трудности, тъй като миникомпютърът е у теб. Само въз основа на това ти разреших да се свържеш с „Блицкригер“.

— Какво да ви кажа, хер генерал? Просто няма отговор, няма връзка. Нищо!

— Свържи се с нашия човек от Американското посолство. Може да е чул нещо.

— Свързах се, сър — от уличен телефон, разбира се. При последния ни разговор той само потвърди, че братът на Латъм е под закрилата на антинеосите.

— На тези глупаци, които си падат по негрите и евреите! Естествено, сигурно не са уточнили мястото.

— Точно така.

— Остани в Париж. Поддържай връзка с нашия екип и продължавай да ме информираш за всичко, което става.

* * *

— Сега ти си лудият! — извика Карин де Врийс. — Те са те виждали, познават те, не е възможно да се превърнеш в Хари!

— Със сигурност е възможно, ако не ме виждат повече, а те няма да ме видят — каза Дру. — Ще действам *in absentia*^[1], ще се местя от едно място на друго, ще поддържам връзка с теб и полковника, защото не мога да се появя в посолството. Всъщност, след като знаем, че са проникнали в посолството — по дяволите, нали го разбрахме, когато един Адолф се представи за мой шофьор по-миналата вечер — може би ще успеем да открием кой — или кои са те.

— Но как?

— Ще поставим железопътен капан.

— Какво?

— Представи си върволица от железопътни вагони — във всички има пътници, само в един — озверели кучета.

— Моля те...

— Ще ти се обадя три-четири пъти под името Хари; ще те помоля за документите от папките на мъртвия ми брат Дру, ще назова името на някой от куриерите на Витковски и ще поискам да се срещна с него, като определя времето и мястото — ще избира някое много оживено място. Ти ще предаваш съобщенията, а аз ще бъда където трябва — там, където никой не може да ме види. Ако се появи легитимен куриер — познавам ги всичките — и не го следят, това е чудесно. Ще хвърлям всичко, което ми изпращаш. После ще ти се обадя отново, с нова молба; ще ти кажа, че е спешно, че съм напипал

нещо. Това ще бъде знак за теб, че трябва да затвориш телефона, без нищо да казваш или да предаваш.

— А ако някой се появи, ти ще разбереш, че е неонацист и че ми подслушват телефона — прекъсна го Карин.

— Точно така. Ако всичко върви добре, може би ще успея да го заловя и да го предам на нашите химици.

— А ако предположим, че е повече от един?

— Казах: „ако всичко върви добре“. Не смятам да се бия сам срещу тълпа със свастики.

— Ако използвам собствената ти терминология, тук има едно голямо „бяло петно“, както ти го наричаш. Защо Хари Латъм е останал в Париж?

— Защото е Хари Латъм. Неотстъпчив пред трудностите, безмилостен в преследването — всичко, което беше Хари, но ще добавим и тежката му лична загуба — по-малкият му брат е бил убит в Париж.

— Това определено е убедителен мотив — съгласи се Де Врийс. — Всъщност — твоят мотив... Но как ще направиш така, че новината да се разчуе? Това няма ли да бъде трудно?

— Деликатно е — кимна Дру и се намръщи. — Най-вече защото Управлението ще напрегне колективния си мозък и ще изкрещи: „Измама!“. Но ще бъде прекалено късно, а аз имам една идея: полковникът може да измисли нещо. Имам среща с него по-късно в едно кафене в Монмартър.

— Имаш среща с него? Ами аз? Мислех, че съм вътре в играта.

— Вече стреляха по вас, госпожа. Не мога да ви моля за...

— Няма да ме молите, мосю — прекъсна го Карин. — Аз настоявам. Идвам с теб. Съпругата на Фредерик де Врийс идва с теб. Дру, ти изгуби брат си по един ужасен начин, а аз изгубих съпруга си... по начин, който е също толкова ужасен. Недей да ме изключваш.

Вратата на чакалнята за хирургичния кабинет се отвори и докторът, нает от посолството, влезе вътре.

— Имам сравнително добра новина за вас, мадам — каза лекарят на френски със странна усмивка. — Прегледах рентгеновите снимки след операцията — чрез терапия ще можете да възстановите поне осемдесет процента от движението на дясната си ръка. Но връхната

фаланга на средния пръст ще бъде изгубена. Разбира се, можем да ви сложим постоянна протеза.

— Благодаря ви, докторе. Отървах се с малко и съм ви благодарна за това. Ще дойда след пет дни, както ми наредихте.

— Извинете, мосю — името ви е Латем?

— Това е почти най-доброто произношение, което хората могат да постигнат. Да.

— Трябва да се обадите по телефона на мосю С. от Вашингтон, когато ви е удобно. Можете да използвате телефона тук. Всички разходи влизат в сметката, разбира се.

— Естествено, но в момента не е удобно. Ако се обади отново, моля ви, кажете му, че съм си тръгнал и не сте успял да ми предадете съобщението.

— Необходимо ли е, мосю?

— Той ще ви бъде благодарен за това, че му спестявате допълнителни проблеми и лично ще плати сметката.

— Разбирам — каза докторът. Усмивката му сега бе одобрителна.

* * *

— Аз не разбирам — каза Карин; това бяха първите ѝ думи, след като излязоха от болницата и тръгнаха по циментовия тротоар към паркинга.

— Не... какво?

— Не разбирам. Защо не пожела да говориш със Сорънсън? Мислех, че би желал да се посъветваш с него. Каза, че му имаш доверие.

— Имам му доверие. Но знам също, че и той има абсолютно доверие в системата, живял е в нея десетки години.

— Е, и?

— Ще има неприятности заради онова, което смятам да направя. Той ще каже, че това е работа на Управлението, че Управлението трябва да реши какво да прави по-нататък, а не аз. И ще бъде прав, разбира се.

— А ако е прав, тогава защо ще го правиш?... Извинявай, не си прави труда да ми отговаряш, въпросът беше глупав.

— Благодаря — Латъм погледна часовника си. — Почти шест часът е. Как е ръката ти?

— Не бих казала, че ми е много приятно. Местната упойка преминава и аз благодаря на Бога, че не можах да видя какво точно е станало с ръката ми.

— Два часа под ножа — това означава доста кълцане. Сигурна ли си, че искаш да дойдеш с мен при Витковски?

— По дяволите, дори да загубя ръката си, това няма да ме спре.

— Но защо? Ти си просто уморена, госпожа, и те боли. Нищо не бих скрил от теб — досега би трябвало да си го разбрала.

— Така е, знам — те спряха до колата и Дру отвори вратата. Очите им се срещнаха. — Знам, че нищо не би скрил от мен и ценя това. Но може би ще успея да ти помогна с нещо, след като разбере какво точно се опитваш да направиш. Защо не ми обясниш?

— Добре, ще се опитам.

Латъм затвори вратата, заобиколи реното и седна на шофьорското място. Запали мотора, зави с колата, излезе на изходната алея и продължи напред. Усещаше погледа ѝ върху себе си.

— Кой е Герхард Крьогер и какво го е свързвало с Хари?

— „Свързвало“? Какво го е свързвало с него... Очевидно е лекар нацист, очевидно е добър и брат ти го е познавал от Хаусрук. Може би е лекувал Хари от някаква тежка травма. Човек може да оцени дори и врага, ако той му помогне, особено що се касае до медицинска помощ.

— Чувството му към Крьогер надхвърляше обикновената благодарност — каза Дру, който внимателно следеше табелките, за да не пропусне отклонението към парижкия Монмартър. — Когато попитах Хари кой е Крьогер, той ми отговори със следните думи — помня ги точно и никога няма да ги забравя: „Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам“. Звучи страшно, госпожа.

— Да, така е... беше. Но думите съответстваха на поведението му. Внезапният изблик на емоции, риданията, виковете за помощ. Това не беше Хари, когото и двамата познавахме, за когото си говорехме — хладнокръвният, аналитичен, безпристрастен човек.

— Не съм съгласен — тихо каза Латъм. — Изолирай тези думи от контекста, повтори ги и ще чуеш как говори Хари, когото познавахме — който размишлява над избора си и не е готов да вземе

решение, докато не е премислил всичко. „Ласитър може да ти каже. Не мисля, че аз трябва да ти го казвам.“

Дру сви рамене, направи завой и подкара реното по широк булевард към центъра на Париж.

— Герхард Крьогер е нещо повече от обикновен лекар, когото Хари е срещнал в долината на Братството. Отначало го нарекох кучи син, но може и да не съм прав. Може би Крьогер е човекът, помогнал на брат ми да избяга. Но който и да е, той може да ни каже какво е станало с Хари, докато е бил в долината, и как се е сдобил с онзи списък.

— Искаш да кажеш, че Крьогер може да е наш съюзник, а не неонацист, и че Хари в своето психическо объркване всъщност го защитава?

— Просто не знам, но съм сигурен, че е повече от лекар, който го е излекувал от лоша настинка или артрит. Имам чувството, че Герхард Крьогер е бил твърде важен за брат ми. Убеден съм в това. И тъкмо затова Крьогер е ключът — ето защо трябва да го открия.

— Но как?

— И това не знам. Витковски може да има някаква идея. Може би трябва да повикаме на помощ антинеосите, които да пуснат слуха, че Хари е още жив. Просто не знам. Все едно летя със затворени очи и антените ми улавят разни неща... Извинете, мадам Лингвист, сигурно не се изразявам правилно, но поне не звучи тъпо.

— Съгласна съм. Освен това съм заинтригувана от постоянните ти извинения за всичко, което казваш или мислиш и от това как се поправяш, сякаш аз съм някоя учителка.

— Предполагам, че е така, защото в тези области ти си по-близо до Хари, отколкото аз. Той постоянно ме поправяше, повечето пъти добродушно, но никога не престана да го прави.

— Той те обичаше...

— Да — уморено я прекъсна Дру. — Нека сменим темата, може ли?

— Добре. В какъв вид мислиш, че ще се появи полковникът, както ти го наричаш?

— Нямам ни най-малка представа. Но ако прилича поне малко на досието си, всичко ще е тип-топ.

* * *

Интернешънъл Хералд Трибюн — Парижко издание

ТЕРОРИСТИ НАПАДАТ СЛУЖИТЕЛ НА АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО

Американското посолство съобщи, че вчера терористи с чорапи на главите са нахлули в ресторант в околностите на Вилжуф, където са обядвали двама американци. Господин Дру Латъм, аташе в американското посолство, е бил убит. Неговият брат, господин Хари Латъм, свързка на посолството, е оцелял и в момента се крие по заповед на своето правителство. Убийците са избягали и нито самоличността им, нито причините за атентата са изяснени. Те са изчезнали. Описват ги като двама мъже със среден ръст, облечени в тъмни делови костюми. Оцелелият господин Латъм е описал и двамата нападатели като тежко ранени в резултат на бдителността на брат му. Господин Дру Латъм е бил въоръжен и е стрелял няколко пъти, преди да го убият. Френските власти разследват случая под огромен натиск от страна на американското посолство. Предположенията кръжат около иракски или сирийски...

— За бога, какво става там? — изкрещя държавният секретар Адам Болинджър по телефона на посланика във Франция Даниъл Кортлънд.

— Ако знаех, щях да ти кажа. Искаш ли да ме смениш? Ако е така, давай, Адам. Вие, копелета такива, ме изложихте на открит огън, а аз дори не знам достатъчно добре френски, за да викам за помощ! Аз съм държавен посланик, а не заемам някоя от шибаните ви политически длъжности! Като стана дума за това, никой от твоите благодетели не говори езика, повечето едва говорят и родния си език!

— Сега не му е времето да бъдеш язвителен, Даниъл!

— Време е и ние да се научим да се подчиняваме като германците, Болинджър! Дру Латъм — един от малкото агенти с ясна

представа за нещата и глава на раменете — е убит след четири несполучливи опита, а аз нямам никакво обяснение!

— Брат му е жив — неубедително забеляза държавният секретар.

— Направо страхотно! Къде, по дяволите, е той?

— Имам отворена линия с ЦРУ. Веднага щом разбере това, ще го разбереш и ти.

— Страхотен си — подигравателно каза Кортлънд и въздъхна. — Наистина ли мислиш, че тайните агенти от ЦРУ ще ти кажат каквото и да било, по дяволите? Ти си седиш зад бюрото, а те рискуват живота си. Научих го, когато бях във Финландия и с КГБ буквално бяхме съседи. Ние сме кръгли нули в подобни ситуации, Адам. Казват ни само онова, което искат да ни кажат.

— Едва ли е точно така. Ние сме върховната власт, командирите, ако предпочиташ.

— Кажи го на Дру Латъм, когото застреляха, защото не можахме да го подкрепим. Проникнали са дори в нашето посолство!

— Изобщо не ви разбирам бе, хора!

— По-добре започни да разбираш, господин секретар. Нацистите се завръщат.

* * *

Директорът на Консулски Операции Уесли Сорънсън седеше на бюрото си, подпрял издадената си брадичка с ръце. Изпитваше такава мъка, че в очите му блестяха сълзи. Загубата беше толкова непоносима, толкова ненужна; той разсъждаваше над смисъла на собствения си живот. Дру Латъм бе убит — самия него толкова пъти можеха да го убият — и за какво? Какво би променила смъртта на един-единствен офицер от разузнаването, когато баровците щяха да продължат да се събират на банкети в луксозни хотели, на международни преговори и развяващите се знамена на техните паради и в конгресните зали нямаше да означават нищо друго, освен церемониално лицемерие?

Сорънсън усети, че това е краят. Нямаше какво повече да даде, знаеше, че в сянката на тези паради има прекалено много смърт. Не виждаше и искрица светлина.

Но точно в този момент тя се появи.

* * *

— Уес, надявам се, че скрамблерът е включен.

— Дру? Боже мой, ти ли си?

Сорънсън рязко се наведе над бюрото си. Кръвта се бе отдръпнала от лицето му.

— Жив ли си?

— Надявам се също така, че си сам. Попитах секретарката ти и тя го потвърди.

— Да, разбира се... Чакай да си поема дъх. Това е невероятно — не знам какво да кажа, какво да мисля... Нали това си ти — жив?

— Последния път, когато ти проверявах пулса, беше така.

Мълчание — като затишие пред буря.

— Тогава сигурно ще ти се наложи да дадеш доста подробни обяснения, младежо! По дяволите, вече написах писмо до родителите ти, в което изказвах съболезнованията си.

— Майка ми е мъжко момиче, ще го преживее. А колкото до баща ми, ако изобщо е там, вероятно ще се опита да проумее кой от двамата ни е застрелян.

— Безвкусни шеги...

— По-добре така, отколкото иначе, господин директоре — прекъсна го Латъм. — Сега няма време за това.

— По-добре намери време за обяснение. В такъв случай сигурно е Хари — той ли е убитият?

— Да. Аз ще заема мястото му.

— Какво?

— Току-що ти казах.

— За бога, защо? Никога не бих разрешил подобно нещо! Няма да го позволя!

— Така си и знаех. Точно затова те заобиколих и го направих сам. Ако постигна нещо, можеш да си припишеш заслугата. Ако не успея — е, тогава няма да има значение, нали?

— По дяволите заслугата, искам да знам дали си даваш сметка какво правиш! Поведението ти е недопустимо и ти го знаеш!

— Не съвсем, сър. На всички ни е позволено да вземаме решения според обстановката — ти ни го позволи.

— Само в случай че не можете да се свържете по нормалния канален ред с началството, в изключителни ситуации. А аз съм тук и ти можеш да се свържеш с мен, независимо дали съм в офиса, у дома, на игрището за голф или в някой мръсен публичен дом — ако случайно посещавам такъв! Защо не се свърза?

— Току-що ти казах. Щеше да ми откажеш и нямаше да си прав. Не си тук и не мога да те накарам да разбереш, защото всъщност самият аз не разбирам, но знам, че съм прав. И ако ми позволите, сър, тъй като знам някои неща от служебното ви досие, мисля, че някога самият вие сте предприемал подобни еднолични акции.

— Стига си дрънкал, Латъм — каза Сорънсън с уморен и тъжен глас. — Какво си измислил и как смяташ да го направиш? Защо искаш да се правиш на Хари?

С нежелание и болка Дру описа последните минути от живота на брат си, необичайните за него изблици на емоции, сълзите, очевидното затруднение в различаването на фалшивата и истинската самоличност и накрая — отказа му да даде информация за едно име на лекар, което е споменал няколко пъти на Карин де Врийс и после на самия Дру.

— Говореше така — обясни Латъм, — сякаш този човек е тайнствена фигура, която или трябва да изобличи, или да предпази.

— Грешник или светец? — запита Сорънсън.

— Да, предполагам, че може и така да се каже.

— Стокхолмски синдром, Дру. Пленникът се идентифицира с този, който го е пленил. Чувствата му са объркани; той го отхвърля и същевременно цени услугата, която са му оказали, докато накрая стига дотам, че епизодично си представя, че е човекът, който притежава властта. Много е просто — на Хари са му гръмнали бушоните. Прекалено дълго е живял на ръба.

— Разбирам всичко това, Уес. Стокхолмската теория ми е твърде добре позната и според мен е доста безпочвена, поне що се отнася до Хари. Добре познатият ни хладен разум още не беше го напуснал. Този Герхард Крьогер — така се казва докторът — независимо дали е грешник, или светец, е означавал нещо за брат ми. Той знае какво се е случило с Хари, може би дори знае как брат ми се е сдобил с онзи

списък. Възможно е този Крьогер да е на наша страна и сам да му го е предоставил.

— Мисля, че всичко е възможно, но точно сега тези имена са в състояние да предизвикат национална катастрофа. В момента Бюрото работи върху дузина тайни операции, с цел да се направи най-щателно проучване на всички от този списък.

— Дотам ли стигнаха нещата?

— По думите на нашия вездесъщ Държавен секретар, който е и лявата, и дясната ръка на Президента, ако този кабинет успее да изкорени нацисткото влияние в страната, народът ще му бъде вечно благодарен. Положението е следното: „По дяволите торпедата, пълен напред!“

— Боже мой, страшно е.

— Съгласен съм, но разбирам и защо става така. Всички смятаха Хари Латъм за най-добрия и най-опитния таен агент на ЦРУ. Не беше лесно да се отрекат разкритията му.

— Не е лесно — поправи го Дру. — Не „беше“, а „е“, Уес. Хари е жив — трябва да остане жив, докато открия този Герхард Крьогер.

— Ако е жив, Хари трябва да се свърже с Управлението, проклет глупако!

— Не може, защото както ти казах, той знае, че нацистите са проникнали в Лангли чак до компютрите ниво АА-Нула.

— Предадох тази информация на Нокс. Не искаше и да чуе.

— Трябва да повярва — документирана е.

— Убедих го. Той работи по нея — каза Сорънсън. — Но твоят самотен полет няма да даде резултат, младежо. Направиш ли го, ще станеш агент в немилост, на когото никой няма да вярва.

— Самотният ми полет има строго определена траектория с посока Лангли.

— Без мен! Няма да компрометирам Консулски Операции, като заобикалям Управлението. И без това хората в този град достатъчно си подливат вода, а аз се възхищавам от Нокс Талбът и го уважавам. Няма да се намесвам в това.

— Знаех, че няма да се согласиш и затова си намерих друг. Спомняш ли си Витковски, полковник Стенли Витковски?

— Естествено — G-2, Берлин. Срещали сме се няколко пъти, умен човек е. Сега работи в посолството.

— Шеф на охраната е. Има всички необходими препоръки, за да задоволи директора на ЦРУ. Хари е работил с Витковски в Берлин; той е бил естественият му канал за свързка, защото брат ми му е вярвал — по дяволите, налагало се е да му вярва. Полковникът му е доставил достатъчно сведения от G-2, за да удължи престоя си там, а вероятно и живота си. Стенли ще намери начин да се свърже с Талбът по секретния канал и ще го помоли да проследят тайнствената следа на този Кръогер.

— Разумно е. Витковски е подходящ. Какво искаш от мен?

— Абсолютно нищо. Не можем да рискуваме с подобни разговори, защото могат да бъдат уловени от нацистките „къртици“. Все пак ти благодаря за подкрепата; ако изпадна в затруднение, ще ми потърбват няколко добри съвета.

— Не съм сигурен, че ще мога да ти ги дам. Много време мина.

— Бих приел от теб дори такива съвети, които помниш смътно като Евангелието, господин директор... Значи така: Хари Латъм е жив и здрав и търси някакъв лекар — грешник, светец или и двете. Ще държим връзка.

Слушалката заглъхна, Уесли Сорънсън я държеше в ръка като унесен. Действията на Латъм бяха странни и опасни и би трябвало да се пресекат — директорът на Консулски Операции знаеше това. Знаеше, че трябва да се обади на Нокс Талбът и да му докладва всичко; щеше да направи всичко възможно, за да обясни ситуацията и да защити своя служител, но никак не му се искаше да го прави. Дру беше прав: като действащ офицер Сорънсън често бе действал извън правилата, защото разбираше, че няма да одобрят решенията му, а все пак знаеше, че онова, което иска да предприеме, е единственото възможно решение. Не само го знаеше, но беше напълно убеден в това. Като слушаше Дру Латъм, сякаш слушаше себе си на младини. Той бавно затвори телефона. Устните му безмълвно занареждаха молитва.

* * *

Жан-Пиер и Жизел Вилие слязоха от лимузината пред хотел „Ермитаж“ в Монте Карло. Бяха пристигнали от Париж с частен самолет. Причината за пътешествието, както съобщиха на пресата,

беше, че знаменитият актьор има нужда от почивка след шестте месеца всеотдайна игра в „Кориолан“, чиято кулминация е била емоционално опустошителното събитие, накарало го да отмени останалите представления. Това бе всичката информация, дадена на медиите — друга нямаше да получат, тъй като нямаше да има други изявления и със сигурност нямаше да има интервюта. Разбра се, че след няколко дни приятно отпускане в „Казино дьо Пари“ двойката ще отлети на таен остров в Средиземно море, където вероятно вече се намират родителите на актьора.

Онова, което пресата не научи, беше, че два военни самолета „Мираж“ придружаваха частния самолет от Париж, за да го ескортират до крайната му цел. И друго: един или двама от униформените портиери, служителят на рецепцията и няколко по-незабележими прислужника в хотела бяха хора на „Дъозием“, изпратени от „Бен дьо Мер“ — организацията, която извършваше селекция, управляваше работите в Монте Карло и служеше за дипломатическа връзка с монархическите власти. Освен това, винаги когато мосю и мадам Вилие напускаха хотела и тръгваха бавно към казиното на три пресечки оттам, бронираната им лимузина се придружаваше от въоръжени мъже в скъпи, добре ушити костюми и така луксозната кола стигаше до стъпалата на великолепното заведение за хазарт, където всички приемаха обичайните си роли.

Още с настаняването в апартамента двойката бе посетена от шефа на бюро „Дъозием“ Клод Моро.

— Както виждате, приятели, окупирали сме всичко, включително покривите — там сме поставили отлични снайперисти. А прозорците на всички коли се наблюдават непрекъснато с телескопи. Няма от какво да се страхувате.

— Не сме ви „приятели“, мосю — хладно отвърна Жизел Вилие. — А що се отнася до предпазните мерки, един-единствен изстрел би обезсмислил всичко.

— Само ако позволим този изстрел, мадам, а ние няма да го позволим.

— А какво ще кажете за самото казино? Как бихте могли да контролирате тълпата, която може да ме разпознае? — попита актьорът.

— Всъщност тълпата е част от защитата, но само периферна част. Знаем кои игри обичат и на всяка от тези маси има хора, които ще ви следват, заобикалят и ще закриват телата ви със своите. Нито един убиец и със сигурност нито един блицкригер не би се опитал да стреля, без да е сигурен, че се цели право във вас. Убийци като тях не биха си го позволили.

— Да предположим, че вашият убиец е сред хората около масата — прекъсна го Жизел. — Как ще предпазите мъжа ми?

— Още един проницателен въпрос, който напълно очаквах от вас, мадам — отвърна Моро. — Вярвам, че отговорът ми ще ви задоволи. Край всяка маса ще видите да обикалят мъж и жена и да се спират до всеки играч като любопитни зяпачи, които се чудят дали да не се впуснат в хазарта. Всъщност в ръцете си ще държат скенери за метал, чувствителни към твърда стомана — те могат да открият оръжие от най-малък калибър.

— Измислено е свършено — призна Жизел.

— Така е, нали ви обещах — съгласи се Моро. — Моля ви, запомнете: достатъчен ми е и един блицкригер, който ще се опита да ви нападне. Целта ми е да го заловя жив. Ако това се случи тук — толкова нашироко разгласихме пътуването ви — вие сте свободни да отлетите при родителите на мъжа ви.

— На онзи митичен остров?

— Не, мосю, съвсем истински е. Родителите ви си прекарват чудесно в едно имение в Корсика.

— В такъв случай — каза Жан-Пиер, — наистина се надявам нещо да се случи тук. Никога досега не съм си давал сметка колко е хубаво да бъдеш свободен.

И точно там наистина се случи нещо. Но по начин, който Клод Моро изобщо не бе предвидил.

---

[1] скрито — лат. ↑

11.

Музиката от салона постепенно заглъхваше навътре във великолепното заведение „Казино дьо Пари“. Много лесно беше човек да си представи славните първи десетилетия на нашия век, когато великолепно украсени файтони, теглени от коне, а по-късно — огромни леки коли са спирали пред разкошното стълбище и от тях в целия си блясък са слизали царски особи и богаташи от цяла Европа. Времената се бяха променили и сегашната клиентела едва ли беше толкова изискана, но като цяло разкошът се беше запазил благодарение на възстановената елегантност на отминалите епохи.

Жан-Пиер и Жизел вървяха сред редовете от маси към бляскавата стая за бакара, влизането в която изискваше начален депозит от петдесет хиляди франка. Но за знаменития актьор и съпругата му входът бе безплатен. Докато вървяха към стаята, множество глави се обръщаха след тях, чуваха се смаяни въздишки; от време на време някой посетител, разпознал Вилие, възкликваше сред всеобщия шум: „C'est lui!“^[1]. Актьорът се усмихваше и признателно, със сдържана скромност, кимаше с глава, като по този начин изразяваше желанието си да не го безпокоят. През това време антуражът от изискано облечени двойки се тълпеше около Жан-Пиер и жена му, като позволяваше на другите да ги зърнат само за миг. Теорията на Моро, че никой убиец не би се осмелил да стреля по прикрита мишена, се оправдаваше.

След като влязоха в просторната отдалечена стая с посребрени колчета около масите, на които бяха опънати червени кадифени шнулове, те си поръчаха шампанско. Антуражът се смееше шумно. Жан-Пиер и Жизел седнаха, пред всеки от тях изникна купчина скъпи чипове, касиерът дискретно плъзна сметката пред актьора, за да я подпише. На Жизел ѝ вървеше много повече отколкото на Жан-Пиер, който се правеше на все по-отчаян. Придружаващите ги „приятели“ бавно и мълчаливо обикаляха край масата. Всеки от тях криеше едната си ръка. Това също бе работа на Моро: металните скенери, които се

побираха в дланта, бяха включени — търсеха оръжие. Оръжие очевидно нямаше и играта продължи, докато накрая актьорът в добро настроение извика:

— C'est fini pour moi! Une autre table, s'il vous plaît!^[2]

Преместиха се на друга маса; отново напълниха всички чаши с шампанско, включително тези на компаньоните на Вилие от предишната маса — всичко за сметка на актьора. Започнаха нова игра. Сега вървеше на Жан-Пиер. Смехът, подхранван от охладеното „Кристал Брут“, ставаше все по-шумен. Няколко души от антуража седнаха на местата, освободени от отказали се играчи. Актьорът изтегли „дубъл ньоф“ и — в духа на обзелото го театрално въодушевление — нададе вик на одобрение.

Изведнъж от масата, която бяха напуснали, се чу продължителен писък, истеричен вик на болка. Всички глави се обърнаха натам; в стаята се възцари ужас, хората от масата на Жан-Пиер скочиха като един. Вниманието им беше насочено към мъжа, който се бе смъкнал от стола си и се гърчеше на пода. Падайки, той беше скъсал кадифения шнур.

След това се чу друг звук — много по-силен от вик. Беше тревожен рев — крещеше жена. Елегантно облечена посетителка изскочи иззад друга жена, която седеше само на инч разстояние от актьора, и се наведе през масата с шиш за лед в ръка, като се канеше да намушка Жан-Пиер в гърдите отляво, откъм неосветената страна. Върхът на шиша беше окървавен. Ако го беше намушкала, щеше да засегне сърцето на Вилие, но агентката на Моро хвана китката на убийцата и я изви обратно на часовниковата стрелка. Сграбчи я за врата, обездвижи я и я тръшна на пода.

— Добре ли сте, мосю? — извика служителката на „Дъозием“ и погледна нагоре към актьора. Продължаваше да притиска към пода неподвижната убийца.

— Само леко ме убоде, мадмоазел. Как бих могъл да ви се отблагодаря?

— Жан-Пиер...

— Успокой се, скъпа, добре съм — отвърна актьорът, като се държеше за лявата страна на гърдите. Той седна. — Но толкова сме задължени на тази смела жена. Тя ми спаси живота!

— Ранена ли сте, млада госпожице? — извика Жизел, наведе се през коленете на съпруга си и хвана за ръката агентката на Моро.

— Много съм добре, мадам Вилие. Още по-добре се почувствах, след като ме нарекохте млада госпожице. Доста съм надхвърлила тези години — усмихна се тя все още задъхана.

— Всички сме ги надхвърлили, скъпа... Ще изпратя съпруга си да извика лекар.

— Колегите ми ще се погрижат за това, мадам, бъдете сигурна.

Клод Моро, изникнал сякаш изпод земята, влезе в стаята за бакара. Лицето му изразяваше съчувствие и приглушено вълнение.

— Направихме го, мадам и мосю! Вие го направихте! Заловихме нашия блицкригер!

— Раниха съпруга ми, идиот такъв! — извика Жизел Вилие.

— Извинявам се за това, мадам, но раната му не е сериозна, а приносът му е огромен!

— Обещахте, че ще бъде в безопасност!

— В моя бизнес никога няма пълна гаранция. Но той допринесе много за разследването, свързано с родния му баща, и извърши постъпка, за която Република Франция ще му бъде вечно признателна.

— Глупави благодарствени речи!

— Не, не са глупави, мадам. Независимо дали искате, или не, проклетите нацисти започват да излизат от калта и мръсотията, която сами са създали. С всеки преобърнат камък ни става по-лесно да стъпчем змиите отдолу. Но вашето участие в това приключи. Наслаждавайте се на ваканцията си в Корсика. След като ви прегледа лекар, в Ница ви чака нашият самолет. „Ке д’Орсе“ поема всички разноски.

— Мога да мина и без парите ви, мосю — каза Жан-Пиер. — Но бих искал да върна „Кориолан“ на сцената.

— Мили боже, но защо? Вече доказахте триумфа си. Със сигурност не го правите заради заплатата, защо да се връщате към една толкова натоварена програма?

— Защото и аз като вас, Моро, съм много добър в работата си.

— Ще го обсъдим, мосю. Въпреки успешната вечер битката още не е завършила.

* * *

Посивелият шейсет и тригодишен сенатор Лорънс Руут от Колорадо затвори телефона във вашингтонския си офис. Беше разтревожен. Разтревожен, объркан и ядосан. Защо е подложен на разследване от ФБР и не знае нищо за това? За какво става дума, кой го е поискал? Защо? Значителните му авоари се намираха под тайно попечителство по негово собствено желание, за да избегне всяка възможност за компрометиране пред закона; вторият му брак беше стабилен — първата му жена бе загинала трагично в самолетна катастрофа, двамата му сина — единият banker, другият университетски декан — бяха видни жители на градовете си — дотолкова, че понякога Руут намираше това за непоносимо. Беше служил в Корея — без инциденти, но бе награден със Сребърна звезда; пиеше по не повече от две-три мартинита за аперитив. Какво толкова имаше за разследване?

Консервативните му възгледи бяха добре познати и либералната преса често го нападаше, като постоянно вадеше думите му от контекста и го представяше за яростен привърженик на крайнодесните, какъвто той определено не беше. Сред колегите му и от двете фракции се говореше, че е толерантен и изслушва опозицията без злоба. Той просто твърдо вярваше в това, че ако правителството прави прекалено много за хората, самите те не правят почти нищо за себе си.

По-нататък: богатството му не бе дошло по наследство. Семейството му беше от бедно по-бедно. Руут се беше изкатерил по стръмната стълба към успеха, като често се подхлъзваше по стъпалата; бе работил три неща едновременно, докато учеше в малък неизвестен колеж, а после във финансовото училище „Уортън“, където неколцина от преподавателите го препоръчаха на агенти, набиращи работна ръка за своите корпорации. Той избра млада, печеливша фирма; имаше и време, и простор да се издигне по служебната стълбица. Но малката компания бе погълната от голяма корпорация, която на свой ред беше погълната от конгломерат, чийто директорски съвет забеляза таланта и работоспособността на Руут. На трийсет и петгодишна възраст на вратата на офиса му вече висеше табелка с надпис: „Главен изпълнителен директор“. Когато Руут навърши четирийсет години, там

пишеше: „Президент. Главен изпълнителен директор“. Преди да навърши петдесет, печалбите и сделките с акции на неговия консорциум го бяха превърнали в мултимилионер. И тогава, уморен от преследването на все по-големи печалби и обезпокоен от пътя, по който е тръгнала държавата, Руут се обърна към политиката.

Докато седеше зад бюрото и си припомняше миналото, той се опитваше да мисли хладно и обективно, за да открие в действията си нещо, което би поставило под въпрос неговата етика и морал. Отначало, когато работеше прекалено много и много се уморяваше, имаше връзки с жени, но винаги бяха дискретни — тези жени му бяха равни в обществото и също като него настояваха да се поддържа дискретност. В бизнес преговорите Руут беше непреклонен, винаги използваше предимствата си, проучваше и изпълняваше желанията на противниците си, а лоялността му никога не бе поставяна под съмнение... Какво, по дяволите, искаше Бюрото?

Беше научил за това само преди минути, когато секретарката му се обади.

— Да?

— Някой си господин Роджър Брукс от Телурид, Колорадо, иска да говори с вас, сър — докладва секретарката.

— Кой?

— Някой си господин Брукс. Каза, че ви е съученик от гимназията в Седърдж.

— Боже мой, Брукси! От години не съм се сецал за него. Чух, че бил собственик на някакъв ски курорт.

— „Ски в Телурид“, сенаторе.

— Точно на него. Благодаря, всезнайке.

— Да ви свържа ли?

— Разбира се... Здравей, Роджър, как си?

— Добре съм, Лари. Много време мина...

— Поне трийсет години...

— Е, не чак толкова — меко го поправи Брукс. — Оглавях кампанията ти тук преди осем години. А на последните избори вече нямаше нужда от човек като мен.

— Господи, извинявай! Разбира се, сега си спомних! Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш, Лари, ти си зает човек.

— А ти как си?

— Построих още четири писти и може да се каже, че живея доста добре. А броят на туристите в планините през лятото се увеличава по-бързо, отколкото ние успяваме да построим нови пътища. Онези от Изтока питат само защо нямаме румсървис в гората.

— Това е добре, Родж!

— Лари — каза Роджър Брукс. Тонът му беше станал по-сериозен. — Причината, поради която ти се обаждам, вероятно е тази, че бяхме съученици и че ръководих кампанията ти.

— Не разбирам.

— И аз не разбирам, но почувствах, че трябва да ти се обадя, въпреки че се заклех да не го правя. Честно казано, не ми хареса онзи кучи син. Говореше тихо, сякаш ми е най-добрият приятел и ми доверява тайните на гробницата на Тутанкамон. Непрекъснато повтаряше, че било за твое добро.

— Кой?

— Някакъв агент от ФБР. Накарах го да си покаже картата — легитимна беше. Още малко и щях да го изхвърля, да го вземат дяволите. После си помислих, че е по-добре да разбера какъв е проблемът и да ти го съобщя, ако е възможно.

— За какво ставаше дума, Роджър?

— За глупости. Нали знаеш как те клеветят разни журналисти — точно както едно време старият Бари Джи в Аризона: смахнат бил на тема ядрени опити и щял да ни гръмне като едното нищо, бил диктатор и тям подобни.

— Да, спомням си. Той го понесе с достойнство — това ще направя и аз. Какво искаше онзи от Бюрото?

— Искаше да знае дали някога съм те чувал да изказваш симпатии към... ще трябва да го преглътнеш. Към „фашистките каузи“. Може да си казвал веднъж-дваж, че нацистка Германия има известни оправдания за това, което е извършила и което е довело до войната... Казвам ти, Лари, направо кипнах, но запазих самообладание и му казах, че е сгрешил. Изтъкнах факта, че си бил награден в Корея и знаеш ли какво ми отговори това копеле?

— Не знам, Роджър. Какво ти отговори?

— Каза, и то доста лукаво: „Но тогава беше срещу комунистите, нали?“. Мамка му, Лари, опитваше се да докаже неща, които не са верни!

— Комунистите са били анатема за нацистка Германия — това ли искаше да каже?

— Да, по дяволите! А по онова време хлапето е било прекалено малко, за да знае къде е Корея, но така гладко приказваше... Исусе, много беше упорит, а пък говореше като ангел хранител — самата невинност, с едни благи думи...

— Използват най-добрите си хора — тихо каза Руут, загледан в бюрото си. — Как свърши разговорът?

— Ужасно, чакай да ти разправам. Той обясни, че поверителната му информация сигурно е погрешна, много погрешна, и че разследването приключва дотук.

— Което означава, че това е само началото.

Лорънс Руут взе един молив и го пречупи с лявата си ръка.

— Благодаря ти, Брукси, не мога да ти опиша колко съм ти благодарен.

— Какво става, Лари?

— Не знам, наистина не знам. Но щом разбере, ще ти се обадя.

* * *

Франклин Уогнър, водещ новините на Ем Би Си — най-гледаната вечерна емисия новини в страната — седеше в гримьорната си и поправяше текста, който трябваше да чете след четирийсет и пет минути пред камерите. На вратата се почука и той спокойно извика:

— Влез!

— Здравей, господин Откровен — каза Еманюил Чернов, главен продуцент на новинарската мрежа, след като влезе и затвори вратата. Отиде до един стол и седна. — Пак ли имаш проблеми с текста? Не обичам да се повтарям, но мисля, че е много късно да го променяш.

— И аз ще се повторя: нямаше да има нужда от всичко това, ако беше наел журналисти, които да пишат правилно думата „журналист“ и да знаят някои основни правила.

— Вие, буквоедци, които всъщност отдавна сте избягали от буквите и сега имате вили в Хамптънс с басейни, винаги се оплаквате.

— Веднъж съм бил в Хамптънс, Мани — каза посивелият хубавец Уогнър, като продължаваше да редактира текста. — И ще ти

кажа защо не искам повече да ходя там. Искаш ли да знаеш?

— Разбира се, че искам.

— Плажовете са пълни с хора и от двата пола — много слаби и много дебели — които се разхождат по пясъка с коректури под мишница, за да покажат, че са писатели. А вечер се събират в кафенетата на свещи, за да обсъждат писанията си, които не стават за печат, и ласкаят егото си, като ругаят издателите.

— Силно казано, Франк.

— Бих казал, че е много точно, по дяволите. Израсъл съм във ферма край Ванкувър, където ветровете от Тихия океан понякога довличаха пясък и тогава посевите не никнеха.

— Как се сети за това?

— Не знам, но не понасям писатели и хора от телевизията, които позволяват пясъкът да им затрупа думите... Ето, свърших. Ако няма извънредни новини, предаването ще бъде сравнително грамотно.

— Едва ли някой би казал, че си скромен, господин Откровен.

— Нямам такива претенции. Но понеже стана дума за скромността, която толкова цениш, защо си тук, Мани? Мислех, че изпълнителният продуцент отговаря на критиките и възраженията.

— Причината е друга, Франк — каза Чернов. Погледът му бе тъжен, клепачите му тежаха. — Днес следобед имах посетител. Човек от ФБР — Бог ми е свидетел, не можех да не го приема, нали разбираш.

— Дотук — да. Какво искаше?

— Теб, мисля.

— Моля?

— Канадец си, нали?

— Да, така е, и се гордея с това.

— Когато си бил в онзи университет, Университета на... на...

— Университета на Британска Колумбия.

— Да, същият. Протестирали ли си срещу войната във Виетнам?

— Това беше акция на Организацията на Обединените нации и аз взех активно участие в нея.

— И си отказал да влезеш в казарма?

— Не беше задължително, Мани.

— Но ти не си влязъл.

— Никой не ме е викал. Но ако бяха ме повикали, нямаше да отида.

— Бил си член на Световното движение за мир, вярно ли е?

— Да, вярно е. Повечето бяхме. Но не всички, разбира се.

— Знаел ли си, че Германия е един от спонсорите му?

— Младите хора в Германия — студентски организации, но със сигурност не правителството. На Бон е забранено да се намесва във въоръжени конфликти и дори да провежда парламентарни дискусии на подобни теми. След поражението на Германия те са длъжни да пазят неутралитет. За Бога, не знаеш ли поне нещичко извън професията си?

— Знаем, че много германци са членували в Световното движение за мир, че ти също си членувал в него и си бил доста активен. „Световният мир“ може да се разбира и по друг начин, например като „Мир чрез световно надмощие“ на...

— Не се ли правиш на евреин параноик, Мани? Ако е така, трябва да ти напомня, че майката на жена ми е еврейка, което е по-съществено, отколкото ако баща ѝ беше такъв. Ако продължим тази линия, излиза, че децата ми едва ли са арийци. Освен това има неопровержимо доказателство, което ме дисквалифицира от участие във Вермахта: германското правителство няма нищо общо със Световното движение за мир.

— И все пак германското влияние е било очевидно, по дяволите!

— Чувство за вина, Мани. Причината е в дълбокото им чувство за вина. Но какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

— Човекът от ФБР искаше да знае дали имаш някакви връзки с новите политически движения в Германия. В края на краищата, Уогнър е германско име.

— Не ти вярвам!

* * *

Кларънс „Клар“ Оджилви, пенсиониран председател на директорския съвет на „Глобал Електроникс“, излезе с реставрирания си „Дюзенберг“ от паркинга „Мерит“ в Гринуич, Кънектикът, като мина през изхода, най-близък до дома му — „имението“, както саркастично го наричаше пресата. Дори и в най-богатите за

семейството му години отпреди катастрофата през хиляда деветстотин двамайсет и девета, трите акра земя с басейн среден размер без тенискорт и обор трудно биха могли да се нарекат имение. Но тъй като бе „дошъл с пари“, той се бе превърнал в обект на презрение, сякаш си беше избрал да се роди богат и поради това способностите му бяха осъдени да не получат признание, защото са продукт на скъпоструващи обществени връзки, които той очевидно можеше да си позволи.

Забравени, или ако не бъдем снизходителни — умишлено пренебрегвани — бяха годините, в които Клар работеше от дванайсет до петнайсет часа на ден, за да превърне почти непечелившата семейна компания в една от най-преуспяващите фирми за електроника в страната. В края на четирийсетте години завърши Технологичния институт в Масачузетс и когато се захвана със семейния бизнес, веднага разбра, че е изостанал от времето си с десет години. Клар прогони всички от изпълнителната йерархия и им осигури пенсии с надеждата, че може да си го позволи. Замени ги със свои съмишленици — компютърно грамотни младежи и девойки, които назначаваше заради способностите, а не заради пола.

До средата на петдесетте технологичните нововъведения, които неговите дългокоси, обути в джинси и пушеци марихуана новатори бяха разработили, привлякоха вниманието на Пентагона, където всички бяха изненадани и потресени. Търпението на костюмираните служители с изгладени ръбове на панталоните бе поставено на тежко изпитание от презрените, обрасли, брадясали господа и дами в миниполички, които често си вдигаха краката върху полираните маси или си гризяха ноктите, докато подробно обясняваха новата технология. Но продуктите им нямаха конкуренция и въоръжението на нацията значително се модернизираше. Семейният бизнес придоби глобално значение.

„Сякаш беше вчера“ — мислеше Клар Оджилви, докато караше по черните пътища към дома си. И в най-тежките си кошмари не бе сънувал, че ще дойде ден като днешния. Знаеше, че никога не е бил любимец на така наречения военно-индустриален комплекс, но това надхвърляше всичко.

Накратко, бяха му лепнали етикета „потенциален враг на родината“ — таен поддръжник на разрастващото се фашистко, нацистко движение в Германия!

Бе отишъл в Ню Йорк да се срещне със своя адвокат и близък приятел Джон Сакс, който му беше съобщил по телефона, че случаят е спешен.

— Снабдявал ли си с електронна апаратура, включително и със сателитни предаватели, германска фирма на име „Оберфелд“?

— Да, имаше нещо такова. С разрешение на Федералната комисия по търговията, момчетата, които отговарят за експорта и Държавния департамент. Не беше необходим договор за покупко-продажба.

— Знаеш ли кои са „Оберфелд“, Клар?

— Знам само, че си плащаха вноските навреме. Вече ти казах, че имаха разрешение.

— Никога ли не си проучвал, да речем, индустриалната им база, целите на бизнеса им?

— Разбрахме желанието им да разширят дейността си с помощта на електронна техника, разгледахме спецификациите им. Останалото беше работа на Вашингтонския контрол по експорта.

— Разбира се; и тук сме се издънили.

— За какво говориш, Джон?

— Те са нацисти, Клар. Ново поколение нацисти.

— Откъде, по дяволите, можехме да знаем ние, след като Вашингтон не го е знаел?

— Естествено, това ще ни послужи като защита.

— Защита — срещу какво?

— Някой може да реши, че ти си знаел това, което Вашингтон не е знаел. Че по собствена воля — понеже си знаел — си снабдявал шайка нацистки революционери с най-модерно технологично оборудване.

— Това е лудост!

— Може да ни се наложи да го докажем.

— Но защо, за Бога?

— Защото си в някакъв списък, Клар, така ми казаха. Освен това не всички те обичат. Честно казано, на твое място бих се отървал от този „Дюзенберг“.

— Какво? Та това е класика!

— Германска кола е.

— Германска, дрън-дрън! „Дюзенберг“ е американска кола, произвеждана основно във Вирджиния!

— Да, но с това име... нали разбираш.

— Не, нищичко не разбирам!

Кларънс „Клар“ Оджилви подкара колата към гаража, като се чудеше какво да каже на жена си.

* * *

Възрастен мъж с бръсната глава и очила с дебели стъкла в рамки от черупка на костенурка, през които очите му изглеждаха много големи, стоеше на трийсет фута разстояние от редицата пътници, които потвърждаваха пътуването си до Щутгарт, Германия, с полет 7000 на „Луфтханза“. След като всеки покажеше паспорта и самолетния си билет, настъпваше единствената пауза в процедурата: чиновниците проверяваха паспортите на невидим компютърен екран от лявата страна на бариерата. Гологлавият мъж бе минал проверката, бордовата карта беше в джоба му. Той нервно гледаше към жена с прошарена коса, която се бе приближила до чиновника и представяше документите си. След миг се чу въздишка на облекчение. Жена му мина отвъд бариерата. Срецнаха се три минути по-късно пред един от щандовете за вестници — двамата разглеждаха изложените списания и всеки се правеше, че не обръща внимание на другия. Шепнеха си.

— Свърши се — каза мъжът на немски. — След двайсет минути ще бъдем в самолета. Ще мина с последните, а ти — с първите.

— Не си ли твърде предпазлив, Руди? Паспортите и снимките ни създават представата за двама души, коренно различни от нас — ако изобщо някой се интересува от това.

— В такива ситуации предпочитам да бъда излишно предпазлив, отколкото безразличен. На сутринта в лабораторията ще забележат, че ме няма — а може и вече да са забелязали, ако някой от колегите е опитал да се свърже с мен. Оптичните влакна, които приемат международни сателитни излъчвания независимо от честотите им, се усъвършенстват със светкавична бързина.

— Нали знаеш, че не те разбирам, като говориш така.

— Аз не говоря, скъпа моя — това е сложно, солидно изследване. Работим на смени двайсет и четири часа в денонощието и всеки момент на някой от колегите може да му хрумне да провери изследването в компютрите ни.

— Тогава ги остави да го направят, скъпи.

— Нищо не разбираш от наука! Заразил съм с вирус цялата система, а софтуерът е у мен.

— Знаеш ли, с гола глава си много по-непривлекателен, отколкото с дългата си чуплива бяла коса, Руди. А ако аз си позволя някога да ходя с толкова побеляла коса, ще ти простя, ако си намериш любовница.

— Освен това скъпата ми млада съпруга е невъзможна!

— Ах, защо трябва да правим всички тези глупости?

— Колко пъти трябва да ти повтарям! Братството — за нас съществува единствено Братството!

— Политиката е страшно отегчителна.

— Ще се срещнем в Щутгарт. Между другото, купих ти диамантеното колие, което си хареса в „Тифани“.

— Колко си миличък! Всички жени в Мюнхен ще ми завиждат!

— Във Ваклабрук, скъпа. В Мюнхен ще ходим само през почивните дни.

— Уф, каква досада!

* * *

Арнълд Аргоси, радио и телевизионен импресарио на истеричното ултраконсервативно крило на американската политическа мисъл, седеше в неудобен стол до масата в студиото и стискаше в ръка огромните си очила. Той сложи слушалките и погледна над панела от затъмнено стъкло, зад който се намираха продуцентът му и разни хора от техническия персонал, които правеха така, че познатият висок дрезгав глас се чуваше из цялата страна по различно време. Той рядко попадеше в най-слушаното време, защото още от началото колебливият брой на слушателите му бе започнал да спада, тъй като вероятно се бяха обидили от свирепите му атаки срещу всеки и всичко, което смяташе за либерално, без да предлага каквито и да било

подходящи алтернативи на програмите, които нападаше. Постепенният спад на рейтинга му ни най-малко не понижаваше неговото самочувствие. Вместо това Аргоси предлагаше на все помалобройната си публика яростни атаки срещу комунистите, „феминистките фашистки“, „убийците на ембриони“, „бездомните консуматори на държавни пари“ и цял набор етикети, които биха стреснали „търпеливото стабилно мнозинство“ в най-широк мащаб, което вече бе започнало да си задава въпроси относно неговите изобличителни речи.

— Червената лампичка светна. В ефир си.

— Здравей, Америка! Здравейте, достойни синове и дъщери на гигантите, създали нация върху земята на диваците и опитомила тази земя, вие — кръв от тяхната кръв! Говори Ей Ей; този следобед искам да чуя и вас! Честни, трудолюбиви жители на тази велика страна, опетнена и опозорена от сексманиаци, които се подиграват с религията и рушат морала; от подмазвачи, които държат в ръцете си правителството и прахосват вашите пари! Чуйте последната новина, приятели! Конгресът утвърди законопроект, според който данъците, които плащате, ще се изразходват за задължително сексуално образование специално за чернокожите младежи! Можете ли да повярвате? Нашите честно спечелени пари ще се пилеят за подобно нещо, нашите долари ще се харчат за минимум един милион презервативи дневно, които да задържат капката... не, не мога да кажа такава нещо, това е програма за семейството... на безродните издънки на мързеливците! Ние проповядваме морала на нашия Бог; не се поддаваме на долните дивашки изкушения на Луцифер, архангела на Ада... Какъв е изходът от това безразсъдно положение? Толкова е ясно — чувам ви как крещите в отговор. Стерилизация, приятели! Яростно отрицание на размножаването чрез похот, защото похотта няма нищо общо с брачната любов. Похотта е инстинктът на животните, които не подбират; никакво сексуално образование не може да бъде лек за нея, а може само да допринесе за нейното процъфтяване! Сега и вие, и аз разбираме за какво говорим, нали? О, да! Дочувам хора на либералите, които крещят „Расизъм!“ Но вие ще попитате, приятели мои, расизъм ли е да се провеждат програми, които несъмнено могат само да бъдат от полза за хората, чието безразборно полово влечение ги тласка към дъното? Аз мисля, че не е расизъм. А вие как мислите?

— Ей, здрасти! — обади се първият слушател. — Нямам нищо против никого, ама на бас се хващам, че ако платим на всеки черен, дето живее от социални помощи, по двацет и пет бона да си иде обратно в Африка и да си основе племе, ще си идат за отрицателно време. Чак съм го изчислил. По-евтино ще ни излезе, нал'тът?

— Не можем да плащаме, за да предизвикаме миграция, сър, това е противоконституционно. Но с две думи, тъй е! Следващият, моля!

— Обаждам се от Ню Йорк, Ей Ей, от долен Уест Сайд. Да ти кажа, целият блок вони на гадни кубински манджи, пък и вече не мога да разчитам надписите по магазините. Не можем ли да се отървем от хората на Кастро и да ги изпратим обратно, дето им е мястото?

— Не можем да гледаме с леко око на етническите конфликти, сър, но като подминем неудачния епитет, който прикачихте към цялата тази националност, наистина имате причини за негодувание. Пишете на вашите сенатори и конгресмени и ги попитайте защо още не са изпратили елитен отряд да застреля този комунистически диктатор. Какво друго бихме могли да направим?

— Точно така, Ей Ей. Тия сенатори и конгресмени трябва да слушат какво им казваме, нали?

— Разбира се, приятелю.

— Страхотно!... Къде трябва да се обадя?

— Можете да получите тази информация в пощата. Следващият събеседник на Аргонафта Аргоси, моля!

— Добър вечер, майн хер, обаждам се от Мюнхен, Германия, където в момента е вечер. Слушаме предаването ви „Религията на света“ и благодарим на Бога, че стига до нас. Освен това ви благодарим за всичко, което направихте за нас!

— Кой, по дяволите, се обажда? — попита Аргоси, като покри микрофона с ръка и надникна над стъклото.

— Обединена Германия е страхотен пазар за нас, Арни — чу се гласът на продуцента в слушалките. — Стигаме до Европа на къси вълни. Дръж се прилично и изслушай човека, нали си плаща! Добре си плаща!

— Та как е в Мюнхен, приятелче?

— Много по-добре, откакто чуваме гласа ви, хер Аргоси.

— Радвам се да го науча. Преди около година посетих вашия красив град и хапнах най-хубавите наденички с кисело зеле, които

някага съм вкусвал. Гарнираха ги с картофено пюре и горчица. Страхотно!

— Вие сте страхотен, майн хер! Очевидно сте от нашите, от Нова Германия.

— Боя се, че не разбирам какво имате предвид...

— Natürlich^[3], че знаете! Ще построим новия Райх, Четвъртия Райх, а вие ще бъдете нашият министър на пропагандата. Ще бъдете по-добър и от Гьобелс! Вие сте много по-красноречив!

— Кой си ти, шибан мръсник! — изрева Арнълд Аргоси.

— Изключи микрофоните и спри излъчването! — извика продуцентът. — Боже Господи, колко станции предаваха това пряко?

— Двеста и дванайсет — с абсолютно безразличие отговори техникът.

— По дяволите! — промълви продуцентът и се свлече в креслото си.

* * *

ВАШИНГТОН ПОУСТ

ТАЙНО РАЗСЛЕДВАНЕ ХВЪРЛЯ ХЪЛМА^[4] В ТРЕВОГА

Вашингтон, петък. „Поуст“ научи, че агенти от ФБР обикалят страната и събират информация за видни личности от Сената и Камарата на представителите, както и за членове на администрацията. Характерът на тези разследвания е неясен. Слуховете обаче бяха потвърдени от разгневения сенатор Лорънс Руут от Колорадо, чиито служители признаха, че е поискал незабавна среща с Главния прокурор. Руут отказа да коментира разговора си с него, като спомена само, че е станало недоразумение.

Слуховете за други „недоразумения“ по цялата територия на страната се потвърдиха снощи, когато популярният и уважаван водещ вечерните новини на Ем Би Си Франклин Уогнър отдели две минути за — както той се изрази — „лично изявление“. Зад обичайния му добре

модулиран тон прозираше явно огорчение. Той отправи нападки срещу хората, наречени от него „хиени на реда, които се вкопчват в отдавна променили се политически позиции, изцяло законни, дори в подробности около нечие име и произхода му, за да опетнят набелязания от тях обект“. Водещият напомни за масовата истерия в годините на Маккарти, когато животът на достойни граждани е бил съсипан от инсинуации и необосновани обвинения с повърхностни аргументи, и завърши обръщението си с думите, че самият той е „благодарен гост на тази чудесна страна“ — Уогнър е канадец — но би се качил на първия самолет за Торонто, ако бъде опозорен заедно със семейството си.

Обсипан след това с въпроси, той отказа да коментира, като отбеляза само, че подбудилите го към това знаят за какво става дума и че „това е достатъчно“. Ем Би Си съобщи, че телефонните линии са били претоварени и че броят на обажданията надхвърля няколко хиляди, над осемдесет процента от които са били в подкрепа на Уогнър.

Единственото обяснение, което нашият репортер успя да получи, е, че разследванията имат някаква връзка с последните събития в Германия, където една от фракциите на дясното крило придоби значително влияние в правителството на Бон.

В недостроения медицински комплекс сред гъстите гори на Ваклабрук Герхард Крьогер безцелно и стремително ходеше напред-назад из стаята, а жена му Грета седеше в креслото си.

— Знаем само, че е още жив — развълнувано каза хирургът. — Първата му криза е отминала и това говори добре за моята операция, но не е добре за каузата.

— Защо, Герхард? — попита сестрата.

— Защото не можем да го открием!

— И какво от това? Нали скоро ще умре?

— Да, разбира се, но ако получи мозъчен кръвоизлив и издъхне в ръцете на нашите врагове, техните лекари ще извършат аутопсия. Ще открият моя имплантант, а не бива да допускаме това!

— Нищо не можеш да направиш, защо се ядосваш?

— Защото трябва да го открием. Аз трябва да го откроя.

— Как?

— В последните му дни и часове ще дойде момент, когато ще му се наложи да се свърже с мен. Ще бъде толкова объркан, че ще се нуждае от инструкции. Сам ще ги поиска.

— Не отговори на въпроса ми.

— Знам. Не знам отговора.

Телефонът на масата до креслото иззвъня. Жена му вдигна слушалката.

— Да? Да, разбира се, хер доктор. — Грета закри слушалката с ръка. — Ханс Траупман се обажда. Казва, че е спешно.

— Предполагам, защото рядко се обажда. — Крьогер пое слушалката от жена си. — Със сигурност е спешно, докторе. Не помня кога за последен път сте се обаждали.

— Генерал Фон Шнабе е арестуван преди час в Мюнхен.

— Боже Господи, защо?

— За подривни действия, подстрекателство към бунт, престъпления против държавата — всички обичайни законни глупости, в които са обвинявали нашите предшественици, но в далеч по-благоприятни условия.

— Но как е възможно?

— Очевидно твоят Хари Латъм-Ласитър не е бил единственият, проникнал в долината.

— Невъзможно! Всеки от последователите ни беше подложен на най-стриктно проучване, дори на електронно сканиране на мозъка, което може да разкрие и най-малката лъжа, съмнение, колебание. Самият аз разработих процедурите. Безпогрешни са.

— Може някой от тях да е минал на другата страна, след като е напуснал долината. Независимо от всичко Фон Шнабе е заловен от полицията, проведена е скрита очна ставка и той е разпознат сред неколцина други. От малкото, което научихме, изглежда, че свидетелят е жена, тъй като явно става дума за сексуално посегателство.

Полицейски офицер се шегувал с колеги по повод случилото се в един участък в Мюнхен.

— Винаги съм предупреждавал генерала да внимава с историите си с женския персонал. Той все отговаряше: „Въпреки цялото ти образование, Крьогер, ти не разбираш. Да бъдеш генерал означава да имаш власт, а властта е основата на секса. Те ме желаят“.

— А той дори не беше генерал — каза в слушалката Траупман.
— Още по-малко „фон“.

— Наистина ли? Мислех, че...

— Мислил си това, което е трябвало да мислиш, Герхард — прекъсна го докторът от Нюрнберг. — Шнабе е специалист във военните операции, предан привърженик на нашата кауза — малцина от нас биха се заели да създадат и управляват нашата долина — за това са необходими изключителни качества. Всъщност, ако говорим с медицински термини, той беше... той е изключително интелигентен социопат: от онзи тип хора, от които имат нужда движения като нашето, особено в първоначалния си стадий. По-късно, разбира се, ги заменят. В това е била грешката на Третия Райх — вярвали са във фалшиви звания, свиквали са с тях, накрая са прогонили истинските генерали, юнкерите, които биха могли да спечелят войната чрез нахлуване в Англия в подходящия момент. Ние няма да повтаряме същите грешки.

— И сега какво ще правим, хер доктор?

— Уредено е Шнабе да бъде застрелян довечера в килията. Убиецът ще използва пистолет със заглушител. Няма да е трудно — безработицата расте дори сред престъпниците. Трябва да го убием, преди да започнат да го разпитват, особено преди да го обработят с опиати.

— А какво ще стане с Ваклабрук?

— На първо време ти ще поемеш управлението. Ние и нашият лидер в Бон се интересуваме единствено от твоя компютърно управляем робот в Париж. Кога ще умре, за Бога?

— От един до три дни. Не може да живее по-дълго.

— Добре.

— Извинете ме, хер Траупман, но е твърде възможно да преживее евентуална експлозия в тилния лоб.

— Където се намира твоят имплантант?

— Да.

— Трябва да го намерим, преди да се е случило това. Открият ли един, ще повярват, че има хиляди други работи!

— Точно за това говорехме с жена ми.

— Грета, разбира се. Какво предлага тя?

— Съгласна е с мен — отвърна Кръогер. Жена му се изправи и рязко поклати глава. — Трябва да отлетя за Париж и да се срещна с нашите хора. Първо с „Блицкриг“ — при тях нещо не е наред. После с нашия агент от американското посолство, за да уточним какво знае за „Антинеос“. И накрая — с нашия човек от бюро „Дъозием“. Той се двоуми.

— Внимавай с Моро. Уж е на наша страна, но все пак е французин. Всъщност не знаем на чия страна е.

---

[1] Това е той! — фр. ↑

[2] Аз бях дотук! Друга маса, ако обичате! — фр. ↑

[3] естествено — нем. ↑

[4] прави се аналогия с Капитолийския хълм в Рим, където се намира Дворецът на сенаторите. — Бел.пр. ↑

12.

Дру Латъм — сега в ролята на брат си Хари — чакаше скрит в сенките на Трокадеро зад статуята на крал Анри Невинни. Носеше очила за нощно виждане. Почти на сто ярда пред него на просторната бетонна настилка се виждаха също толкова тъмните пространства между статуите на Луи XIV и Наполеон I. Това беше мястото, определено за среща при последното му обаждане до Карин де Врийс същия ден. Бяха се уговорили за предаване на избраните поверителни документи от офиса на мъртвия му брат, които му бяха необходими. Беше почти единайсет часа, лятната луна осветяваше парижката нощ — луната на професионалния бял ловец в африканската джунгла; и Дру Латъм намираще това за успокоително.

Двама души слязоха от черна кола, паркирана в дългия криволичещ вход към голямата фасада с паметниците. Бяха облечени в тъмни делови костюми и вървяха към мястото на срещата. И двамата носеха дипломатически куфарчета, където трябваше да се намират документите, които Дру бе „поискал спешно“ от офиса на „брат си“. Вероятно бяха неонацисти, защото при последното му обаждане Карин де Врийс не предаде молбата му — както се бяха уговорили. Това доказваше, че телефонът ѝ в посолството се подслушва.

Дру минаваше през отделните групи минавачи; между тях имаше и парижани, но повечето бяха чуждестранни туристи, които носеха фотоапарати. Отвсякъде проблясваха фотографски светкавици. Дру вървеше с вдигнати ревери на сакото, а черното кепе и очилата частично закриваха лицето му, докато си проправяше път през тълпите. Приблужи на около петдесет фута разстояние от мястото на срещата. Внимателно огледа мъжете, които стояха между двете внушителни статуи. Бяха невъзмутими и неподвижни като тях — неподвижността им се нарушаваше единствено от това, че бавно се оглеждаха. Латъм се приближи с последната група туристи, към които се бе присъединил. Изведнъж ужасен усети, че всички те са азиатци, общо взето, много по-ниски от него. Отсреща се задаваше друга група

западноевропейци. Присъедини се към тях, като с ирония забеляза, че говореха на немски. Това беше добър знак, който по-късно се потвърди. Като по команда групата наобиколи паметника на Наполеон — завоевателят на завоевателите — и глуповатите коментари безпогрешно го наведоха на една мисъл. Зиг Наполеон! — помисли си Дру. Той продължаваше да оглежда двамата подставени куриери — вече на не повече от десет фута разстояние. Сега беше моментът да се направи нещо, но Латъм не знаеше точно какво. И изведнъж му хрумна. Les rues de Montparnasse^[1]... Джебчии! Те бяха бичът на седми район.

Дру си избра най-хубавата и невзрачна жена, която стоеше близо до него, и изведнъж грабна дамската ѝ чанта. Тя изкрещя „Ein Dieb!“^[2]. В полумрака Дру хвърли чантата към нищо неподозиращия мъж, който стоеше най-близо до един от подставените куриери на посолството, блъсна една двойка, след нея още двама мъже, докато крещеше някакви думи, уж на немски. След секунди в полумрака пред статуята на Наполеон се завърза малка свада; виковете бързо нараснаха до кресчендо, докато хората от тълпата се опитваха да установят къде е крадецът и къде — откраднатата им собственост. Навалицата повлече първия „куриер“. Той несръчно се бореше с обкръжаващата го тълпа, когато изведнъж Латъм се изправи пред него.

— Хайл Хитлер! — тихо каза Дру и думите му се откритоиха сред обкръжаващите ги истерични гласове. Той с всичка сила стисна мъжа за гърлото. Неонацистът се строполи, Латъм го измъкна и го придърпа в мрака зад редицата от статуи.

Трябваше да махне този човек от „Трокадеро“! Да го премести, като избегне втория „куриер“ и евентуалното подкрепление в черната кола. Дру бе дошъл на тази среща подготвен, както и на другите, с материали, които „Антинеос“ доброволно му бяха предоставили: медицински спрей „Аркан“, който схващаше гласните струни, жица, служеща за обездвижване на китките, радиотелефон с нерегистриран номер. Вече изпробва първите две, като се възползва от момента и отново зашемети идващия на себе си пленник, след което извади телефона от вътрешния си джоб. Набра номера на полковника.

— Да? — чу се отсреща тих глас.

— Витковски, аз съм. Хванах един.

— Къде си?

— На „Трокадеро“, северната страна, последната статуя.

— Какво е положението?

— Не мога да ти кажа със сигурност. Тук има още един и кола — черна, с четири врати, паркирана малко по-нагоре. Не знам има ли някой вътре.

— Много хора ли има?

— Горе-долу.

— Как залови обекта?

— Използвах група туристи около мястото за срещи. Откраднах дамска чанта и предизвиках суматоха.

— Това е добре. Ще ги разгоним. Ще извикам полиция и ще им кажа, че имам сведения за един американец, убит заради пари.

— Бяха немци.

— Това едва ли има значение. Сирените ще пристигнат след няколко минути. Ти отиди на южната страна и си пробий път към улицата. Скоро ще бъда там.

— Божичко, Стенли, този е много тежък!

— Не си ли във форма?

— Във форма съм, по дяволите, но какво да кажа, ако ме спрат?

— Че е пиян американец. Всички в Париж се радват да чуят подобно нещо. Да ти го повтора ли на френски?... Всъщност, няма нужда, сам ще се справиш по-добре. Ще бъде по-достоверно. Действай!

И точно както бе казал полковникът, след деветдесет секунди шумният вой на парижките полицейски сирени огласи просторния „Трокадеро“ и пет патрулни коли се появиха на площада. Възбудени тълпи се втурнаха към улицата, докато Латъм прекосяваше бетонния площад в посока към южната страна, като влачеше нациста. Щом мина зад статуите, той вдигна неонациста на рамо, както пожарникар носи спасен от огъня, и се втурна в мрака на улицата. С отпуснатото тяло на гръб Дру коленичи и зачака сигнала на Витковски. Той дойде от кола на посолството, която зави и спря до бордюра. Фаровете ѝ премигнаха два пъти — основният сигнал за евакуация.

* * *

Безследно е изчезнал Рудолф Мец, учен. Липсват данни.

БАЛТИМОР, събота. Сред хълмовете в покрайнините на Роклънд малко известно и строго секретно научно обединение, в което се провеждат свръхсекретни експерименти от областта на микрокомуникациите, тази сутрин поиска съдействие от властите поради това, че персоналът не е успял да установи връзка с Рудолф Мец — световноизвестен специалист по оптически влакна, телефонна и сигнална техника. Посещенията в жилището му се оказаха безрезултатни. Полицията получи разрешение да влезе в жилището, където не откри нищо нередно, освен че от шкафовете липсват повечето дрехи; липсва и самият д-р Мец със съпругата си. По-късно технически лица от лабораторията са докладвали, че цялостните изследвания от миналата година са били изтрети от компютрите, като вместо тях се е появила серия „снежинки“, сочеща наличието на вирус.

Доктор Мец, седемдесет и три годишен, бивш вундеркинд в областта на германската наука, който винаги е възхвалявал и „благодарил на Светия Отец“ за американското си гражданство, според съседите в Роклънд е бил странен човек, както и четвъртата му жена. „Винаги страняха от нас, макар че жена му понякога неочаквано организираше някое голямо парти, за да покаже бижутата си. Всъщност никой не ги познаваше добре“ — сподели госпожа Бес Търголд, тяхна съседка. „Не можех да общувам с него — добави Бен Баршъл, адвокат, съсед, който живее отсреща. — Когато и да станеше дума за нещо на политическа тема, той веднага млъкваше, нали разбирате какво имам предвид? Искам да кажа, че ние сме все преуспели хора — иначе нямаше да живеем тук — но той никога нямаше собствено мнение. Дори за данъците!“

На този етап предположенията се въртят около психическо разстройство вследствие на прекалено голямо натоварване, брачни проблеми в резултат на разликата във възрастта между женения няколко пъти Мец и настоящата му съпруга, и дори отвлечане от терористична организация, която би могла да извлече полза от неговите знания.

* * *

Латъм и Стенли Витковски закараха безчувственото тяло на подставения куриер право в апартамента на полковника на улица „Диан“. Влязоха през задния вход, качиха неонациста на товарния асансьор, свалиха го на етаж на Витковски и го довлякоха до апартамента на полковника.

— Този път стана неофициално, което е *bardzo dobrze*^[3] — каза Витковски, щом проснаха тялото на потенциалния убиец на кушетката.

— Какво?

— Означават „много добре“. Хари щеше да го разбере, говореше полски.

— Съжалявам.

— Няма защо. Тази вечер се справи много добре... Сега трябва само да събудим спящия и да го сплашим, за да проговори.

— Но как?

— Пушиш ли?

— Всъщност, опитвам се да ги откажа.

— Не съм твоята съвест, не съм и от терапевтичната ти група за отказване от тютюнопушенето. Да имаш някой фас?

— Имам един-два за в краен случай, нали знаеш как е.

— Запали една и ми я дай — и полковникът започна да пляска неонациста по бузите. Убиецът замига, а Витковски взе от Латъм запалената цигара. — Там, в барчето, има бутилка „Евиан“. Донеси ми я.

— Ето.

— Хей, юнге! — извика Витковски и изля течността върху лицето на пленника. Очите му внезапно се отвориха. — Отваряй си широко сините очички, момче, защото възнамерявам да ти ги извадя с това тук, виждаш ли? — полковникът приближи горящата цигара на четвърт инч от лявото око на нациста.

— А-а-а-а! — изкрещя пленникът. — Моля ви, найн!

— Не се ли опитваш да ми кажеш, че в края на краищата не си толкова издръжлив? По дяволите, толкова хора си изгорил — очи, тела... И сега искаш да ми кажеш, че не можеш да изтърпиш, ако ти изгоря само това око? Тогава да пробвам с другото — запалената цигара докосна външния ъгъл на окото му.

— Ааааахх-ааааа!

Полковникът бавно отдръпна цигарата.

— Може пак да видиш тази цигара, но тогава ще направя с нея каквото трябва. А още по-добре, ако направя същата операция и с другото око. Ще ти изгоря ретината, а Бог ми е свидетел, че дори и аз не бих понесъл такава болка, да не говорим за слепотата.

Витковски приближи цигарата към дясното му око. В него падна пепел.

— Да видим сега как ще се чувстваш, Вермахт. Започваме!

— Найн! Найн! Ще ви кажа каквото поискате, но не правете това!

След малко полковникът говореше, а неонацистът държеше буца лед върху лявото си око.

— Сега знаеш на какво съм способен, Херман, или както там се казваш. Мога да правя същото, което вие, копелета, правехте преди петдесет години, когато баба ми и дядо ми изчезнаха в Аушвиц. Що се отнася до мен, мога и да те сложа на онези възглавници и не само да ти изгоря очите, но и да ти отрежа топките. После ще те пусна на свобода и ще погледам как вървиш по улиците!

— Спокойно, Стан — каза Латъм и стисна рамото на Витковски.

— Не ми казвай какво да правя спокойно, младежо! Баба ми и дядо ми укриваха евреи и затова ги изпратиха в газова камера!

— Добре, добре, но сега имаме нужда от информация.

— Да, добре... — полковникът пое дълбоко въздух и тихо каза: — Прекалих... но знаеш как ги мразя тези копелета.

— Имам добра идея, Стенли. Те убиха брат ми. Да го подложим на разпит.

— Добре. Кой си, откъде идваш и за кого работиш.

— Аз съм военнопленник и не съм задължен...

Витковски удари нациста по устата с опакото на свободната си ръка. Ударът беше силен.

— Да, наистина се води война, глупако, но необявена, и ти нямаш никакви права, освен това да правиш каквото аз ти заповядам, по дяволите! И мога да те уверя, че не те очаква нищо приятно — полковникът погледна Латъм. — Ей там, на бюрото, има един стар байонет. Използвам го за отваряне на пликове. Бъди послушен и ми го донеси, нали ще можеш? Ще видим как реже гърла — сигурно знаеш, че за това е направен.

Дру отиде до бюрото и донесе ножа с извита дръжка, докато Витковски опипваше гръкляна на „куриера“.

— Заповядайте, докторе.

— Странно, че казваш тъкмо това — каза доста по-възрастният ветеран от G-2. — Вчера си мислех за мама. Тя цял живот бе мечтала да стана лекар, по-точно хирург. Хрумнеше ли й нещо, повтаряше го по сто пъти. „Имаш големи силни ръце, Сташу. Стани лекар и прави операции. Добри пари се печелят“... Да видим сега дали мога да правя такива неща — полковникът заби пръста си в меката плът точно над гръдната кост на германеца. — Мисля, че е добре да започна оттук — продължи той и насочи острието надолу. — Прилича на желе — нали знаеш колко лесно се размазва с лъжица. По дяволите, трябваше да имам ремък за ножа, но, повярвай ми, това е истински нож. Добре, хайде да направим първия разрез — харесва ли ти как звучи, а? Разрез...

— Нейн! — извика съпротивляващият се пленник, когато струйка кръв се стече по врата му. — Какво искате от мен? Нищо не знам. Правя само това, което ми заповядат!

— Кой ти заповядва?

— Не знам! Обаждат ми се по телефона — мъжки глас, понякога женски. Използваме кодови номера и аз трябва да им се подчинявам.

— Не е достатъчно, измет такава...

— Истината казва, Стан — бързо се намеси Латъм и накара Витковски да спре с рязането. — Онзи ден шофьорът ми каза същото,

буквално дума по дума.

— Какво ти заповядаха да направиш тази вечер? — полковникът притисна ножа към гръкляна, а нацистът извика. — Питам за тази вечер! — изрева Витковски.

— Да го убия, да, да убия предателя, но да се погрижа за трупа, като го отнеса по-надалеч и го изгоря.

— Да го изгориш? — прекъсна го Дру.

— Да, и да отрежа главата и също да я изгоря, но на друго място, далеч от тялото.

— Далеч от тялото... — Дру се взираше в треперещия, обезумял от ужас неонацист.

— Кълна се, това е всичко, което знам!

— Нима? — изкрещя полковникът. Кръвта потече по-силно. — Разпитвал съм стотици като теб, сополанко, и знам. По очите ти личи, че има нещо, което не си ни казал, не си!... Да убиеш някого е лесно, но останалото е много по-трудно и може би много по-опасно — да разнасяш трупа, да му режеш главата и да гориш всичко това. Дори за вас е малко странно, психопати такива! Какво не си ни казал? Говори, иначе ще издъхнеш!

— Найн, моля ви! Той скоро ще умре, но не бива да умира сред враговете ни! Първо трябва да го намерим!

— Ще умре ли?

— Да, нищо не може да се направи. Доколкото знам, остават му три-четири дни, не повече. Трябва да го заловим тази вечер, да го убием, преди да е съмнало, и да го скрием далеч, където няма да го открият.

Латъм се отдалечи от кушетката полузамаян. Опитваше се да проумее загадката, поставена от нацисткия терорист. Всичко изглеждаше безсмислено, освен един очевиден, неоспорим факт.

— Ще изпратя този плъх на френското разузнаване с пълните му показания — всичко, което ни каза, е записано с помощта на онази машинка на бюрото ми — каза Витковски.

— Знаеш ли, Стан — възрази Дру, обърна се и погледна полковника, — може би е по-добре да го натовариш на дипломатически самолет за Вашингтон и Лангли, без да даваш никаква информация — освен на хората от ЦРУ.

— Боже мой, защо? Това е проблем на французите.

— Може да е по-важно, Стенли. Заради списъка на Хари. Може би трябва да проверим кой в ЦРУ ще се опита да защити този човек — или обратното, да го убие.

— Нищо не разбирам, младежо.

— И аз не разбирам, полковник. Но сега съм Хари и някой очаква да умра.

---

[1] улиците на Монпарнас — фр. ↑

[2] крадец — нем. ↑

[3] много добре — пол. ↑

13.

Часът в Монте Карло бе три сутринта. По тесните, слабо осветени улички около казиното нямаше никой, освен посетителите, които си тръгнаха от все още оживеното заведение за хазарт. Някои от тях бяха безнадеждно пияни, други — в еуфория, но повечето бяха уморени. Клод Моро тръгна по алеята, която водеше към каменната стена на пристанището. Приблужи се до стената. Погледът му се спря на гледката отдолу — това бе пристанище за богаташи от целия свят, което личеше по светлините на огромните луксозни яхти и катери, вързани за стълбовете. Моро не изпитваше никаква завист — беше обикновен наблюдател, който се любува на външната красота на този разкош. Лесно му беше да не ревнува — работата му изискваше да прекарва доста време сред собствениците на тези луксозни яхти, да наблюдава начина им на живот, често — не съвсем повърхностни неща. Това му бе достатъчно. Ако изобщо се поддаваха на определение, тези хора в много отношения бяха отчаяни и прекарваха времето си в търсене на нови интереси, нови преживявания и вълнения. Постоянното търсене се бе превърнало в начин на живот — беше безкрайно и винаги отвеждаше към друго търсене. Те имаха необходимите удобства, нуждаеха се от тях, защото останалото беше скука в търсене на поредното предизвикателство: „А сега какво? Какво ново?“

— Хей, мосю! — дочу се глас от тъмнината. Някакъв силует излезе от мрака и се приближи към него. — Нали сте приятел на Братството?

— Вашата кауза не струва — каза Моро, без да се обръща. — Казвал съм ви го стотина пъти, но вие продължавате да ме подпомагате финансово. Ще направя каквото пожелаете.

— Интересува ме нашият блицкригер, жената до масата в казиното. Откарахте я. Какво стана?

— Самоуби се, както и другите двама в затвора преди няколко месеца. Ние сме французи — по време на ареста не проверихме

интимните ѝ части. Ако бяхме го сторили, щяхме да открием капсули с цианкалий в пластмасови опаковки.

— Sehr gut^[1]. Нищо ли не ви каза?

— Как? Не излезе жива от тоалетната.

— Значи сме чисти?

— Поне засега. Очаквам обичайното си възнаграждение в Цюрих за значителната ми помощ.

— Дадено.

Силуетът се отдалечи и потъна в мрака. Моро бръкна във вътрешния си джоб и изключи магнетофона. Устните уговорки не означаваха нищо, ако не бяха документирани.

* * *

Базил Марчънд, член на Камарата на лордовете, удари месинговото преспание по бюрото си с такава сила, че стъкленото покритие се пропука и късчетата се разлетяха из стаята. Човекът срещу него отстъпи една крачка назад и бързо се обърна.

— Как смеете? — извика възрастният джентълмен. Ръцете му трепереха от гняв. — Мъжете в това семейство са участвали във всички войни от Кримската насам, включително и в Бурската, когато едно вестникарче на име Чърчил е възхвалявало храбростта им под свистенето на куршумите. Как сте могли дори да помислите да ме обвините в подобно нещо?

— Простете ми, лорд Марчънд — спокойно каза служителят от МИ-5, който дори не се отдръпна. — Семейството ви е получило признание за заслугите си във войните от нашия век, но е имало и изключения, нали? Разбира се, имам предвид по-големия ви брат, който е бил един от основателите на кръга на Кливдън и е оказвал доста големи почести на Адолф Хитлер.

— Семейството ми се отрече от него! — прекъсна го Марчънд ядосан, рязко издърпа едно чекмедже и извади свитък в сребърна рамка. — Вижте, нахален простак! Това е почетна грамота от самия крал! Бях шестнайсетгодишно хлапе и спасих трийсет и осем души, които можеха да бъдат заклани или взети в плен! А това беше още

преди да ме наградят с Военния Кръст за службата ми в Кралската флота!

— Знаем за изключителния ви героизъм, лорд Марчънд...

— Щом е така, не ми приписвайте безпътните увлечения на поголемия ми брат, когото едва познавах — а доколкото го познавах, никак не ми харесваше — продължи побеснял членът на Камарата на лордовете. — Ако бяхте направили докрай проучването си, щяхте да знаете, че през хиляда деветстотин и четирийсета година той е напуснал Англия и никога повече не се е връщал. Без съмнение, пиенето го е докарало до смърт на някой от онези острови в Тихия океан, където се е скрил.

— Боя се, че не сте напълно точен — каза посетителят от МИ-5. — Брат ви се е установил в Берлин под чуждо име и през цялата война е работил в Министерството на информацията на Райха. Оженил се е за германка и също като вас е имал трима сина...

— Какво?

Старецът бавно се облегна назад в креслото си, отворил уста от учудване. Едва дишаше.

— Никога не са ни го казвали — добави той толкова тихо, че почти не го чува.

— Нямало е смисъл, сър. След войната той е изчезнал заедно с цялото си семейство — най-вероятно в Южна Америка, в един от онези германски анклави в Бразилия или Аржентина. Тъй като не е фигурирал официално в списъка на военнопръстъпниците, не е организирано издирване, а като се имат предвид загубите, понесени от семейство Марчънд...

— Да — тихо го прекъсна лорд Марчънд. — Другите ми двама братя и сестра ми... Те бяха пилоти, а тя — медицинска сестра.

— Точно така. Нашите служби решиха да погребат цялата тази мръсна история.

— Много любезно от ваша страна, много любезно. Съжалявам, че се държах толкова непочтително с вас.

— Няма значение. Както сам казахте, не бихте могъл да знаете това, което не ви е било съобщено.

— Да, да, разбира се... Но тук, сега, този следобед, вие почти ме обвинихте, по дяволите — а ако разгледаме въпроса в по-широк

мащаб, по този начин обвинихте и семейството ми — че вземам участие в някакво фашистко движение в Германия. Защо?

— Това е доста груба процедура и повечето от нас се чувстват неудобно, когато я използват, но е ефикасна. Не ви обвиних в нищо конкретно, сър; ако си спомняте, формулирах намека си по следния начин: „Колко ли би била обидена Короната, ако научеше...“ и така нататък. Незабавният отговор винаги е изблик на гняв, но съществува и фалшив гняв, и истински. Не е трудно да се определи кой какъв е — не и ако сте наблюдавали известен брой такива случаи, а аз съм.

— И направих ли го както трябва?

— Предполагам, че ако бяхте по-млад, щяхте да ме нападнете физически и буквално щяхте да ме изхвърлите от дома си със собствените си ръце.

— Точно така, бих го направил.

— Това бе вашата естествена реакция, съвсем не беше фалшива.

— Отново ще ви попитам — защо?

— Имената на двама от синовете ви фигурират в списък — строго поверителен списък — на хора, които тайно поддържат неонацистките терористи в Германия.

— Мили боже, но как?

— „Марчъндс Лимитид“ е текстилен комплекс, нали така?

— Да, разбира се, всички го знаят. Нашите фабрики в Шотландия са вторият по големина производител в Обединеното Кралство. Двама от синовете ми ги управляват, откакто се оттеглих. Третият — нека Бог се смили над душата му — е музикант. Та какво са направили, за да им бъде отправено подобно обвинение?

— Сключвали са сделки с фирма на име „Оберфелд“. Доставяли са хиляди метри плат за еднакви ризи, блузи, панталони и гащеризони за складовете ѝ в Манхайм.

— Да, прегледах сметките — винаги настоявам да го правя. „Оберфелд“ плащат сметките си на точно определените дати и са чудесен клиент. И какво?

— Фирма „Оберфелд“ не съществува; това е прикритие за неонацисткото движение. Преди около седем дни името и складовете в Манхайм са престанали да съществуват по същия начин, по който брат ви е изчезнал преди петдесет години.

— Какво предполагате?

— Ще ви го кажа по възможно най-мекия начин, лорд Марчънд. Възможно е синовете на брат ви да са се завърнали и да са вкарали вашите неразумни синове в конспирация, която подпомага възраждането на нацистите, като ги снабдява с униформи.

— С униформи?

— Това е следващата стъпка, лорд Марчънд. Съвсем обичайна от историческа гледна точка.

* * *

Нокс Талбът не обичаше да се прави на Господ, тъй като мнозина други твърде дълго време се бяха правили на Господ пред хората от неговата раса. Неудобно му беше да изпада в подобно положение, чувстваше се голям лицемер, но нямаше друг избор. Най-мощните строго секретни компютри на Управлението бяха компрометирани. В софтуера им се пазеха световни тайни, операции от изключителна важност, провеждани от ЦРУ в цял свят. Сред тях беше и мъчителната тригодишна одисея на Хари Латъм. Хари Латъм — Александър Ласитър с кодово име Жилото.

Под претекст, че ще мести хората, заемащи някои постове, Талбът бе помолил за над три дузини лични досиета, но само осем привлякоха вниманието му. Това бяха мъже и жени, които отговаряха за компютрите АА-Нула; само те притежаваха кодовете, ключовете към тайните, които биха прекъснали живота на тайните агенти и информатори или биха направили операциите безполезни. Беше един от тях — не един, а двама, защото блокираните дискове изискваха двама души да се подключат с различни кодове, за да освободят софтуера и да го пуснат на екрана. Но кои бяха тези двама и какво всъщност бяха извършили? Хари Латъм бе успял да избяга, бе платил скъпа цена — живота на брат си, но беше жив и се криеше в Париж. Не само бе останал жив, но беше донесъл и обвинителния списък с имена, разтърсил цялата страна или поне медиите, които направо полудяха да правят съобщения при всеки сгоден случай. Според убития Дру Латъм нацистите са знаели за Жилото, но кога са го разбрали? Преди или след като Хари е събрал имената? Ако е било преди това, целият списък беше под подозрение, но дори и това не се

вързваше с изчезването на Рудолф Мец. Ако някога бе съществувал фанатик нацист, това беше той. Служителите от лабораториите в Роклът бяха установили, че Мец непозволено е използвал собствени кодове, за да извлече и изтрие резултатите от едногодишни изследвания, а ФБР бе проследило бягството на Мец и жена му в Щутгарт. Бяха използвали фалшиви паспорти и бяха отпътували с полет 7000 на „Луфтханза“ от международното летище „Дълс“. Колко ли още хора като Мец съществуваха? А колко ли бяха невинните като сенатора Руут? Нещата се развиваха извън техния контрол и щяха да продължат да се развиват, докато разследването не приключеше.

Двама от осемте „бели“, минали основна проверка специалисти в областта на най-сложните компютърни операции, бяха „къртици“. Как беше възможно? И възможно ли беше? В личните им досиета нямаше нищо, което да буди и най-малкото подозрение... После изведнъж в ума на Талбът оживяха спомени от разпита на Хари Латъм в Лондон. Той отвори едно чекмедже и извади протокола. Отгърна на търсената страница.

В. (МИ-5): — Говори се, че нацистите —
неонацистите — са знаели за теб от самото начало.

Х. Л.: — Това не е „слух“, те сигурно вярват, че е така. Какво, по дяволите, правим и колко често вече сме го правили, когато открием някоя „къртица“ — човек, който се е обърнал срещу нас и е офейкал към Матушка Русия, след като ни е откраднал куп информация? Разбира се, започваме да крещим колко сме умни, колко надълбоко проникваме и колко ефикасно действаме, и колко безобидна е информацията, която са ни откраднали — а тя никак не е безобидна.

В. („Дъозием“): — Не е ли възможно да са ти предоставили фалшива информация?

Х. Л.: — Преди да избягам, в долината ми се доверяваха напълно. Аз бях техният велик благодетел, който е предан на тяхната кауза — защо да ми пробутват боклук? Но ще отговоря на въпроса ви — да, разбира се, възможно е. Дезинформация, погрешна информация,

човешка или компютърна грешка, въображение, фантазии — всичко е възможно! Ваша работа е да потвърждавате или да отричате, не моя. Предоставих ви материала, а ваше задължение е да го оцените.

Нокс Талбът внимателно прегледа отговорите на агента. Би могло да се предположи, че самият Хари Латъм е разпространил информацията. Всичко беше абсурд — абсурд с вероятни потвърждения и възможни отрицания — но нацистският вирус от Германия, който бързо се разрастваше, беше реален. Директорът на ЦРУ остави настрана протокола и заразглежда осемте приготвени досиета, подредени в дъга на бюрото му. Препрочете ги, но не откри никаква следа, нищо съществено. Беше се приготвил да вземе всяко от тях, максимално да се концентрира и да чете между редовете, докато му се зачервят очите. В този момент — слава богу — телефонът иззвъня. Той натисна бутона на таблото. Обади се секретарката му:

— Господин Сорънсън на трета линия, сър.

— Кой е на първа и втора?

— Двама продуценти от радиото. Искат да участват в някакви програми и да обсъждат домашните разпити, проведени от Бюрото.

— Излязъл съм да обядвам и ще се върна след месец.

— Разбрах, сър. Трета линия, освен ако не желаете да съобща същото.

— Не, ще говоря с него... Здравей, Уес, моля те, не ме ядосвай допълнително.

— Хайде да обядваме заедно — предложи Уесли Сорънсън. — Трябва да поговорим — насаме.

— Какъвто съм дребничък, не бия много на очи, стари приятелю, ако не си го забелязал. Ако искаш, можем да отидем в някой ресторант из черните квартали на града, където ти повече ще биеш на очи — още от десет-двайсет ярда.

— Хайде тогава да елиминираме ярдовете. Ела в зоологическата градина в Рок Крийк Парк. В отделението за птици има павилион за хотдог — там ме водят внуците ми. Не е лош, слагат му чили.

— Кога?

— Това е най-важното. За дваайсет минути ще се справиш ли?

— Предполагам, щом се налага.

* * *

Оливър Моуздейл, петдесетгодишен учен, работещ към Министерство на външните работи, виден съветник на министъра на външните работи на Англия, си сипваше бренди, докато младата икономка тъпчеше лулата му. Когато я натъпка, му я донесе.

— Благодаря ти, детето ми — каза той и се запъти към голямото кожено кресло срещу телевизора. Здравно стиснал лулата между зъбите си, той се отпусна в него с въздишка, сложи питието на масичката отпред, бръкна в джоба и запали лулата си със златна запалка „Дънхил“.

— Вечерта беше доста досадна и отегчителна — продължи Моуздейл. — Шефът беше пьян, разбира се — сигурен съм, че обилно бе полял с „Гаторад“ патицата с портокали; а онези идиоти от Трезора искат да орежат бюджета до такава степен, че да заприличаваме по-скоро на Лихтенщайн, отколкото на останки от Британската империя. Пълна глупост и пълна досада.

— Горкичките патенца — каза пълничката, около двайсетгодишна икономка. Освен кокни диалекта^[2], в произношението ѝ се долавяше още нещо. — Много бачкате и това си е.

— Моля те, не ми говори за патенцата, скъпа.

— Какво?

— Вечерях основно с тях.

— Извинявайте... Искате ли да ви разтрия врата, това винаги ви отпуска — момичето застана зад стола и се наведе над работодателя си. Пищните ѝ гърди, които излизаха от дълбокото деколте, докосваха тила му, а ръцете ѝ се движеха по врата и раменете му.

— Чудесно — измърмори служителят на Министерството на външните работи, който ту се протягаше за брендито си и отпиваше, ту смукваше от лулата си. — Много добре го правиш. Но и други неща правиш добре, нали?

— Старая се, Оли, миличък. Вече ви казах, че са ме възпитавали да уважавам мъжете с качества и да изпълнявам всичко, каквото ми наредят — понеже им се възхищавам. Не съм някоя флъорца, дето все

вика по адрес на привилегированите класи, изобщо не съм от тях. Мама винаги ми казваше: „Ако милостивият Бог искаше да живееш в замък, ти щеше да се родиш в замък.“ А пък мама е хитруша, така си е. Казваше още, че да служим на по-добрите е гордост за нас, християните, защото някъде в Библията пишело, че е по-добре да даваш, отколкото да вземаш, нещо такова. Е, баща ми работи на доковете и не е толкова изтънчен като мама...

— Не е необходимо да говориш, дете мое — прекъсна я Моуздейл и смръщи вежди; беше потиснат, но се владееше. — Мисля, че е време за новините по Би Би Си, нали? — той погледна часовника си. — Да, наистина! Струва ми се, че масажът беше достатъчен, сладка моя. Защо не пуснеш телевизора? После можеш да се качиш горе и да се изкъпеш. След малко ще дойда при теб, чакай ме, ангел мой.

— Добре, Оли. И ще си сложа оная нощница, дето много ти харесва. Бог ми е свидетел, веднага ще я облека, не е толкова трудно.

Икономката компаньонка отиде до телевизора, включи го и изчака, докато откри търсения канал. Изпрати въздушна целувка на Моуздейл и със закачлива походка тръгна към стълбите.

Говорителят от новините на Би Би Си с неутрален глас и съответното изражение на лицето започна да съобщава последните събития на Балканите, премина към новините от Южна Африка, спря се накратко върху постиженията на Кралската военна академия, след което продължи със съобщение, което прикова вниманието на Оливър Моуздейл върху екрана.

— Известен брой членове на Парламента и други правителствени чиновници са сериозно обезпокоени от продължаващите разследвания на Британското разузнаване, засягащи частния им живот. Джефри Билоуз, депутат от Манчестър, отхвърли пред парламента тази, както той се изрази, „тактика на полицейската институция“, като изтъкна, че са били разпитвани съседите му, включително и викарият. Друг депутат — Ангъс Фъргюсън — обяви, че не само са разпитвали съседите, но дори са ровили в боклука му, а в често посещаваната от него книжарница са се интересували какви книги купува. Очевидно дори Министерството на външните работи не е застраховано, тъй като няколко високопоставени чиновника съобщиха, че ще подадат оставка, за да не бъдат подложени на подобна

„нелепост“, както се изрази един от тях. Имената им се пазят в тайна по молба на министъра на външните работи.

По всяка вероятност тези събития са аналогични на сигналите от САЩ, където видни личности в правителството и извън него са претърпели подобна намеса в личния си живот. Една статия в „Чикаго Трибюн“ е формулирала въпроса по следния начин: „Дали това не е лов на възродили се комунисти или фашисти?“ Ние от Би Би Си ще продължаваме да ви информираме за развоя на събитията.

Изказваме нашето голямо съжаление по повод това, че известни антики, собственост на Кралското семейство...

Внезапно Моуздейл скочи от креслото, загаси телевизора и грабна телефона от масичката в стил „Кралица Ана“ до стената. Трескаво набра номера.

— Какво става, по дяволите? — кресна съветникът на министъра на външните работи.

— Имаш още време, Руте — обади се женски глас отсреща. — Мислехме да ти се обадим рано сутринта и да ти предложим да не ходиш в министерството. Още не са стигнали до твоята секция, но това може да стане всеки момент. Имаш резервация в „Бритиш Еър“ за Мюнхен за утре по обяд. Билетът е на твое име. Всичко е уредено.

— Не ми харесва кой знае колко. Искам да се измъкна още тази вечер!

— Моля те, успокой се, ще проверя в компютрите.

Последвалото мълчание измъчи Моуздейл. Накрая гласът отново се обади:

— В двайсет и три и трийсет има полет на „Луфтханза“ за Берлин. Ще успееш ли?

— Разбира се, по дяволите! Ще успея.

Оливър Моуздейл затвори телефона, отиде в коридора, застана пред стълбището и се провикна:

— Ангелче, пригответи ми багажа! Сложи само един комплект бельо, както обикновено. Бързо!

Голото „ангелче“ се появи на най-горното стъпало.

— Къде отиваш, любов моя? Тъкмо щях да си обличам нощницата, дето най-много обичаш да ми я сваляш. И после да ни бъде хубаво като в рая, нали така, Оли?

— Млъкни и прави каквото ти казвам! Трябва да се обадя на едно място. Като свърша, очаквам куфарът ми да е свален тук, долу!

Моуздейл изтича обратно до масичката с телефона, вдигна слушалката и също така нервно набра номера.

— Тръгвам — каза той. Отсреща в отговор се чу само сумтене.

— Индикаторът на телефона ми сочи, че се обаждат от дома на Руте с кодово име Ключ. Ти ли си това?

— Много добре знаеш, че съм аз, по дяволите! Погрижи се за нещата ми тук в Лондон.

— Вече го сторих, Ключ. Къщата е обявена за продажба и щом се продаде, ще ти изпратя парите с телеграфен запис в Берн.

— Сигурно ще вземеш половината...

— Най-малко половината, хер Руте — прекъсна го гласът по телефона. — Мисля, че е съвсем правилно. Колко хиляди съм прехвърлил в Цюрих с цената на собствени рискове?

— Но ти си от нашите!

— О, не, грешиш. Аз съм обикновен адвокат, който прави услуги на лоши хора, които дори може да са предатели на Короната. Откъде да знам?

— Ти си един жалък лихвар!

— Отново грешиш, Ключ. Аз съм експедитор — без значение колко ми струва това. Честно казано, ще имаш късмет, ако получиш и десет лири за тази къща. Всъщност не си ми особено симпатичен, сигурно разбираш.

— Години наред си работил за мен — за нас! Как можеш да говориш така?

— Не мога да ти опиша колко ми е лесно. Сбогом, Ключ; за твое сведение, единственото, което ще остане между нас, ще бъде доверието между адвокат и клиент. Разбираш ли, това е силното ми място.

Адвокатът англичанин затвори, а Моуздейл огледа просторната всекидневна. Обзе го безпокойство при мисълта, че ще трябва да се прости с толкова спомени от живота си. След това се изправи, изпъна се и си припомни думите, които баща му извика от най-горното стъпало, когато обявиха войната: „Ще се бием за Англия, но ще пощадим хер Хитлер! Той е по-скоро на прав, отколкото на погрешен път! Низшите раси покваряват нашите нации. Ще победим във

временния конфликт, ще създадем Обединена Европа и ще го направим фактически канцлер на континента!“

Младата жена, която Моуздейл бе нарекъл „ангелче“, облечена по възможно най-подходящия начин (или неподходящия, зависи от гледната точка) — в късата си нощничка — смъкна куфара надолу по стълбите.

— Хей, любов моя, какво става тука?

— Може би ще изпратя някого по-късно да те вземе, но точно сега трябва да тръгвам.

— По-късно ли? Какво говориш, Оли?

— Няма време за обяснения. Бързам да хвана самолета.

— Ами аз? Кога се връщаш?

— Няма да е много скоро.

— Много разбрано, няма що! Ами аз какво да правя?

— Ще останеш тук, докато не дойде някой да те изхвърли.

— Да ме изхвърли?

— Нали чу какво ти казах!

Моуздейл грабна куфара, бързо тръгна към входната врата, отвори я и замръзна в учудване от това, което видя. Лондонската мъгла се бе превърнала в порой; двама души в дъждобрани стояха на тухлените стълби пред къщата му. Зад тях на улицата беше спрял черен микробус, на чийто покрив стърчеше антена.

— Със съгласието на властите телефонът ви се подслушва, сър — каза единият. — Мисля, че е най-добре да дойдете с нас.

— Оли! — провикна се от коридора оскъдно облечената икономка. — Няма ли да ме запознаеш с приятелите си?

* * *

Виковете на децата, дошли с родителите си, се смесваха с крясъците на множеството птици в зоопарка в Рок Крийк Парк. Един доста грозен кондор с размах на крилете поне осем фута с крясък се отдели от високия прът. Ноктите му се вкопчиха в решетките на огромната клетка. Децата и възрастните веднага отстъпиха назад. Втренченият поглед на гигантската птица изразяваше враждебно задоволство.

— Мамка му и хищник, а? — каза Нокс Талбът и застана зад Уесли Сорънсън.

— Никога не съм разбирал защо думи, свързани с майката, се използват при описание на огромни размери например — отговори директорът на Консулски Операции, без да отмества погледа си.

— Заради силата ѝ, да речем. Именно безжалостната агресивност на женската, която пази малките си, ни е спасила през Ледниковия период.

— А мъжете какво са правили?

— Най-вече това, което правят и днес. Ловували навън, докато жените пазели пещерите от зверовете — далеч по-опасни от тези, които някога сме преследвали.

— Говориш много тенденциозно.

— Просто съм женен; до този извод стигна жена ми. И тъй като сме заедно само от трийсет и шест години, не виждам защо да обръщаме лодката на този ранен етап.

— Хайде да хапнем по един хотдог. Павилионът е на около петдесет ярда по-наляво, там можем да седнем на някоя пейка. Обикновено има много хора, така че със сигурност няма да ни забележат.

— От чили получавам газове.

— Опитай с кисело зеле.

— Още по-зле.

— Тогава само с горчица.

— Виждал ли си някога как се прави хотдог, Уес?

— А ти?

— Мисля, че ръководиш компания, която ги произвежда.

Седем минути по-късно Сорънсън и Талбът седяха един до друг като двама дядовци, които се възползват от крайно необходимата почивка от палавите си внуци.

— Има нещо, което не мога да ти кажа, Нокс — започна директорът на Консулски Операции. — И сигурно по-късно, когато го разбереш, ще побеснееш...

— И ти побесня, когато махнахме името на Моро от списъка на Хари Латъм, който ти изпратихме.

— Приликата е очевидна.

— Тогава сме квит. А какво можеш да ми кажеш?

— Първо, мога открито да ти кажа, че молбата идва от бивш специалист от G-2, действал в Берлин през трудните времена. Името му е Витковски, полковник Стенли Витковски...

— В момента е шеф на охраната на посолството в Париж — прекъсна го Талбът.

— Познаваш ли го?

— Неговата репутация ми е известна. Толкова е умен, че може да се нареди след теб на опашката за моята длъжност, ако получи признанието, което заслужава. Досега не можеше да го получи, защото работеше в зоната на мълчанието.

— В момента той очевидно служи за свързка на Хари Латъм, който не би рискувал сам да се свърже с Лангли.

— Заради компютрите АА-Нула?

— Очевидно... Латъм искаше таен достъп до теб, но той не те познава. Нали помниш, че ти стана директор на ЦРУ, когато дойде новата администрация — почти две години, след като Хари мина в нелегалност. И тъй като познава Витковски отпреди, е решил да използва него. А тъй като и аз познавам полковника оттогава, той пък реши да използва мен за свързка.

— Логично — каза Талбът и кимна.

— Не знам дали е логично, Нокс, но по-късно, след като ти обясня всичко, ще видиш, че е било необходимо и ще ми простиш.

— А каква е работата?

— Става дума за един германски лекар, който може би има огромно влияние в нацисткото движение, а може би е човек със съвест, който работи срещу тях. Трябва да научим всичко възможно за него, а ти си важна клечка.

— Всички така смятат — съгласи се директорът на ЦРУ. — А как се казва?

— Крьогер. Герхард Крьогер. Но има нещо много важно.

— Слушам те.

— Трябва да го пазиш в пълна тайна, в абсолютна тайна! Името му не бива да се споменава в Управлението.

— Пак ли заради компютрите АА-Нула?

— Единият отговор на този въпрос е „да“, но освен него може да има и други отговори. Можеш ли да го направиш?

— Мисля, че да. Когато се захванах с тази работа, която ти трябваше да поемеш, настоях с мен да дойде и секретарката ми. Тя ми е секретарка вече от двайсет години, бързо схваща и е толкова умна, че не ми се налага да си довършвам изреченията. Освен това е англичанка — това очевидно ѝ дава определена власт над нас, хората от колониите... Крьогер, Герхард, доктор. Тя сама ще прегледа данните и ще събере всичко, с което разполагаме по въпроса.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Ще ти се обадя, щом ми донесат данните. И ще дойдеш при мен в кабинета да пийнем по едно.

— Чудесно, много съм ти благодарен.

— Има още нещо, което не сме си казали, нали така, Уесли?

— Естествено, става дума за лова на вещици. Последниците от списъка на Хари започват да стават неуправляеми.

— Точно за това си мислех секунди преди да се обадиш. Чу ли последните новини от Англия?

— Да — за недоволството в парламента. И за сравненията с онова, което става тук. Предполагам, че е било неизбежно. Станало е по вина на секретаря Болинджър, надявам се, че той го знае.

— Значи не си чул за това. Тези неща като че ли стигат първо до нас.

— За какво говориш?

— За един човек на име Моуздейл. Заема много висок пост в Министерството на външните работи.

— И какво?

— Бил е изправен пред неблагоприятни алтернативи и си е признал. През последните пет години е работил за Братството. Фигурира в списъка на Хари и твърди, че навсякъде има стотици, а може би и хиляди като него.

— О, боже мой, започва се! Навсякъде...

---

[1] много добре — нем. ↑

[2] кокни — кореняк лондончанин ↑

14.

Герхард Крьогер излезе от отделението за багаж на летище „Орли“ с лекарска чанта и среден по размер пластмасов куфар. Той зави наляво и тръгна по дългата асфалтирана алея. Тогава видя табелата „PETITE CARGAISON“^[1]. Той внимателно огледа колите, които минаваха пред него, после се съсредоточи върху няколкото превозни средства, паркирани до бордюра пред големите плъзгащи се метални врати, през които провереният багаж — сандъци и куфари — се извозваше на колички до хората, които го чакаха. Най-последно забеляза това, което търсеше — сив микробус с бял надпис от страни: „ENTREPÔTS AVIGNON“^[2], масивно пазарно депо, където над сто дистрибутори складираха стоките си, преди да ги доставят по магазините из цял Париж. Някъде из този подобен на лабиринт комплекс се намираха квартирите на „Блицкригер“ — елитните убийци на Братството. Докторът се приближи до човек, облечен със спортна риза в бяло и червено, облегал се на микробуса, както му бяха заповядали.

— Пристигна ли маласолът^[3], мосю? — попита той.

— Най-добрият хайвер от иранските води — отвърна мускулестият мъж със спортната риза. Хвърли цигарата си и втренчено погледна Крьогер.

— Наистина ли е по-добър от руския? — продължи Герхард.

— Всичко е по-добро от руското.

— Добре. Значи знаете кой съм.

— Не, не знам кой сте, мосю, и не ме интересува. Качете се отзад при останалата риба и ще ви заведе при друг човек, който със сигурност знае кой сте.

Пътуването към целта бе мъчително за Герхард и поради силния мирис на замразена риба, и поради факта че му се налагаше да седи на грубо скована пейка, докато микробусът се движеше с голяма скорост по павираните шосета, останали вероятно още от линията „Мажино“.

Накрая, след почти трийсет минути, те спряха и той дочу дрезгавия глас на невидим събеседник.

— Слизайте, мосю. И, моля ви, запомнете добре — вие никога не сте ни виждали и ние никога не сме ви виждали; и никога не сте се возил в нашия бус.

— Що за транспорт беше това? — възкликна Герхард. — Знаете ли кой съм аз?

— А вие знаете ли кои сме ние, хер Крьогер? Ако е така, въпросът ви е глупав. Присъствието ни във Франция трябва да се пази в най-строга тайна.

— Ще обсъдим това, когато се срещна с началниците ви. Веднага ме заведете при тях!

— Аз нямам началници, хер доктор. Държах лично да ви посрещна.

— Но вие... вие сте...

— Толкова млад ли, господине? Само млади хора могат да се справят с това, което вършим. Нашите рефлексии са бързи, нашите тела са тренирани до съвършенство. Възрастни хора като вас ще бъдат дисквалифицирани още след първия час на обучение.

— Трябва да се съглася с вас, но вие можете да бъдете дисквалифициран поради неизпълнение на заповед!

— Нашето подразделение е най-доброто. Бих желал да ви напомня, че ликвидирахме обекта при най-неблагоприятни обстоятелства.

— Но не този, когото трябваше, глупако!

— Ще открием и другия. Това е въпрос само на време.

— Няма време! Трябва да говорим обстойно — вие сте пропуснали нещо. Да отидем във вашата главна квартира.

— Не! Ще говорим тук. Никой не посещава нашите офиси. Уредили сме въпроса с настаняването ви — хотел „Лютеция“, бившата квартира на Гестапо. Хотелът е променен, но стените са пропити със спомени. Ще се чувствате добре, хер доктор.

— Налага се да говорим сега!

— Говорете, хер Крьогер. Няма да влизаме вътре.

— Не се подчинявате, младежо. Сега аз съм командир на Ваклабрук, докато назначат заместник на Фон Шнабе. Аз ще ви заповядвам.

— Ще си позволя да възразя, хер доктор. След като ликвидираха генерал Фон Шнабе, получихме инструкции да приемаме заповеди единствено от нашия водач в Бон.

— Кой е той?

— Ако знаех, щях да съм се заклея да го пазя в тайна, но тъй като не знам, това няма значение. Използваме кодове и чрез тях се подчиняваме на върховната власт. Всичките ни ангажменти се определят единствено и само от нея.

— Този Хари Латъм трябва да бъде проследен и убит. Нямаме време за губене!

— Разбрахме това, от Бон ни го обясниха.

— И вие си стоите тук и най-спокойно ми съобщавате, че това е въпрос само на време?

— Виковете никога не помагат, майн хер. Времето се измерва в секунди, минути, часове, дни, седмици и...

— Млъкнете! Ние сме в криза, държа да приемете този факт.

— Приемам го — приемаме го, господине.

— Щом е така, какво сте направили досега и какво смятате да правите? И къде, по дяволите, са вашите двама души? Обаждали ли са се?

Младият блицкригер се изпъна като струна, но в погледа му проблесна несигурност; той тихо отговори:

— Както обясних на Дрозда, хер Крьогер, има няколко възможности. Избягали са, но и двамата са ранени — не знаем доколко е сериозно. Ако положението им е безнадеждно, те ще постъпят достойно, защото всеки от тях е положил клетва — ще се самоубият с цианкалий или ще се прострелят в главите.

— Казвате, че не са се обаждали.

— Точно така, сър. Но знаем, че са избягали с колата.

— Откъде знаете?

— Пише го във всички вестници, съобщават го в новините. Освен това научихме, че се провежда масово издирване — лов на хора, в който са се включили полицията, Сюрте и дори бюро „Дъозием“. Навсякъде са плъзнали: по градове, села, дори из горите и планините: разпитват всеки лекар в радиус два часа път от Париж.

— Следователно, вие смятате, че е извършено двойно самоубийство, и въпреки това казахте, че има няколко възможности.

Какви са другите?

— Това е най-вероятното, сър, но е допустимо и да се възстановяват някъде, където нямат телефон подръка. Както знаете, ние сме обучени да ближем раните си като животните, на някое скришно място, докато не зараснат достатъчно, за да се свържем с другите. Всички сме обучени да оказваме първа помощ при телесни повреди и да наместваме счупени кости.

— Това е чудесно. Ще върна дипломата си и ще пращам пациентите си при вас.

— Това не е шега, майн хер, просто сме обучени да оцеляваме.

— Някакви други „възможности“?

— Искате да знаете дали не са ги заловили живи, така ли?

— Да.

— Щяхме да разберем, ако беше така. Информаторите ни в посолството щяха да ни съобщят, а колкото до лова на хора, започнали са го без всякакво колебание. Френското правителство разполага с над сто служители, които търсят нашите хора. Ние ги наблюдаваме и ги подслушваме.

— Убедителен сте. Какво още правите? Докъде сте стигнали? Хари Латъм трябва да бъде открит!

— Надяваме се, че скоро ще го открием, сър. Латъм е под закрилата на „Антинеос“.

— Това ми е известно! — прекъсна го Кръогер ядосано. — Но това нищо не означава, ако не знаете къде се намират те или къде са го скрили.

— Можем да научим местонахождението на главната им квартира за два часа, майн хер.

— Какво?... Защо не го казахте по-рано?

— Защото бих предпочел да ви поставя пред свършен факт, а не да ви давам предположения. Казах „можем да научим“, но още не сме.

— Как?

— Шефът на охраната в посолството се е свързал по телефона с „Антинеос“, а неговият телефон, както и този на посланика, се подслушва. Съществува засекретен запис на неговите телефонни разговори. Нашият човек смята, че можем да му хвърлим едно око. След като научим телефонните номера, лесно можем да вербуваме

някаго от телефонната компания, който да изкопае местонахождението им. От тази гледна точка проблемът може да бъде елиминиран.

— Звучи твърде просто. Според мен номерата, които не фигурират в указателя, се пазят строго — Бог ми е свидетел, че с нашите е така. Съмнявам се, че можете да влезете в офиса на някой служител от телефонната компания и да сложите пачка пари на бюрото му.

— Няма да влизаме в никакъв офис. Използвах думите „да изкопае“ и точно това имах предвид. Ще намерим работник, който поставя кабели — тяхното истинско местонахождение е фиксирано в компютрите. Налага се — за инсталации, за поправки...

— Очевидно си разбирате от работата, хер... Как се казвате?

— Нямам име, никой от нас няма име. Аз съм номер 01, Париж. Елате, уредил съм транспорт за вас. Ще държим постоянна връзка, може би ще ви се обадим няколко минути, след като пристигнете в хотела.

* * *

Дру седеше зад бюрото в стаята си в „Мезон Руж“ — сградата на „Антинеос“. Вдигна телефонната слушалка и набра номера на посолството. Помоли телефонистката да го свърже с госпожа Де Врийс от „Документи и разследвания“.

— Обажда се Хари Латъм — каза Дру, след като чу гласа на Карин. — Можете ли да говорите?

— Да, мосю, тук няма никой, но първо трябва да ви предам някои инструкции. Посланикът ме извика и ме помоли да ви ги съобща следващия път, когато се обадите.

— Говорете — каза Латъм, който в момента се представяше за мъртвия си брат Хари; присви очи и внимателно се заслуша. Карин имаше някакво съобщение за него. Докато тя говореше, той взе един молив.

— Трябва да се свържете с нашия куриер номер 16 на върха на кулата на „Сакре Кьор“ в девет и трийсет тази вечер. Той ще ви предаде комюникета от Вашингтон... Разбирате, нали, non^[4]?

— Да, разбирам — отвърна Дру, който знаеше, че френското поп вместо обичайното *n'est-ce pas*^[5] означава, че трябва да пренебрегне тази информация. Витковски слагаше нов капан, като използваше, че телефонът на Карин се подслушва. — Нещо друго?

— Да. Беше планирано да се срещнете с приятел на брат ви Дру от лондонските Консулски Операции край фонтаните в Булонския лес в осем и четирийсет и пет, нали така?

— Да.

— Отлага се, мосю. Съвпада с контакта в „Сакре Кьор“.

— Можете ли да се свържете с него и да отложите срещата?

— Да, да. Ще ви уредим нова среща.

— Моля ви. Той може да ми разкаже неща, които искам да знам за последните седмици на Дру, особено подробности за онази работа, свързана с Жодел... Това всичко ли е?

— Засега да. Открихте ли нещо?

— Кога мога да се върна в посолството?

— Ще ви съобщим. Убедени сме, че в момента се намира под денонощно наблюдение.

— Не ми харесва тази криеница. Много е неудобно, по дяволите.

— Знаете, че винаги можете да се върнете във Вашингтон.

— Не! Тук убиха Дру, убийците му са тук. Ще остана, докато ги откроя.

— Много добре. Ще се обадите ли утре?

— Да. Искам още документи от папките на брат ми. Всичко, което има за онзи актьор.

— *Au revoir*^[6], мосю.

— Чао — Латъм затвори телефона и прегледа кратките бележки, които беше нахвърлял — кратки, защото бързо разбра метода на тайните инструкции, които му даваше Карин. „Сакре Кьор“ не важеше — важаха фонтаните в Булонския лес; френското „поп“ елиминираше първото; двойното „да“ потвърждаваше второто. Останалото беше просто „пълнеж“, за да се подчертае, че „Хари“ Латъм държи да остане в Париж. Нямаше начин да разбере с кого трябва да се срещне в Булонския лес, но очевидно щеше да го познае — който и да беше той — или, ако не беше някой познат, щеше да го заговори.

* * *

В края на смяната си информаторът на Братството от отдела за свръзка в посолството излезе на улица „Габриел“, изчака, после изведнъж пресече улицата и притича към един мотоциклетист. Пъхна капсулата в ръцете му и мотоциклетът отпраши надолу по улицата, като криволичеше между колите. Двайсет и шест минути по-късно, точно в 16.37 часа, записът пристигна в тайната квартира на убийците в Авињонските складове.

Със снимка пет на шест инча на Александър Ласитър-Хари в ръка блицкригерът 01-Париж изслуша за трети път записа на телефонния разговор между Латъм и онази жена, Де Врийс.

— Търсенето като че ли приключи — каза 01, стана и протегна ръка да изключи касетофона. — Кой ще отиде в „Сакре Кьор“? — попита той и огледа колегите си, насядали около масата за конференции. Всички вдигнаха ръка като един.

— Четирима ще са достатъчни, повече ще се набиват на очи — продължи водачът. — Разделете се и носете снимката с вас. Помнете обаче, че Латъм без съмнение ще бъде с променена външност.

— Че какво може да направи? — попита блицкригерът, седящ най-близо до 01. — Да си пусне мустаци и брада? Знаем какви са ръстът му, телесната му конструкция, лицевата му структура. Латъм ще трябва да се приближи до куриер, който ще го очаква — мъж или жена — ще стои неподвижно на мястото на срещата и със сигурност ще го разпознаем.

— Не бъди такъв оптимист, 06 — каза младият водач. — Помни, че Хари Латъм е много опитен таен агент. Както ние си имаме наши трикове, и той си има свои. И, за Бога, помнете, че трябва да стреляте в главата, *coup de grace*^[7], и изстрелът да отнесе лявата страна на черепа му. Не питайте защо, просто не го забравяйте.

— Ако толкова се съмнявате в нас — намеси се един по-възрастен блицкригер от далечния край на масата, в чийто тон се долавяше скрита враждебност, — защо не го направите сам?

— Инструкции от Бон — отвърна хладно 01. — Аз трябва да остана тук и да получа заповедите, които ще пристигнат в десет часа.

Някой от вас иска ли да заеме моето място, в случай че не открием Хари Латъм, за да съобщи новината?

— Non^[8], nein^[9]. Разбира се, че не — такива бяха отговорите на хората около масата. Някои се подхилваха, други се усмихваха криво.

— Но аз ще покрия Булонския лес.

— Защо? — попита 07. — Срещата е отменена — нали чу записа.

— Пак ви питам: дали някой от вас не би се погрижил да покрие Булонския лес, в случай че подчертаното отрицание е сигнал за потвърждение или че плановете отново се променят?

— Разумно е — каза 07.

— Вероятно няма да е нужно — каза младият водач. — Но както и да е, това ще ми отнеме не повече от петнайсет-двайсет минути, след което ще се върна и в десет часа ще бъда тук. Ако отида в „Сакре Кьор“, няма да успее да се върна навреме.

След като избра четиримата за „Сакре Кьор“, 01-Париж се върна в канцеларията и седна на бюрото си. Отдъхна си — не зададоха никакви въпроси относно тайнствените инструкции от Бон, нито пък настояха той, като техен началник, да води акцията „Хари Латъм“ и да остави някой друг да приеме съобщението от Бон. Всъщност не искаше да участва в убийството, по простата причина че можеше и да не бъде успешно. Макар и да не вярваше, че непредвидените неуспехи биха могли да го провалят, независимо от техния брой, 01-Париж не можеше да допусне нов „пропуск“ в досието си — като шофьора, който не успя да се справи с покойния Дру Латъм, или двамата убийци, изпратени да ликвидират братята американци и не успели да премахнат по-важния, след което бяха изчезнали, или тяхната другарка, която загина в Монте Карло. Ако сега успееш да убият Александър Ласитър-Хари Латъм със сигурност и както трябва, включително и да му пръснат черепа, заслугата щеше да бъде негова, защото той бе организирал акцията. Ако капанът се провалеше — той не е бил там, нека обвиняват другите.

Защото 01-Париж знаеше онова, което другите не знаеха; като техен водач той трябваше да изпълнява заповедите. Ако блицкригер се провалеше, налагаха му строго мъмрене; ако се провалеше повторно, застрелваха го и друг заемаше мястото му. Ако акцията в „Сакре Кьор“ се провалеше, четиримата знаеха, че ще ги елиминират — можеше да

го свърши например трийсетгодишният 05. Презрението му към младия началник твърде често изскачаше на повърхността... Освен това 05 упорито възразяваше за двамата, които бяха изчезнали: „Единият е бебе, на което просто му харесва да убива, а другият е глупак — поема твърде големи рискове! Нека аз се заема с това!“ Така бе казал 05 и то пред 06. Двамата щяха да отидат в „Сакре Кьор“; и двамата щяха да бъдат застреляни в случай на провал. 01-Париж не можеше да си позволи ново петно в досието си. Искаше да бъде допуснат до вътрешния кръг на Братството; трябваше да спечели уважението на истинските водачи, на самия нов фюрер, и да му служи с цялото си сърце и душа. Защото той вярваше, вярваше истински!

Щеше да вземе фотоапарата си в Булонския лес и да направи достатъчно нощни снимки, за да докаже, че е бил там — доказателството щеше да е в самия фотоапарат, тъй като той отпечатваше датата и часа върху всяка снимка. Просто покриваше площта — ако изобщо беше необходимо, в което се съмняваше.

Телефонът иззвъня и стресна младия главен блицкригер. Той вдигна слушалката.

— Кодът е верен — каза телефонистката. — Маласолният хайвер се обажда.

— Хер доктор...

— Не се обадохте! — изкрещя Герхард Крьогер. — Вися тук от три часа, а вие не ми се обадохте!

— Само защото усъвършенстваме стратегията. Ако моите подчинени изпълнят всичко както трябва, можем да постигнем целта, майн хер. Всичко съм уточнил до най-малкия детайл.

— Вашите подчинени? Защо не вие?

— Получих противоречива информация, която би могла да бъде много по-опасна. Реших сам да поема риска.

— Говорите безсмислици!

— Не мога да ви обясня по телефона.

— Защо не? Врагът няма ни най-малка представа кой съм, нито дори че съм тук, така че телефонистката на хотела едва ли е вербувана. Държа да знам какво става!

— Има определени срещи на две различни места, но часовете съвпадат. Кажете на Бон, че 01-Париж е използвал целия си талант, за да подsigури и двете, но не може да бъде на две места едновременно.

И тъй като не може, той е избрал да поеме по-големия риск. Това е всичко, което мога да ви кажа, майн хер. Ако не оцелея, помнете ме с добро. Трябва да тръгвам.

— Да... Да, естествено.

Младият нацистки терорист тресна слушалката. Каквото и да се случеше, той се беше подсигурил. Щеше да вечеря дълго и разточително в „О коен дьо фамий“, после да се разходи до главния фонтан в Булонския лес, да направи няколко безполезни снимки, а след това да се върне в Авиньонските складове и да приеме случилото се. Или заслугата за убийството, или смъртта на блицкригери, екзекутирани поради собствената им некадърност.

Беше убеден в това.

* * *

Дру се разхождаше в Булонския лес край блестящия фонтан, окъпан в светлини от прожекторите, които осветяваха водата отдолу, и се вглеждаше във вечерните минувачи, търсейки познато лице. Бе дошъл на срещата малко преди осем и половина; сега беше почти девет и нито той бе разпознал някого, нито някой го бе заговорил. Да не би да е разбрал погрешно инструкциите на Карин? Да не би разменените думи да имаха за цел да объркат онези, които подслушват телефона ѝ, а съобщението за него да беше буквалното им значение? Не, в това нямаше никакъв смисъл. Без да се взема предвид Амстердамският период на Карин, те не се познаваха достатъчно, за да играят игри с единично и двойно покритие. Латъм погледна часовника си: беше девет и три минути. Щеше да обиколи фонтана още веднъж и после да се върне в „Мезон Руж“.

— Американецо!

Той се обърна. Беше Карин. Носеше руса перука, дясната ѝ ръка бе бинтована.

— Тръгвай наляво, бързо, все едно съм се блъснала в тебе! Отдясно един ни снима. Ще се срещнем на северната алея.

Латъм направи каквото му казаха, успокоен от това, че тя е тук, но разтревожен от думите ѝ. Той заобиколи, като се движеше с безгрижния ритъм на тълпите около фонтана, и накрая стигна до

покритата с каменни плочи пътека от дясната му страна. Зави по нея, мина трийсет или четирийсет фута по-надолу в тунела от дървета и зачака. След две минути пристигна и Карин.

Сякаш по случайност, която никой от тях не бе очаквал, те внезапно се прегърнаха — не за дълго.

— Съжалявам — каза Де Врийс, леко се отдръпна и без нужда приглади русата си перука с бинтованата дясна ръка.

— А аз — не — усмихнато я прекъсна Дру. — Мисля, че искам да направя това от два дни.

— Да направиш какво?

— Да те прегърна.

— Просто се зарадвах, като видях, че си добре.

— Ами добре съм.

— Това е много хубаво.

— Много ми беше хубаво и докато те прегръщах — леко се усмихна Латъм. — Виж какво, госпожа, ти ми внуши тази идея. Точно ти каза, че извинението ти за пред посолството ще бъде, че ме намиращ за привлекателен и така нататък.

— Това не беше желание, което трябва да се изпълни, Дру. Това беше извинение, използвано стратегически.

— Хайде де, не съм Квазимодо, нали?

— Не, ти си доста едър и не много неприятен тип, когото, сигурна съм, много жени смятат за привлекателен.

— Но не и ти.

— Аз имам други причини.

— Искаш да кажеш, че не съм Фреди. Несравнимият Фреди де Врийс!

— Никой не може да бъде Фреди, бил той красив или грозен.

— Това означава ли, че още мога да участвам в надпреварата?

— В каква надпревара?

— За твоите чувства например, колкото и временни и повърхностни да са те.

— Да не би да искаш да спиш с мен?

— По дяволите, изобщо не е ставало въпрос за това. Не забравяй, че аз съм американец от Нова Англия. Така че не на мене тия, госпожа.

— Освен това умееш да се измъкваш.

— Какво да правя?

— Не искам да кажа, че лъжеш — много грубо звучи.

— Какво?

— Освен това си грубиян, който е готов да напердаши другите, както и да се нарича това в хокейните срещи. О, да, чувала съм за това. Хари ми го е казвал.

— Само когато ми се изпречват на пътя — никога умишлено.

— А кой напада пръв?

— Като че ли аз.

— Оформих мнението си. Ти си войнствен индивид.

— В каква връзка казваш това, по дяволите?

— Но в момента съм ти благодарна, че си такъв.

— Защо?

— Човекът с фотоапарата е от другата страна на фонтана.

— И какво? Кой ли не снима в Париж нощем? Тулуз Лотрек го е рисувал, а днес го снимат.

— Не, той е неонацист, сигурна съм, знам го.

— Откъде?

— От начина, по който стои, от излъчването му, което е толкова... толкова агресивно.

— Не е много основателно.

— Тогава защо е тук? Колко хора снимат нощем в Булонския лес?

— Мисля, че си права. Къде е той?

— Точно срещу нас — или поне там беше. На южната алея.

— Остани тук.

— Не, ще дойда с теб.

— Дявол да го вземе, прави каквото ти казвам.

— Не можеш да ми заповядваш!

— Нямах пистолет, а дори и да имаше, не можеш да стреляш.

Ръката ти е цялата в гипс.

— Имам оръжие, а ако беше малко по-наблюдателен, щеше да забележиш, че съм левачка.

— Какво?

— Да вървим.

Те се затичаха между дърветата, докато стигнаха до южната алея, водеща към осветения фонтан. Човекът с фотоапарата все още беше там, изправен като пилон; щракаше с фотоапарата уж напосоки

разхождащите се хора. Латъм тихомълком го приближи. Ръката му стискаше пистолета, закачен на колана му.

— Правиш си кефа, като снимаш хора, които не знаят, че ги снимат — Дру потупа мъжа по рамото.

При докосването му блицкригерът рязко се извърна и се втренчи в Дру на слабата светлина. Очите му изскочиха.

— Ти! — изкрещя той гърлено. — Но не, не си същият! Кой си ти?

— Приготвил съм нещичко за теб — Латъм стисна мъжа за гърлото и го удари в ствола на едно дърво. — Крьогер! — изкрещя той. — Кой е Герхард Крьогер?

Неонацистът бързо се съвзе и изведнъж се опита да ритне Дру в слабините. Латъм отскочи назад, избегна ритника и силно удари нациста по лицето с дулото на пистолета.

— Кучи сине! Мен търсеше, нали?

— Найн! — извика неонацистът. Кръвта се стичаше по лицето му и отчасти го заслепяваше. — Ти не си човекът от снимката!

— Но си приличаме, нали? Лицето му е подобно на моето, нали така?

— Ти си луд! — извика неонацистът и се приготви да нанесе смъртоносен удар по врата на Дру; Латъм сграбчи китката му и грубо я изви обратно на часовниковата стрелка. — Аз просто снимах! — и човекът се строполи в храстите.

— Току-що установихме това — задъха се Дру, възседна неонациста, после изведнъж рязко го блъсна с коляно в ребрата. — Хайде сега да си поговорим за Крьогер — Латъм притисна дулото на пистолета в костта между очите на нациста. — Или ще ми кажеш, или ще ти пробия дупка в главата!

— Готов съм да умра!

— Чудесно, защото тъкмо това ще направиш. Имаш пет секунди, Адолф. Едно... две... три... четири...

— Найн!... Той е тук, в Париж. Трябва да открие Жилото!

— А ти си помисли, че аз съм Жилото, нали така?

— Но ти не си същият човек!

— Много си прав, дявол да те вземе, не съм. Седни!

Изведнъж — Дру така и не разбра откъде — преди да се усети, в ръката на неонациста се появи голям пистолет. Без какъвто и да било

предупредителен звук иззад тях се чу силен пистолетен изстрел. Главата на неонациста се килна назад, от врата му потече кръв. Карин де Врийс спаси живота на Латъм. Тя изтича при него на алеята.

— Добре ли си? — извика тя.

— Откъде се взе онзи пистолет? — попита Дру разтреперан и объркан.

— Оттам, откъдето и твоят — отговори Де Врийс.

— Какво?

— От колана. Ти го сграбчи и му нареди да седне; точно тогава видях, че си бърка под якето.

— Благодаря ти...

— Не ми благодари, по-добре направи нещо. Тълпата около фонтана тича насам. Скоро ще дойде и полицията.

— Хайде! — заповяда Латъм, пхна пистолета в колана си и измъкна радиотелефона от вътрешния си джоб. — Към дърветата!

Те изминаха около шейсет метра навътре в тъмния листак и Дру вдигна ръка.

— Тук е добре — каза той. Беше останал без дъх.

— Откъде взе това? — попита Карин, като сочеше към едва забележимите очертания на телефона в ръката на Латъм.

— От „Антинеос“ — отговори Дру, хвърли й кос поглед и докосна бутоните в неясната светлина, идваща от фонтана. — Разполагат с високотехнологично оборудване.

— Да, но всеки може да улови честотите на радиотелефон, макар че при спешни случаи, предполагам...

— Стенли! — прекъсна я Латъм. — Боже Господи, нов инцидент! В Булонския лес — един неонацист покриваше терена, явно беше изпратен да ме ликвидира.

— И какво?

— Мъртъв е, Стан, Карин го застреля тъкмо когато се канеше да ми пръсне главата... Не, Стенли, чуй, той каза, че Крьогер е тук, в Париж, и търси Жилото!

— Ти къде си?

— Тук, в гората, недалеч от една алея, може би на двайсет-трийсет ярда от трупа.

— Сега ти ме чуй — рязко каза Витковски. — Ако можеш да се измъкнеш, без да се блъснеш в полицаите — по дяволите, дори и ако

рисувааш да се блъснеш в тях — изчисти джобовете на това копеле и се измитай оттам.

— Както направих с Хари... — гласът на Дру се превърна в болезнен шепот.

— Сега го направи за Хари. Ако това, което ми каза за този Кръогер, не са второразредни глупости, този труп е единствената ни връзка с него.

— Отначало той ме помисли за Хари. Каза, че има снимка.

— Губиш време!

— Ами ако полицията дойде?...

— Използвай добре известните си официални тъпотии, за да се измъкнеш от цялата тази история. Ако не стане, аз ще се погрижа за това по-късно, макар че сигурно няма да го направя точно като по книгите. Действай!

— Ще ти се обадя по-късно.

— По-добре по-рано, отколкото по-късно.

— Хайде — каза Латъм, сграбчи дясната ръка на Карин над бинта и тръгна към пътеката.

— Пак ли натам? — учудено попита Де Врийс.

— Трябва да действаме. Бързо.

— Ами полицията?!

— Знам, знам, затова трябва да побързаме... Измислих! Стой на алеята и ако дойде полицията, направи се на уплашена — това не изисква кой знае какъв талант — и им кажи, че приятелят ти се е скрил в гората да пусне една вода.

— Няма да е невъзможно — съгласи се Карин, която тичаше и се блъскаше в дърветата и храсталаците заедно с Латъм. — Звучи по-скоро американски, отколкото френски, но не е невъзможно.

— Ще занеса нашия убиец в гората и ще го претършувам целия. Освен това има по-хубав часовник от моя — и него ще взема.

Стигнаха до пътеката. Сега фонтанът бе останал практически безлюден и само неколцина любопитни зяпачи се бяха скупчили край парапета. Някои от тях се взираха в околните алеи — очевидно в очакване на полицията. Дру издърпа трупа за краката и го скри в храсталака, пребърка му джобовете и извади всичко от тях. Не си направи труда да потърси пистолета, който блицкригерът бе извадил миг преди смъртта си. Той нищо нямаше да им каже. След като

свърши, отново изтича по алеята при Карин. Зад гърба му се чуваха викове:

— Les gendarmes, les gendarmes! De l'autre côté!^[10]

— Où?^[11]

— Où donc?^[12]

За щастие, в отговор на желанието на двамата полицаи да им бъде показано от коя друга страна, присъстващите граждани сочеха в различни посоки, включително към някои от най-тъмните алеи. Ядосани, полицаите се разделиха и се затичаха. Това беше достатъчно: Латъм и Де Врийс притичаха покрай открития фонтан и поеха по северната алея до другия ѝ край, където се озоваха сред великолепието на летните градини, които обграждаха малко изкуствено езерце с бели лебеди: те плуваха величествено в изобилната светлина на прожекторите. Двамата забелязаха свободна пейка и седнаха задъхани. Карин с рязко движение свали русата перука от главата си и бързо я пхна в чантата. След това разтърси косите си.

— Веднага щом мога да говоря, ще се обадя на Витковски — каза Дру, като дишаше тежко. — Как е ръката ти, боли ли те?

— В такъв момент се сещаш за ръката ми?

— Нали те дръпнах за ръката, защото още държеше пистолета в лявата и си помислих, че проклетото оръжие може да падне в храсталака, ако те хвана за нея — за лявата ръка, искам да кажа...

— Разбрах какво искаш да кажеш. Нямах време да го прибера в чантата... Моля те, обади се на полковника.

— Добре.

Латъм отново извади радиотелефона от джоба си и набра номера. Беше доволен, че ясно вижда цифрите на светлината на прожекторите.

— Всичко е наред, Стенли — каза той.

— При вас е наред, но при другите не е, момчето ми — прекъсна го полковникът. — И нямаме представа как, по дяволите, е станало.

— За какво говориш?

— За онзи неонацистки боклук, когото тайно натоварих на военния самолет за Вашингтон в пет тази сутрин.

— И какво е станало?

— Пристигнал е във военновъздушната база „Андрюс“ в три и половина сутринта вашингтонско време — абсолютна тъмнина, нали

знаеш — и е бил застрелян, докато полицейският ескорт го водел към чакалнята.

— Как?

— С някаква проклета мощна пушка с инфрачервен оптически прицел от някой покрив. Естествено, нищо не са открили.

— Кой го е видял?

— Не знам. Изпратих съобщение, както се бяхме уговорили — налагаше се — на висшите служители на Нокс Талбът, че сме заловили жив нацист, казах кога ще им го изпратим и всичко останало.

— И какво?

— Някой е наел убиец.

— Какво ще правим сега?

— Кръгът се стеснява — това е положението. Знаем за компютрите АА-Нула, а сега в списъка ни влизат още четирима-петима заподозрени заместник-директори. Така се прави, младежо — продължаваш да затваряш вратите, докато в стаята останат само един-двама.

— А аз, а Париж?

— Това е игра на котка и мишка, нали така, момче? Този Крьогер иска да открие Хари — теб — точно толкова, колкото и ти искаш да го откриеш, нали?

— Очевидно е така, но защо?

— Ще разберем едва когато го хванем.

— Не ме успокояваш много...

— Трябва да ти кажа, че не се и опитвам. Искам да бъдеш в отлична форма всяка секунда от денонощието.

— Много ти благодаря, Стан.

— Донеси ми каквото си намерил там...

— Прибрах всичко, което намерих — ядосано го прекъсна Латъм, — така че не ми казвай „каквото си намерил там“. Забравих само да взема проклетия часовник.

— Това ми хареса — каза полковникът. — Обичам гнева в подобни ситуации. След час бъдете при мен, сменете колите три пъти.

---

[1] малки товари — фр. ↑

[2] Авиньонски складове — фр. ↑

[3] начин на консервиране — слабо осоляване. ↑

- [4] не — фр. ↑
- [5] нали — фр. ↑
- [6] довиждане — фр. ↑
- [7] щастлива случайност — фр. ↑
- [8] не — фр. ↑
- [9] не — нем. ↑
- [10] Полицаи, полицаи! От другата страна! — фр. ↑
- [11] Къде? — фр. ↑
- [12] Къде са? — фр. ↑

15.

Пламъците се издигаха нагоре — ярки огнени искри прорязваха мрака. Огромният комплекс във Ваклабрук бе почти завършен; на просторно окосено поле се тълпяха хиляда и петстотин избрани последователи на Братството от цял свят.

Нощта беше безоблачна и факли изпълваха голямата естествена арена, очертаваха границите ѝ и осветяваха подиума и една маса, дълга петдесет фута, разположена на билото на хълма, на която седяха ръководителите. По средата имаше микрофон, чиито кабели водеха към високоговорители, разположени по цялото поле, а на високи пилони зад внушителната маса, осветени от прожектори и развявани от бриза, се издигаха знамената на Третия Райх в кървавочервено и черно, с една впечатляваща разлика — бяла светкавица, която пресичаше пречупените кръстове. Това бе знамето на Четвъртия Райх.

Изказваха се множество оратори — всички с военните униформи на Нацистка Германия; речите им бяха довели публиката до въодушевление и фанатична възбуда. Накрая предпоследният оратор се приближи към подиума и грабна стойката на микрофона. Пламналият му поглед се плъзна по гъстите редове и той заговори отчетливо, с тих и властен глас:

— Тази вечер чухте виковете на хората по целия свят, които се нуждаят от нас, желаят ни, настояват ние да поемем жезъл на властта над света, да създадем чисти раси и да елиминираме идеологическия и човешкия боклук, който замърсява цивилизования свят. Ние сме готови!

Аплодисменти и все по-силни виковете на одобрение разтърсиха земята и отекнаха в околните гори. Униформеният мъж вдигна ръце, за да въдвори тишина. Тя бързо настана и той продължи:

— Но ние имаме нужда от Фюрер-Зевс, по-велик от предишния — не в мисленето, защото никой не може да надмине Адолф Хитлер във философията, а по сила и решителност — водач, който ще потисне слабите и никакви интелектуалци няма да го спрат; той ще помете

враговете на расовия прогрес и ще нападне, когато разбере, че е дошло времето! Историята доказва, че ако Третият Райх бе нападнал Англия, когато хер Хитлер заповяда на своята армия да го направи, светът днес би бил много по-различен и много по-добър. Привилегированите дилетанти от юнкерския корпус го убедиха да не прави това. Новият водач — нашият Зевс — никога не би се поддал на подобна страхлива намеса... Ала — знам, че това ще ви разочарова — все още не е дошло времето да разкрием самоличността му. Но за сметка на това той е записал послание до всеки един от вас.

Ораторът вдигна напред ръка в нацистки поздрав, после рязко я прибра и от всички високоговорители гръмна силен глас. Странен глас, средно дълбок, рязък, режещ — всяка съгласна отекваше, сякаш брадва се забиваше в кораво дърво. В някои отношения той пробуждаше спомените за хитлеровите речи — истеричните кулминации бяха многобройни и прииждаха една след друга, но приликата свършваше дотук. Защото този оратор принадлежеше повече на днешните времена; кресливите му апогеи се предшестваха от хладни думи, които той изговаряше бавно с леден тон; следваха внезапни емоционални изблици, които придаваха внушителност на заключенията му. Тирадите не секваха и се сливаха с резкия монотонен тон на Хитлер. Контрастът между тях придаваше кураж на оратора, който сякаш се доверяваше на публиката си — тя без съмнение разбираше накъде я води — а след това награждаваше доверието ѝ с виковете си и потвърждаваше изводите, които тя току-що си беше направила. Ерата на Водолея бе отдавна отминала; на нейно място бе дошла ерата на манипулациите. Уроците от „Медисън Авеню“^[1] бяха усвоени от целия свят.

— Ние сме началото и бъдещето е наше! Но вие знаете това, нали? Вие, които се трудите неуморно в нашата родина, и тези, които се трудят безспир в чужбина, виждате какво става, нали? Не е ли велико? Нашето послание е не просто прието; то е желано, желано в умовете и сърцата на хората от цял свят — и вие виждате, чувате и знаете това!... Не мога да ви видя, но ви чувам и приемам вашата благодарност, макар че — нека бъда откровен — тя не е отправена в правилна посока. Аз съм само вашият глас, гласът на справедливото недоволство в целия цивилизован свят. Вие разбирате това, нали? Разбирате, че навсякъде наблюдаваме упадък, защото хора от по-долно

качество ни карат да плащаме заради тяхната некачественост! Трудлюбиви мъже и жени се лишават от спечелените с тежък труд пари заради други, които отказват да работят или са неспособни да работят, или пък са твърде глупави, за да се опитат дори! Ние ли трябва да плащаме заради техния мързел, тяхната некадърност или заблудение? Ако е така, тези мързеливи, некадърни и заблудени управляват света! Те ни отнемат моралното ръководство, защото надделяват над нас и пилеят нашите съкровища в името на човечеството — но не, това не е човечеството, скъпи мои войници, това е боклук! Те обаче няма да го направят, защото бъдещето е наше!

Навсякъде враговете ни остават все по-изумени и объркани от това, което ги помита, а не могат да кажат със сигурност кой е на наша страна, и в най-съкровените си мисли приветстват нашия напредък, въпреки че се борят с тези свои мисли. Нека продължим похода си, войници мои, бъдещето е наше!

И отново гръмнаха бурни аплодисменти, а звуците на химна „Хорст Весел“ изпълниха огромното открито пространство, разположено напред гората. Двама души с частично обръснати вежди от предварително оформената задна редица, които ту ръкопляскаха, ту предано крещяха, се обърнаха един към друг и тихо заговориха:

— Лудост — каза французинът на английски.

— Много прилича на хитлеровите речи, които сме гледали по новините — съгласи се холандецът от холандското Външно министерство.

— Струва ми се, че не сте прав, мосю. Този фюрер е много по-убедителен. Не налага на тълпата изводите си, като крещи непрекъснато. Той я води към тях, като задава привидно разумни въпроси. После внезапно избухва и им дава отговорите, които искат да чуят. Владее динамиката — много хитро наистина.

— Кой е той, как мислиш?

— Предполагам, че може да бъде всеки от крайнодясното крило на Бундестага. Записах го, както ме инструктираха, така че нашите служби ще могат да го сравнят с гласови образци, ако този абсурдно малък касетофон в джоба ми е достатъчен за задачата.

— Не съм се свързвал с офиса от цял месец — каза холандецът.

— Аз — от шест седмици — каза французинът.

— Трябва обаче да отдадем дължимото на нашите началници. Спътниците ни са забелязали сечището в горите, както преди около трийсет години самолети, летящи на голяма височина, са забелязали ядрените ракети в Куба. Не се съгласиха да приемат обяснението за нова религиозна секта от Далечния Изток, въпреки официалните документи. И бяха прави.

— Моите хора се убедиха, че работата не е чиста, когато започнаха да наемат строителни работници от чужбина.

— Бях прост дърводелец, а ти?

— Електротехник. Баща ми притежаваше магазин за електроматериали в Лион. Работех там, преди да постъпя в Университета.

— А сега трябва да се измъкнем оттук; мисля, че няма да ни бъде лесно. На това място не липсва нищо от старите концентрационни лагери — огради от бодлива тел, кули с картечници и всичко останало.

— Търпение, ще намерим начин, мосю. Ще се видим на закуска в шеста палатка. Трябва да има някакъв начин.

Двамата се обърнаха и видяха, че униформени мъже са застанали в полукръг около тях. На туниките им имаше емблема със знамето на Четвъртия Райх — бели светкавици пресичаха свастиките.

— Достатъчно ли чухте, майне херрен^[2]? — каза един офицер и застана пред стражите, обкръжили двамата чужденци. — Мислите се за много хитри, nicht wahr^[3]? Дори си говорите на английски — войникът вдигна малко електронно устройство за подслушване, познато сред полицаите и разузнавателните кръгове. — Чудесно приспособление — продължи офицерът. — Човек може да го насочи към, да речем, двама души сред тълпа и да чуе всяка казана дума, като изчисти външните шумове. Забележително... И двамата бяхте под наблюдение още от момента, в който се появихте сред нашите привилегирани поканени гости и ентузиазирано твърдахте, че сте от тях. Мислите ли, че сме толкова смотани? Наистина ли смятахте, че нямаме в компютрите списъци, които да прегледаме? Когато се оказа, че не фигурирате в тях, направихме повсеместна проверка на чуждестранните работни отряди. И познайте какво открихме! Няма значение, вие, разбира се, знаете. Груб холандски дърводелец и заядлив френски електротехник... Mitkommen! Zackig!^[4] Ще си поговорим — за съжаление, няма да ви настаним в прекрасни условия,

но по-късно ще намерите покой и тленните ви останки ще бъдат заровени в дълбок изкоп — заедно с останалите червеи и ларви.

— Вие като че доста сте се усъвършенствали в подобни екзекуции, нали?

— Тъжно ми е да го кажа, холандецо, но тогава още ме е нямало, за да участвам. Но и нашето време ще дойде, и моето време ще дойде!

* * *

Витковски, Дру и Карин седяха около кухненската маса в апартамента на полковника на улица „Диан“. По нея безредно бяха нахвърляни нещата, които Дру бе извадил от джобовете на мъртвия нацист.

— Не е лошо — каза армейският ветеран от G-2, като вземаше ту един, ту друг предмет и внимателно го разглеждаше. — Това означава — продължи той, — че това копеле, потомък на Зигфрид, съвсем не е очаквал да има неприятности в Булонския лес.

— Защо мислиш така? — попита Латъм и посочи празната си чаша за уиски.

— Сам разбери — полковникът вдигна вежди и кимна към месинговото си барче точно зад входа на всекидневната. — В тази къща първото питие сипвам аз, останалото — всеки сам. Изключение правят дамите — попитай дамата, глупако.

— Но, моля ви, отговорете на въпроса му — намеси се Де Врийс. — Няма нито документи, нито паспорт. Защо казахте, че не е лошо?

— Всъщност дори е много добре. Той сам ще ви го обясни, ако прегледа тези неща вместо само да се налива.

— Пил съм едно питие, Стан! Едно, и ще добавя, че съм го заслужил!

— Знам, момче, но още не си ги разгледал както трябва тези неща, нали?

— Напротив, погледнах ги. Докато ги слагах на масата. Има кибрит от ресторант „О Коен дьо Фамий“, бележка от някакъв пункт за химическо чистене на авеню „Жорж V“ на името на Андре — нищо важно; златна щипка за пари с някакъв надпис на немски — безобиден, предполагам — и нищо друго; още една бележка — за кредитна карта

със същото име и номер, толкова очевидно фалшив или така законспириран, че ще ни отнеме дни, за да го проследим, докато стигнем до нова задънена улица. Останалото, честно казано, не съм го преглеждал, но това, което току-що ти казах, е резултат от приблизително осемсекунден оглед. Нещо друго, полковник?

— Казах ви, госпожо Де Врийс, че той наистина има способности. Съмнявам се, че са били дори и осем секунди — по моя преценка бяха около пет, защото веднага поиска да му сипя питие.

— Впечатлена съм — съгласи се Карин, — но ти си донесъл и други предмети.

— Само два. Единият е още една сметка от магазин за обувки по поръчка, също на името на Андре, а другото — окъсан билет за увеселителен парк край Ньоли-Сюр-Сен, безплатен.

— Изобщо не съм видял такива неща! — запротестира Латъм, отиде до барчето и си сипа питие.

— Какво ти говорят?

— Обувките, особено ботушите, са изключително индивидуални, госпожо Де Врийс...

— Моля ви, престанете да ме наричате така, господине! Може и просто Карин.

— Добре, Карин. Обувките са, така да се каже, идиосинкратични: обуцарите се съобразяват със специфичната форма и индивидуалните особености на крака. Когато някой ходи в подобна работилница, той обикновено е ходил там и преди — значи е прекарвал известно време в Париж. Иначе би отишъл при първия си обуцар. Схващаш ли мисълта ми?

— Всъщност да. А какво ще кажеш за увеселителния парк?

— Защо са му дали безплатен билет? — намеси се Дру, върна се с питието си на масата и седна. — Наистина не забелязах тези неща, Стан.

— Знам, хюрак^[5], не съм се опитвал да те надмина, но те просто са тук.

— Значи утре ще отидем при обуцаря и при онзи от увеселителния парк, който раздава безплатни билети — мисля, че това не е типично френска традиция. Господи, колко съм уморен! Хайде да си ходим... Не, чакай малко! Какво стана с капана, който им заложил на „Сакре Кьор“?

— Какъв капан? — учудено попита Витковски.

— Онзи капан! Куриер 16, на върха на кулата.

— Никога не съм чувал за това — и двамата погледнаха Карин де Врийс. — А вие?

— Много пъти съм го правила за Фреди — смутено се усмихна Карин. — Той казваше: „Скалпи нещо — колкото по-глупаво, толкова по-добре. Всички сме глупаци“.

— Задръжте — и двамата — каза Витковски, поклати глава и погледна Дру. — Сигурен ли си, че никой не те е проследил дотук?

— Ще пренебрегна обидата си и ще ти дам професионален отговор. Не, кучи сине, защото знам нещо по-добро от това да се сменят колите три пъти — те могат да бъдат проследени по електронен път, но ти си твърде изостанал, за да го знаеш. Сменяхме превоза под земята — в метрото — и то не три, а цели пет пъти. Разбра ли?

— О, твоят гняв наистина ми харесва. Майка ми, полякинята, царство ѝ небесно, винаги казваше, че в гнева има истина. Той е единственото нещо, на което може да се вярва.

— Сега мога ли да извикам такси и да си отидем по домовете?

— Не, точно това не можеш да направиш, мой човек. Тъй като никой не знае къде сте, ще стоите тук. И двамата. Имам стая за гости и много приятна кушетка ей там. Подозирам, че ти ще спиш на кушетката, младежо, и ще съм ти благодарен, ако не ми изпиеш всичкото уиски.

* * *

Разгневеният отряд блицкригери се завърна в главната квартира от „капана“ в „Сакре Кьор“. Посрещнаха ги със смутено мълчание. Това ядоса още повече елитните убийци.

— Никой не се появи! — изплю се номер Пет-Париж и се тръшна на един стол до масата за конференции. — Нямаше никакъв мъж, нито жена, които да приличат на свързка! Изиграха ни — глупаво и опасно хабене на време!

— А къде е нашият изключителен водач Нула Едно? — попита друг член на отряда, като се обърна към останалите трима блицкригери, които не бяха изпратени в „Сакре Кьор“. — Може би в

момента е зает с това да си сменя пелените, но ще трябва да ни даде едно-две обяснения. Ако са ни измамили, без съмнение са ни забелязали!

— Няма го — отговори друг убиец, облегнат на масата. В тона му се смесваха умора и досада.

— Какво искате да кажете? — извика Пет-Париж и рязко се изправи. — В десет трябва да се обадят от Бон. Затова трябваше да остане тук.

— Няма го и никой не се е обаждал — каза друг.

— Да не би да са го потърсили на личния му телефон?

— Не, не биха могли и не са се обаждали — отвърна умореният блицкригер, чийто номер беше Нула Две-Париж. — Когато се забави, влязох в личния му офис и седях там от девет и трийсет до единайсет и петнайсет. Нищо... Нула Едно може да е любимец на началството, но би трябвало да се къпе по-често. В стаята му смърди.

— Вземането на душ го откъсва от трона му.

— Той е като полудяло дете в магазин за електронни играчки...

— Я по-кратко — прекъсна ги друг. — Искам да ви припомня, че препирните не са желателни.

— Не и справедливата критика — настоятелно се намеси Пет-Париж. — Къде е Едно и защо го няма тук? Доколкото разбирам, дори не се е обадил.

— Правилно „разбираш“, но тук всички знаем за търканията между вас двамата.

— Признавам, че е така, но това няма нищо общо със случая — каза Пет и вдигна глава; слабото му тяло бе надвесено над масата, подпряно на широко разтворените му силни ръце. — Както и да е, поведението му в момента е неприемливо и аз ще уведомя Бон за това. Отрядът ни беше изпратен по фалшива следа...

— Всички чухме записа от посолството — уморено се намеси Две-Париж. — Съгласихме се, че „Сакре Кьор“ е по-важното място.

— Да, разбира се, аз пръв се съгласих. Но вместо да оглави по-важната акция, нашият Нула Едно избра по-маловажния Булонски лес под претекста, че няма да успее да се върне навреме от „Сакре Кьор“ за обаждането от Бон. Никой не се е обадил и той не е тук. Определено ще трябва да даде обяснение.

— А ако не може да ни го даде? — попита един блицкригер от далечния десен край на масата. — Обади се информаторът ни от американското посолство.

Отрядът от „Сакре Кьор“ реагира като един — всички подскочиха като уплашени котки. Пет се обади:

— Абсолютно му е забранено да се свързва директно с нас, особено по телефона.

— Той е сметнал, че информацията оправдава неговото своеволие.

— И какво каза? — настоятелно попита Три.

— Свързано е с полковник Витковски.

— Координаторът — тихо добави Две-Париж. — Големите му връзки във Вашингтон са известни на нашите... на нашите хора там.

— За какво става дума? — попита Пет.

— Нашият информатор е заел позиция в автомобил пред апартамента на полковника на улица „Диан“. Направил го е инстинктивно, въз основа на информацията от подслушвания телефон на вдовицата на Фредерик де Врийс от „Документи и разследване“.

— И какво?

— Преди час мъж и жена са се втурнали в сградата. Било е тъмно и той не е могъл да огледа добре мъжа, но смята, че го е познал. Жената е била вдовицата на Де Врийс.

— Мъжът е Латъм! — възкликна Пет-Париж. — Била е с Хари Латъм. Не може да е бил друг. Да вървим!

— Какво ще правим там? — скептично попита блицкригерът Нула Две.

— Ще извършим убийството, което Едно не успя да планира добре.

— Обстоятелствата са други и ако се вземе предвид „тилът“ на полковника, мястото е изключително опасно, що се отнася до сигурността. Предлагам поради отсъствието на Нула Едно да искаме разрешение от Бон.

— Аз предлагам да не искаме — намеси се Шест-Париж. — Стига ни провалът в „Сакре Кьор“, защо да им съобщаваме за това? Ако осъществим убийството, то ще компенсира провала, дори ако ни накажат...

— А ако се провалите?

— Отговорът е ясен — заговори друг участник в „Сакре Кьор“ и с дясната ръка докосна очертанията на кобура под мишницата си, а с лявата — яката на ризата, където бяха защити три капсули с цианкалий. — Може да имаме различия в мненията, спорове, ако щете, но най-важното е нашата преданост към Братството и Четвъртия Райх. Нека никой не се съмнява в тази преданост.

— Не мисля, че някой се съмнява — каза Две. — Значи си съгласен с Шест-Париж, така ли? Отиваме на улица „Диан“.

— Разбира се. Ще бъдем идиоти, ако не отидем.

— Ще изненадаме Бон с тройно убийство, на което нашите лидери само ще изръкопляскат — съгласи се Пет-Париж ядосан и натъжен. — Без Нула Едно, който достатъчно ни изложи.

— Наистина ти се иска да командваш подразделението, нали? — попита Две и хвърли уморен поглед към внушителната фигура на Пет.

— Да — отвърна най-възрастният убиец, най-възрастен, защото вече бе навършил трийсет години. — Аз съм най-старият от вас и съм най-опитен. А той е откачен пубертет, който взема решения и действия, преди да е обмислил нещата. Трябваше да ми дадат този пост още преди три години, когато ни изпратиха тук.

— А защо не ти го дадоха? В края на краищата всички сме откачени, така че лудостта няма значение, нали?

— Какво, по дяволите, се опитваш да кажеш? — намеси се друг блицкригер, който се наведе напред и се взря в Нула Две.

— Не ме разбирай погрешно, нямам нищо против нашата лудост. Аз съм син на дипломат и съм израсъл в пет различни страни. Лично съм видял онова, което на вас само са ви разказвали. Ние сме прави, абсолютно прави. Слабите, умствено и расово низшите, участват във всички правителства — само слепите не го виждат. Няма нужда да бъдеш социолог, за да разбереш, че интелектуалното ниво навсякъде пада, а не се издига. Затова сме прави... Но искам да повтора въпроса си към Нула Пет. Защо избраха Нула Едно, приятелче?

— Не знам.

— Ще се опитам да обясня. Всяко движение трябва да има предани последователи — непобедими войници, населяващи тъмната област отвъд лудостта, която ги кара да се хвърлят срещу непревземаеми барикади, за да предадат послание за цялата земя. После се изгубват, защото ги заменят — или поне трябва да ги заменят

— с по-висши хора. Най-голямата грешка на Третия Райх бе това, че позволи на своите непобедими войници и главорези да управляват партията, а по този начин и нацията.

— Две, ти си бил мислител!

— Философските теории на Ницше винаги са ме привличали, особено доктрината му за усъвършенстване чрез самоутвърждаване и за моралното величие на върховните владетели.

— Прекалено си образован, за да те разбере — каза Нула Шест, — но и друг път съм чувал за това.

— Разбира се, че си — усмихна се Две-Париж. — Напълниха ни главите с вариации на тази тема.

— Да не губим време! — намеси се Пет и се изправи. Леко присвитите му очи се спряха върху Две. — Значи ти си мислител? Никога не съм те чувал да говориш толкова много, особено за подобни неща. Има ли нещо зад думите ти? Може би се надяваш, че ще командваш парижкото подразделение?

— О, не, грешиш, нямам необходимата квалификация. Имам ум, но не ми достига практически опит, а съм и твърде млад.

— Има и нещо друго...

— Наистина, така е, номер Пет — прекъсна го Две. Погледите им се срещнаха. — Когато се установи нашият Райх, нямам намерение да потъвам в тълпата — нито пък ти.

— Разбрахме се... Ела, ще събера отряд за улица „Диан“ — шестима. Двама от вас ще останат тук, за да проведат спешни действия, ако се наложи.

Избраните шестима станаха от масата. Трима от тях отидоха в стаите си, за да облекат черните пуловери и панталони, а останалите блицкригери заразглеждаха голямата карта на Париж, като се концентрираха върху района около улица „Диан“. Тримата убийци се върнаха в подходящо облекло, провериха оръжията си, събраха апаратурата, която им бе приготвил Нула Пет, и изведнъж телефонът звънна.

— Това е направо недопустимо! — изкрещя Герхард Крьогер. — Ще докладвам за всички вас, за вашата некадърност и за отказа ви да поддържате връзка с член на висшия ешелон на Братството!

— Ще си направите лоша услуга, господине — каза Нула Пет, който едва се сдържаше. — Преди да е минала нощта, ние ще сме

извършили убийството, което толкова желаете, а също така допълнително ще ликвидираме два обекта. Бон ще бъде доволен, ако научи, че сте взел неоченимо участие в организирането на акцията.

— Казахте ми същото преди около четири часа! Какво става? Бих желал да поговоря с онзи нахален млад човек, който твърди, че е ваш лидер!

— Бих искал да ви помогна, майн хер — отвърна Пет, като внимателно подбираше думите си. — Но за съжаление Нула Едно-Париж не се е свързал с нас. Той предпочете да отиде на помаловажното място, което, моля да ме извините, бе под въпрос, и не се е обаждал, за да докладва. Всъщност го няма от два часа.

— „Под въпрос“? Той каза, че поема максималния риск. Може би нещо му се е случило?

— В прекрасния Булонски лес? Не е много вероятно.

— Но в такъв случай какво е станало на първото място, за Бога?

— Беше просто капан, майн хер, но моят отряд, отрядът на Нула Пет, се измъкна. Той обаче ни отведе на трето място, съвсем сигурно, и точно там отиваме сега. Преди да изгрее слънцето ще получите доказателство за смъртта на главния обект, като методът за екзекуция, който препоръчахте, ще бъде максимално документиран. Аз, Нула Пет, лично ще ви донеса снимките в хотела.

— Вашите думи ме успокояват, вие поне говорите по-разумно от онзи проклет младок с очи на кобра.

— Той е млад, господине, но е много добре обучен от физическа гледна точка за нашата работа.

— Без глава на раменете този талант не струва нищо!

— Склонен съм да се съглася, но моля ви, майн хер, той е мой началник, затова все едно никога не съм казвал това, което току-що казах.

— Не го казахте вие, а аз. Вие просто се съгласихте с едно обобщение... Кой беше вашият номер? Пет?

— Да, господине.

— Бон ще научи колко добре си вършите работата.

— Вие сте извънредно любезен. Сега трябва да тръгваме.

* * *

Стенли Витковски седеше в мрака и надничаше през прозореца към улицата. Широкото му лице с груба кожа бе неподвижно. От време на време той вдигаше към очите си инфрачервен бинокъл. Обект на наблюдението му бе автомобилът, паркиран в далечния десен ъгъл на пресечката, на по-малко от сто фута разстояние от входа на сградата, в която се намираше апартаментът му. Вниманието на ветерана от разузнаването бе привлечено от лице, мярнало се на предната седалка, осветена от една улична лампа. Лицето ту се показваше, ту се отдръпваше в сянката, сякаш човекът чакаше някого или наблюдаваше нещо на отсрещната страна на улицата. Глухото трепване в гърдите на полковника — трепване, което в миналото бе усещал стотици пъти — дойде като предупреждение.

И ето че лицето отново се показва — до дясното си ухо човекът бе притиснал радиотелефон. Изглеждаше развълнуван, ядосан, погледът му беше прикован в горните етажи на сградата. Сградата, в която живееше Витковски. След това наблюдателят захвърли телефона, отново ядосан или потиснат. Това бе достатъчно за полковника. Той стана от стола и бързо се запъти към всекидневната, като затвори вратата след себе си. Завари Дру Латъм и Карин де Врийс седнали на кушетката — за явно негово задоволство — в двата ѝ края. Витковски не обичаше личните отношения да се намесват в работата.

— Здравсти, Стенли — каза Дру. — Надничаш, а? Ако е така, няма от какво да се страхуваш. Обсъждаме положението след Студената война, а и госпожата не ме харесва.

— Не съм казала такова нещо — леко се усмихна Карин.

— Нека ти превода, Стан: направо ме застреляха.

— Да се надяваме, че го казваш в преносен смисъл — студено подметна полковникът. Тонът му накара Дру да се стегне.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали каза, че никой не ви е проследил, младежо?

— Не са ни следили. А и как да ни проследят?

— Не знам, но отвън на улицата има един човек с кола. Говори по телефона и непрекъснато гледа насам.

Дру бързо стана от кушетката и тръгна към спалнята на Витковски.

— Загаси лампата, преди да влезеш, проклет глупак! — извика Витковски. — Не позволявай никаква светлина да се промъкне през

прозореца!

Карин протегна ръка и изгаси единствената лампа над себе си.

— Добро момиче — продължи офицерът от разузнаването. — Инфрачервеният бинокъл е на перваза. Наведи се, стой по-надалеч от стъклото. Виж онова комби отсреща на ъгъла.

— Разбрах.

Латъм изчезна в спалнята, като остави Витковски и Де Врийс сами в почти тъмната стая. Светлината от уличните лампи беше единственото осветление.

— Наистина ли се тревожите? — попита Карин.

— Достатъчно съм работил тази професия и се тревожа — отвърна полковникът, който все още стоеше прав. — Вие също.

— Може да е някой ревнив любовник или съпруг, който е прекалено пиян, за да се прибере вкъщи.

— Може да е и Феята Зъбче^[6], която се опитва да открие необходимата ѝ възглавница.

— Не говорих враждебно и не мисля, че е справедливо вие да го правите.

— Съжалявам. Наистина. Ще повтора онова, което Сорънсън каза, но не искам да ви обърквам. Той каза: „Нещата се развиват прекалено бързо и стават твърде сложни“. Прав е. Ние си мислим, че сме подготвени, но не сме. Новите нацисти изпълзват от мръсотията като голи охлюви от купчина боклук; много от тях са истински, но мнозина са просто светли петънца. Кой е истински и кой не е? И как да ги открием, без да обвиним всички, без да караме невинните да доказват своята невинност?

— Доказателствата ще дойдат, след като обвиненията са отправени.

— Не бихте могла да се изразите по-точно, млада госпожо. Преживял съм това. Изгубихме много агенти. Нашите хора се разкриваха, като се подмазваха на политици и журналисти, които водеха разследванията. И никой не знаеше истината.

— Сигурно ви е било много трудно...

— Стандартната оставка включва обяснения като: „Нямам нужда от това, капитане, или майоре, или някакъв друг чин от онова време“. Или: „Кой си ти, по дяволите, за да ми съсипваш живота?“. Или още по-ужасно: „Изчисти ми досието, кучи сине, или ще ти проваля цялата

операция!“. Трябва да съм подписал петдесет-шейсет „поверителни меморандума“, които удостоверяват, че въпросното лице е „изключителен агент от разузнаването“ и по-голямата част от тях бяха доста по-положителни, отколкото тези хора заслужаваха.

— Най-вече след онова, което е станало с тях, разбира се.

— Не знам, но много от тези клоуни сега са в частния сектор и печелят двайсет пъти повече от мен заради легендарната слава от предишната им работа. Някои по-дребни риби, които не можеха да дешифрират дори кода върху кутия овесени ядки, оглавяват охраната на мощни корпорации.

— Това може да се нарече „шантава работа“.

— Така е. Всички сме шантави, но не заради това, което правим, а заради онова, което сме направили — на хартия, но все пак достатъчно откачено. Изнудването сега е на мода, от горе до долу, скъпа моя.

— А защо сам не сте си подал оставката, полковник?

— Защо ли? — Витковски седна на най-близкия стол; погледът му бе прикован във вратата на спалнята. — Нека го кажа така, колкото и архаично да звучи. Защото съм много добър в професията си, което не говори добре за характера ми — да бъдеш лукав и подозрителен не са качества, достойни за възхищение, но ако се усъвършенстват и използват в моята работа, могат да се превърнат в предимства. Американският комик Уил Роджърс бе казал веднъж: „Никога не съм срещал човек, който да не ми харесва“. Аз пък ще кажа, че в моя бизнес никога не съм срещал човек, когото не съм заподозрял в нещо. Може би това се дължи на европейца в мен, на генетичното ми наследство. Аз съм поляк по произход и всъщност проговорих първо на полски.

— А Полша, която е допринесла за науката и изкуството повече от много други страни, е страдала от предателства по-често от другите страни — кимна Де Врийс.

— Предполагам, че отчасти това е причината. Може би искате да кажете, че то ми е вродено?

— Фреди ви се доверяваше.

— Бих желал да ви върна комплимента. Но никога не съм вярвал на съпруга ви. Той беше огън момче, което не можех да контролирам и не можех да укротя. Смъртта му в ръцете на ЩАЗИ беше неизбежна.

— Но той беше прав! — Карин повиши тон. — ЩАЗИ и цялата им пасмина сега са в ядрото на нацистите.

— Методите му бяха погрешни, гневът му не бе насочен във вярната посока. Той предаде свръзката си и затова го убиха. Не искаше да ни слуша, не искаше да слуша мен.

— Знам, знам. И мен не искаше да слуша... Всъщност, тогава това нямаше значение.

— Кълна се, че не разбирам.

— Фреди започна да упражнява насилие — не само спрямо мен, но и спрямо всеки, който не бе съгласен с него. Беше изключително силен, трениран от вашите командоси в Белгия, и накрая реши, че е непобедим. Освен това беше същият фанатик като враговете си.

— Значи разбирате какво имам предвид, като казвам, че никога не съм се доверявал на съпруга ви.

— Естествено. Не бих желала да преживея отново последните ни дни и месеци в Амстердам.

Изведнъж вратата на спалнята се отвори и в рамката застана Латъм.

— Бинго! Прав беше, Стенли. Онова копеле откъде е Рейнълдс, Алън Рейнълдс от отдела за свръзка!

— Кой?

— Колко пъти си слизал в отдела за свръзка, Стан?

— Не знам. Може би три-четири пъти миналата година.

— Той е къртицата! Видях лицето му.

— Значи нещо ще се случи. Предлагам да вземем контрамерки.

— Какво да правим? Откъде да започнем?

— Госпожо де Врийс... Карин... би ли отишла, моля те, до прозореца на спалнята ми, за да ни кажеш какво става там?

— Отивам — каза Карин, стана от кушетката и изтича в спалнята на полковника.

— Какво ще правим сега? — попита Дру.

— Както обикновено — отвърна Витковски. — Първо да помислим за оръжието.

— Имам автоматичен пистолет със зареден пълнител — Латъм извади пистолета от колана си.

— Ще ти дам друг с допълнителен пълнител.

— Значи очакваш най-лошото?

— Очаквам го цели пет години и ако ти не си го очаквал, нищо чудно, че са разпердушили апартамента ти.

Полковникът се приближи към едно внушително копие на Мондриан на стената и го отмести. Под него имаше сейф. Завъртя шайбата наляво и надясно, отвори голямата каса и извади два автоматични пистолета и един „Узи“, който закачи на колана си. Хвърли един от пистолетите на Дру и той го хвана. Последва пълнител, който Латъм не успя да хване и той падна на пода.

— Защо не ги хвърли едновременно? — с раздражение каза Дру, докато се навеждаше да вдигне пълнителя.

— Искан да проверя реакциите ти. Не е лошо. Не е много добре, но не е и лошо.

— Сигурно си отбелязал на бутилката колко съм изпил.

— Нямаше нужда. Като гледам колко е останало в чашата ти, сигурно през последния час си изгълтал две-три унции. Ще се справиш.

— Благодаря ти, мамо. А сега какво ще правим, по дяволите?

— По-важното е направено. Просто ще трябва да активизираме алармената система.

Витковски отиде до кухненската мивка, отвинти хромовия капак по средата, бръкна в отвора и извади оттам две жици; краищата им бяха покрити с малки пластмасови изолатори. Той счупи накрайниците и притисна жиците една в друга. В съседните стаи се чува пет силни бибипки.

— Какво правиш, магьоснико?

— Да започнем с пожарните изходи. В стари сгради като тази те са два: единият е в спалнята ми, другият — там, в нишата, която от глупост наричам своя библиотека. Ние сме на третия етаж, сградата има седем етажа. Щом активизираме външните приспособления за защита, пожарните изходи на втория етаж и подът на четвъртия се наелектризирват, а напрежението е достатъчно, за да зашемети, но не и да убие човек.

— Да предположим, че които и да са лошите, те просто ще се изкачат по стълбите или ще вземат асансьора.

— Естествено, човек трябва да уважава личния живот и гражданските права на съседите си. На този етаж има още три апартамента. Моят е най-левият, а вратата към стълбището е на

двайсет фута разстояние от най-близкия ми съсед отдясно. Може би не сте забелязали, но към моята врата води дебела пъстра ориенталска пътека.

— И когато включиш външните приспособления — прекъсна го Латъм, — веднага щом лошите стъпят на пътеката, нещо им се случва, така ли?

— Точно така. Светват четиристотинватови прожектори и заедно с тях сирена, която се чува чак на площад „Конкорд“.

— Така никого няма да заловиш. Ще побегнат презглава.

— През пожарните изходи няма да успеят. А ако използват стълбите, ще попаднат право в ръцете, които ги очакват.

— Какво? Как така?

— На долния етаж живее един грубиянин унгарец, който се занимава, така да се каже, с присвояване на скъпоценности. Малко повече от дребна риба; не е голям мошеник, но се сприятелихме. Ако му звънна по телефона или почукам на вратата му, той ще ни пусне да изчакаме в неговия апартамент. Който и да се затича по тези стълби, ще получи куршум в крака — надявам се, че стреляш прилично, не бих искал да има трупове.

— Полковник! — обади се Карин де Врийс от спалнята. Тонът ѝ бе настоятелен. — До колата току-що спря микробус. От нещо слизат някакви мъже... четирима... пет... шест — шестима мъже в тъмни дрехи.

— Явно наистина доста си им притрябвал, момче — каза Витковски, когато двамата с Дру дотичаха до прозореца на спалнята при Карин.

— Двама от тях носят раници — каза Латъм.

— Единият говори с шофьора на колата — добави Де Врийс. — Като че ли му каза да тръгва. Колата се отдръпна.

— Другите се пръснаха; оглеждат сградата — довърши полковникът, докосна ръката на Карин и я накара да се обърне към него. — Този младеж и аз ще излезем за малко — очите на жената тревожно блеснаха. — Не се безпокой, ще бъдем точно под този апартамент. Затвори вратата на спалнята и се заключи. Вратата е бронирана и никой не може да я разбие, без да има подръка камион или отряд от десет души с бухалки.

— За Бога, извикай полиция или поне охраната на посолството!
— изрече Дру хладно, но твърдо.

— Ако не греша, услужливите ми съседни ще се обадят в полицията, но едва след като ние с вас успеем да хванем едно-две от тези копелета.

— Намеси ли се нашата охрана, ще ги загубим — отбеляза Карин. — Ще ги накарат да сътрудничат на полицията, която ще арестува всички.

— Много си досетлива — каза Витковски и ѝ кимна в слабата светлина, която идваше от улицата. — Ще чуеш оглушителна сирена от коридора и най-вероятно сигнал за високо електростатично напрежение от пожарния изход...

— Пуснал си тока.

— Знаеше ли това? — учудено попита Латъм.

— В Амстердам Фреди правеше същото.

— Аз го бях научил — равнодушно отбеляза полковникът. — Хайде, момче, нямаме време за губене.

След осемдесет и пет секунди раздражителният унгарец се съгласи да направи услуга на влиятелния американец, който му бе помагал в миналото и можеше да бъде полезен и занапред. Витковски и Дру застанаха до вратата на съседа от долния етаж, открехната на по-малко от инч. Чакането им се стори безкрайно; минаха почти осем минути.

— Нещо не е наред — прошепна полковникът. — Това не е нормално.

— Никой не се е качил по стълбите, няма сигнал — каза Латъм. — Може би още оглеждат сградата.

— И това изглежда безсмислено. Тези стари сгради са ясни като бял ден и са наблъскани една до друга като книги на лавица... Боже, „наблъскани една до друга“... раниците!

— Какво искаш да кажеш?

— Че съм проклет глупак, ето какво! Имат въжета и алпийски куки! Прехвърлят се от една сграда на друга и се спускат по стените. Вън! Да тичаме нагоре, колкото се може по-бързо. И, за Бога, не стъпвай върху пътеката!

* * *

Карин седеше в мрака срещу прозореца с пистолет в ръка и напрягаше слуха си, за да чуе звука от пожарния изход. Но такъв не се чуваше, а бяха минали почти десет минути, откакто полковникът и Латъм излязоха. Тя започна да се чуди. Както сам бе признал, Витковски подозираше всичко и всеки до степен на параноя, а Дру беше уморен. Възможно ли бе и двамата да грешат? Дали полковникът не се бе объркал заради някой ревнив любовник, или гузен и уплашен съпруг? И дали умореният Латъм не бе зърнал нечие лице, което да му е напомнило на Алън Рейнълдс от отдела за свързка, а всъщност да е съвсем друг човек? Дали мъжете от микробуса, които се движеха толкова бързо — явно бяха младежи — не бяха просто група студенти от университета, които се връщат от поход или просто за замръкнали наред Париж? Тя остави пистолета на една масичка до стола и се протегна. Отметна глава назад и се прозя. Мили боже, колко ѝ се спеше!

И тогава сякаш силна светкавица блесна едновременно с гръм, един силует строши стъклото и нахлу вътре, като пръскаше стъкло, скочи на крака и се откачи от въжето. Карин скочи от креслото и инстинктивно се дръпна назад. Бинтованата ѝ дясна ръка събаряше каквото ѝ попадне. После се появи още един силует — дяволски дързък нахалник, вмъкнал се в стаята ѝ — плъзна се по въжето и се приземи до леглото.

— Кой сте вие? — извика Де Врийс на немски, като се опитваше да събере мислите си, доколкото ѝ бе възможно, и тогава осъзна, че пистолетът ѝ е на масичката. — Какво търсите тук?

— Говорите немски — каза първият нападател, — значи знаете защо сме тук! Защо иначе ще ни говорите на нашия език?

— Това е вторият ми роден език, малко хора разбират родния ми валонски — Карин обикаляше и се доближаваше до масата.

— Къде е той, госпожо Де Врийс? — злобно попита вторият, който стоеше до леглото. — Знаете, че жива отгук няма да излезете. Нашите другари ще ви препречат пътя; в момента се качват. Трябваше само да им дадем знак — и този знак беше счупеният прозорец.

— Не разбирам за какво говорите! Щом знаете коя съм, толкова ли ви учудва това, че имам връзка със собственика на този апартамент?

— Леглото е празно, в него никой не е спал...

— Скандал между любовници. Беше пил повече и се скарахме — Карин беше на една ръка разстояние от пистолета си, а никой от нацистите не си бе направил труда да извади своя от кобура.

— Никога ли не сте се карали с момичетата си? Ако не сте, значи сте деца!

Тя протегна ръка, грабна пистолета и стреля по първия нацист, а вторият в учудване разкопча кобура си.

— Спри или ще умреш! — каза Де Врийс.

Щом изрече това, бронираната врата на спалнята внезапно се отвори и се блъсна в стената.

— О, боже мой! — извика Витковски и светна лампата. — Заловила го е жив!

— Мислех, че за да влезеш тук ти трябва или камион, или отряд с бухалки — каза Карин. Тя видимо трепереше.

— Не и ако имаш внуци, които ти идват на гости в Париж — те много обичат да си играят. В рамката има скрито копче.

Изведнъж полковникът млъкна. Зави сирена; звукът можеше да им пръсне тъпанчетата. Толкова силно виеше, че само след секунди в съседните сгради светнаха лампите.

— Идват! — извика Де Врийс.

— Да ги посрещнем, момче — каза Витковски. Двамата с Латъм тичешком прекосиха всекидневната на път за входната врата. Полковникът я отвори — двамата с Дру останаха скрити зад вратата. Вътре се втурнаха двама мъже с автомати, които стреляха без прекъсване и помитаха всичко по пътя си. Полковникът и Дру се прицелиха и изстреляха по три куршума във всеки от тях — в ръцете и краката на убийците. Те се строполиха на пода и започнаха да хленчат и да се гърчат.

— Пази ги! — изкрещя Витковски и се втурна в кухнята. След секунди сирената млъкна и лампите в коридора угаснаха. По стъпалата в коридора се чува шумни стъпки, които постепенно заглъхнаха.

— Вържете тези кучи синове и ги затворете в банята за гости заедно с живия от спалнята. Ще дадем на жандармите копелето, което Карин изпрати във Валхала^[7].

— Полицията ще иска да научи какво е станало, Стан.

— До утре сутринта... до тази сутрин това си е техен проблем. Искам да задействам някои от моите дипломатически връзки и да изпратя тази измет със свръхзвуков самолет за Вашингтон. Няма да съобщаваме на никого освен на Сорънсън.

Изведнъж от спалнята се чу писък. Беше гласът на Карин. Дру се втурна през вратата: тя стоеше втрещена в неподвижната фигура с изцъклени очи, простряна на леглото. Пистолетът висеше в ръката ѝ.

— Какво стана?

— Не разбрах. Извърна се и си ухапа яката. След малко се загърчи.

— Цианкалий.

Латъм се опита да улови пулса на младия неонацист, като опипа гърлото му.

— Deutschland Über Alles^[8] — тихо каза той. — Чудя се дали майката и бащата на това хлапе биха се гордели с него. Господи, дано не е така!

---

[1] Става въпрос за атентата срещу Световния търговски център на „Медисън Авеню“ в Ню Йорк през 1994 г., за който бяха обвинени ислямските фундаменталисти. — Бел.пр. ↑

[2] господата — нем. ↑

[3] така ли — нем. ↑

[4] След мен! Бързо! — нем. ↑

[5] момче — пол. ↑

[6] Феята, която прибира изпадналите зъбки на децата. За тази цел те ги слагат под възглавниците си. — Б.пр. ↑

[7] В скандинавската митология — чертогът на убитите. — Бел.пр. ↑

[8] Германия над всичко — нем. ↑

16.

С бинтовани длани и ръце, с отпрани яки Нула Пет-Париж и Нула Две седяха в претъпкания салон на самолета, летящ над океана към Вашингтон. „Като че ли нямат намерение да ни екзекутират“, мислеше си Пет. Американците не ги биваше по тази част, особено ако пленникът постъпеше ирационално и се разкаеше. Той побутна поинтелигентния Нула Две, който в момента дремеше:

— Събуди се — каза той на немски.

— Какво има?

— Какво ще правим, като стигнем там? Имаш ли някаква идея?

— Имам една-две — отговори Две и се прозря.

— Слушам те.

— Американците по природа обичат насилието, макар и лидерите им да твърдят обратното. Също така дълбоко вкоренена им е склонността да разкриват заговори, независимо от това колко слабо ги засягат. Ако нашите лидери имат любовници, кой се интересува от това? Но направят ли си техните удоволствието с някоя курва, изведнъж започват да ги смятат за престъпници. Да не би тези хора да имат нужда от престъпници, та им скалпват връзки с подобни жени? Нелепо е, но американците го приемат; тяхното лицемерно пуританство отхвърля природния закон. А всъщност моногамният живот не е в природата на мъжкото животно.

— За какво говориш, по дяволите? Още не си ми отговорил.

— Разбира се, че ти отговорих. Когато стигнем там, ще дадем храна и на лицемерието им, и на нуждата им от заговор.

— Как?

— Те вярват или със сигурност вече са повярвали, че сме елитен клон на Братството; в известно отношение ние сме точно това, което си мислят. Трябва само да се преструваме, че наистина сме важни, че имаме връзки с последователите от Бон, които виждат в нас истински щурмоваци и ни се доверяват, защото сме им нужни.

— Но това съвсем не е така. Ние нямаме имена, а само кодове, които променяме два пъти седмично. Американците ще ни инжектират някакъв наркотик и ще научат това от нас.

— Днес на серумите на истината не може да се разчита повече, отколкото на хипнозата; майсторите в занаята могат да бъдат тренирани в това да им се противопоставят. Американското разузнаване го знае.

— Ние не сме тренирани.

— Защо ни е? Както каза, ние нямаме имена, а само кодове. Ако ни обработят с химикали и ние разкрием тези безполезни кодове, те само ще се впечатлят още повече.

— Все още не си ми отговорил. Бих предпочел да не говореше толкова много и да беше по-малко ерудирани. Как ще се справим с американците?

— Първо ще признаем колко сме важни, колко тесни са връзките ни с ръководството и в Европа, и в Америка. После с неохота ще признаем и това, че в действията ни има голяма доза лицемерие. Начинът ни на живот е екстравагантен — тайни скъпи резиденции, неизчерпаеми средства, най-сластолюбивите жени, когато и да ги поискаме. Фантазиите на всеки младеж за нас са действителност, а каузата, която прави това възможно, е тази, за която работим; не е задължително да е кауза, за която бихме умрели.

— Много добре, Две, много убедително.

— Това е основното. Оттук ще предизвикаме апетита им за заговор. Отново ще подчертаем колко сме важни и влиятелни, как винаги се консултират с нас и как във времето на свръхзвуковите полети трябва да поддържаеме постоянен контакт с нашите подразделения в цял свят.

— Особено с тези в Съединените щати, разбира се — каза Нула Пет-Париж.

— Точно така. А информацията, която имаме — няколко имена, а при липса на имена — постове в правителството и в гражданската индустрия, е наистина потресаваща. Хора, за които дори не биха предполагали подобно нещо, са поддръжници на Братството на Пазителите.

— Те вече знаят за това.

— Ще ускорим процеса. В края на краищата, никой не го е чувал „от устата на вълка“, както казват американците. Ако в нашите компютри няма погрешна информация, а аз вярвам, че това е така, ние сме първите от новия нацистки елит, заловени живи. Ние всъщност сме трофеи, военнопленници от най-висш ранг. Можем да получим специални привилегии, ако видят, че се колебаем. По-скоро бих казал, че очаквам с нетърпение следващите няколко дни.

* * *

Нула Четири и Нула Седем, които почти истерично побягнаха от улица „Диан“, се втурнаха в главната квартира на „Блицкриг“ в Авињонските складове, като се опитваха поне малко да обуздаят емоциите си — и двамата неуспешно. Останалите двама техни другари бяха в стаята за конференции — единият стоеше до масата, другият наливаше кафе.

— Свършено е с нас! — импулсивно изкрещя Нула Четири-Париж и останал без дъх, падна в едно кресло. — Адът започна!

— Какво стана? — блицкригерът, който наливаше кафето, изпусна чашата.

— Вината не е наша — високо заговори Седем-Париж, сякаш се отбраняваше, и седна на мястото си. — Беше капан, а Две и Пет се паникьосаха. Втурнаха се в апартамента с автоматен откос...

— После се чува някакви изстрели и чухме как падат — намеси се Нула Четири, който гледаше объркан. — Вероятно са мъртви.

— А другите двама, които трябваше да се покатерят по сградата до прозореца?

— Не знаем. Нямахме как да разберем!

— Нещо ново? — попита Седем. — Нула Едно да се е обаждал?

— Не.

— Един от нас трябва да заеме мястото му и да се свърже с Бон — каза блицкригерът с кафето в ръка.

Страничен наблюдател би забелязал, че другите трима рязко поклатиха глави.

— Ще ни екзекутират — тихо констатира Нула Четири. — Водачите ни ще настояват, а колкото до мен, аз не бих искал да умра

заради грешките на другите, заради паниката на другите. Ако зависеше от мен, с радост щях да глътна цианкалия, но не зависи от мен — не зависи от нас!

— Но какво можем да направим? — отново попита Седем.

Четири се изправи и замислено се разходи край масата; накрая спря пред блицкригера до кафемашината.

— Ти се занимаваш със счетоводството, нали?

— Да, така е.

— Колко пари имаме?

— Няколко милиона франка.

— Можеш ли бързо да намериш още?

— Никой не се притеснява от молбите ни за пари. Обаждаме се по телефона и ни ги превеждат. Естествено, по-късно ги оправдаваме, след като имаме налице последствията.

— Същите последствия, с които се сблъскахме сега, нали така?

— В общи линии — да. Става въпрос за смърт.

— Обади се и поискай максималната възможна сума. Можеш да намекнеш, че държим в свои ръце президента на Франция или шефа на Парламента.

— Това ще ни осигури максималната сума. Трансферът ще бъде осъществен веднага, но парите ще бъдат на наше разположение, след като отвори Алжирската банка... Сега минава четири. Банката отваря в девет часа.

— Имаме по-малко от пет часа — каза Нула Седем, вперил поглед в Четири. — Какво имаш предвид?

— Очевидното. Ако останем тук, всички ще бъдем екзекутирани... Това, което възнамерявам да ви кажа, може да ви ядоса, но предполагам, че можем да служим по-добре на нашата кауза, ако останем живи. Особено ако нашата смърт се дължи на некадърността на други; ние все още можем да направим много... имам възрастен чичо, който живее край Буенос Айрес, на седем мили южно от Рио де ла Плата. Той е един от многото избягали от Третия Райх, семейството му все още вярва в светостта на онази Германия. Имаме паспорти; можем да отидем там, а семейството му ще ни предостави убежище.

— По-добре е от екзекуция — каза Седем.

— От екзекуция без съд — тържествено добави блицкригерът до масата.

— Но ще можем ли да изчезнем след пет часа? — попита счетоводителят.

— Ще можем, ако изтръгнем телефонните кабели и се махнем — отговори Четири. — Ще вземем всичко необходимо, ще изгорим или унищожим останалото и ще изчезнем оттук. Чакат ни дълъг ден и дълга нощ. Да побързаме! Накъсайте на парчета досиетата и всички останали документи, хвърлете ги в металните кошчета и ги запалете.

— Бих казал, че отдавна чакам този момент — облекчено въздъхна Нула Седем.

Верните последователи бяха намерили удобна вратичка в свещения си договор и след като първото кошче пламна, счетоводителят отвори прозореца, за да излезе навън димът.

* * *

Нокс Талбът, директорът на ЦРУ, отвори входната врата пред Уесли Сорънсън. Беше привечер, вирджинското слънце залязваше над полята в имението на Талбът.

— Добре дошъл в скромния ми дом, Уес.

— Много е скромен наистина — каза началникът на Консулски Операции, след като влезе. — Да не си собственик на половината щат?

— На една съвсем малка част от него. Останалото е за белите хора.

— Много е красиво, наистина, Нокс.

— Няма да споря — съгласи се Талбът и го поведе през екстравагантно мебелираната всекидневна към голяма остъклена веранда. — Ако искаш и ако имаш време, мога да ти покажа хамбара и конюшните. Имам три дъщери, които бяха влюбени в конете, докато не разбраха за съществуването на момчетата.

— Проклет да бъда! — възкликна Сорънсън и седна. — Аз имам две и те направиха абсолютно същото!

— Изоставиха ли те, след като си намериха съпрузи?

— Идват от време на време на гости.

— Но са те оставили да се занимаваш с конете.

— Така е, приятелю. За мой късмет жена ми обожава конете.

— Моята — не. Тя често казва, че е израснала на Сто четирийсет и пета улица в Харлем и това не я е подготвило за живот в имение с конюшни. Но ми разреши да ги запазя, защото децата ги обичат — понякога идват... Искаш ли да ти сипя едно питие?

— Не, благодаря. Кардиологът ми позволява три унции дневно, а аз вече изпих четири. После ще се прибера у дома и като седнем с жена ми, ще станат шест.

— Тогава хайде на работа — Талбът посегна към плетеното кошче за списания и извади оттам папка за документи с черен кант. — Първо за компютрите АА-Нула — каза той. — Нямахте нищо, абсолютно нищо, за което да се хвана. Не поставям под въпрос Хари Латъм и неговия източник, но ако това е истина, то тя е скрита толкова надълбоко, че ще ни трябва археолог, който да я изкопае.

— Истина е, Нокс.

— Не се съмнявам, затова ще продължавам с търсенето, но междуременно смених целия екип — под предлог, че следвам новата политика на въртене на персонала. Обясних им, че разширявам висшия персонал.

— И как го приеха?

— Не много добре, но нямаше възражения. Предишният екип се наблюдава под микроскоп.

— Естествено — каза Сорънсън. — А нещо за онзи Крьогер, Герхард Крьогер?

— Много интересно — Талбът прелисти няколко страници в папката. — Ще започна с това, че очевидно е бил някакъв гений в областта на мозъчната хирургия — не само в премахването на деликатни тумори, но и в елиминиране на „подкожното налягане“, което може да излекува умствено болните.

— „Бил“? — попита Уесли Сорънсън. — Какво искаш да кажеш с това „бил“?

— Изчезнал е. На четирийсет и тригодишна възраст подал оставка под предлог, че е изтощен и психически неспособен да оперира. Оженил се за една медицинска сестра на име Грета Фриш, а последното, което са чули за тях — последната следа — е, че са емигрирали в Швеция.

— Какво казват шведските власти?

— Това е най-интересното. Имат данни, че е влязъл в Швеция през Гьотеборг преди четири години — уж на екскурзия. Данните от хотела сочат, че двамата с жена му са останали там два дни и след това са отпътували. Следата свършва дотук.

— Завърнал се е — каза директорът на Консулски Операции. — Предполагам, че всъщност изобщо не се е оттеглял. Намерил си е друга кауза, която за него е по-висша от тази да лекува болните.

— Каква, по дяволите, би могла да бъде тя, Уес?

— Не знам. Може би кара здравите да се разболяват. Просто не знам.

* * *

Дру Латъм отвори очи, събуден от уличния шум, който се чуваше по-силно заради счупения прозорец на спалнята. Витковски и неговата охрана от морски пехотинци тайно бяха отвели заловените нацисти на летището и се наложи някой да остане в спалнята на полковника. Счупеният прозорец можеше да се окаже много примамлив. Дру бавно се довлече до другата страна на леглото и се изправи на крака, като внимаваше да не настъпи някое стъкло. Грабна ризата и панталона си от стола, облече се и тръгна към вратата. Когато я отвори, видя Витковски и Де Врийс, които седяха на масата във всекидневната и пиеха кафе.

— Откога сте станали? — попита ги Дру, макар че това всъщност не го интересуваше.

— Оставихме те да спиш, скъпи.

— Пак станах „скъпи“. Искрено се надявам, че нямаш предвид това, че наистина съм ти скъп.

— Това е израз на учтивост, Дру — каза Карин. — Снощи... тази сутрин се справи чудесно.

— Полковникът със сигурност се справи по-добре.

— Разбира се, млади човече, но погледни първо себе си, по дяволите. Ти беше хладнокръвен пред лицето на врага.

— Ще ми повярвате ли, господин супермен, че съм го правил и преди? Не се гордея с това — то е само начин да оцелееш.

— Ела — стана Де Врийс. — Ще ти направя кафе. Хайде, седни — продължи тя на път за кухнята. — На третия стол.

— На бас се хващам, че не би ми предложила своя — каза Латъм и залитайки прекоси стаята. — Какво стана, Стенли? — попита той, след като седна.

— Всичко стана, както го искахме, млади човече. В пет сутринта натоварих боклуците на самолета за Вашингтон. Никой освен Сорънсън не знае това.

Телефонът в апартамента извънтя. Полковникът стана, бързо прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Да?

Изчака шест секунди и затвори.

— Беше Сорънсън — обясни той. — Мобилизирали са един взвод морски пехотинци, които пазят терена и покривите. Нещо да имаш да ми кажеш, господин разузнавач?

— Да — отговори Латъм. — Да проверим ли обуцаря и увеселителния парк?

— Не мисля, че е необходимо — отвърна Карин, сложи кафето пред Дру и седна. — Двама неонацисти са мъртви, двама пътуват за Америка. Другите избягаха — по моя сметка — още двама.

— Общо шест — съгласи се Дру. — Малко са за взвод — добави той и погледна към Витковски.

— По-малко от половин отряд. Колко ли още има?

— Нека се опитаме да ги открием. Аз поемам увеселителния парк...

— Дру! — рязко възкликна Де Врийс.

— Нищо няма да поемаш — намеси се полковникът. — Имаш къса памет, млади човече. Те търсят теб — или по-скоро Хари — за да те сложат на масата за аутопсии; не помниш ли?

— И какво да правя сега, да се скрия в някой улук?

— Не, ще останеш тук. Ще изпратя двама морски пехотинци да охраняват стълбите и стъклар да оправи прозореца.

— А аз какво да правя? — стреснато попита Карин. — Мога да ви бъда от полза в посолството.

— Разбира се. Особено в моя офис; ще сложа охрана на вратата. Сорънсън те познава, без съмнение. Нокс Талбът — също. Ако някой от тях се обади по секретната линия, ти ще приемеш съобщението и

ще го предадеш тук на Дру, а аз ще го получа от него. Сега само трябва да измисля начин да те откарам до посолството, за всеки случай, ако по улицата се разхождат вражески елементи.

— Мисля, че мога да ти помогна, за да помогнеш и на двама ни — Де Врийс посегна към чантичката си и тръгна към спалнята. — Ще ми отнеме минута-две, но изисква малко пудрене и кипрене.

— Какво възнамерява да прави? — попита Витковски, когато Карин излезе от стаята.

— Мисля, че се досещам, но ще я оставя да те изненада. Тогава можеш да я повишиш за свой заместник.

— Мога да направя нещо по-лошо. Фреди я е научил на много номера.

— На които пък ти си го научил.

— Само на номера с пожарния изход; останалите измисляше сам и обикновено ни надминаваше... всички ни, с изключение може би на Хари.

— Какво ще стане, когато тя си тръгне от посолството, Стенли?

— Няма да си тръгва. Там има достатъчно стаи за персонала. Ще изхвърля някого за известно време и ще настаня нея.

— С охрана, разбира се.

Полковникът погледна Латъм. Погледът му беше суров.

— Загрижен си за нея, нали?

— Загрижен съм — просто отвърна Дру.

— При нормални обстоятелства не бих го одобрил, но в този случай ще си спестя възраженията.

— Не съм казал, че това ще доведе до нещо.

— Така е, но ако доведе, стой най-малко на две мили разстояние от мен. Тя е в същия бизнес.

— Моля?

— Откъде, мислиш, че имам внуци? Бях женен тринайсет години за една чудесна, възхитителна жена, която накрая призна, че не може да се примири с моята професия и всички усложнения, които тя причинява. За пръв и единствен път в живота си се молах на някого, но нищо не постигнах. Жена ми беше много щедра — позволи ми да посещавам децата си неограничен брой пъти.

— Съжалявам, Стенли. Нямах представа за това.

— За това не се разказва в „Знаме със звезди и ивици“, нали?

— Вероятно не, но ти явно добре се разбираш с децата си. Искам да кажа, щом внуците ти идват на гости и изобщо...

— Да, по дяволите, смятат, че съм готин. Майка им има чудесен втори брак, а какво, по дяволите, да правя с парите, които печеля? Имам повече, отколкото ми е нужно, така че можеш да си представиш какво става, когато всички те дойдат в Париж.

Прекъсна ги жената, която се появи на вратата — силно изрусена, с тъмни очила. Полата ѝ беше вдигната над коленете, блузата ѝ — разкопчана до средата. Тя пристъпи от крак на крак с пародийна чувственост.

— Е, какво ще искат момчетата в стаята? — каза тя с плътен глас, имитирайки изгърканото филмово клише.

— Изключително! — възкликна Витковски поразен.

— Много повече! — тихо добави Дру и подсвирна.

— Добре ли е, полковник?

— Със сигурност, но ще трябва да вържа охраната или да потърся някой обратен.

— Не се безпокой, магьоснико — каза Латъм. — Под страстта се крие леден разум.

— Очевидно не мога да ви измамя, мосю — разсмя се Карин, пусна полата си, закопча блузата и тръгна към масата. В този момент звънна телефонът.

— Да вдигна ли? — попита тя. — Мога да кажа, че съм прислужницата — на добър френски, разбира се.

— Ще ти бъда много благодарен — каза Витковски. — Днес е ден за пране. Обикновено се обаждат по това време. Кажете на момчето да дойде и да натисне бутон „6“ на домофона, за да отвори вратата към фойейето.

— Allô! C'est la résidence du grand colonel.^[1]

Де Врийс слуша една-две секунди, сложи ръка върху слушалката и погледна шефа на охраната на посолството.

— Посланикът Кортлънд се обажда. Казва, че незабавно трябва да говори с теб.

Витковски бързо стана, прекоси стаята и пое слушалката от Карин.

— Добро утро, господин посланик.

— Слушайте, господин полковник! Не знам какво е станало снощи у вас, както и в дипломатическия сектор на летище „Орли“ — и не съм сигурен, че искам да знам — но ако имате някакви планове за тази сутрин, отложете ги — това е заповед!

— Какво сте научил от полицията, господине?

— Повече, отколкото бих желал да науча. Между впрочем, чух се по телефона с германския посланик, който изцяло ни сътрудничи. Преди няколко часа Крайц е бил известен от германската секция на „Ке д’Орсе“, че е пламнал пожар в един от Авињонските складове. Сред пепелта са открити останки от реликви на Третия Райх, както и хиляди овъглени страници, които не могат да се разчетат — изгорени са в кошчетата за боклук.

— Горящите хартии ли са предизвикали такъв голям пожар?

— Очевидно един от прозорците е бил оставен отворен и вятърът е разнесъл пламъците. После са били включени сирените и пръскачките. Отидете там!

— Къде са тези складове, сър?

— Откъде да знам, по дяволите? Говорите френски — питайте някого.

— Ще проверя в указателя. Освен това, господин посланик, бих предпочел да не ходя дотам с моята кола или с такси. Ако обичате, бихте ли се обадил... бихте ли наредил на секретарката си да се обади в „Транспорт“, за да изпратят специална кола в дома ми на улица „Диан“. Знаят адреса.

— Специална ли? Това пък какво означава?

— Бронирана кола, сър, с ескорт от морски пехотинци.

— Господи, да бях си останал в Швеция! Разберете каквото можете, полковник. И побързайте!

— Кажете на „Транспорт“ да побързат, сър.

Витковски затвори телефона. Той се обърна към Латъм и Карин де Врийс.

— Всичко се променя, поне засега. С малко късмет можем да открием съкровището. Карин, остани тук. Ти, момче, иди до гардероба ми и си потърси някоя подходяща униформа. Носим горе-долу еднакъв размер — все някоя ще ти стане.

— Къде отиваме? — попита Дру.

— В едни складове, подпалени от нацистите. Нацистката бригада от копелета не се е справила така добре, както е планирала. Някой глупак е отворил прозореца.

* * *

Главната квартира на неонацистите бе покрита със сажди, стените бяха обгорени, малкото завеси се бяха стопили до корнизите и всичко това бе прогизнало от водата на пръскачките. В един офис, претъпкан с компютърна апаратура — без съмнение на водача на подразделението — имаше голям стоманен шкаф. Беше заключен. Когато го разбиха, откриха вътре цял арсенал от оръжие — от мощни пушки с допълнително прикрепени оптични мерници до сандъци с ръчни гранати, миниатюрни огнепръскачки, гароти, пистолети и най-различни ками — някои от тях скрити в бастуни и чадъри. Всичко отговаряше на описанието, което Дру Латъм бе дал на елитните нацистки убийци в Париж. Това беше тяхното леговище.

— Използвайте пинцети — заповяда полковник Витковски на френски, обръщайки се към полицаите, като посочи овъглените листове хартия на пода. — Вземете стъклените плоскости и поставете между тях всичко, което не е напълно унищожено. Знае ли човек какво може да открие?

— Телефонните кабели са изтръгнати от стените, а телефоните — унищожени — каза един френски детектив.

— Но не и линиите, нали?

— Не. Извиках техник от телефонната компания. Ще възстанови линиите и ще можем да проследим с кого са разговаряли.

— На кого са се обаждали — да, но кой се е обаждал — едва ли. А и доколкото познавам тези гадове, обажданията им отдавна са прехвърлени на сметката на някоя невинна стара дама в Марсилия.

— Като при наркотрафикантите, така ли?

— Да.

— И все пак някъде трябва да има следи, нали?

— Определено, но едва ли можете да ги откриете. Идват от някоя банка в Швейцария или от Каймановите острови, където тайните сметки не могат да се проверят. Такова е положението в днешно време.

— Аз се занимавам с разследвания у дома, мосю, предимно в Париж и околностите му, а не в международен мащаб.

— Тогава ми намерете човек, който да разследва в международен мащаб.

— Трябва да се обърнете към „Ке д’Орсе“ и Сервис д’Етранже. Това е извън моята компетентност.

— Ще се свържа с тях.

Латъм и Карин де Врийс — той в униформа, тя с руса перука — се приближиха, като внимателно стъпваха по пода и заобикаляха овъглените страници, които вятърът подмяташе.

— Откри ли нещо? — попита Дру.

— Не е кой знае какво, но тук със сигурност се е намирало ядрото, което е ръководило техните операции.

— Мосю американец — извика един полицейски служител в невзрачно облекло, който бързо излезе от последната стая. — Вижте какво намерих. Беше под възглавницата на креслото във всекидневната! Писмо — началото на писмо...

— Дай да го видя — полковникът взе листа. — „Meine Liebste — започна Витковски, като присвиваше очи. — Etwas Entsetzliches ist genbehen“...

— Дай го на мен — каза Де Врийс. Колебанието на Витковски я караше да бъде нетърпелива. Тя запревежда на английски: — „Скъпа моя, тази вечер бе съдбоносна за нас. Всички трябва да тръгнем незабавно, иначе каузата ни ще бъде унищожена, а всички ние ще бъдем избити заради провала на други. Никой в Бон не бива да научи за това, но ние заминаваме за Южна Америка на място, където ще бъдем под закрила, докато стане възможно да се върнем и да продължим да се борим. Обожавам те... Ще довърша по-късно — някой идва по коридора. Ще пусна писмото на ле...“ Тук свършва, буквите се губят.

— На летището! — изкрещя Латъм. — Но на кое? Кои авиокомпании имат полети до Южна Америка? Можем да ги засечем!

— Откажи се — каза полковникът. — Сега е десет и петнайсет сутринта, а има около две дузини самолети, които излитат между седем и десет часа и кацат в около дващест-трийсет града на Южна Америка. Отдавна сме ги изпуснали. Но в това има и нещо хубаво. Нашите убийци са изчезнали със светкавична бързина от Париж, а

останалата измет — техните братя в Бон — нямат представа за това. Докато изпратят други на тяхно място, можем да дишаме спокойно.

* * *

Герхард Крьогер, хирургът, човекът, който променяше умовете на другите, бе на път да изгуби собствения си ум. През последните шест часа се бе обаждал десетина пъти в Авињонските складове, като използваше кодовете, само за да чуе как телефонистката повтаря, че всички линии на офиса, с който иска да се свърже, „в момента не работят. Компютрите ни показват, че връзката е прекъсната механично“. Никакви протести от негова страна не бяха в състояние да променят ситуацията; всичко беше напълно очевидно — блицкригерите бяха прекъснали връзката с него. Защо? Какво се беше случило? Нула Пет-Париж бе толкова убедителен — обеща да му донесат на сутринта снимките от убийството. Но къде бяха те? Къде беше Нула Пет-Париж?

Нямаше друга възможност. Трябваше да се свърже с Ханс Траупман в Нюрнберг.

— Неразумно е да ме търсиш тук — каза Траупман. — Телефонът ми няма необходимите приспособления.

— Нямах избор. Не можете да постъпвате така с мен, Бон не може да постъпва така с мен! Заповядано ми е да откроя създанието си на всяка цена, дори ако се наложи да използвам така наречените „изключителни способности“ на съдружниците ни тук, в Париж...

— Какво повече искаш? — грубо го прекъсна докторът от Нюрнберг.

— Обяснение — каквото и да е, но да бъде смислено! Държат се надменно с мен, дават ми обещание след обещание, без да ги изпълняват. А в момента човек дори не може да се свърже с нашите сътрудници!

— Положението им е по-специално съгласно нелегалния им статут.

— Използвах кодовете. Според телефонистката компютрите показват, че телефонните връзки са прекъснати, прекъснати

механично! Какво още ви трябва, Ханс? Те... нашите сътрудници са прекъснали връзките с нас, с всички нас! А къде са?

Минаха няколко секунди, преди Траупман да заговори.

— Ако това, което казваш, е вярно — тихо каза той, — положението е обезпокоително. Предполагам, че си в хотела.

— В хотела съм.

— Стой там. Ще се прибера у дома, ще се свържа с няколко души и ще ти се обадя. Може да ми отнеме повече от час.

— Няма значение. Само се обадете.

Минаха почти два часа, преди телефонът в „Лютеция“ да звънне. Кръогер буквално се втурна към него.

— Случило се е нещо много необичайно. Ти ми каза истината... Това е повече от истина — това е катастрофа. Единственият човек в Париж, който знае къде се намират нашите сътрудници, е отишъл там и е видял, че мястото гъмжи от полицаи.

— Значи са изчезнали!

— По-лошо. В четири и трийсет и седем тази сутрин техният „счетоводител“ се е свързал по телефона с нашия финансов отдел и след като е разказал една приемлива, макар и скандална история за жени, млади момчета, наркотици и високопоставени френски чиновници, е помолил за огромна сума пари, които по-късно щели да бъдат отчетени като необходими разходи, разбира се.

— Но никакъв отчет не е пристигнал.

— Очевидно. Те са страхливци и предатели. Ще ги открием и накрай света!

— Търсете ги, но това ни най-малко не ми помага. Моето създаване навлиза в критичен период. Какво да правя? Трябва да го откроя!

— Говорихме за това. Не е най-подходящият начин на действие, но е единственият, който ти остава. Свържи се с Моро от „Дьозием“. Той знае всичко, което става в кръговете на френското разузнаване.

— Как да се свържа с него?

— Знаеш ли как изглежда?

— Да, виждал съм го на снимка.

— Трябва да се видите навън. Никакви телефони, никакви бележки, просто се срещнете на улицата или в някое кафене — на място, където никой не би ви заподозрял. Кажете нещо кратко, не повече

от едно-две изречения, така че само той да те чуе. Важно е да използваш думата „братство“.

— И после?

— Може да не ти обърне внимание, но дори да постъпи така, ще ти каже къде да се срещнеш с него. Ще ти предложи някое посещавано място, вероятно пълно с хора, и късен час.

— Преди ми казвахте да се отнасям подозрително към него.

— Взели сме го предвид, но разполагаме с контраатака, в случай че той не се окаже такъв симпатизант, за какъвто се представя. Внесли сме над двайсет милиона франка в швейцарската му сметка и това е писмено документирано. Ако тези документи се подхвърлят анонимно на френското правителство, да не говорим за пресата, той ще бъде унищожен и изпратен в затвора за няколко години. Не може да докаже обратното. Използвай това, ако се наложи.

— Веднага тръгвам към „Дьозием“ — каза Крьогер. — Може би утре ще се срещнем с Хари Латъм.

---

[1] Ало! Домът на господин полковника — фр. ↑

17.

Клод Моро седеше в офиса си в бюро „Дьозием“ и изучаваше дешифрираното съобщение от неговия човек в Бон.

„Вчерашния ден сесията на Бундестага посвети изцяло на проблемите на възраждащия се нацизъм в цяла Германия и на обединяващите се партии, единни в становищата си. Вътрешни източници обаче, някои от които често вечерят с лидерите на лявата и дясната фракция, докладваха, че и сред двете все повече се шири войнствен цинизъм. Либералите не вярват на думите на консерваторите, а малък кръг от консерватори изглежда започват да си намигат, когато излязат да говорят собствените им оратори. Ръководителите на индустрията са обезпокоени, разбира се; страхуват се, че нацисткото движение ще затвори за тях пазарите в чужбина, но нямат желание да поддържат социалистически ориентираните леви и не знаят на кого да вярват. Парите им се разпиляват из цял Бон без определена посока.“

Моро се облегна на стола си, като обмисляше фразата, привлякла вниманието му. Тя не просто го бе привлякла; бе го възпламенила. „Малък кръг от консерватори изглежда започват да си намигат, когато излязат да говорят собствените им оратори.“ Кои точно бяха те? Кои бяха техните имена? И защо неговият човек в Бон не беше ги посочил?

Той вдигна слушалката на телефона и каза на секретарката си:

— Искам да се включи скрамблерът и да се избегне всякакво пресичане на линии.

— Ще го изпълним, господине. Ще чуете петсекунден шум на трета линия, както обикновено — обади се женски глас от външния офис.

— Благодаря, Моник, и тъй като жена ми ме чака да отида след няколко минути на обяд в „Ескарго“, тя непременно ще се обади, ако ме няма. Моля ви, кажете ѝ, че малко ще се забавя.

— Няма проблем, господине. С Режин сме близки приятелки.

— Разбира се. Кроите заговори против мен. Включете скрамблера, моля.

Глухото бръмчене на трета линия свърши и Моро набра номера на своя човек в Бон.

— Здравейте — каза той на немски.

— Ihr Mann in Frankreich^[1]?

— Говори — намеси се човекът от Бон. — Абсолютно чисто е, подключих се към посолството на Саудитска Арабия.

— Какво?

— Използвам линиите, не апаратите им. Помисли за парите, които спестявам на Франция. Трябва да ми дадат премия.

— Ти си мошеник.

— Защо иначе ще ми плащаш, Париж?

— Прочетох комюникето, което си изпратил. Някои неща не са ми ясни.

— Кой например?

— Например кой влиза в „малкия кръг от консерватори, които започват да си намигат, когато излязат да говорят собствените им оратори“. Не съобщавах имена, няма и намек за това какви са пристрастията им.

— Естествено. Това не е ли част от една много лична уговорка? Наистина ли искаш цялото бюро „Дьозием“ да разполага с тази информация? Ако е така, вашата швейцарска банка трябва да бъде твърде щедра към въпросния мошеник.

— Престани! — тросна се Моро. — Ти вършиш своята работа, аз — моята, и не е необходимо всеки от нас да знае какво прави другият. Разбрахме ли се?

— Мисля, че да. Ти какво искаш да знаеш?

— Кой са лидерите на малкия кръг, за който говориш? Или кой стои зад тях?

— Повечето не са нищо друго, освен опортюнисти с посредствени способности, които искат да се хванат за опашката на някого, който би могъл да върне доброто старо време. Другите са хора, които маршируват под звуците на барабаните от миналото, защото сега няма такива...

— Кой са водачите им? — попита Мора. — Кой са те?

— Ще ти струва скъпо, Клод.

— На теб ще ти струва по-скъпо, ако не ми ги продиктуваш веднага. Може да ти струва и пари, и нещо повече.

— Вярвам ти. Суров човек си ти, Моро.

— Но винаги съм справедлив — възрази шефът на „Дъозием“. — Плащаме ти добре. Няма да ми се налага дори да излизам от този офис, само ще издам следната заповед: „Тайно предайте избраната свръхсекретна информация на нашите приятели в Бон“. Освобождаването ти вероятно ще изпревари документите.

— А ако ти съобщя това, което знам?

— Тогава нашата прекрасна дружба ще продължи.

— Не е много, Клод.

— Надявам се, че тези думи не са прелюдия към решението ти да не ми казваш нищо.

— Разбира се, че не са. Не съм глупав.

— В думите ти има здрав смисъл. Така че дай ми тази твоя оскъдна информация, свързана с въпросния „малък кръг“.

— Моите информатори ми съобщиха, че всеки вторник вечер в дома на някого от тях на Рейн се провежда събрание — обикновено в голяма къща или имение. Всеки от тях притежава кейове и тези, които се събират, пристигат с лодки — никога с автомобили.

— Следите на една лодка се идентифицират по-трудно, отколкото следи от гуми — прекъсна го Моро — или номер на автомобил.

— Разбирам. Тези събрания са тайни, както и самоличността на присъстващите.

— Домовете обаче не се пазят в тайна, нали? Това не е ли хрумвало досега на твоите информатори?

— В момента проучвам собствениците, имай ми малко доверие.

— Нямам търпение. Кажи ми имената на собствениците, ако обичаш.

— Объркана работа, Клод. Трима от тях са видни аристократи, чиито семейства са се противопоставяли на Хитлер, за което са си платили; трима или четирима са от новобогаташите, които се борят да запазят придобивките си от евентуална национализация; двама са духовници — единият е стар католически свещеник, другият — лютерански, който според обета си не се излага много на показ. Фигурира в списъка като жител на най-малката къща край реката.

— Имената, по дяволите!

— Имам само шест...

— Къде са другите?

— Неизвестните трима също са наематели, използвали са посредници от Швейцария, които не биха разкрили нищо. Това е обичайната практика сред много от богатите, които искат да избягнат облагането на доходи, идващи отвън.

— Тогава ми кажи шестте имена.

— Максимилиан фон Льовенщайн е собственик на най-голямото...

— Баща му, генералът, е бил екзекутиран от СС при атентата във Волфсшанце — опита за убийство на Хитлер. Следващият?

— Алберт Рихтер, някогашен плейбой, превърнал се в сериозен политик.

— Все още е дилетант, притежава имение в Монако. Семейството му имаше намерение да се откаже от него, ако не промени поведението си. Сериозна информация. Следващият?

— Гюнтер Ягер, лютеранският свещеник.

— Не знам кой е, поне нищо не ми идва наум. Следващият?

— Монсеньор Хайнрих Палу, епископ.

— Стар католик от дясното крило, който прикрива наклонностите си под престорени набожни лигавцини. Следващият?

— Фридрих фон Шнел — третият от богатите, които идентифицирахме. Имението му е повече от...

— Хитър е — прекъсна го Моро, — и е твърд, що се отнася до съюзяването. Прусак от XIX век в костюм на Армени. Следващият?

— Ансел Шмит, много открит човек; електронен инженер, спечелил милиони с износ на високотехнологични изделия; напада правителството както му падне.

— Мошеник — местил се от една фирма в друга, крадял технологии и когато обрал всички, създаде собствена компания.

— Това е всичко, което знам, Клод. Едва ли струва колкото живота ми.

— Кои са швейцарските агенции за недвижими имоти?

— Имат връзка с компания за недвижими имоти тук, в Бон. Човек изпраща емисар със сто хиляди германски марки като знак за сериозни намерения и те ги изпращат в банка в Цюрих заедно с досие

на бъдещия наемател. Ако върнат парите, сделката не се е осъществила. Ако не ги върнат — някой заминава за Цюрих.

— А телефонните и другите сметки? Предполагам, че си попрегледал сметките на нашите трима неизвестни.

— Във всички случаи ги изпращат на личните им управители, двама — в Щутгарт, един — в Мюнхен; всичко е закодирано, не фигурират имена.

— Бундестагът със сигурност притежава списък с адреси.

— Адресите на частните резиденции се пазят в най-строга тайна, както и във всички други правителства. Мога да се опитам да направя нещо, но сигурно е опасно, могат да ме хванат. Честно казано, не мога да понасям болка. Не понасям дори мисълта за нея.

— Значи нямаш точните адреси?

— Боя се, че тук е слабото ми място. Мога да опиша къщите от разстояние, като се гледа от реката, но номерата им са свалени, вратите — затворени, има патрули с кучета пазачи и отвътре, и отвън. Разбира се, пощенски кутии няма.

— Значи е един от тези тримата — тихо каза Моро.

— Какво за този един? — попита човекът от Бон.

— Той е водачът на „малкия кръг“... Изпрати хора да обиколят тези къщи и им нареди да идентифицират колите, които влизат и излизат през порталите. След това ги сравни с тези в Бундестага.

— Скъпи ми Клод, може би не се изразих достатъчно ясно. Именията се охраняват от патрули — и отвътре, и отвън, а в земите около тях са монтирани дузина камери. Ако успея да наема подобни хора — което не е много вероятно — и ги заловят, следата веднага ще ги отведе към мен; а както вече споменах, твоят покорен слуга не би могъл да понесе дори мисълта за болка.

— Често се чудя как си стигнал до мястото, което заемаш.

— Живеех добре, имах необходимите средства, за да се наредя до силните на деня, но което е по-важно — не можеха да ме хванат. Този отговор задоволява ли те?

— Бог да ти е на помощ, ако някога те хванат.

— Не, Клод. На теб да ти е на помощ.

— Няма да се занимавам с това.

— С кое, с парите ми ли?

— Когато моите пристигнат, и ти ще получиш своите.

— За кого работиш всъщност, стари приятелю?

— За всички и за никого, но най-вече за себе си.

Моро затвори телефона и погледна направените от него бележки. Отбеляза три имена: Алберт Рихтер, Фридрих фон Шнел и Ансел Шмит. По всяка вероятност един от тях беше търсеният от него лидер. Моро забеляза, че трета линия света. Скрамблерът още беше включен. Той вдигна слушалката и набра номер в Женева.

— L'Université de Genève^[2] — каза телефонистката на четиристотин мили далеч от него.

— Професор Андре Беноа, ако обичате.

— Ало — обади се гласът на известен учен, професор по политически науки в университета.

— Обажда се вашият довереник от Париж. Може ли да поговорим?

— Момент само — мълчанието трая осем секунди. — Сега може — отново се обади професор Беноа. — Няма съмнение, че се обаждате заради проблемите, които имате в Париж. Мога да ви кажа само, че нищо не знам. Никой нищо не знае! Можете ли да ни обясните?

— Не разбирам за какво говорите.

— Къде бяхте?

— В Монте Карло, с актьора и жена му. Върнах се тази сутрин.

— Значи не сте чул? — учудено попита човекът в Женева.

— За нападението над американеца Латъм и последвалото убийство в крайпътен ресторант, което — без съмнение — е дело на вашето психопатно „К-подразделение“ тук в града? Глупава постъпка.

— Не! Нула Едно-Париж е изчезнал, а рано тази сутрин полицията е докладвала за нападение на улица „Диан“...

— В апартамента на Витковски? — прекъсна го Моро. — Не съм получил такава информация.

— И те не знаят онова, което знам аз. Цялото К-подразделение е изчезнало.

— Нямам понятие къде са ги изпратили...

— Никой никъде не ги е изпращал. Изчезнали са!

— Не знам какво да кажа.

— Нищо не казвайте, заемете се с това и разберете какво се е случило? — заповядаха от Женева.

— Боя се, че имам по-лоши новини за вас от Бон — бавно изрече шефът на „Дьозием“.

— Какви биха могли да бъдат?

— Моите агенти в Германия ми съобщиха имена на хора, които се срещат всеки вторник вечер в имения край Рейн.

— О, боже! Какви са тези имена?

Клод Моро ги продиктува бавно, едно по едно.

— Предайте им много да внимават — каза той. — В момента от разузнаването ги наблюдават под микроскоп.

— Като изключим репутацията на някои от тях, нито един не познавам! — възкликна женевският професор. — Нямах понятие...

— Няма защо да имате понятие, господин професор. Вие се подчинявате на заповеди, както и аз.

— Да, но... но...

— Академиците не са кой знае колко компетентни, когато стане дума за практически действия. Просто се погрижете сътрудниците ни в Бон да получат информацията.

— Да... да, разбира се, Париж. О, Господи!

Моро затвори телефона и се облегна назад в креслото си. Нещата — нещата — вървяха, както той искаше. Ако загубеше, спокойно можеше да се оттегли с жена си някъде извън Франция. Но от друга страна, можеха и да го разстрелят. *C'est la vie*^[3]!

* * *

Беше привечер; залязващото слънце се процеждаше през прозорците в апартамента на Карин де Врийс на „Рю Мадлен“.

— Отбих се в апартамента си този следобед — каза Дру на Карин. Беше седнал в креслото срещу кушетката. — Разбира се, от двете ми страни вървеше по един морски пехотинец, положил клетва пред Витковски да пази тайна — накрая той ги изпрати обратно в лагера — и те държаха ръце на кобурите си, но все пак ми беше приятно, че мога да вървя по улицата, нали разбираш какво имам предвид?

— Да, наистина, но се страхувам, че може погрешно да сме се доверили на някого. А ако има и други, за които не знаем?

— По дяволите, знаем за един — за Рейнълдс от „Свързка“. Казаха ми, че се е скрил като мишка в дупка и вероятно живее на нацистка издръжка някъде из Средиземноморието — ако преди това не са решили да го застрелят.

— Щом е в Средиземноморието, предполагам, че тялото му се намира на дъното на океана.

— Имаш предвид на дъното на морето.

— Тази разлика едва ли го засяга.

Настъпи тишина. Накрая Дру се обади:

— И докъде стигнахме, госпожа?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво да правя сега, да започна да броя ли?

— Какво да броиш?

— Например: „Едно, две, три, четири, пет“... проклет да съм, защо правя това? Криеш ме по цял ден и цяла нощ, а не мога да се доближа до теб.

— За какво говориш, Дру?

— Господи, дори не знам как да го кажа... Никога не съм предполагал, че ще си го помисля — не, наистина — и със сигурност не съм предполагал, че ще трябва да го кажа на някого, който ме пази, за да не ме убият, на сътрудник, който има апартамент, какъвто никога не бих могъл да си позволя...

— Моля те, говори по-ясно.

— Как да говоря по-ясно? Винаги съм мислил, че ще вървя след брат си — той беше толкова разумен, толкова съвършен. А после чух какво каза в онова сепаре, преди да го убият — нали знаеш какво искам да кажа. Когато крещеше, че те обича, че те обожава...

— Престани, Дру — рязко го прекъсна Де Врийс. — Да не искаш да ми кажеш, че подражаваш на брат си и в неговите заблуди?

— Не, съвсем не — тихо и спокойно отвърна Латъм, приковал поглед в очите ѝ. — Моите чувства не са неговите заблуди, Карин. Отървах се от този синдром; и без това никога не съм имал кой знае каква полза от него. Ти се появи първо в живота на брат ми, а години по-късно — в моя, и въпреки че двете ситуации си приличат, те никога не биха могли да бъдат еднакви. Аз не съм Хенри и никога не бих могъл да бъда, аз съм си аз и никога не съм познавал друга като теб... Как ти се струва тази декларация?

— Извънредно трогателна, скъпи.

— Пак това „скъпи“, което не означавало нищо.

— Не го омаловажавай, Дру. Аз трябва да се отърва от моите кошмари и когато това стане, ще ми бъде хубаво, ако знам, че ме чакаш. Може би ще успея да се привържа към теб, защото ти притежаваш качества, на които толкова се възхищавам, но в момента една връзка ми се струва нещо твърде далечно. Разбираш ли ме?

— Независимо дали разбирам, или не, ще направя всичко възможно, за да може това да се случи, по дяволите.

* * *

Беше обяд и тълпи изпълваха улиците. Канцелариите бяха опустели, а орди от гладни служители търчаха към любимите си кафенета и ресторанти. Парижкият обяд е нещо повече от поредното хранене за деня — най-често той е малко събитие — и нека Бог помага на работодателя, който очаква наетата от него работна ръка, особено ако е с маникюр, да се върне навреме на работа — особено през лятото.

Тъкмо затова раздражението на доктор Герхард Крьогер нарастваше. Тълпите от служители, които непрекъснато минаваха край него, го блъскаха, а той стоеше, скрил лицето си зад сгънатия вестник, вперил очи във входа на бюро „Дьозием“, който се намираще от лявата му страна. Не можеше да си позволи да не забележи фигурата на Клод Моро. Времето му беше скъпо, не можеше да изгуби и час. На Хари Латъм му оставаха броени секунди живот. Можеше да живее още максимум два дни, четирийсет и осем часа, а дори и това беше неточно. Почти непоносимото напрежение, което изпитваше хирургът, се подсилваше от една малка подробност, която той не бе съобщил на началниците си от „Братството“: преди мозъкът на пациента окончателно да отхвърли имплантанта и да експлодира, областта около операцията силно променяше цвета си. Върху кожата се появяваше възпаление, голямо колкото чаена чинийка, и всеки, който извършва аутопсията, би могъл да обърне внимание на необичайното явление.

Ако Хари попаднеше в ръцете на врага, Братството на Пазителите можеше да бъде унищожено, тайните му — разкрити,

глобалните му цели — изяснени. „Mein Gott^[4]! — помисли си Крьогер. — Можем да станем жертва на собствения си прогрес!“

И ето че Моро се появи! Широкоплещестият шеф на „Дьозием“ излезе от входа на сградата, зави надясно и тръгна с бързи стъпки по тротоара. Бързаше, което означаваше, че Крьогер буквално трябваше да се затича, за да го настигне, защото французинът беше тръгнал в противоположната посока. Като се промъкваше през тълпата и се извиняваше ту на немски, ту на френски, той успя да съкрати разстоянието си до Моро, оставяйки след себе си ядосани минавачи. Накрая се приближи на една ръка разстояние от него.

— Мосю, мосю! — извика той. — Изгубихте нещо!

— Моля? — шефът на „Дьозием“ се спря и се обърна. — Сигурно грешите, нищо не съм изгубил.

— Сигурен съм, че падна от вас — продължи хирургът на френски. — Папка или бележник. Един човек го грабна и побягна!

Моро бързо прерови джобовете си и загрижеността на лицето му премина в облекчение.

— Наистина грешите — каза той. — Нищо не съм изгубил, но все пак ви благодаря. В Париж гъмжи от джебчии.

— В Мюнхен също, мосю. Извинете ме, но в Братството, към което принадлежа, държим да спазваме християнските наставления и да помагаме на другите.

— Разбирам, християнско братство. Това е достойно за възхищение.

Моро се вгледа в мъжа. От двете им страни бързо се движеха минавачи.

— Пон Ньоф, тази вечер в девет — добави той шепнешком. — От северната страна.

* * *

Парижката мъгла размиваше отражението на луната във водите на Сена. Летният дъжд беше неизбежен. За разлика от повечето минавачи, които бързаха да се приберат, за да избегнат идващия дъжд, на северната пътека две фигури бавно се приближаваха една към друга. Срещнаха се по средата; Моро заговори пръв.

— Намекнахте за нещо, което ми се стори познато. Бихте ли се постарал да го изясните?

— Няма време за игри, мосю. И двамата знаем кои сме и откъде сме. Случиха се някои ужасни неща.

— И аз мисля така; неща, за които не знаех нищо до тази сутрин. И което е най-обезпокоително, не са ми съобщили навреме за тях. Не мога да си обясня защо. Дали някой от вашите куриери не е бил недискретен?

— Сигурен съм, че не! Настоящата ни мисия — мисия от първостепенна важност — е да открием американеца Хари Латъм. Това е много по-важно, отколкото можете да си представите. Знаем, че посолството го укрива някъде в Париж с помощта на „Антинеос“. Трябва да го открием! Американското разузнаване със сигурност ви е информирало за него. Къде е той?

— Минавате отвъд границата на това, което ми е известно, мосю... Как се казвате? Не говоря с хора, които не желаят да се представят.

— Крьогер, доктор Герхард Крьогер. Едно обаждане в Бон може да потвърди, че заемам високо положение!

— Колко впечатляващо! Какво по-точно е вашето „високо положение“, мосю?

— Аз бях хирургът, който... който спаси живота на Хари Латъм. И сега трябва да го открия.

— Да, вече го казахте. Нали знаете, че брат му Дру бе убит от това ваше идиотско К-подразделение?

— Не него трябваше да убият.

— А-ха, разбирам. Но това е дело на убийците от К-подразделението, момчетата, които едва са успели да излязат от училище, ако изобщо са ходили там.

— Няма да толерирам вашите оскърбления! — ядосано извика Крьогер. — Честно казано, смятат ви за недотам благонадежден, затова ви съветвам да бъдете откровен с мен. Ако не го направите, знаете какви могат да бъдат последствията.

— Може и да сте прав, но това ме направи богат.

— Намерете Хари Латъм!

— Ще се опитам, разбира се...

— Тази нощ не си лягайте, а се свържете с всеки възможен източник — френски, американски, английски — с всички! Разберете къде са скрили Хари Латъм! Аз съм в „Лютеция“, стая осемстотин.

— На последния етаж. Сигурно сте важен човек.

— Няма да заспя, докато не ми се обадите.

— Глупаво постъпвате, докторе. Като лекар би трябвало да знаете, че недоспиването води до дестабилизиране на мисленето. Но щом сте толкова настоятелен, а освен това ме заплашвате, уверявам ви, че ще се погрижа да удовлетвори искането ви, доколкото ми бъде възможно.

— Sehr gut!^[5] — каза Крьогер, като премина на немски. — А сега трябва да тръгвам. Не ме разочаровайте, не разочаровайте Братството; в противен случай знаете какво ви очаква.

— Разбирам.

Крьогер бързо се отдалечи. Силуетът му потъна в падащата мъгла. А Клод Моро бавно тръгна към Рив Гош, като се оглеждаше за такси. Трябваше да обмисли много неща.

* * *

Часът беше 7:42 сутринта, вашингтонско време. Уесли Сорънсън влезе в офиса си в Консулски Операции. Единственият човек освен него там беше секретарката.

— Всички доклади от снощи са на бюрото ви, сър — каза тя.

— Благодаря, Джини. Както често съм казвал, много се надявам, че ще получите допълнително възнаграждение за извънредна работа. Никой не идва тук преди осем и трийсет.

— Вие сте много добър човек, господин директоре. Винаги ми влизате в положението, когато децата се разболеят, така че няма нужда да се занимаваме с това. Освен това, така ми е по-удобно, имам време да прегледам всичко, преди да дойдат на работа останалите.

„Някои са дошли на работа много по-рано, отколкото си мислиш!“ — помисли Сорънсън. В четири сутринта той бе отишъл в базата „Андрюс“, за да придружи лично неонацистите, кацнали със самолета от Париж, до микробуса на морската пехота, който щеше да ги откара в един затвор във Вирджиния. И въпреки че беше уморен,

директорът на Консулски Операции щеше да отпътува натам в ранния следобед, за да разпита затворниците лично.

— Има ли нещо спешно? — попита той секретарката си.

— Всичко е спешно.

— Както винаги.

Сорънсън влезе във вътрешната стая на офиса си, отиде до бюрото и седна. Върху папките имаше етикети с надписи: „КИТАЙСКА НАРОДНА РЕПУБЛИКА“, „ФИЛИПИНИТЕ“, „СРЕДНИЯТ ИЗТОК“, „ГЪРЦИЯ“, „БАЛКАНИТЕ“... и накрая „ГЕРМАНИЯ“ и „ФРАНЦИЯ“.

Той отмести останалите настрана и отвори папката за Париж. Материалите бяха потресаващи. Въз основа на полицейските доклади се описваше нападението над апартамента на полковник Витковски, без да се споменава, че полковникът е изпратил двамата пленници с военен самолет във Вашингтон. Споменаваха се и за опожарената главна квартира на неонацистко подразделение в Авиньонските складове. Твърдеше се, че са убийци, които в момента са изчезнали. Последната новина от Париж бе закодирано съобщение от Витковски, разчетено в Консулски Операции. Сякаш избухна бомба: „Герхард Крьогер е в Париж. Издирва Хари Латъм. Обектът е предупреден“.

Герхард Крьогер, хирургът, тайнственият човек, ключът към толкова много неща! Никой извън американското разузнаване не знаеше за него. Сорънсън си помисли, че в някои отношения това не беше правилно. Трябваше да информират французите и англичаните, но ЦРУ им нямаше голямо доверие и Нокс Талбът се придържаше към това мнение.

По-късно, в осем сутринта, телефонът звънна.

— Търсят ви от Париж — каза секретарката. — Някой си господин Моро от бюро „Дьозием“.

Сорънсън тихо въздъхна и лицето му изведнъж преbledня. Моро бе изключен от операцията, беше под подозрение. Директорът на Консулски Операции вдигна слушалката и като внимателно подбираше думите си, заговори:

— Здравей, Клод, стари приятелю. Радвам се да те чуя.

— Явно не е желателно да се чуваме, Уесли, ако говорим направо.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— О, престани, моля те, през последните трийсет и шест часа се случиха прекалено много неща, които засягат и двама ни, а в моя офис не е съобщено абсолютно нищо. Що за сътрудничество е това?

— Аз... не знам, Клод.

— Разбира се, че знаеш. Системно ме изключвате от операцията. Защо?

— Не мога да ти отговоря. Нямам представа...

— Моля те, Уесли! Ти си съвършен лъжец професионалист, но недей да се държиш така с някого, който е лъгал заедно с теб. И двамата знаем как става това, нали? Имам една шахматна задача за теб — надявам се, че си във форма.

— Каква е тя?

— Кой е Герхард Крьогер?

— Кой?!

— Добре ме чу, а явно си чувал това име и преди. Лекар.

Крьогер бе известен на „Дъозием“! Моро се бе измъкнал от примката. Стръв ли им пускаше?

— Не съм убеден, че съм го чувал, Клод. Герхард... Крьогер, така ли беше.

— Сега вече наистина ме обиждаш. Но пак ще се направя, че не съм чул. Крьогер тръгна след мен и ме спря по време на вечерната ми разходка. Набързо ми обясни, че или трябва да го насоча към Хари Латъм, или да се считам за умрял.

— Не мога да повярвам! Защо ще идва при теб?

— И аз го попитах същото; отговорът му беше такъв, какъвто очаквах да бъде. Имам свои хора в Германия, както и в повечето страни. Преди една година преговарях за живота на човек, задържан от тълпа скинове в Манхайм. Измъкнах го за около шест хиляди американски долара — добра сделка, бих казал. Все пак те научиха името на „Дъозием“ и разбраха, че сделката не би могла да се осъществи без моето одобрение.

— Досега никога ли не си чувал за Герхард Крьогер?

— Не, току-що ти казах, че едва снощи чух. Върнах се в офиса, прерових досиетата за последните пет години, с които разполагаме, но нищо не открих. Между другото, отседнал е в хотел „Лютеция“, стая осемстотин, и чака да му се обадя.

— Залови го, за бога!

— О, Уесли, той няма да тръгне с мен. Мога да те уверя. Но защо не си поиграем с него? Той със сигурност не действа сам, а ние искаме да хванем и по-едри риби.

Вълна на облекчение обля Сорънсън. Клод Моро беше чист! Никога не би му предал Герхард Крьогер, включително хотела и номера на стаята му, ако работеше за Братството.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — каза директорът на Консулски Операции, — самият аз бях изключен за известно време. Можеш ли да познаеш защо? Защото сме работили заедно в Истанбул, където ти ми оказа голямата чест да ми спасиш кожата.

— И ти би направил същото за мен.

— Точно това казах на ЦРУ, когато се ядосах, и мога пак да им го кажа.

— Момент, Уесли — бавно каза Моро. — Като стана дума за Истанбул, спомняш ли си как апаратчиците на КГБ ти повярваха, че си двоен агент или по-точно — информатор на московските им началници?

— Разбира се. Живееха като султани, сякаш богатствата на Топкапъ бяха на тяхно разположение. Уплашиха се до смърт.

— И те взеха за свой довереник, така ли?

— Естествено. Казваха ми какво ли не, за да оправдаят начина си на живот.

— Но ти се довериха, нали?

— Да.

— Тогава остави за момента нещата такива, каквито са. Все още съм извън играта, не ми се доверяват. Може би ще успея да поиграя с хер Крьогер и да науча това-онова.

— Което означава, че първо ти трябва някаква информация.

— Каквато и да е, както в Истанбул.

— Какво например?

— Къде е Хари Латъм?

Търсеха Хари Латъм. Съмненията се завърнаха при бившия таен агент.

— Дори и аз не знам.

— Не те питам къде наистина се намира — намеси се Моро, — а само къде би могъл да бъде. Нещо, на което да повярват.

Съмненията утихнаха.

— Има една организация — „Антинеос“...

— Знаят за нея — прекъсна го Моро. — На тези хора не могат да им се хванат следите. Нещо друго.

— Сигурно знаят за Витковски и оная жена, Де Врийс...

— Със сигурност — съгласи се шефът на „Дьозием“. — Посочи ми някое място, където, ако започнат да разследват, ще се сблъскат с вашите хора.

— Предполагам, че най-добре е в Марсилия. Следим трафика на наркотици; много от нашите хора бяха подкупени или изчезнаха. Всъщност, ако някой ни наблюдава, ние действаме доста открито. Това ще ги накара да се откажат.

— Добре. Ще го използвам.

— Клод, ще бъда откровен. Искам да обясня на хората тук, че си чист! Непоносимо е, че си под подозрение.

— Не бързай, стари приятелю. Спомни си Истанбул. И преди сме играли тези игри.

* * *

В Париж Моро затвори телефона и отново се облегна назад в креслото си. Беше забил поглед в тавана; мислите му скачаха от един предмет към друг. Вече бе навлязъл във финалната отсечка. Отмъщението — само това имаше значение.

---

[1] нашият човек от Франция — нем. ↑

[2] Университетът в Женева — фр. ↑

[3] Това е животът — фр. ↑

[4] Боже мой — нем. ↑

[5] Това е добре — нем. ↑

18.

Тъй като се предполагаше, че Дру Латъм е напуснал този свят, от „Дъозием“ прибраха колата му. Вместо нея Витковски бе поръчал на посолския отдел „Транспорт“ да вземат предпазни мерки: трима души работеха на смени, осигуриха му кола без отличителни белези, която да бъде на разположение на офицер от армията — името му не се посочваше — и на жена му, които понастоящем живееха на „Рю Мадлен“. Полковникът разясни на морските пехотинци, които трябваше да дежурят на смени, че ако случайно разпознаят офицера, неговата самоличност трябва да остане в тайна. В противен случай някои патрули щяха да бъдат изпратени обратно на остров Парие и разжалвани в най-нисък чин, а заслугите им нямаше да фигурират в техните досиета.

— Няма нужда да ни го казвате, полковник — каза един сержант. — Извинете ме, сър, но това ни обижда, по дяволите.

— В такъв случай моля да ме извините.

— Редно е, сър — добави един ефрейтор. — Служил съм в посолствата от Пекин до Куала Лумпур, където охраната беше наистина от голямо значение.

— Така е, по дяволите! — прошепна втори ефрейтор, а после добави по-високо: — Ние не сме армия, сър. Ние сме морска пехота.

— Тогава наистина моля за извинение, момчета. Простете издънката на стария войник. Аз съм просто вкаменелост.

— Знаем кой сте, полковник — каза сержантът. — Не се безпокойте за нищо, сър.

— Благодаря ви.

Когато тримата излязоха от отдел „Транспорт“, Витковски бе поразен от репликата на единия от ефрейторите:

— Този е трябвало да стане морски пехотинец. Бих последвал този кучи син и в оръдейно дуло!

Изведнъж Стенли Витковски проумя, че това е най-голямата похвала, която бе получавал през цялата си кариера. Но сега трябваше

да мисли за други неща и не на последно място за Дру Латъм и Карин де Врийс. Умората, натрупана през изминалите часове, му подсказваше, че е по-добре Латъм да остане в апартамента на Де Врийс, отколкото да отиде в тайната квартира на „Антинеос“ — всъщност самите „Антинеос“ предложиха това, в случай че обектът продължава да бъде под наблюдение.

— Забъркал се е в неща, които са твърде публични за нашите цели — троснато бе казала една жена от „Мезон Руж“. — Ние му се възхищаваме, но трябва да предотвратим и най-малката възможност да ни открият.

Що се отнасяше до това Карин да остане в посолството, просто нямаше смисъл. Като служител от секретния отдел „Документи и разследване“, който живее извън посолството, адресът ѝ фигурираше само в списъка на „Охрана“, и всеки, който желаше да го види, трябваше да получи разрешение лично от полковника. Някои аташета мъже бяха опитвали. Той им отказа. Освен това вдовицата на Де Врийс веднъж му бе съобщила информация, от която страшно му олекна.

— Не съм бедна, полковник. Имам три автомобила в Париж, паркирани в различни гаражи. Когато сменявам колата, променям и външния си вид.

— Камък ми падна от сърцето — каза Витковски. — Като се вземе предвид информацията, която се съдържа в главата ти, хитро си го измислила.

— Не съм го измислила аз, сър. Генерал Райнхерт, върховният главнокомандващ на НАТО, ми бе заповядал да го направя в Хага. Там американците ми плащаха за това, но тогава обстоятелствата бяха други. Тук не очаквам да бъде така.

— Очевидно не си бедна.

— Аз съм отдадена изцяло на работата си, полковник. Парите нямат значение.

Този разговор се бе състоял преди повече от четири месеца; тогава Витковски нямаше представа колко „отдадена на работата си“ е новопостъпилата служителка. Сега вече не се съмняваше в това. Личният му телефон иззвъня.

— Да?

— Обажда се твой невинен ангел, Стенли — каза Дру. — Нещо ново от „Мезон Руж“?

— В странноприемницата няма места или поне известно време няма да има. Безпокои ги фактът, че са те набелязали.

— Нося униформа, за Бога, твоята униформа! Между другото, в кръста и в задника си по-широк от мен. Но мундирът ми стои много добре.

— Ех, олекна ми. Ще се опитам да скрия несъвършенствата, докато модните фотографии те снимат... Можеш да се маскираш и като онзи актьор Вилие, но те пак ще предпочетат да стоиш настрана.

— Предполагам, че нямам право да ги обвинявам.

— Аз също не ги обвинявам — съгласи се полковникът. — Карин ще те изтърпи ли още ден-два, докато ти намеря подходяща квартира?

— Не знам, попитай нея — гласът на Латъм заглъхна, след като отдалечи слушалката от лицето си. — Витковски е на телефона. Искат да знае дали не си ми вдигнала наема.

— Здравей, полковник — обади се Карин. — Доколкото разбирам, „Антинеос“ се опъват.

— Боя се, че да.

— Разбираемо е.

— Така е, но не съм намерил подходяща алтернатива. Можеш ли да го изтърпиш още ден-два? Дотогава все ще съм измислил нещо.

— Няма проблем. Каза ми, че тази сутрин си е оправил леглото.

— Така е, по дяволите! — чу се гласът на Дру. — Все едно че се намирам в лагер на бойскаути, липсват ми само студените душеве.

— Не му обръщай внимание, полковник. Може би вече съм ти споменала, че от време на време се вдетинява.

— Но на „Трокадеро“, в „Мъорис“ и Булонския лес никак не ми приличаше на вдетинен, Карин. Дори аз го признавам.

— Съгласна съм — каза Де Врийс. — Но ако се затрудняваш, има едно възможно решение — поне в Амстердам няколко пъти ни свърши работа. Фреди обличаше някоя униформа — американска, холандска или английска — и се регистрираше в „Амстел“ за поверителни срещи.

— Това е един от добре известните му номера — започна да си припомня Витковски.

— Хитър номер, полковник. Както вече ти каза Дру, твоята униформа му стои доста добре, а аз лесно мога да я свия в кръста и на други места...

— Пределно ми е ясно кои други места имаш предвид... Е, прилича ли на Латъм?

— С малки промени във външния си вид със сигурност ще прилича по-малко на Латъм.

— Моля?

— Ако си смени цвета на косата — спокойно отвърна тя — особено около слепоочията, които се виждат изпод офицерската шапка; разбира се — и фалшиви документи за самоличност. Мога да се заема с косата му и да намеря чифт очила, а ти ще приготвиш документите. Така ще може да се регистрира във всеки по-пълен хотел — сигурна съм, че можеш да го уредиш.

— Това едва ли фигурира в правилника на посолството.

— От това, което съм научила за Консулски Операции, предполагам, че влиза в пълномощията на този отдел.

— Тук ме хвана натясно. Явно наистина вече искаш да си тръгва.

— Проблемът не е лично в него, полковник, а в това, че е човек, когото тук са забелязали само като офицер от американската армия. Едва ли някой в сградата знае, че работя в посолството, но ако някой го подозира, това компрометира и Дру, и мен, и нашата работа.

— С една дума, и твоето жилище може да се превърне в мишена.

— Може би е пресилено, но не е невъзможно.

— В тази война всичко е възможно. Ще ми трябва снимка.

— Фотоапаратът на Фреди още е у мен. Утре сутринта ще получиш цяла дузина.

— Иска ми се да бъда там, за да видя как ще му боядисаш косата. Ще бъде голям майтап.

* * *

Де Врийс затвори телефона, отиде до един шкаф в коридора, отвори го и извади малък куфар с две ключалки с шифър. Латъм седеше в едно кресло с чаша в ръка и я наблюдаваше.

— Надявам се, че вътре няма лесно сглобяем автомат — каза той, след като Карин остави куфара на масичката за кафе пред кушетката и седна.

— О, боже, не — отвърна тя, докато въртеше колелцата с шифъра на ключалките, за да отвори куфара. — Всъщност, надявам се да ти помогна, за да избегнеш необходимостта от среща лице в лице с подобно оръжие.

— Почакай. Какво има вътре? Докато говореше със Стенли, през по-голямата част от времето не те слушах. Какво е намислила тази толкова привлекателна главица?

— Фреди наричаше това „куфар за извънредни пътувания“.

— Това не ме интересува. Фреди се е държал извънредно грубо с теб и затова не ми е симпатичен.

— В живота ни имаше и други моменти, Дру.

— Добре, както и да е. Та какво има там вътре?

— Най-обикновени средства за дегизиране. Нищо неочаквано и драматично. Изкуствени мустаци, бради, различни видове очила... и няколко вида лесно измиващи се бои за коса — Карин изрече последното с тих глас.

— Какво каза?

— Не можеш да останеш тук, приятелю — каза тя и хвърли поглед над куфарчето. — Недей да се оправдаваш и не го приемай лично; сградите и апартаментите на „Мадлен“ са като малък затънтен американски квартал. Хората се познават, клюкарстват по кафенетата и хлебарниците. Ако използвам твоя израз, това може да стигне до някого, на когото „не сме много симпатични“.

— Приемам го, разбирам те, но не това имах предвид.

— Ще се регистрираш в хотел под друго име — полковникът ще го измисли — с променен външен вид.

— Какво?

— Ще ти боядисам косата и веждите с измиващ се разтвор. Мисля, че ще ти подхожда меднорусо.

— За какво говориш? Аз не съм Жан-Пиер Вилие!

— Не ти и трябва. Бъди какъвто си; никой няма да те познае, освен ако не застане на няколко фута от теб и не те огледа внимателно. А сега обуи панталона на полковника, ако обичаш. Ще отбележа с карфици къде да го свия.

— Знаеш ли, ти си по-наивна и от сополив хлапак!

— Не можа ли да измислиш нещо по-добро?

— По дяволите! — кресна Дру и изгълта уискито си на един дъх.
— Честно казано, не мога.

— Всъщност може би е по-добре да започнем с косата. Свали си ризата, ако обичаш.

— А панталоните? Ще се чувствам по-естествено, като у дома си.

— Но ти не си у дома си, Дру.

— Попаднахте право в целта, госпожа!

* * *

Моро вдигна телефонната слушалка, натисна бутона, с помощта на който щеше да запише разговора, и каза на телефонистката на „Лютеция“:

— Стая осемстотин, ако обичате.

— Разбира се, господине.

— Да? — обади се нисък приглушен глас.

— Monsieur le docteur^[1]? — попита шефът на „Дьозием“ — не беше сигурен, че са го свързали правилно. — Аз съм човекът от Пон Ньоф. Вие ли сте?

— Разбира се, че съм аз. Какво сте ми приготвили?

— Разрових доста надълбоко, господине — много по-надълбоко, отколкото би било безопасно за мен. Провокирах американското ЦРУ и оттам ми казаха, че всъщност те укриват Хари Латъм.

— Къде?

— По всяка вероятност не тук, в Париж, а в Марсилия.

— По всяка вероятност? Това не ми върши работа! Не можете ли да ми кажете със сигурност?

— Не, но вие можете да го разберете.

— Аз?

— Имате ли хора в Марсилия, или нямате?

— Разбира се. Голяма част от средствата ни минават оттам.

— Потърсете Консулските, така ги наричат.

— Знаем за тях — каза Крьогер задъхан. — Онези копелета от разузнавателната група на Консулски Операции. Човек може да се сблъска с тях на всеки ъгъл, във всяко кафене.

— Хванете един от тях и вижте какво можете да научите.

— Ще ви се обадя след час. Къде да ви търся?

— Аз ще ви се обадя точно след час.

Мина един час и Моро се обади в „Лютеция“.

— Нещо ново? — попита той.

Герхард бе превъзбуден.

— Това е лудост! — каза той. — Човекът, с когото говорихме, е някой, на когото сме платили хиляди, за да можем да спечелим милиони. Каза, че сме полудели. В Марсилия нямало никакъв Хари Латъм!

— Значи е още в Париж — каза Моро разочарован. — Ще се върна на работа.

— Побързайте!

— Сега тръгвам — каза шефът на „Дьозием“ и затвори телефона със загадъчна усмивка. Изчака точно четиринайсет минути и отново се обади в „Лютеция“. Сега беше моментът обстановката да се нажежи максимално.

— Да?

— Пак съм аз. Току-що открих нещо.

— Какво, за Бога?

— Хари Латъм.

— Какво?

— Свързал се е с един от моите хора — човек, с когото е работил в Източен Берлин, който за щастие е решил, че трябва да ме уведоми. Очевидно Латъм е много напрегнат — може би izolацията е причина за това, нали знаете — до такава степен, че е започнал да мисли, че посолството му е компрометирано...

— Това е Латъм! — прекъсна го германецът. — Предполагаемите симптоми!

— Какви симптоми? Какво искате да кажете?

— Нищо, абсолютно нищо. Както казахте, izolацията може да причини странни неща... Какво искаше?

— Вероятно закрила от французите, така го разбрахме. Моят човек трябва да се срещне с него на станцията на метрото „Жорж Пети“ в два часа днес следобед, в края на перона.

— Трябва да отида там! — извика Герхард.

— Не ви съветвам, а и Бюрото няма практика да среща ловеца с жертвата.

— Не ме разбрахте. Трябва да дойда с вас!

— Защо? Може да се окаже опасно!

— Не и за мен. В никакъв случай за мен!

— Сега изобщо не ви разбирам.

— Не ви и трябва! Спомнете си за Братството, трябва да му се подчинявате, а аз ви заповядвам.

— В такъв случай трябва да се подчиня, разбира се, хер доктор. Ще се срещнем на перона в два без десет. Нито по-рано, нито по-късно, разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

Моро не затвори телефона, само натисна бутона за прекъсване на връзката и набра цифрите, които го свързваха с един от подчинените му офицери, на когото имаше най-голямо доверие.

— Жак — спокойно каза той, — имаме много важна среща в два часа, само ти и аз. Чакай ме на долния етаж в един и трийсет и ще ти обясня. Вземи за всеки случай автомата си, но го зареди с халосни.

— Много странна молба, Клод.

— И срещата е много странна — каза Моро и затвори телефона.

* * *

Дру се погледна в огледалото и опули очи от изненада.

— За Бога, приличам на герой от Дисни! — изкрещя той.

— Не е точно така — каза Карин, застана до него на кухненската мивка и взе огледалото от ръцете му. — Просто не си свикнал, това е.

— Но това е нелепо! Приличам на гей лидер на демонстрация за правата на обратните.

— Толкова ли те притеснява това?

— Не, по дяволите, имам доста приятели от тази компания, но аз не съм такъв.

— Можеш да се измиеш под душа, така че престани да се оплакваш. А сега си облечи униформата и ще ти направя няколко снимки за полковник Витковски. После ще преправя панталона.

— В какво ме забърка този кучи син?

— Той ти спасява живота, не разбираш ли?

— Винаги ли говориш толкова логично?

— Логиката и нелогичното са спасявали живота на Фреди повече пъти, отколкото бих могла да си спомня. Моля те, сложи си униформата.

Латъм го направи и след две минути се появи като истински полковник от армията на САЩ.

— Униформата ти отива — огледа го Де Врийс. — Особено като се изправиш.

— С това сако — извинявай, с този мундир — човек няма друг избор. Толкова е тесен, по дяволите, че ако не се изправиш, все някъде ти убива и не можеш да дишаш. От мен би излязъл лош войник. Бих предпочел да нося работен комбинезон.

— От теб сигурно би излязъл добър войник, ако беше генерал.

— Само това ми липсва.

— Защо пък не? — попита Карин и посочи коридора. — Ела в коридора, аз съм готова. Ето ти очилата.

— Готова ли си? Какви са тези очила?

Дру огледа малкото антре до входната врата. Там имаше фотоапарат върху триножник, обърнат срещу гладката бяла стена.

— Ти си била и фотограф?

— Съвсем не, но често ми се налага да бъда. Фреди имаше нужда от нови снимки за различните паспорти. Обясни ми как се работи с това, макар че нямах нужда от обяснения. Това е апарат за моментални снимки, паспортен формат... Сложи си очилата и застани пред стената. Свали си шапката; искам русата ти коса да се види изцяло.

След няколко минути Де Врийс му подаде петнайсет малки полароидни снимки, на които се виждаше светлокос, очилат полковник, който изглеждаше мрачен и потиснат, както всички хора на паспортна снимка.

— Чудесно — заключи тя. — А сега да се върнем на кушетката, където оставих всичко необходимо.

— Какво е то?

— Забрави ли за панталоните?

— О, най-послед да чуя нещо хубаво. Да ги сваля ли?

— Недей, ако искаш след това да ти стоят добре. Ела.

Петнайсет минути по-късно, след две болезнени убождания с карфица, на Латъм му бе заповядано да отиде в стаята за гости и да възвърне нормалния си вид. Когато отново влезе в стаята, Карин седеше до масата, а пред нея имаше шевна машина.

— Панталоните, моля.

— Е, направо ми взехте ума, госпожа — каза Дру, като ѝ подаде панталоните от униформата. — Да не би да сте някой агент-момиче за всичко, което работи тайно зад кулисите?

— Да речем, че съм била такава, мосю Латъм.

— Не го казваш за пръв път.

— Приеми го, Дру. Всъщност, това не те засяга.

— Тук си права. Но, разбираш ли, образите ти се напластяват един върху друг и аз вече не знам с кого точно разговарям. Трябваше да приема Фреди, НАТО, Хари, мистериозния начин, по който си попаднала в Париж, но защо ми се струва, че има нещо друго, което те кара да правиш всичко това?

— Имаш развинтено въображение, защото живееш в свят, изпълнен с вероятни и невероятни, възможни и невъзможни, истински и фалшиви неща. Казах ти всичко, което трябваше да знаеш за мен, не ти ли е достатъчно?

— Засега като че ли ми е достатъчно — каза Латъм, приковал поглед в очите ѝ. — Но инстинктът ми подсказва, че има и нещо друго, което не искаш да ми кажеш... Защо не се усмихваш по-често? Толкова си лъчезарна, когато се усмихваш.

— Нямам много поводи за това, нали?

— Хайде, знаеш какво имам предвид. Малко смях от време на време освобождава от напрежението. Хари ми го каза веднъж, а и двамата вярвахме на Хари. Ако се срещнем след години, със сигурност ще се смеем на случката в Булонския лес. Имаше и смешни моменти.

— Отнехме един живот, Дру. Няма значение дали е бил добър, или лош човек — аз го убих, прекъснах живота на един толкова млад човек. Никога досега не бях убивала.

— Ако не беше го убила, той щеше да убие мен.

— Знам, непрекъснато си го повтарям. Но защо трябва да продължават тези убийства? Фреди живееше така, но аз не искам.

— И не бива да живееш така. Но за да отговоря логично на въпроса ти — тъй като логиката е част от твоя лексикон — ако не

убиваме, когато ни се налага, ако не спрем неонацистите, те ще убият десет хиляди пъти повече хора. Десет хиляди пъти, по дяволите, да започнем например с шест милиона. Вчера са убивали евреите, циганите и други „низши елементи“. Утре може да убиват републиканците и демократите в моята страна, които не могат да приемат техните глупости. Не се самозалъгвай, Карин, ако те се установят стабилно в Европа, останалата част от недоволния свят ще рухне като къщичка от плочки за домино. Няма да има никаква улична престъпност, защото дори зяпачите ще бъдат разстрелвани на местопрестъплението; затворниците няма да бъдат изправяни пред съда, защото няма да се налага; невинните и виновните ще бъдат в един кюп — така че хайде да се отървем и от едните, и от другите, защото затворът е по-скъп от куршумите. Ние се борим срещу това бъдеще.

— Мислиш ли, че не разбирам? — каза Карин. — Разбира се, че го знам, глупав проповеднико! Защо мислиш, че съм изживяла целия си съзнателен живот по този начин?

— Но като изключим прехваления Фреди, има и още нещо, нали?

— Престани! — Де Врийс примигваше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Не ми причинявай това!

Латъм тичешком се приближи до нея и коленичи пред стола ѝ.

— Съжалявам, наистина съжалявам! Не исках да те нараня. Не бих искал да го направя.

— Знам — Карин се съвзе и покри лицето си с ръце. — Ти си добър човек, Дру Латъм, но не ми задавай повече въпроси — причиняваш ми непоносима болка. Вместо това... прави любов с мен, обичай ме! Толкова се нуждая от някого като теб.

— Бих желал да ми спестиш това „някого“ и да кажеш просто „от теб“.

— Добре, казвам го. Дру Латъм, прави любов с мен.

Дру нежно ѝ помогна да стане от стола, вдигна я на ръце и я занесе в спалнята.

Останалата част от сутринта премина в сексуални откровения. Карин де Врийс твърде дълго време не бе правила любов с мъж — беше неизтощима. Накрая прегърна Дру през гърдите.

— Господи! — възкликна тя. — Аз ли бях това?

— Смейш се — каза Латъм изтощен. — Знаеш ли, че се смейш много красиво?

— Толкова е хубаво да се смейш!

— Знаеш, че вече няма връщане назад — каза Дру. — Сега между нас има нещо, което преди не съществуваше. И не мисля, че е само заради леглото.

— Така е, скъпи, но не съм сигурна, че постъпихме много мъдро.

— Защо не?

— Защото в посолството трябва да действам хладнокръвно, а не мисля, че бих могла, когато става въпрос за теб.

— Дали не каза онова, което исках да чуя?

— Да, точно това казах, американски наивнико.

— Какво ли означава това?

— Предполагам, на твоя език би означавало, че съм влюбена в теб.

— Както някога е казало едно добро старо момче от Мисисипи, това май е по-велико от бой между петли!

— Какво?

— Ела и ще ти обясня.

* * *

Часът бе два без двацет следобед, когато Клод Моро и приближеният му служител Жак Бержерон пристигнаха на спирка „Жорж Пети“ на парижкото метро. Те се разделиха и тръгнаха към далечния край на перона. Всеки от тях имаше портативен радиопредавател — двата бяха на еднакви честоти.

— Той е висок, много строен мъж — каза шефът на „Дъозием“ в предавателя. — Има навика да се навежда напред, защото обикновено разговаря с хора, по-ниски от него...

— Забелязах го! — възкликна агентът. — Облегнал се е на стената, чака да пристигне следващият влак.

— Когато дойде влакът, действай както ти наредих.

Влакът се приближи и спря. Вратите се отвориха и от вагоните се изсипаха няколко десетки пътници.

— Сега е моментът — каза Моро по радиопредавателя. — Огън!

Бержерон се подчини на заповедта и изстрелите с халосни патрони отекнаха на перона, а хората масово се втурнаха към изхода. Моро тичешком се приближи към изпадналия в паника Герхард Крьогер, сграбчи го за ръката и изкрещя:

— Опитаха се да ви убият! Елате с мен!

— Кой се опита да ме убие? — извика хирургът, докато двамата с Моро тичаха към предварително осигурения склад за багаж.

— Това, което е останало от идиотското ви К-подразделение, глупако.

— Но те са изчезнали!

— Дали е така? Сигурно са вербували някоя чистачка или работник по поддръжката и са инсталирали устройство за подслушване на телефона ви.

— Невъзможно!

— Нали чухте изстрелите. Да върнем ли влака обратно, за да видим откъде са излетели куршумите? Имахте късмет, че беше пълно с хора.

— Ach, mein Gott^[2]!

— Трябва да поговорим, хер доктор, иначе и двамата ще попаднем на мушката им.

— А Хари Латъм? Къде беше той?

— Видях го — излъга Жак Бержерон, който вървеше зад тях. Оръжието, заредено с халосни патрони, беше прибрано в джоба му. — Когато чу изстрелите, се качи обратно във влака.

— Трябва да поговорим — каза Моро, гледайки втренчено в Крьогер. Тръгна към една притворена стоманена врата. — В противен случай всички ще пострадаме.

Те влязоха вътре. Шефът на „Дьозием“ намери ключа на лампата и го щракна. Намираха се в средно голяма стая с бели тухлени стени без прозорци. В нея имаше огромни стари шалтери и семафори, а също и заковани сандъци с нова апаратура.

— Изчакай отвън, Жак — каза Моро на своя агент. — Когато пристигне полицията — а тя със сигурност ще дойде — покажи им документите си и им кажи, че си бил във влака и си слязъл, щом си чул изстрелите. Затвори вратата, ако обичаш.

Моро остана сам с германеца в слабата сивкава светлина, която идваше от крушката с решетка на тавана. Седна на един от сандъците.

— Настанете се удобно, докторе. Ще изчакаме тук известно време — поне докато полицията дойде и си отиде.

— Но ако ни намерят тук...

— Няма, вратата се заключва при затваряне. Голям късмет имахме; някой идиот я е оставил отключена. От друга страна, кой ли би откраднал нещо оттук, каквото и да е?

— Изпуснахме го, изпуснахме го! — извика Крьогер и удари с юмрук по един от сандъците, после седна върху голяма дървена каса и размаха ожулената си ръка.

— Пак ще се обади — предположи Моро. — Може би не днес, но утре със сигурност. Помнете, човекът е в изолация, отчаян е. Но искам да ви попитам — защо е толкова важно да откриете Латъм?

— Той... той е опасен.

— За кого? За вас? Или за Братството?

— Да... за всички нас.

— Защо?

— Какво ви е известно?

— Всичко, разбира се. Аз съм от бюро „Дьозием“.

— Искам да кажа, по-конкретно.

— Добре. Избягал е от вашата алпийска долина, промъкнал се е по някакъв начин през планинските снегове и е стигнал до едно шосе, където го качил някакъв селянин с камион.

— Селянин? Сега вие сте глупакът, хер Моро. „Антинеос“ — ето кой го е качил. Бягството му е било уредено отвътре, от предател вътре в долината. Трябва да открием този Hochverrater!

— Този „предател“, нали?

За всичките тези години шефът на „Дьозием“ се бе научил да разпознава лъжата, казана от аматьор в пристъп на вълнение.

— Затова ли трябва да откриете Латъм? За да го разпитате, преди да го убие, и така да научите кой е предателят?

— Разберете, била е жена, която вероятно заема много висок пост в организацията. Трябва да я елиминираме!

— Да, разбирам това.

По челото на Крьогер избиха капчици пот, а в помещението не беше топло.

— Значи това е станало причина да се намеси вашето К-подразделение и това е причината, поради която важен човек като вас е

дошъл в Париж — да установи самоличността на предателя, който заема висок пост в Братството.

— Точно така.

— Разбирам. И няма друга причина?

— Никаква друга причина.

Две струйки пот се стекоха по челото на германеца, стигнаха до веждите му и се спуснаха надолу по бузите.

— Тук е ужасно горещо — каза Крьогер и изтри лице с опакото на дланта си.

— Дори не съм забелязал. Всъщност мислех, че е доста прохладно, но това е, защото събития като днешното не са необичайни за мен и не ме изнервят особено. Изстрелите винаги са съпътствали живота ми.

— До, но вашия, а не моя. Ще си позволя да ви кажа, че ако влезете с мен в операционната по време на някоя от по-неприятните процедури, със сигурност ще припаднете.

— Не споря, няма съмнение, че ще припадна. Но виждате ли, докторе, за да ви бъда максимално полезен, трябва да знам всичко, а нещо ми подсказва, че още не сте ми го казал.

— Какво повече бихте желал да научите? — Крьогер все по-обилно се потеше.

— Понякога може би се престарavam. Но ето как ще процедираме: когато Хари Латъм отново ни потърси, аз няма да ви се обадя в „Лютеция“; вместо това ние сами ще го задържим. Ще се държим добре с него, а няколко часа по-късно аз ще ви се обадя.

— Не съм съгласен! — изкрещя хирургът и стана от сандъка. Ръцете му трепереха. — Трябва да бъда с вас, когато го откриете! Трябва да остана насаме с него, преди да проведете какъвто и да било разпит, защото ще обсъждаме информация, която не бива да стига до ничии уши. Много е важно, така заповядва Братството!

— А ако в името на личната си безопасност не се подчиня?

— Сведението за сумата над дващест милиона франка, вложени на ваша сметка в швейцарска банка, може да стигне до „Ке д’Орсе“ и до френската преса.

— Това със сигурност е убедителен аргумент, нали?

— Надявам се, че е така.

— Когато казахте, че искате да останете насаме с него, какво имахте предвид?

— Точно това, което казах. Донесъл съм няколко спринцовки и различни видове наркотици, които биха накарали Хари Латъм да ми разкрие онова, което трябва да научим. Естествено, не бива да присъстват други хора.

— Искате да кажете, че трябва да останете сами в стая?

— Съвсем не. Разговорите в стая могат да се подслушват. Вие сам казахте, че моята хотелска стая се подслушва.

— Тогава къде да ви уредим среща?

— В автомобил, който аз ще избира, не ваш. Ще откарам Латъм някъде, ще му инжектирам опиатите, ще науча каквото трябва и ще ви го върна.

— И няма да го екзекутирате?

— Само ако ме проследят.

— Разбрах. Мисля, че нямаме избор.

— Нямаме време, Моро, нямаме време! Извънредно важно е да бъде открит до трийсет и шест часа!

— Какво? Сега изобщо не ви разбирам. Защо до трийсет и шест часа? Да не би след трийсет и шест часа земята да престане да се върти? Обяснете ми, моля ви.

— Е, добре, ще ви кажа това, за което се досещате, но не знаете. Както може би си спомняте, аз съм лекар. Някои смятат, че съм най-добрият мозъчен хирург в Германия. Аз не бих оспорил подобна преценка. Хари Латъм е луд — смес от шизофрения и синдром на маниакална депресия. В нашата долина аз му спасих живота — оперирах го, за да премахна налягането, причинено от болестта. След като прегледах бележките си, открих нещо ужасно. Ако не получи лекарства на шестия ден от бягството си, той ще умре! Оттогава са минали вече четири и половина дни. Сега разбирате ли? Трябва да го разпитаме, преди да е отнесъл името на нападателя в гроба.

— Да, сега разбирам, но вие, докторе, добре ли сте?

— Какво?

— Силно пребледняхте, лицето ви е плувнало в пот. Гърдите ли ви болят? Мога да извикам линейка.

— Не искам линейка, искам Хари Латъм! Не ме болят гърдите, нямам ангина, просто не понасям бавно мислещи бюрократи!

— Ще ми повярвате ли, че и това разбирам? Защото вие сте учен, блестящ учен, и аз съм щастлив, че имам честта да ви познавам... Хайде да тръгваме, обещавам ви, че ще вложа цялата си енергия...

Отвън, на „Шанз-Елизе“, Моро и неговият служител отдадоха чест, когато Крьогер се качваше в такси, а след това тръгнаха към служебната кола.

— Бързо! — каза ветеранът от Истанбул. — Това копеле постоянно ме лъжеше! Но защо ли го правеше?

— Какво смяташ да предприемеш, Клод?

— Ще седна и ще мисля. Ще се обадя на няколко души по телефона. Един от тях е известният учен Хайнрих Крайц, германският посланик. Той и правителството му ще трябва да се разровят в досиетата, независимо дали това им харесва, или не.

---

[1] господин докторът — фр. ↑

[2] Ах, боже мой — нем. ↑

19.

С дипломатическо куфарче в ръка Дру Латъм се приближи към рецепцията на хотел „Интерконтинентал“ и се представи. Сложи на бюрото заявка за резервация от американското посолство и военна карта за самоличност. Хотелският чиновник внимателно ги огледа и извади бланка от папката си.

— А, да, полковник Уебстър, най-сърдечно ви приветстваме като наш гост. Посолството поръча малък апартамент за вас.

— Точно така.

— А багажът ви, мосю?

— Оставих го на портиера и му се представих.

— Чудесно. Значи пътешествате?

— Армията ме командирова ту на едно място, ту на друго — каза Дру и се подписа в книгата. Антъни Уебстър, полковник от Армията на САЩ. Вашингтон, САЩ.

— О, колко интересно! — чиновникът взе регистрационната книга и извади адресна карта. Вдигна поглед и натисна звънеца.

— Придружете monsieur le Colonel^[1] до апартамент седемстотин и три и кажете на портиера да изпрати там багажа му. Името му е Уебстър.

— Да — отговори пиколото. — Последвайте ме, мосю. Багажът ви ще пристигне след няколко минути.

— Благодаря.

Изкачването с асансьора до седмия етаж мина без произшествия, ако не се смята кавгата между една американска двойка. Жената със синкавобяла коса и окичена с бижута със скъпоценни камъни мъмреше възпълния си съпруг с каубойска шапка с широка периферия:

— Лукас, поне се дръж прилично!

— Че за к'во? Не мога да си намеря истинска лимузина, има само от ония ситните, дете едва си наместваш задника вътре, и никой не ще да ти говори на американски, ако не му бутнеш бакшиш — пък после ще речеш, че са израсли в Тексаркана.

— Така е, защото не можеш да разпознаваш парите им.

— Ти пък можеш.

— Аз пазарувам. Знаеш ли колко даде на шофьора последния път, когато се возихме с такси?

— Не, мамка му, бутнах му там няк'ви хартийки.

— Сумата беше петдесет и пет франка, около десет долара. Ти му даде сто, което е почти двайсет и пет долара.

— Уф, мътните ме взели. Сигурно затуй все ми намигваше ти като слезе и на съвсем разбран английски ми каза, че тая нощ щял да се навърта край хотела, та да съм го потърсел.

— Наистина ли?

За късмет на Латъм вратата се отвори на шестия етаж и двойката слезе.

— Извинявам се за сънародниците си — каза Дру. Не знаеше какво друго да каже при вида на вдигнатите вежди на гарсона.

— Няма защо, господин полковник. Това е Париж от техните мечти.

— Боя се, че сте прав.

— Е, поне не вреди на никого... Пристигнахме, мосю.

Апартаментът беше малък — имаше спалня и всекидневна, но беше чудесен, много европейски, а бутилката скоч върху барчето го правеше изключителен. Витковски явно изпитваше страшни угризения — при това напълно основателно. Латъм мразеше проклетата си униформа. Гърдите, талията и задните му части сякаш бяха натъпкани в тръба от плат. Чудеше се как хората от армията не подават оставка заради униформата.

Когато гарсонът си отиде, Дру зачака да му донесат куфара. Вътре имаше комплект цивилни дрехи. Свали мундира, в който се задушаваше, сипа си уиски, пусна телевизора, започна да превключва каналите, докато откри Си Ен Ен, и седна.

На вратата се позвъни. Беше младият прислужник, който донесе куфара му. Дру благодари и му даде бакшиш. И най-неочаквано момчето каза:

— Това е за вас, мосю — младежът му подаде бележка. — Тя е... как да кажа — *confidentiel*^[2].

— Разбирам, много ви благодаря.

Обади се в стая 330. Приятел.

Карин? Това изцяло съответстваше на непредсказуемото ѝ поведение. Сега те бяха любовници — повече от любовници.

Той вдигна телефона, прегледа указателя и набра номера.

— Здравей, успех — каза той, веднага щом отсреща вдигнаха слушалката.

— Хей, момче, значи наистина си бил ти! — обади се мъжки глас.

— Какво? Кой сте вие?

— Хайде, Бронко, не можа ли да познаеш стария си приятел от „Манитоба Старс“? Бен Луис! Спомняш ли си как онзи от „Торонто Кометс“ беше ти съсипал глезена? Лекуваше се няколко седмици и после се върна на леда, но десният ти крак вече беше изкривен леко наляво. Никой от новите ти познати не го забелязваше, само аз знаех. Сигурен бях, че си ти!

— Добре, добре, Бени, аз съм, но не казвай това на никого. Сега работя за правителството. Трябва да си държиш езика зад зъбите.

— Хей, разбрах, приятел! Знаеш ли, играх два сезона в „Рейнджърс“...

— Знаем, Бени, беше страхотен.

— И какво от това? На третия сезон ме изхвърлиха.

— И това се случва.

— Но не и ако бях като теб, приятел. Ти биеше всички ни.

— Това е минало. Как ме откри, Бен?

— При портиера. Попитах къде отива багажът.

— Казаха ли ти?

— Естествено, казах им, че е моят!

— Боже, наистина ме връщаш към миналото. Когато седяхме в някой скъп ресторант в Монреал и дойдеше сметката, ако беше прекалено голяма, ти казваше, че била на друга маса, после — на друга, докато накрая не станеше достатъчно малка, за да я платиш. Какво правиш в Париж?

— Работя в бързото хранене, представлявам всички най-големи компании. Наемат някой едър тип като теб или мен, защото имаме големи мускули, които ни вдигат репутацията. В характеристиката ми пише, че съм бил звезда в „Рейнджърс“, представяш ли си? Какво разбират тия тук? Бях втора ръка, но изпълвах фланелата.

— Аз никога не съм я изпълвал толкова.

— Не. Ти беше, както писаха в онзи вестник в Торонто, „само жили и скорост“. По дяволите, бих искал да го бяха написали за мен.

— Това също е минало, Бен, но пак ще ти повторя: забрави, че си ме видял! Извънредно важно е да запомниш това.

— Разбрах, приятел.

Мъжът на име Луис се оригна и два пъти хлъцна.

— Бени — твърдо каза Латъм, — да не си започнал пак да се наливаш?

— Не — отговори международният търговски представител от „бързото хранене“, като отново се оригна и хлъцна. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш, момче? Тук е Париж!

— После ще си поговорим, момче — каза Латъм и затвори. Веднага след това телефонът звънна.

— Да?

— Аз съм — каза Карин де Врийс. — Всичко добре ли мина?

— Не, по дяволите, един много стар приятел ме разпозна.

— Кой?

— Бивш хокеист от Канада.

— Има ли проблем?

— Не мисля, но е пияница.

— Значи има. Как се казва?

— Бен. Бенджамин Луис. Стая триста и трийсет.

— Ще се справим с него... Как си, скъпи?

— Искам да си до мен.

— Взех решение.

— Боже мили, какво решение си взела? Искам да го чуя, може ли?

— Надявам се, че искаш. Наистина те обичам, Дру, и както ти се изрази — беше много прав — не е само заради леглото.

— Толкова те обичам, че не мога да намеря думи, за да ти го кажа... Не мога да повярвам, че изрекох това! Никога не съм вярвал, че ще ми се наложи...

— Нито пък аз. Надявам се, че не грешим.

— Това, което изпитваме, не може да бъде грешка. През последните няколко дни преживяхме повече неща, отколкото мнозина — през целия си живот. Издържахме теста, госпожа.

— Европейското в мен ме кара да смятам това за неубедително, но знам какво чувстваш, защото аз чувствам същото. Жадувам за теб, наистина!

— Тогава сложи русата перука и ела в хотела.

— Не тази вечер, скъпи. Полковникът ще изправи и двама ни пред военен съд. Може би утре!

* * *

След час — тъй като в Ню Йорк бе едва обед — от Вашингтон се обадиха по телефона на президента на Международната асоциация за търговия с храни и услуги. Трийсет минути по-късно един от представителите на Асоциацията — бивша звезда от „Ню Йорк Рейнджърс“, който понастоящем се намираше в Париж — бе изпратен в Осло, Норвегия, за да проучи новите възможности в бизнеса. Имаше едно-единствено малко затруднение. Същият този търговски представител лежеше мъртвопоиян на леглото си. Наложих се двама от помощниците на портиера да го вдигнат, за да говори по телефона, да му помогнат с опаковането на багажа и да го качат в такси за летище „Орли“.

За съжаление, тъй като всичко стана толкова набързо, Бенджамин Луис се нареди на погрешна опашка, изпусна самолета и си купи билет за Хелзинки, защото не можеше да си припомни думата „Осло“, а работодателят му бе споменал името на скандинавски град. Той никога не бе ходил в Хелзинки. Такава е съдбата на онези, които се забъркват в разузнавателни операции от широк мащаб.

По средата на полета Бени изведнъж си спомни за Осло и попита стюардесата дали не би могъл да слезе и да се качи на друг самолет. Стюардесата — очарователна руса финландка — му изказа съжалението си и обясни, че идеята му не е сполучлива. Затова Бени я покани на късна вечеря в Хелзинки. Тя любезно му отказа.

* * *

Уесли Сорънсън излезе от главната квартира на Консулски Операции и отпътува към затвора във Феърфакс, Вирджиния, където държаха двамата нацистки терористи. След като колата влезе през портала и пое по дългата извита в дъга алея, която водеше към внушителния вход — някога това бе имение на аржентински дипломат — директорът на Консулски Операции се опита да си припомни всички уловки, които навремето използваше при разпит. Първата, разбира се, беше: „Хей, момчета, бих предпочел да ви видя живи, отколкото мъртви, но не аз вземам решенията, сигурно разбирате. Тук номерата ви не минават; имаме подземна стая със звукоизолирани стени, доста изпоцапани от предишните екзекуции...“ и така нататък. Такива стени, разбира се, нямаше, както нямаше и подобна стая. Най-упоритите затворници бяха отвеждани долу в облицован с черно асансьор, където ги очакваше смърт. Онези, които избираха да минат тези петдесет фута, получаваха инжекция с производно на скополамина и когато възкръснаха, бяха толкова благодарни, че бяха готови да сътрудничат до оглупяване.

Просторната килия за двама не приличаше на обикновените затворнически килии. Беше дълга двацет фута, дванайсет фута широка; вътре имаше две легла с нормални размери, мивка, преградена със стена тоалетна, малък хладилник и телевизор. Приличаше по-скоро на хотелска стая на умерена цена, отколкото на добрите стари килии от „Алкатрас“ или „Атика“. Онова, за което затворниците не знаеха, но вероятно подозираха, бяха вградените в стените скрити камери, които покриваха всеки фут от пространството.

— Може ли да вляза, господа? — попита Сорънсън пред вратата на килията. — Или може би трябва да говоря на немски, за да ме разбирате по-добре?

— И двамата говорим добре английски, майн хер — вяло отвърна Две-Париж. — Ние сме пленници, какво очаквате да ви кажем? „Не, не влизайте“?

— Приемам го като разрешение. Благодаря.

— Охраната и оръжието да останат отвън — каза не толкова любезният Пет-Париж.

— Такъв е редът, това не е личната ми охрана.

Патрулът от ЦРУ пусна Сорънсън в килията, застана до отсрещната стена и извади пистолета си от кобура.

— Мисля, че трябва да поговорим сериозно, господа.

— Какво толкова имаме да си кажем? — попита Две-Париж.

— Предполагам, че най-важният въпрос е дали ще останете живи или ще умрете — отговори директорът на Консулски Операции. — Разбирате ли, не аз вземам решенията. Долу, на двайсет фута под земята, има една стая...

Сорънсън описа килията за екзекуции. Пет-Париж се разстрои. Две го прие по-хладнокръвно и продължи да се взира в директора с напрегната усмивка.

— Смятате ли, че сме достатъчно предани на каузата, за да ви дадем повод да ни убиете? — попита той. — Освен ако не сте го решили предварително.

— В тази страна се гледа много сериозно на отнемането на живот. Подобни неща никога не се решават предварително и не се приемат с лека ръка.

— Наистина ли? — продължи Две-Париж. — Тогава защо вие сте единствената страна в цивилизования свят, без да броим някои арабски държави, Китай и части от бившия Съветски Съюз, където смъртното наказание все още не е отменено?

— Такава е волята на народа — в някои щати, разбира се. Както и да е, вашият случай не е национален въпрос. Вие сте международни убийци.

— Надеждата дава крила, както бе казал един чудесен ваш писател, не е ли така?

— Не вярвам в това, но вие като че ли сте доста начетен младеж.

— Живял съм в различни страни и — надявам се — съм научил нещо от тяхната култура.

— Споменахте нещо за преданост — каза Сорънсън. — Попитахте ме дали смятам, че сте достатъчно предани на каузата си, за да имам повод да ви екзекутирам.

— Казах само „да ни убиете“ — поправи го Нула Две. — Екзекуцията изисква законно обвинение.

— За получаването му във вашия случай има повече от необходимите доказателства. Имам предвид трите покушения и последвалото ги убийство на офицера Латъм, например.

— Това е война! — извика Пет-Париж. — Едни войници убиват други!

— Не съм чул някой да е обявил война, нито да е отправил всеобщ национален призив „на оръжие“. Ето защо това е едно най-обикновено убийство... Както и да е, всичко звучи прекалено академично, а това не е моята област. Аз само предавам информацията. Решенията се вземат от моите началници.

— Каква информация? — попита Две.

— Какво можете да ни предложите срещу живота си?

— Ако имаме информация, откъде би трябвало да започнем?

— Кой са вашите колеги в Бон?

— Не можем да кажем това — честно казано, не ни е известно... Но нека се върна малко назад, майн хер. Ние сме елитна група и живеем необикновен живот — мечтата на всички младежи, обучени единствено да се подчиняват на заповеди. Тези заповеди ни се предават чрез кодове, които постоянно се променят...

И Две-Париж разказа за техния начин на живот, както го бе разказал на Нула Пет в самолета за Вашингтон.

— Ние сме отряди за бързо реагиране — щурмоваци, ако предпочитате. Поддържаме контакти с подразделенията в другите страни. Никога не използваме имена. „Нула“ означава Париж — аз съм Нула Две-Париж. САЩ са обозначени с „три“ преди личния код.

— Как осъществявате връзка?

— Бон периодично ни изпраща секретни телефонни номера. Пак се използват само кодове, няма имена.

— Какво можете да ми кажете във връзка с нашата страна, което би ме убедило да апелирам за благосклонност към вас?

— Боже мой, откъде искате да започнем?

— Откъдето вие решите.

— Много добре, да започнем от вицепрезидента на Съединените щати.

— Какво?

— Предан ни е до мозъка на костите. След това — говорителят на президента — от германско потекло, разбира се — възрастен господин, заклеил отказа от военна служба по убеждения по време на Втората световна война. Разбира се, има и много други, но това дали ще ви съобщим имената и постове им зависи от вашето мнение по повод екзекуцията ни.

— Лъжете.

— Щом смятате така, застреляйте ни.

— Вие сте измет!

— И вие — в нашите очи! — изкрещя Пет-Париж. — Но времето е на наша страна, не на ваша. Рано или късно светът ще се пробуди и ще прозре, че ние сме правите. Оскотелите чернилки са извършителите на повечето престъпления; арабите съставляват най-голямата терористична организация, а евреите манипулират света, лъжат и покваряват всичко, до което се докоснат: за тях — всичко, за другите — нищо!

— Да не обръщаме внимание на избухливия ми другар. Искате ли информация от нас, или не? — попита Нула Две. — Харесвах привилегирования си живот в Париж, но тъй като вече съм се лишил от него, защо да не карам докрай?

— Можете ли да представите доказателство за скандалните обвинения, които отплавихте?

— Можем само да повторим това, което са ни казали. Но моля ви, запомнете, че ние сме елитът на Братството.

— Die Brüderschaft^[3] — с отвращение каза директорът на Консулски Операции.

— Точно така. Това име ще стане известно в цял свят и ще предизвиква уважение.

— Това няма да стане, защото аз имам какво да кажа по този въпрос.

— Имате ли, майн хер? Вие сте само едно малко болтче в машината, както и аз. Честно казано, цялата тази ситуация е много досадна. Нека историята следва неизбежния си ход; тя не зависи от хора като вас и мен. Освен това бих предпочел да живея, отколкото да умра.

— Ще поговоря с началниците си — студено каза Уесли Сорънсън, отиде до вратата и даде знак на охраната.

Когато излязоха през външната врата, Две-Париж взе едно листче и като го прикри с ръка, написа на немски: „Не може да си позволи да ни ексукутира“.

* * *

— Господин посланик — каза Моро. Двамата с Хайнрих Крайц седяха сами в неговия офис в германското посолство. — Надявам се, че разговорът ни не се записва, това не е от полза за никого от нас.

— Не, не се записва — отговори възрастният посланик. Дребната му фигура, бледото набръчкано лице с крехки очила в стоманени рамки му придаваха вид по-скоро на леко пийнал гном, отколкото на виден европейски учен.

— Събрах информацията, за която ме помолихте...

— Знаете, че молбата ми е строго секретна, нали? — прекъсна го шефът на бюро „Дьозием“, който седеше пред бюрото му.

— Разбира се, давам ви честната си дума... Досието започва с някои данни за детството и семейството на Герхард Крьогер, годините в университета и медицинския му стаж до постъпването му на работа в болницата и предполагаемата му оставка в Нюрнберг. Това е забележително досие, разказващо за триумфа на един забележителен човек. И като се изключи внезапното му оттегляне от лекарското поприще, няма нищо, което да намеква за неблагонадеждност, а да не говорим за симпатия към неонацисткото движение. Извадих копие за вас, разбира се.

Крайц се наведе напред и сложи пред Моро запечатан хартиен плик. Последният го пое, впечатлен от дебелината и тежестта му.

— Отделете ми малко време, ако разполагате с такова, сър.

— Няма нищо по-важно от съвместните ни разследвания. Слушам ви.

— Подробно ли разгледахте всичко това?

— Като докторска теза, която трябваше да приема или отхвърля. Съвсем подробно.

— Кой са родителите му?

— Зигмунд и Елзи Крьогер. Току-що споменахте първото нещо, което отхвърля всяка възможност за връзка с неонацизма. Зигмунд Крьогер е регистриран официално като дезертирал от Луфтвафе през последните месеци на войната.

— Както и хиляди други.

— От Вермахта — да, но не и от Луфтвафе, а и малко са висшите офицери дезертьори. Крьогер старши е бил майор, многократно награждаван — лично Гьоринг го е награждавал. И нашите, и вашите военни досиета посочват, че ако войната бе продължила и Крьогер

беше заловен, той щеше да бъде изправен пред военния трибунал и разстрелян. От Третия Райх.

— Какво е станало с него след войната?

— Историята е обичайна. Летял с „Месершмита“ си и скочил с парашут зад фронтовата линия на съюзниците, като оставил самолета си да падне в равнината и да експлодира. Британските войски не позволили на селяните, надошли от близките села, да го убият, и Крьогер получил статут на военнопленник.

— Не е ли бил репатриран, след като се е предал?

— Какво да ви кажа, неясна история. Бил син на фабрикант, за когото работели стотици хора. В крайна сметка той е дезертъор, а не предан последовател на Фюрера. И едва ли собственият му син би станал такъв.

— Да, разбирам. А жена му, майката на Герхард?

— Солидна домакиня от висшите слоеве на „средната класа“, която вероятно е изпитвала отвращение към войната. Във всеки случай, никога не е фигурирала в списъците на членове на Националсоциалистическата партия и няма сведения да е присъствала на многобройните ѝ събрания.

— Значи няма пронацистско възпитание.

— Тъкмо това се опитвах да ви кажа.

— А в университета, където Крьогер е учил медицина, дали не е имало някакви студентски организации, враждебно настроени срещу демократичното управление в Германия и заклеяването на Третия Райх, които биха могли да впечатлят младеж като него?

— Не открих данни за нито едно. Професорите — и неговите преподаватели, и останалите — го определят като потаен човек, талантлив учен, образован лекар — просто забележителен. Постиженията му в областта на хирургията са били изключителни, поради което е започнал да оперира много по-рано от обичайно.

— Каква е специализацията му?

— Мозъчна хирургия. Казват, че имал „златни ръце с пръсти от живак“ — това са точните думи на знаменития Ханс Траупман, друг талант в тази област.

— Кой?

— Траупман, Ханс Траупман, шеф на отделението по мозъчна хирургия в Нюрнберг.

— Приятели ли са?

— Освен по професионална линия няма данни за някакво по-близко приятелство.

— И все пак много високо е оценил своя подчинен.

— Не всички хирурзи са пестеливи на похвали, Моро.

— Предполагам, че е така. Има ли някакви мнения, или заключения по въпроса защо Крьогер се е оттеглил от лекарската практика и е емигрирал в Швеция?

— Освен личните му емоционални подбуди — никакви. Повече от двацет години Крьогер е извършвал изключително деликатни операции, които могат да съсипят нервите на човек. По негова лична преценка се е преуморил, „пръстите от живак“ са започнали да треперят и той не е пожелал да рискува живота на бъдещите си пациенти — постъпка, достойна за възхищение.

— Нещо не ми е ясно — каза Моро. — Някой знае ли къде се намира сега?

— Както ще видите, носят се само слухове. Някои от бившите му колеги, на които се е обаждал преди четири години, твърдят, че е започнал работа като интернист под шведско име някъде на север от Гьотеборг.

— Кой са тези бивши колеги?

— Имената им фигурират в доклада. Можете сам да ги откриете, ако пожелаете.

— Ще го направя.

— А сега, мосю Моро — започна германският посланик, като отпусна дребното си костеливо тяло в креслото, — мисля, че е време да ми изясните някои неща. Когато разговаряхме по секретната линия, както настояхте, вие намекнахте, че хирург на име Герхард Крьогер е вероятен симпатизант на нацисткото движение, но не изтъкнахте никакви доказателства. В същото време най-дръзко ми заявихте, че ако моето правителство в лицето на тази канцелария откаже да удовлетвори молбата ви да получите пълното досие на Крьогер, ще се оплачете в „Ке д’Орсе“, че умишлено укриваме самоличността на член на новото нацистко ядро, притежаващ големи пълномощия. Сега отново не ми съобщавате доказателства, а след като тази папка попадне при вас, има голяма вероятност животът на един невинен лекар, практикуващ някъде в Швеция, да бъде поставен под заплаха,

защото аз не се съмнявам, че ще го откриете. Ето ви информацията, моєю Моро. Сега вие ми обяснете, поне само за успокоение на собствената ми съвест, защото, както вече казах, вие със сигурност ще го откриете.

— Вече го открихме, господин посланик. Той е в Париж, на по-малко от двайсет пресечки оттук. Има за цел да открие Хари Латъм и да го убие. Но защо той — лекарят хирург — иска това? На този въпрос трябва да намерим отговор.

Моро излезе на улицата и тръгна право към колата на бюро „Дьозием“. Качи се, направи знак на шофьора да тръгва, след това вдигна телефонната слушалка и набра вътрешен номер в посолството.

— Жак?

— Да, Клод?

— Искам да проследиш незабелязано лекар на име Траупман, Ханс Траупман, хирург в Нюрнберг.

* * *

Вечерта се стори прекалено дълга на изнервения Дру Латъм. Хотелският апартамент бе станал негов персонален затвор. Дори въздухът, пречистен от климатичната инсталация, бе започнал да го потиска. Той отвори прозореца, но веднага го затвори: парижката нощ бе влажна и климатичната инсталация бе за предпочитане. Твърде дълго се бе спотайвал като беглец. Трябваше да излезе навън — както вчера следобед, когато отиде до апартаментата си на „Рю дю Бак“, придружен от охраната си. Отне му не повече от час, беше на улицата броени минути, но тези минути бяха кратко бягство от задушавашите го ограничени, затворени пространства на антинеонацистката „Мезон Руж“, дома на Витковски, дори апартаментата на Карин — не, апартаментът на Карин правеше изключение...

Но сега, сега отново искаше да се почувства свободен човек поне за малко; искаше да се разходи по улиците сред хората — толкова беше просто! Беше говорил с Карин преди два часа, когато тя бе все още в посолството, и се съгласи, че в интерес на абсолютната тайна не бива да ѝ се обажда на „Рю Мадлен“. Разбира се, последното нещо, което искаше, бе да превърне и нея в беглец. Тя му беше предала извънредно

съобщение от Вашингтон. Дру трябваше да се свърже с Уесли Сорънсън по личния му телефон — да звъни, докато Сорънсън не вдигне слушалката. Ако не се свържеше до шест часа вашингтонско време, трябваше да потърси Сорънсън у дома, независимо от това колко е часът.

Бе направил няколко опита — знаеше, че този телефон не се подслушва — преди още в Париж да е станало единайсет, а във Вашингтон — шест часа. След това се обади в дома на Уес. Госпожа Сорънсън вдигна телефона и като истинска съпруга на ченге каза следното:

— Съпругът ми очаква да се обади нашият антиквар от Париж. Ако това сте вие, господин Сорънсън е зает до към седем часа местно време. Ако не е твърде неудобно за вас, потърсете го след това, защото не знаем номера на домашния ви телефон. Много е нетърпелив да чуе какво стана с гоблена, който харесахме миналия месец.

— Не е продаден, мадам — отговори Дру. — Ще му се обадя малко след полунощ парижко време, седем по вашето. Това е най-малкото, което бих могъл да направя за клиенти като вас.

Дру слезе с асансьора във фойето, мина край портиера — чувстваше се глупаво, когато хората докосваха шапките си за поздрав и се обръщаха към него с „mon colonel“^[4] и „Monsieur le Colonel Webster“^[5]. Накрая мина през въртящата се врата и излезе на „Рю дьо Гастийон“. Боже, колко хубаво беше човек да излезе навън, далеч от стените на своя затвор! Зави надясно, за да се отдалечи от уличните лампи, и продължи по тротоара, вдишвайки дълбоко въздуха, със сигурна, почти военна крачка. Когато осъзна това, се разсмя.

И в този момент телефонът в джоба на мундира му извънтя — дълъг, настоятелен звън. Това така го стресна, че той започна да опипва джоба си, забравяйки за копчетата — просто искаше проклетият телефон да замлъкне. Накрая го измъкна, натисна бутона и долепи телефона до ухото си.

— Да, какво има?

— Обажда се отряд от морската пехота „W“. Значи сте били вие, господине! Какво правите извън хотела?

— Излязох да подишам малко въздух, нещо против ли имате?

— Можете да бъдете сигурен, че имаме нещо против, но вече е много късно. Следят ви.

— Какво?

— Имаме снимката му. Не сме сигурни, но смятаме, че е Рейнълдс, Алън Рейнълдс от службата за свръзка. Наблюдаваме го с бинокли, но светлината е доста слаба, а той е с шапка и с вдигната яка и ревери.

— Как ме е забелязал, по дяволите? Аз съм с униформа, а проклетата ми коса е руса!

— Човек винаги може да си намери униформа, а русата коса не е от голямо значение, когато е тъмно и човек си е сложил офицерската шапка... Продължавайте да вървите и да се смеете, докато приберете телефона в джоба си. След това завийте надясно в следващата малка пресечка. Проучили сме района, ще излезем и ще ви последваме.

— Заловете го, за Бога, спрете го! Щом ме е открил, най-вероятно наблюдава и дома на госпожа Де Врийс!

— Тя не влиза в нашите задължения, но както и да е. Вие сте нашето задължение, господине.

— Тя е моето задължение, господин морски пехотинец!

— Смейте се силно и приберете телефона.

— Щом настоявате!...

Дру започна да се прави на глупак сред многолюдната „Рю дьо Гастийон“ — започна да се смее, прибра телефона в джоба си и след няколко ярда зави в първата тясна уличка. Но вместо да продължава да върви, той тичешком се втурна към най-близкия вход от дясната страна на улицата и бързо се скри зад каменния ъгъл. Самата пресечка — малко по-широка от двойна алея — беше от долнопробните парижки улици, където се случваха ужасни неща и наемите бяха ниски. Единствената светлина идваше от уличните лампи в двата ѝ края. Останалата част от улицата тънеше в мрак. Латъм свали офицерската си шапка и предпазливо надникна иззад ъгъла. Един човек вървеше бавно по тясната уличка и държеше пистолет в ръката си. Това накара Дру тихо да изругае. Не се беше сетил да вземе оръжие — как да се сети, по дяволите, като под стегнатата униформа нямаше къде да се пъхне подобно нещо!

Тъй като не забеляза никого, човекът с пистолета се затича към лампата в другия край на улицата. В мига, в който мъжът мина край него, Дру го спъна с крак, удари го в слабините, после рязко се втурна

напред и го блъсна в отсрещната стена. Ръката на Латъм стисна оръжието, което предателят бе изпуснал поради загуба на равновесие.

— Ах ти, кучи сине! — изрева Дру и удари Рейнълдс в стената така, сякаш правеше „бодичек“ на някой противник на леда. — Откъде се взе, какво знаеш за мен? За какво ви е притрябвал брат ми?

— Ти не си Хари! — изхълца нацистът. — Подозирах го, но те не ме послушаха!

— Аз те слушам, копеле! — каза Латъм и опря пистолета в челото на предателя. — Говори!

— Няма за какво да говорим, Латъм, те получиха доклада ми. За теб и онази Де Врийс, и за капана, който заложихте.

Внезапно Рейнълдс посегна с дясната ръка към яката си и ухапа издутината под него.

— Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer^[6]! — изкрещя Алън Рейнълдс и престана да диша.

Отрядът от морски пехотинци нахлу в тясната тъмна уличка с пистолети в ръце.

— Добре ли сте? — извика сержантът.

— Не, не съм добре! — отвърна Дру побеснял. — Как този кучи син е издържал проверката? Как е минал през всички психиатри и следователи... Този човек е бил неонацист не само заради парите или другите почести; той е бил фанатик, психичноболен. Докато гълташе цианкалия, крещеше нацистки лозунги! Как не са го забелязали досега!

— Тук не мога да споря с вас — каза сержантът. — Обадохме се по радиото на полковник Витковски и му казахме, че сме го забелязали или поне предполагаме, че е той. Полковникът каза да направим каквото трябва, да го простреляме в краката и ръцете, но да му го доведем жив.

— Дори и Корпусът да ви се беше притекъл на помощ, пак щеше да ви бъде трудно, сержант.

— Ще откараме тялото в посолството, но първо ще ви върнем в „Интерконтинентал“.

— Ще си удължите пътя с няколко пресечки, ако решите да ме откарате. Пеша ще стигна по-бързо.

— Полковникът ще ни убие, ако ви позволим да направите това.

— А ако не ми позволите, аз ще ви убия. Не съм длъжен да отговарям пред Витковски, но ако това ви накара да се почувствате по-добре, ще се обадя първо на него.

Щом се върна в апартамента си, Латъм вдигна слушалката и се обади на полковника.

— Аз съм — каза той.

— Следващия път, когато кажеш на моите хора, че ще правиш каквото си искаш, защото не си длъжен да отговаряш пред мен, ще те лиша от охрана и ще се постарая да те настаня колкото може по-близо до някой отряд от убийци.

— Вярвам ти.

— Може да бъдеш сигурен! — потвърди ядосаният полковник.

— Имах причини за това, Стенли.

— Какви, по дяволите?

— Да започнем от Карин. Рейнълдс е изпратил на неонацистите доклад, в който се съобщава, че аз не съм Хари, а брат му, и че Карин участва в капана.

— Точно така е, по дяволите. Каза ли ти за какъв капан става дума?

— Не довърши заради цианкалия...

— Да, разбрах за това от сержанта, както и за високото ти мнение относно мерките ни за сигурност.

— Мисля, че ги нарекох „глупости“, но те не са точно това... Изведете Карин от апартамента й, Стенли. Щом Рейнълдс ме е открил, сигурно знае и за „Рю Мадлен“. Изведи я оттам!

— Имаш ли някакви предложения?

— Доведи я тук, в „Интерконтинентал“, с руса перука и всичко останало.

— Това като че ли е най-глупавото нещо, което можеше да кажеш. Ако Рейнълдс те е открил в хотела, на кого може да е казал, а на него кой му е казал?

— Нещо липсва.

— Със сигурност. В посолството трябва да има друг Алън Рейнълдс, друга „къртица“, която заема доста високо положение в йерархията. Ще те преместя в „Нормандия“ под предлог, че полковник Уебстър е изпратен обратно във Вашингтон.

— Полковник Уебстър е бесен! Но поне ще мога да измия тази руса боя от косата си и да се отърва от униформата, нали?

— Не позна — каза Витковски. — Ще трябва да останеш в този си вид още известно време. Не можеш да възвърнеш името си, а имаш чудесно удостоверение за самоличност, в което пише, че си Уебстър. Вече си разкрит, но ако го задържиш, ще можем да открием втората „къртица“. Кръгът се затяга; ще наблюдаваме малкото хора, които знаят — а те са извънредно малко. Може би само морските пехотинци, Рейнълдс и онзи любител на плодови сокове, търговецът Луис, който вероятно обикаля от врата на врата някъде из тундрата.

— Ако Рейнълдс е съобщил на когото трябва, ще се наложи да ми вземеш мярка за ковчег!

— Няма да се наложи. Имаш охрана, полковник. Между другото, Карин каза ли ти, че Уесли Сорънсън се опитва да се свърже с теб? Не сме му дали номера на телефона в хотела, а и той не го поиска, но трябва да му се обадиш.

— Той е следващият в списъка на обажданията. Обади ми се, когато пристигна в „Нормандия“, и изкарай Карин от апартамента.

Дру затвори телефона и погледна часовника си. Минаваше полунощ; следователно във Вашингтон минаваше седем. Вдигна слушалката и набра кода на Щатите.

— Да? — обади се гласът на Сорънсън.

— Антикварят от Париж.

— Благодаря ти, Боже! Извинявай, нямаше как да се измъкна, но това е друга история — друг проблем, ако не и катастрофа.

— Можеш ли да ми кажеш?

— В момента не.

— Тогава кое е извънредното?

— За Моро. Чист е.

— Радвам се да го чуя. Но нашето посолство не е.

— Струва ми се, че си мъдър и справедлив съдия. Ако си много напрегнат и не знаеш към кого да се обърнеш...

— Почакай, Уес, нямам проблеми с Витковски — прекъсна го Латъм.

— И аз, но не знаем кой го подслушва.

— Съгласен съм, че някой го прави.

— Тогава се обърни към Моро. Той не знае, че си жив, затова, ако решиш да го направиш, обади ми се, за да му разкажа сценария.

— Още ли е изключен от операцията?

— Това е една от най-големите ни грешки.

— Уес, искам да те питам дали случайно не си чувал за Алън Рейнълдс от службата за свръзка в посолството.

— Не съм сигурен, че съм чувал.

— Щеше ми се и ние да не бяхме. Бил е неонацист.

— Бил?

— Мъртъв е.

— Предполагам, че с божията помощ.

— Не мога да твърдя, че е така. Трябваше ни жив.

— Нещата понякога се объркват. Дръж връзка с мен.

---

[1] господин полковника — фр. ↑

[2] поверителна — фр. ↑

[3] Братството — нем. ↑

[4] господин полковник — фр. ↑

[5] господин полковник Уебстър — фр. ↑

[6] Един народ, една държава, един Фюрер — нем. ↑

20.

Герхард Крьогер работеше над факса от Бон. В лявата си ръка държеше книга за дешифриране, в дясната — молив. Когато привърши работата си, настроението му значително се подобри. Техният информатор от американското посолство бе успял да се справи с това, в което се бяха провалили прехвалените блицкригери. В информацията имаше липсващи моменти, но той беше открил Латъм! Последният източник на информацията бе останал неизвестен, но според него бе напълно достоверен — човек, с когото бе работил години наред, жена, на която бе направил много услуги и която сега живееше далеч по-охолно от преди. Тя не би го излъгала по две важни причини: първо, защото на него дължеше сегашния си охололен начин на живот, и второ — много по-важно от първото — поради заплахата от разобличаване.

Единствената грешка на информатора бе убеждението му, че оцелелият след опита за убийство е не Хари Латъм, а неговият брат, Дру Латъм, служител в Консулски Операции. Крьогер знаеше, че това е нелепо; всички доказателства убедително сочеха обратното — доказателства от най-различни източници, които не можеха да бъдат пренебрегнати. Освен полицейските рапорти, пресата и широко отразените изявления на правителството, това се доказваше и от „Дъозием“ — от Моро и неговия сътрудник. Последният бе видял Хари Латъм в метрото да се качва обратно във влака след стрелбата. От всички служители на френското разузнаване Моро беше последният, който би се осмелил да излъже Братството. Ако го беше направил, той щеше да се превърне в жалък парий, в човек, лишен от възможност за избавление. Сумите на финансовите трансфери на неговата сметка в Берн гарантираха това.

„Моят вътрешен източник — завършваше съобщението от Бон, — ми съобщи, че в «Документи и разследвания» собственоръчно са били изработени документи на името на полковник Антъни Уебстър — военна карта за самоличност и заявка от посолството за резервация в хотел «Интерконтинентал» на «Рю дьо Гастийон». По-нататък

източникът твърди, че лично тя набързо е видяла пластмасовата карта за самоличност. Снимката върху нея очевидно също е подправена — тя показва мъж със сходни черти, но с руса коса вместо с тъмнокестениява, в униформа, и с очила с големи рамки. Макар че никога не е виждала снимка на Хари Латъм, тя смята, че човекът на снимката е неговият брат Дру Латъм, служител в Консулски Операции. Според архивите на посолството, заверени от охраната, тялото на Дру Латъм е било изпратено на неговото семейство в Съединените щати със самолет. Но според моето лично разследване въз основа на официалните архиви на американската въздушна поща, на датата, за която става въпрос, такъв трансфер не е осъществен. Още повече че по моя преценка отседналият в «Интерконтинентал» е не Хари Латъм, а неговият брат. Заедно с охраната на посолството и холандката Де Врийс той е изработил стратегия за поставяне на капан за членове на нашето Братство. Надявам се довечера да науча какъв точно е този капан. Възнамерявам да застана на пост пред хотела на Латъм и дори ако това ми отнеме цяла нощ и цял ден, да го заловя и да разбера. Или да го убия по начина, по който бе заповядано.“

„Глупости! — помисли си Крьогер. — Братята често имат сходни съдби. Защо американците да лъжат за убития Латъм? Няма причина за това, а и по всичко личи, че не биха могли да го направят! Списъкът на Хари Латъм беше ключът към организирано преследване на нацистите в целия свят. Те се нуждаеха от него и затова бяха взели всички възможни мерки, за да го запазят жив — от привличането на жалките «Антинеос» до издаването на фалшива военна карта за самоличност и местенето му от хотел в хотел. Хари Латъм — Александър Ласитър — бе много смел разузнавач; той тъгуваше по брат си и искаше да отмъсти на всяка цена...“

Крьогер трябваше да го открие и да му пръсне черепа. Сега вече знаеше къде да отиде, като тайно се надяваше, че техният информатор е осъществил екзекуцията.

Беше десет и десет сутринта. Крьогер облече яке и светъл дъждобран — дъждобранът му беше необходим единствено за да скрие тежкия пистолет с голям калибър, в който имаше шест куршума дум-дум, всеки от които проникваше в плътта и при удара се пръскаше смъртоносно.

* * *

— Ще дойдат да те вземат точно в три часа — каза Витковски.

— Не може ли по-рано? — попита Латъм.

— По дяволите, остават само четирийсет и пет минути. Когато слезеш долу, ще те чака една група във фоайето и една — на улицата. Това изисква известна организация, подходящи цивилни дрехи и така нататък.

— Разбирам. Какво става с Карин?

— Тя е в безопасност — както ти пожела. С руса перука и всичко, което го предложи.

— Къде е?

— Не там, където си ти!

— Ти си добро момче, Стенли.

— Говориш като майка ми, мир на праха ѝ.

— Да можех да пожелаая същото на теб...

— Ти винаги мислиш за моментното си удоволствие, а аз не мога да позволя това... Един от моите хора ще вземе багажа и дипломатическото ти куфарче петнайсет минути преди да слезеш долу. Ако някой те попита къде отиваш, просто му кажи, че не можеш да заспиш и излизаш на обичайната си разходка на чист въздух. По-късно ще уредим нещата с хотела.

— Наистина ли смяташ, че Рейнълдс е информирал останалите неонацисти тук, в Париж?

— По-скоро не, защото от информацията, която успяхме да съберем, стана ясно, че неговото подразделение от убийци е изчезнало — така че с кого би могъл да се свърже? Едва ли някой би успял да дойде толкова бързо от Германия, а и този Крьогер е лекар, а не убиец. Моето мнение е, че той е тук, за да издаде заповедта, а не да натисне спусъка, дори ако приемем, че знае как да го направи. Рейнълдс е действал сам, защото е бил забелязан на улицата пред дома ми и е искал сам да свърши работата. Твоето убийство е щяло да му донесе допълнителни точки.

— Стенли, не знаем със сигурност дали е разбрал, че сме го забелязали.

— Наистина ли? Тогава защо на другата сутрин не се появи в посолството? Спомни си, момче, че двама неонацисти избягаха, докато ние си спасявахме кожата...

— Огънят невинаги успява да подпали чергата, нали? — прекъсна го Дру.

— Започваш да схващаш. Ако А е равно на Б, а Б е равно на В, ловя се на бас, че А е равно на В. Това правило не е толкова лошо, та да го забравяме.

— Сега говориш като Хари.

— Благодаря за комплимента. Пригответи се.

Латъм бързо събра багажа си — беше лесно, защото почти не бе го разопаковал; беше извадил само цивилния панталон и пуловера си, а по-миналия ден — и униформата на аташе от посолството. След това седна и зачака. Между стените на неговия затвор минутите течаха бавно. Изведнъж телефонът иззвъня; в очакване да се обади Витковски, той вдигна слушалката:

— Да. Какво има сега?

— Как какво? Аз съм Карин, скъпи.

— Боже, къде си?

— Обещах да не ти казвам...

— Що за глупости?

— Не, Дру, това е предпазна мярка. Полковникът каза, че ще те мести — моля те, не ми казвай къде!

— Започва да става абсурдно.

— Сякаш не познаваш нашия враг. Искам само да бъдеш внимателен, много внимателен.

— Чу ли за тази вечер?

— За Рейнълдс? Да, Витковски ми каза. Затова ти се обаждам. Не мога да се свържа с полковника, линията е блокирана, което означава, че той поддържа непрекъснатата връзка с посолството, но преди няколко минути ми хрумна нещо. Искам да го споделя с някого.

— Какво именно?

— Алън Рейнълдс често слизаше в „Документи и разследвания“ по един или друг повод; обикновено идваше да прави справки по нашите карти за транспорта.

— Никой ли не сметна това за странно?

— Честно казано, не. По-лесно е, отколкото да звъниш до офисите на различните авиолинии или жп бюро, или още по-лошо — да си купуваш пътни карти със ситни надписи на френски. Нашите са с четливи надписи на английски.

— Но на теб ти се стори странно, нали?

— Едва след като полковникът ми разказа за тази вечер, но порано — не, наистина. Много от нашите служители в края на седмицата пътуват из Франция, Швейцария, Италия и Испания. Особено онези, които нямат възможност да се движат свободно в Париж. Не, Дру, има още нещо — и тъкмо то беше странното.

— Какво беше това?

— На два пъти, когато трябваше да отида до „Транспорт“, видях Рейнълдс да излиза от последния коридор преди входа към отдела. Вероятно съм си помислила нещо от рода на: „О, той има приятел в някой от офисите и се уговаря за обяд или вечеря“ — нещо подобно.

— А сега какво мислиш?

— Възможно е да греша. В „Документи и разследване“ работим с поверителни материали, но в последния коридор от вратата се работи само със строго секретна информация.

— Що за ред е това? — попита Латъм. — От първия към последния коридор информацията става все по-секретна, така ли?

— Не е точно така — отвърна Карин. — Просто офисите се различават. Когато някой има работа със строго секретен материал, той се премества в последния коридор — там са инсталирани най-добрите компютри, а съобщителната мрежа осигурява мигновен контакт с всяка точка на света. Откакто работя тук, съм ходила там три пъти.

— Колко офиса има в последния коридор?

— По шест от двете страни.

— Къде точно си видяла Рейнълдс?

— Излизаше от лявата. Спомням си, че погледнах наляво.

— И двата пъти ли излизаше оттам?

— Да.

— В кои дни, на кои дати беше това?

— Не знам, за Бога. Беше преди няколко седмици, може би преди месец или два.

— Опитай се да си припомниш, Карин!

— Ако можех да си спомня, щях да ти ги кажа, Дру. Тогава просто не мислех, че е важно.

— Важно е.

— Защо?

— Защото твоят инстинкт не те лъже. Витковски каза, че в посолството има и друг Алън Рейнълдс, има изтичане на информация от най-висшия ешелон.

— Ще взема календар и ще се опитам максимално точно да определя първо седмицата, а после и деня. Ще направя опит да си спомня над какво работех тогава.

— По-лесно ли ще ти бъде, ако отидеш в офиса си в посолството?

— Това означава да вляза в главния компютър, който се намира някъде под нашите канцеларии. Там се пази всичко за последните пет години, защото при нас цялата документация се унищожава.

— Това може да се уреди.

— Дори и да може, аз нямам и най-малка представа как се работи с него.

— Но все някой има.

— Часът е два и половина сутринта, скъпи.

— Не ме интересува! Кортлънд може да заповядва на всички, които работят за него; ако той не може, то Уесли Сорънсън ще го направи; а ако и той не може, тогава — проклетият президент!

— Гневът няма да ти помогне, Дру.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че аз не съм Хари!

— Обичах Хари, но и той не беше като теб.

Латъм натисна вилката на телефона и прекъсна разговора, след което незабавно набра номера на посолството и настоя да го свържат с посланика Кортлънд.

— Не ме интересува колко е часът! — изкрещя той, когато операторът се опита да протестира. — Това засяга националната сигурност, а аз съм пряк подчинен на вашингтонския отдел Консулски Операции.

— Тук е посланик Кортлънд. Каква може да бъде причината, поради която ми се обаждате по това време?

— Телефонът ви сигурен ли е, сър? — попита Латъм, като понижи гласа си до шепот.

— Изчакайте, ще отида в другата стая. Там телефонът винаги е „чист“, а освен това жена ми спи.

Двайсет секунди по-късно Кортлънд отново се обади, но от телефона на горния етаж.

— Добре, а сега ми кажете кой сте и за какво става въпрос.

— Аз съм Дру Латъм, сър...

— Боже мой, та той е мъртъв! Не разбирам...

— Не е необходимо да разбирате, господин посланик. Трябва само да откриете нашите компютърни експерти и да им заповядайте да слязат при подземния суперкомпютър.

— Това е малко трудно — но, за Бога, не бяхте ли убит?

— При нас нещата понякога са твърде сложни, но, моля ви, направете това, за което ви помолих... Знаем, че имате тази възможност. Свържете се с Витковски и му наредете да ми се обади.

— Къде сте?

— Той знае. Побързайте! След петнайсет минути трябва да напусна това място, но не мога да го направя, преди да съм говорил с него.

— Добре, добре, както желаете... Може би трябва да спомена, че се радвам, че сте жив.

— Аз също. Действайте, господин посланик!

След три минути телефонът на Латъм иззвъня.

— Стенли?

— Какво става, по дяволите?

— Откарай Карин и мен в посолството колкото може по-бързо — и Дру набързо обясни какво му бе казала Де Врийс за Алън Рейнълдс.

— Няколко минути закъснение няма да променят сценария, млади човече. Придържай се към плана, който съм изработил, а аз ще направя отклонение в маршрута ти към посолството и ще те посрещна там.

Латъм изчака; дойде един от морските пехотинци на Витковски в цивилни дрехи и взе куфара и дипломатическото му куфарче.

— След четири минути слезте във фойето, сър — учтиво каза младежът. — Ние сме готови.

— Хората като вас винаги ли са толкова учтиви в подобни ситуации? — попита Латъм.

— Нервите не помагат, сър. Разконцентрират ни.

— Защо ми се струва, че съм чувал това и преди?

— Не знам. Ще се срещнем долу.

След три минути Дру излезе от апартамента и тръгна към асансьора. В този час движението надолу не беше натоварено, фоайето бе практически празно, с изключение на неколцина японци и американци, пирували до късно, развеселени и уморени, които се качиха в асансьорите и изчезнаха. Латъм мина през облицованата с мрамор врата — военен, откъдето и да го погледнеш — и в този момент внезапно избухнаха изстрели; те пронизваха слуха и отекваха в стените — идваха от балкона на мецанина. Дру се скри между мебелите във фоайето; погледът му се спря върху двамата мъже зад рецепцията. Видя как гърдите и стомахът на единия буквално експлодираха — чудовищната детонация разнесе кървавите останки на мъжа из цялото фоайе; другият вдигна ръце точно в момента, в който главата му се пръсна и парчета от черепа се разлетяха навсякъде. Това беше лудост! След това нови изстрели изпълниха огромното пространство на фоайето; последваха гласове, които крещяха с американски акцент:

— Хванахме го! — извика един мъж от мецанина. — Улучен е в краката!

— Жив е! — изрева друг. — Хванахме го, кучия син! Той е луд! Реве и се вайка на немски!

— Отведете го в посолството — намеси се един спокоен глас от фоайето, отправен към ужасените служители на рецепцията. — Това е контртерористична операция — продължи той. — Всичко свърши, можете да успокоите собствениците, че всички разходи по възстановяването на щетите ще бъдат компенсирани. Ще бъдат изплатени и щедри компенсации на семействата на служителите, които трагично загубиха живота си. Колкото и безсмислено да ви се струва това, те загинаха като герои и благодарна Европа ще им отдаде дължимата почест... Побързайте!

Ужасените служители бяха замръзнали неподвижно зад мраморния тезгях. Мъжът отляво започна тихо да плаче за своя изгубен колега и сякаш несъзнателно посегна към телефонната слушалка.

* * *

Латъм и Де Врийс се прегърнаха под неодобрителните погледи на полковник Стенли Витковски и посланика Даниъл Кортлънд в един от офисите на американското посолство.

— Може ли да преминем към въпроса по същество, ако обичате? — каза посланикът. — Доктор Герхард Крьогер ще оживее, а нашият екип от двама компютърни експерти ще пристигне след малко. Всъщност, единият от тях е вече тук, но шефът му е заминал за Пиренеите през почивните дни. А сега някой ще ми каже ли какво, по дяволите, става?

— Боя се, че разузнавателните операции са извън вашата компетентност, господин посланик — отговори Витковски, — така е по-добре за вас, сър.

— Знаете ли, че подобни изказвания ми се струват твърде неприлични, полковник? Откога цивилното или военното разузнаване, или някоя друга от тайните служби, имат предимство пред непосредствената власт на Държания департамент?

— Тъкмо затова беше създаден отдел Консулски Операции, сър — отговори Дру. — Целта му беше да координира дейността на държавата, администрацията и разузнавателните служби.

— Но не бих казал, че сте го постигнали.

— В извънредни ситуации не можем да преодолеем намесата на бюрократичния апарат — твърдо отвърна Латъм. — Тогава не си пестя проклятията, дори това да ми коства работата. Искам да заловя човека или хората, които убиха брат ми. Защото те са част от едно много по-голямо бедствие, което трябва да бъде спряно.

Кортлънд се отпусна в креслото си и попита:

— А вие какво ще кажете, полковник?

— През целия си живот съм бил военен, но сега ще трябва да пренебрегна всички заповеди. Не мога да чакам Конгресът да обяви война. Ние сме във война.

— А вие как мислите, госпожо Де Врийс?

— Пожертвах съпруга си. Какво повече искате?

Посланикът Даниъл Кортлънд се наведе напред, хвана с две ръце главата си и започна да масажира с пръсти слепоочията си.

— В живота си на дипломат съм направил много компромиси. Може би е време да престана — каза той и вдигна глава. — Вероятно ще ме изпратят на заточение в Огнена Земя, но вие, мошеници, ще продължите това, което сте започнали. Защото вие сте прави — времената са такива, че не можем да чакаме.

Тримата „мошеници“ слязоха при суперкомпютъра, който се намираше на трийсет стъпки под канцелариите. Беше огромен и внушителен: вътрешната стена, висока десет фута, бе покрита с плоча от дебело стъкло, зад която се въртяха и рязко спираха дискове, които събираха информацията от горните етажи.

— Здравейте, аз съм Джак Роу, помощник на нашите подземни гении — каза русокос мъж с приятна външност на не по-малко от трийсет години. — Колегата ми — ако е трезвен — ще бъде тук след няколко минути. Кацнал е на летище „Орли“ преди половин час.

— Не очаквахме да срещнем тук алкохолици — намуси се Витковски. — Работата е сериозна!

— Тук всичко е сериозно, полковник — да, знам кой сте, това е рутинна процедура. И за вас знам — вие сте служител на Консулски Операции, а жената би могла сега да работи в НАТО, ако беше мъж и носеше униформа. Тук няма тайни. Всичко е записано на тези дискове.

— В такъв случай да се заемем с тях — каза Дру.

— Не може, докато не дойде приятелчето ми. Разбирате ли, той знае другия код, който на мен не ми е позволено да знам.

— За да спестим време — намеси се Карин, — не можете ли да извадите данните от моя офис за определени дати, които ще ви посоча?

— Не мога поради същата причина. Вие ще ни дадете данните и всичко, което ви интересува за тези дни, ще се появи на екрана. Не можете да го промените или изтриете, дори и да искате.

— Нямам намерение да правя нито едното, нито другото.

— Значи мога да бъда спокоен. Когато получих извънредното съобщение от Големия Шеф, помислих, че може би се е случило някое събитие като онези, за които сме чели в историческите книги.

— В историческите книги ли? — Витковски повдигна вежди в недоумение.

— Е, когато бях на шест-седем години, четях подобни неща, полковник. Може би исторически не беше точната дума.

— Прасето си залагам, че не беше.

— Интересен израз — забеляза младият русококс експерт. — Диалектите са ми нещо като хоби. Изразът не е нито ирландски, нито средноевропейски, а най-вероятно славянски, където *sus scrofa*^[1] — прасето или свинята — е било ценна собственост. „Прасето си залагам“ е признание, символ на положение в обществото. Като добавите „прасето“, а още повече „прасето си“, това означава, че вие сте достатъчно богат.

— За това ли използвате компютрите? — попита Латъм учуден.

— Ще се изненадате от купищата случайна информация, която се пази тук. Веднъж открих историята на една обредна песен от езически култ в Корсика.

— Това е много интересно, млади човече — прекъсна го Витковски, — но ние сме тук по спешна работа.

— Ще се погрижим за това, полковник.

— Между другото — продължи Витковски, — изразът, който използвах, беше полски.

— Не съм убедена в това — намеси се Карин. — Мисля, че произходът му е галски, всъщност — ирландски.

— Това изобщо не ме интересува! — изкрещя Дру. — Би ли се концентрирала върху датите, които трябва да си припомниш, Карин?

— Вече го направих — отвърна Де Врийс и отвори чантата си. — Ето, заповядайте, господин Роу — и тя подаде на компютърния експерт лист от бележник.

— Точно така — каза експертът, като отчасти имаше предвид и разговора за диалектите.

— Опитах се да ги подредя в хронологичен ред.

— Това не е проблем за най-мощната птица във Франция.

— Защо наричате това нещо птица? — попита Латъм.

— Защото се носи в ефира.

— Съжалявам, че ви попитах.

— Това ще ни помогне, госпожо Де Врийс. Ще се подготвя, така че, когато Джоуел пристигне, шоуто да започне.

— Шоуто?

— На екрана, полковник, на екрана.

Докато Роу вкарваше кода, който му даваше достъп до неговата част от огромния компютър, и въвеждаше данните, металната врата на подземния комплекс се отвори и другият експерт — около

трийсетгодишен мъж — влезе. Това, което го отличаваше от неговия колега, бе дългата стегната „конска опашка“, вързана с малка синя лентичка ниско на тила.

— Здравейте — учтиво поздрави той. — Аз съм Джоуел Грийнбърг, тукашният шеф. Как я караш, Джакмън?

— Чакам теб, гений номер две.

— Хей, аз съм номер едно, забрави ли?

— Просто те замества, защото пристигнах тук пръв — отговори Роу, докато все още пишеше.

— Вие сигурно сте прехваленият полковник Витковски — каза Грийнбърг, като протегна ръка към изненадания шеф на охраната, чийто свиреп поглед не издаваше голямо удоволствие от срещата със слабия мъж в сини джинси и маскировъчно яке с разкопчана яка, а да не говорим за „конската опашка“. — За мен е чест да се запозная с вас, сър, наистина.

— Поне сте трезвен — каза разтревожен полковникът.

— Но снощи не бях. Танцувахме истинско фламенко!... А вие би трябвало да сте госпожа Де Врийс. Слуховете не лъжат, госпожо. Вие сте очарователна!

— Аз също съм служител в посолството, господин Грийнбърг.

— Обзалагам се, че заемам по-високо положение от вашето, но какво значение има това... Извинете, госпожо, не исках да ви обидя. Просто съм много емоционален. Не се обидихте, нали?

— Разбира се, че не — каза Карин и тихо се засмя.

— А вие сигурно сте нашият господин от Консулски Операции, нали? — предположи Грийнбърг, докато се ръкуваше с Дру, а след това изведнъж стана сериозен. — Искрено ви съчувствам, сър. Да загубиш родител е нещо, за което всички сме подготвени, нали разбирате какво искам да кажа? Но да загубиш брат — да, Джакмън и аз сме в течение на събитията — това е съвсем друго. Особено по начина, по който това се е случило на вас. Не знам какво друго да кажа.

— Много добре се изразихте; благодаря ви... Кой освен вас тук знае за това, което току-що ми казахте?

— Никой друг, само Роу и аз. Имаме още две смени помощници. Последната замина, когато пристигна Джакмън, но никой от тях не разполага с кодовете, с които действа нашата суперптица. Ако на

някого от нас се случи нещо — злополука или смърт, заместникът се изпраща директно от НАТО.

— Никога не съм ви виждал в посолството — каза Витковски. — Сигурен съм, че бих ви запомнил, ако бях ви видял.

— Не ни е разрешено да контактуваме с другите, полковник. Имаме отделен вход и отделен малък асансьор.

— Изглежда невероятно.

— Защото не знаете какво има в нашата машина. Единствените, които се приемат на тази длъжност, са доктори на науките, мъже и несемейни. Изглежда невероятно, но така стоят нещата.

— Вържени ли сте? — попита Латъм. — Интересувам се просто от любопитство.

— Имаме по два револвера „Смит & Уесън“, деветмилиметрови. Единия носим в кобур на кръста, другият е закрепен за крака. Освен това знаем как да ги използваме.

— Можем ли да започнем работа? — спокойно попита Карин. — Надявам се, че вашият колега е въвел данните, които му дадох.

— Не можем да започнем, преди аз да се включа — каза Грийнбърг, приближи се към стола от лявата страна на гигантското съоръжение, седна и въведе своя код. — Разпечатай го, Джакмън, нали може?

— Изпращам го при теб — отговори Роу. — Вече е там. Повтори го и натисни клавиша за принтиране.

— Свързах се — Джоуел Грийнбърг се завъртя на стола си и се обърна с лице към тримата посетители. — Когато повтора неговите данни, всичко ще излезе на принтера под централния екран. Така няма да е необходимо да помните всичко от киното?

— Киното?

— От екрана, полковник, от екрана — поясни Джак Роу.

След като принтерът започна да бълва страница след страница, дата след дата, Карин откъсна няколко и започна да ги изучава. Минаха двайсет минути. Когато разпечатването приключи, тя прегледа отново всяка страница, като на места отбелязваше нещо с червен молив. Накрая тихо, но твърдо изрече:

— Намерих ги. И двата пъти, в които трябваше да отида до „Транспорт“. Сега си спомних... Бихте ли могли да извадите имената на служителите от „Документи и разследвания“, които са работили от

лявата страна на последния коридор? — и тя подаде разпечатката с данните, оградени с червено, на Грийнбърг.

— Разбира се — едновременно отвърнаха докторът на науките с „конската опашка“ и неговият колега. — Готов ли си, Джак?

— Готов съм, номер две.

— Задник!

Имената се появиха на екрана, а след десет секунди се включи и принтерът.

— Това няма да ви хареса, госпожо Де Врийс — каза експертът на име Роу. — През шестте дни, които определите, вие три пъти сте била там.

— Но това е лудост — невъзможно е!

— Ще извикам вашите данни, може и да си припомните.

Информацията се появи на екрана.

— Да, това са моите данни! — извика Карин, загледана в новопоявилите се редове със зелени букви. — Но аз не бях там!

— Голямата птица не лъже, госпожо — каза Грийнбърг. — Не знае как да направи това.

— Опитайте с другите, с техните данни — настоя Латъм.

Светлозелените букви отново се появиха на екрана — този път данните бяха от други офиси. И отново сред многото данни откриха, че Карин е била в два от тях.

— Какво да ви кажа? Не бих могла да бъда в три офиса едновременно. Някой е измамил вашите свършени компютри.

— Това изисква толкова много кодове, въвеждания и изтривания, че трябва да го е направил някой с повече знания, отколкото имаме ние с Джоуел — каза Джак Роу. — Не ми се иска да казвам това, но от информацията, която получихме за вас от Брюксел, става ясно, че сте голям експерт в тази област.

— Защо тогава да компрометирам себе си? С информация едновременно от три различни офиса?

— Тук вече ме хванахте натясно.

— Извадете данните на всички висши служители; изобщо не ме интересува колко време ще отнеме това — ако се наложи, ще останем и до изгрев-слънце! — каза Дру. — Искам да прегледам всички от големия шеф надолу.

Минутите течаха, разпечатването продължаваше и всички разглеждаха страниците. Така измина час, след това още час и половина.

— По дяволите! — възкликна Грийнбърг, приковал поглед в екрана. — Мисля, че имаме един заподозрян.

— Кой? — попита Витковски с леденостуден тон.

— Няма да ви хареса, на никого няма да се хареса. Поне на мен — не.

— Кой е?

— Вижте сами — каза Джоуел, вдигна глава и затвори очи.

— О, боже мой! — извика Карин, като се взираше в централния екран. — Жанин Клунс!

— С едно малко уточнение — намеси се полковникът. — Жанин Клунс Кортлънд, съпруга на посланика — втората му съпруга, за да бъдем още по-точни. По обясними причини работи в „Документи и разследвания“ под моминското си име.

— Каква квалификация има? — попита Латъм зашеметен.

— Ще ви отговоря след няколко минути — каза Роу.

— Не си правете труда — каза Витковски. — Мога да ви дам достатъчно информация по този въпрос; нареждане като това да се проучи съпругата на посланика не се издава често. Жанин Клунс е сред големите мозъци на Чикагския университет, доктор на науките и щатен професор по компютърна електроника, докато не се омъжва за Кортлънд след развода му преди около година и половина.

— Блестящ учен — добави Карин. — Освен това е най-милата жена в „Документи и разследвания“. Когато някой има проблем и тя сметне, че може да му помогне, отива направо при съпруга си. Всички я обожават, защото освен всичко останало, тя никога не злоупотребява с предимствата на положението си; напротив, винаги прикрива онези, които са закъснели и не са успели да приключат със задачите си навреме. Винаги е готова да помогне.

— Истинска майка закрилица — каза Дру. — Боже, сега Кортлънд не влиза ли в нашия списък, в списъка на Хари?

— Не мога да повярвам — отговори полковникът. — Не съм в особено добри отношения с него, но не мога да повярвам. Винаги е бил много откровен, дори понякога е прекрачвал общоприетите граници заради нас. Искам само да ви напомня, че сега нямаше да

бъдем тук, ако той не беше разрешил, защото не можем да влизаме тук без разрешение от Държавния департамент и от отговорниците по координацията.

— Единствените хора, които са излезли оттук, сега са в Белия дом — непочтително отбеляза Грийнбърг. — Но всъщност какво знаят те? Те са прекалено заети с това да си върнат правото на свободни места за паркиране.

— Спомням си, че четох за развода на Кортлънд във „Вашингтон Пост“ — прекъсна го Дру, като хвърли поглед към Стенли Витковски. — Доколкото разбрах, той е оставил всичко на съпругата и децата си.

— Не мога да разбера това — студено каза полковникът и погледна Латъм в отговор. — Но това не означава непременно, че съпругата му е другият информатор.

— Разбира се, че не означава — намеси се Джак Роу. — Моят брат по оръжие всъщност каза, че само мисли така, нали, Джоуел?

— Точно така се изрази, нали, Джоуел? — попита Латъм.

— Да, господин разузнавач, така казах, защото мисля, че е вярно. Голямата птица ни даде прекалено много доказателства, за да не е вярно. Ако е логично някой да бъде подозиран, предполагам, че това е госпожа Де Врийс. Това отклонява подозренията от истинския доносник.

— Какви езици владее Жанин Клунс? — обърна се Латъм към Карин. — Това може да се окаже важно.

— Жанин говори прилично френски и италиански, но немският ѝ е наистина перфектен — Де Врийс се спря, осъзнавайки какво е казала преди малко.

— Възможният заподозрян — тихо промърмори Дру. — Какво ще правим оттук нататък?

— Вече го правя — отговори Грийнбърг. — Току-що изпратих запитване до Чикаго за секретните данни относно професор Клунс. Информацията ще пристигне след минута-две.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Карин. — Сега там е почти полунощ.

— Ш-шт! — прошепна компютърният специалист с иронична тайнственост. — Чикаго е правителствена база данни — нещо като противоземетръсна апаратура — но никой не знае за това. Там винаги

има човек, защото никой не би желал да пострада поради това, че е укрил данни от машина като нашата.

— Ето, излизат! — възкликна Джак Роу, когато екранът се изпълни с информация от Чикаго.

„Жената на име Жанин Клунс заема поста на щатен професор по компютърна електроника през последните три години преди настоящия ѝ брак с Даниъл Кортлънд, покъсно посланик във Франция. Много уважавана и от колегите във факултета, и от студентите най-вече за способността си да дава ясни обяснения. Активна в политиката по отношение на студентските лагери — прекалено консервативни и поради това непопулярни — но очарователната ѝ личност смекчава отрицателните реакции. Носят се слухове, че докато е била резидент в лагер, е имала няколко връзки, но нищо от тях не е засегнало или компрометирало положението ѝ. В интерес на истината трябва да се отбележи, че участва в политическите събития без чести социални изяви, след като напуска лагера в Ийвънстоун, Илинойс, недалеч от Университета.

Произходът ѝ е достатъчно конформистки за времето си. Като дете в края на четирийсетте емигрира от Бавария, родителите ѝ са починали и тя е подслонена от роднините си господин и госпожа Чарлз Шнайдер от Сентралия, окръг Марион, Илинойс. Има данни, че в колежа е била изключително силна студентка, спечелила стипендия «Мерит» за Университета в Чикаго и тъй като е имала необходимите степени бакалавър, магистър и доктор, предложено ѝ е било място във факултета. Често пътува до Вашингтон като безплатен политически консултант на Консервативната партия. Там среща посланика Кортлънд. Това е достатъчно, Париж. Поздрави, Чикаго.“

— Това не е „достатъчно“ — спокойно отбеляза Витковски, докато четеше светлозелените букви на екрана. — Тя е зоненкинд.

— Стенли, за какво говориш, по дяволите?

— Мислех, че подозренията за зоненкиндерите не са се оправдали — тихо, едва чуто каза Карин.

— За повечето хора — отговори полковникът, — но не и за мен. Виж какво става сега.

— Какво е зонен... и така нататък?

— Концепция, Дру. Преди и след войната най-ревностните последователи на Третия Райх изпращат избрани деца на определени „родители“ навсякъде по света, чиято мисия е да издигнат децата на влиятелни длъжности, за да проправят път за Четвъртия Райх.

— Това е фантастика, никога не би могло да се осъществи.

— Може би все пак се е осъществило, въпреки всичко — каза Витковски. — Исусе Христе, светът е полудял! — избухна шефът на охраната в посолството.

— Почакайте — намеси се Джоуел Грийнбърг, който работеше на компютъра, без да обръща внимание на разгневения Витковски. — От Чикаго идва допълнение. Погледнете към екрана!

Всички глави се обърнаха към светлозелените надписи на екрана.

„Допълнителна информация за Жанин Клунс: докато защитава каузата на консерваторите, тя усилено се противопоставя на нацисткия поход през Скокий, Илинойс. На своя отговорност се качва на парадната трибуна и окачествява събитието като варварско.“

— Какъв извод можеш да си направиш от това, Стенли? — попита Дру.

— Ще ти кажа какво мисля — прекъсна го Де Врийс. — Какъв по-добър начин да подкрепиш една ужасна легенда, освен като я отречеш? Може би сте прав, полковник. Може би операция „Зоненкиндер“ наистина е реализирана и продължава успешно.

— Тогава кажете ми как да съобщя на посланика. Какво, по дяволите, да му кажа? Че живее и спи с дъщеря на Третия райх?

— Остави на мен, Стенли — каза Латъм. — Аз съм координатор, нали?

— На кого смяташ да възложиш това, млади човече?

— На кого другиго освен на човека, на когото и двамата сме задължени. Уесли Сорънсън.

— Нека Бог се смили над душата му.

Телефонът над мястото на Роу звънна. Той вдигна слушалката.

— Тук S-две, какво има?... Да, сър, тъй вярно, сър — той се обърна към Витковски. — Незабавно идете в медицинската служба, полковник. Вашият човек се е събудил и може да говори.

---

[1] свиня — лат. ↑

21.

Герхард Крьогер лежеше в усмирителна риза на тясното легло, долепено до стената. Беше сам в стаята на лечебницата при посолството, ранените му крака бяха бинтовани под болничната пижама, погледът му беше див, отнесен, местеше се от един предмет на друг, без да се спира на нищо.

— Баща ми беше предател — говореше той на немски с дрезгав шепот. — Баща ми беше предател!... Животът ми си отиде, всичко е свършено!

Двама мъже го наблюдаваха през фалшивото огледало от съседния офис — единият беше лекарят на посолството, а другият — полковник Витковски.

— Наистина е много бърз — каза шефът на сигурността.

— Не разбирам немски. Какво казва? — попита докторът.

— Нещо в смисъл че баща му е бил подлец и предател и че животът му е свършил и всичко е разрушено.

— Какво заключение можете да направите от това?

— Само това, което чувам.

— В такъв случай е склонен към самоубийство — заключи докторът. — Ще остане в усмирителната риза.

— Много сте прав — съгласи се полковникът. — Но аз все още смятам да вляза и да направя опит да го разпитам.

— Внимавайте, кръвното му налягане почти не може да се измери. Предполагам, че това е естествено, като се има предвид кой е... кой беше той. Когато силите го напуснат, може да се стигне до разрыв на сърцето.

— Вие знаете ли кой е... кой беше той?

— Разбира се. Повечето хора, завършили медицинско училище, знаят. От времето на сесиите, свързани с проблемите на мозъка.

— Посветете ме, докторе — каза Витковски, като погледна лекаря.

— Той беше известен немски хирург — не съм чувал за него вече от няколко години — но специалността му беше мозъчни увреждания. Навремето се говореше, че е излекувал повече пациенти с нарушения на мозъчните функции, отколкото всеки друг в същата област. Със скалпел, а не с лекарства, причиняващи странични ефекти.

— Защо тогава този проклет гений е бил изпратен в Париж да убива, когато не би могъл да уцели стената на хамбар дори с едри сачми?

— Не бих могъл да знам, полковник, а дори ако той е казал нещо по този въпрос, аз не съм го разбрал.

— Добре, макар че всъщност не е добре, докторе. Разрешете ми да вляза вътре, моля ви.

— Влезте, но помнете, че ще ви наблюдавам. Ако видя, че кризата се изостря — въпреки че усмирителната риза не би трябвало да затруднява кръвообращението, ритъма на сърцето и притока на кислород — вие ще трябва да излезете. Разбрахте ли ме?

— Не приемам лесно подобни заповеди, когато става въпрос за убиец...

— От мен ще ги приемете, Витковски — твърдо го прекъсна докторът. — Моята работа е да го запазя жив, може би дори във ваша полза. Разбрахме ли се?

— Нямам избор, нали?

— Нямате. Съветвам ви да говорите с него спокойно.

— Няма нужда от този съвет.

Полковникът седна на един стол до леглото и остана неподвижен, докато Крьогер, който не можеше да фокусира погледа си, осъзна, че той е тук.

— Guten Abend, herr Doktor. Sprechen sie Englisch, mein Herr?^[1]

— Отлично знаете, че говоря — каза Крьогер, докато се бореше с усмирителната риза. — Защо съм в това недостойно облекло? Аз съм лекар, хирург с репутация. Защо се отнасяте с мен като с животно?

— Защото семействата на две от вашите жертви в хотел „Интерконтинентал“ без съмнение ви смятат за зло животно. Трябва ли да ви освободим, за да се срещнете лице в лице с техния гняв? Гарантирам ви, че смъртта в техните ръце ще бъде много по-мъчителна, отколкото екзекуцията при нас.

— Това е грешка, те грешат! Трагичното събитие се случи поради това, че вие укривате един враг на хуманността!

— Враг на хуманността?... Това е много сериозна присъда. Защо Хари Латъм да е враг на хуманността?

— Той е луд, шизофреник насилник, който трябва да бъде освободен от своите мъки или да му бъдат дадени лекарства, за да бъде настанен в клиника за душевноболни. Моро не ви ли каза?

— Моро? От бюро „Дьозием“?

— Разбира се. Обясних му всичко! Не се ли свърза с вас? Естествено, той е французин, а французите пазят нещата за себе си, нали?

— Може би аз съм пренебрегнал намеците му.

— Вижте — каза Крьогер, който вече седеше изправен на леглото. — Аз лекувах Хари Латъм в Германия — няма значение къде точно — спасих живота му, но сега трябва да ме заведете при него, за да му инжектирам лекарствата, които бяха в джобовете на дрехите ми. Това е единственият начин той да остане жив и да ви служи!

— Изкусително предложение — каза Витковски. — Той донесе списък с имена, стотици имена...

— Кой знае откъде ги е получил? — прекъсна го Герхард Крьогер. — Той пътуваше из Германия упоен с наркотици. Някои имена може да са правилни, но повечето вероятно са грешни. Ето защо трябва да ме срещнете с него на неутрална територия, за да можем да научим истината.

— За Бога, вие сте достатъчно отчаян, за да прикривате всички следи, не е ли така?

— Was ist?^[2]

— По дяволите, добре знаете was ist, докторе... Хайде да поговорим за нещо друго, може ли?

— Was?^[3]

— За вашия баща, ако нямате нищо против.

— Никога не говоря за баща си, господине — каза Крьогер с отнесен поглед: гледаше в стената, в нищото.

— О, мисля, че трябва — настоя полковникът. — Виждате ли, ние направихме справка за вас, за всичко, свързано с вас, и разбрахме, че баща ви е герой, голям герой на Германия.

— Nein! Ein Verräter!^[4]

— Ние не смятаме така. Искал е да спаси живота на немци, англичани и американци. Накрая е прозрял празните игри на Хитлер и неговите главорези, искал е да тръгне по своя път, рискувайки живота си, без страх от смъртта. Това е истински героизъм, докторе.

— Не! Той предаде родината си!

Крьогер продължаваше да се бори с усмирителната риза, като се търкаляше напред-назад в леглото, сякаш агонизираше, и в този момент от очите му закапаха сълзи.

— Когато бях в гимназията, а и по-късно, в университета, съучениците ми често ме биеха. Казваха: „Баща ти е предател, всичко го знаем!“. Или: „Защо американците го направиха кмет, когато никой не го искаше?“. Боже мой, колко мъчително беше това!

— И вие решихте да направите това, което той не бе направил, така ли, хер Крьогер?

— Нямате право да ме разпитвате по този начин! — изкрещя хирургът и се изправи на леглото с влажни и зачервени очи. — Всеки човек, бил той и враг, има право на свой личен живот!

— Аз уважавам това право — каза Витковски. — Но вие правите изключение, докторе, защото сте прекалено интелигентен, прекалено образован. Кажете ми, уважавате ли светостта на човешкия живот?

— Естествено. Всеки живот е свещен.

— Включително този на евреите, циганите, физически и душевно „непълноценните“, както и на хомосексуалистите?

— Това са политически решения извън рамките на лекарската професия.

— Докторе, вие сте мръсник. Може и да ви заведе при Латъм, когото преследвате, само за да видя как той първо ще ви изслуша, а после ще се изплюе в лицето ви... „Политически решения“? Повдига ми се от вас.

* * *

Уесли Сорънсън стоеше до прозореца на своя офис във Вашингтон и разсеяно наблюдаваше сутрешното задръстване долу на улицата. Многобройните листчета с бележки върху бюрото му щяха да бъдат нарязани и изгорени, преди да напусне офиса си в края на

работния ден. Информацията идваше твърде бързо и задръстваше мозъка му; всяка нова информация му се струваше по-важна от предишната. Двамата германци от затвора във Феърфакс бяха обвинили вицепрезидента на Съединените щати и говорителя на Белия дом и бяха обещали да съобщят още имена; ЦРУ беше компрометирано на най-високо равнище (в колко ли още агенции се бе случило това?); от компютрите на една от лабораториите на Пентагона бяха изтрети резултатите от едногодишно изследване — дело на неонацист, който беше изчезнал с полет на „Луфтханза“ за Мюнхен; конгресмени, сенатори, влиятелни бизнесмени, дори водещи от новините може би бяха свързани с неонацистите и нямаше достатъчно убедителни факти, които да оспорват това. Такива доказателства все още липсваха, а се стигна дотам, че един влиятелен служител от британското Министерство на външните работи беше заловен и съобщи имената на други влиятелни фигури в британското правителство. В крайна сметка Клод Моро се оказа чист, но посолството на Съединените щати в Париж — не; Господи, дали последната информация от Париж беше точна! Съпругата на посланика Кортлънд — доносник?

Това беше водовъртеж от съмнения и потвърждения, случайни разкрития, гневно отхвърляне — бойно поле, където се проливаше кръв, смъртно раняваха невинни хора, а виновните изчезваха. Изглеждаше така, сякаш лудостта от безумната епоха на Маккарти се бе объркала с фашизма от края на трийсетте, със съвременните престъпни групировки — всичко представляваше затворен кръг, създаден от демонични водачи, чиито гръмогласни призови поставяха на колене интелектуално слабите, разкриваха техните страхове и надежди — често еднакви, — които получаваха спонтанна изява в техните речи. Заразата на фанатизма отново се разпространяваше по целия свят. Как ли щеше да свърши това и дали изобщо щеше да свърши?

Всъщност това, което в момента вълнуваше Сорънсън, беше информацията, последвана и от проверка по факса, относно произхода на втората съпруга на Кортлънд. Жанин Клунс. На пръв поглед изглеждаше невероятно и той сподели мнението си с Дру Латъм по време на секретния телефонен разговор отпреди няколко минути.

— Не мога да повярвам!

— Същото каза и Витковски, докато не прочете информацията от Чикаго. Тогава каза нещо друго или по-скоро го прошепна. Едва успях да го чуя, но думите бяха ясни: „Тя е зоненкинд!“

— Знаеш ли какво означава това, Дру?

— Карин ми обясни. Това е безумие, Уес, и не би могло да бъде вярно. Деца и младежи, изпратени по целия свят...

— Пропускаш една подробност — прекъсна го Сорънсън. — Това са подбрани деца с чиста арийска кръв и родители с общ коефициент на интелигентност над двеста и седемдесет, не по-малко.

— Какво знаеш за това?

— Наричали са ги продукт на „Лебенсборн“. Офицери от SS осеменявали русокоси синеоки жени от Северна Европа, по възможност около границите със скандинавските страни.

— Но това е абсурд!

— Измислил го е Хайнрих Химлер. Това е негова концепция.

— И това се е осъществило?

— Не — поне такъв беше изводът от всички разузнавателни операции, проведени след войната. Направиха заключение, че проектът „Лебенсборн“ е бил изоставен поради транспортни затруднения или поради времето, което са отнемали медицинските изследвания.

— Витковски не смята, че проектът е бил изоставен.

Сорънсън мълчеше. Накрая проговори:

— Бях убеден, че не са го осъществили — каза той. — Сега вече не съм.

— Какво искаш да направим... да направя?

— Успокой се, не говори. Ако неонацистите разберат, че Крьогер е жив, ще направят всичко възможно да го открият. Ако имате късмет, никой от нашите хора няма да бъде убит.

— Звучи доста обезкуражаващо, Уес.

— Само ти припомням отминали неща — каза Сорънсън. — Съобщи на „Антинеос“. Кажи им, че си попаднал право в целта.

— Но защо, за Бога?

— Защото сега не вярвам на никого и искам да прикрия всички флангове. Направи каквото ти казах. Обади ми се след около час, когато нещата потръгнат.

Всъщност, за ветерана от разузнаването, директора на Консулски Операции, нещата вече бяха потръгнали. Никой досега не беше открил зоненкинд. Дори тези, които някога бяха заподозрени, се оказаха абсолютно невинни деца, благодарение на официалните документи и отлично внедрените американизирани семейни двойки, приютили сирачетата, останали без близки. Но сега, въпреки всичко, на повърхността изплуваше един вероятен зоненкинд! Възрастна вече жена, някогашно дете на нацистка Германия, а сега — търсен титулуван академичен ум; беше се омъжила за висш служител от Държавния департамент. Това бе осъществената мечта на зоненкиндерите, ако такива все пак съществуваха.

Сорънсън вдигна слушалката и набра личния номер на шефа на ФБР — свестен човек, за когото Нокс Талбът беше казал: „Върши работа“.

— Да?

— Обажда се Сорънсън от Консулски Операции, удобно ли е да говорим?

— На тази линия може. Какво бих могъл да направя за вас?

— Трябва да се захвана с неща, които не са моя работа. Навлизам във вашата област, но нямам друг избор.

— Всеки от нас понякога го прави, нали? — каза директорът на ФБР. — Досега не сме се срещали, но Нокс Талбът казва, че сте негов приятел, което е достатъчно, за да ви разчисти пътя към мен. Та къде преминахте границата?

— Всъщност, още не съм го направил, но възнамерявам да го сторя. Смятам, че трябва.

— Казахте, че нямате избор.

— Мисля, че нямам. Но всичко трябва да остане вътре в Консулски Операции.

— Тогава защо ми се обаждате? Не е ли по-добре да действате сам?

— В този случай — не. Имам нужда от пряк път.

— Слушам ви, Уес — така ви нарича Нокс. Можете да ме наричате Стив.

— Да, знам — Стивън Росбитън.

— Кажете молбата си, моля.

— Имате ли отдел в окръг Марион, Илинойс?

— Сигурен съм, че имаме. Илинойс е проправил пътя за нашата история. В кой град?

— Сентралия.

— Достатъчно близо. Какво ви трябва?

— Всичко, което можете да научите за господин и госпожа Чарлз Шнайдер. Възможно е вече да са починали, а нямам и точния им адрес, но ми се струва, че може да са емигрирали от Германия между началото и средата на трийсетте години.

— Не е много като за начало.

— Знам това, но в контекста на нашето запитване и като се има предвид времето, за което става въпрос, Бюрото може би разполага с данни за тях.

— Ако разполагаме с тях, ще ги получите. И все пак какво ви накара да потърсите нашето сътрудничество?

— Тогава нека ви обясня, Стив. Интересувам се от неща, които са във вашата сфера, но не мога да ви разкрия причините за това. Навремето негодникът Едгар щеше да ми откаже или просто да ми затвори телефона.

— Аз не съм проклетият Хувър, а и Бюрото значително се е променило оттогава. Ако не можем да си сътрудничим, закъде сме?

— Е, добре, приятно е, че можем да говорим така...

— Предполагам, че поне можем по-честно да прекъснем взаимоотношенията си — прекъсна го Росбитън. — Дайте ми номера на секретния си факс. Каквото и да открием, ще го получите в рамките на един час.

— Много ви благодаря — каза Сорънсън, — и както сам предложихте, отук нататък ще действам самостоятелно.

— Що за глупости?

— Ще разберете, когато застанете лице в лице с комисия от Конгреса с шестима строги членове, които не ви харесват.

— Тогава ще се върна обратно в някоя юридическа фирма. Ще живея много по-добре, по дяволите.

— Харесва ми вашето предложение, Стив — и Сорънсън продиктува на директора на ФБР номера на секретния си факс.

Изминаха трийсет и осем минути, преди звучният сигнал на факсовия апарат на Сорънсън да извести спешното съобщение от ФБР.

Шефът на Консулски Операции го издърпа от машината и прочете информацията.

„Карл и Йохана Шнайдер пристигат в Съединените щати на 12 януари 1940 година; емигрирали са от Германия. Имат роднини в Сисеро, Илинойс, които гарантират за тях, като твърдят, че младият Шнайдер притежава умения, с които лесно би си намерил работа в областта на оптометрията. Шнайдер са на възраст съответно двайсет и една и деветнайсет години. Причината, поради която напускат Германия, е, че дядото на Йохана Шнайдер е евреин и тя е дискриминирана от Арийското министерство в Щутгарт.

През март 1946 година господин Шнайдер — вече Чарлз, а не Карл — става собственик на малка оптометрична фабрика в Сентралия и подава молба до имиграционните власти да разрешат на племенницата му, някоя си Жанин Клунс, невръстно дете, да имигрира, тъй като родителите ѝ са загинали при автомобилна катастрофа. Молбата е уважена и семейство Шнайдер законно осиновява детето.

През август 1991 година госпожа Шнайдер умира от сърдечна недостатъчност. Седемдесет и шестгодишният господин Шнайдер все още живее на «Сайпръс Стрийт» No 121, Сентралия, Илинойс. Той е пенсионер, но два пъти седмично посещава своята фабрика.

Информацията в този файл се основава върху едногодишно наблюдение на германските имигранти от началото на Втората световна война. По мнение на служителя, който отговаря за тази сфера, тя трябва да бъде унищожена.“

„Слава богу, дори надмина очакванията“, помисли си Сорънсън. Ако Чарлз-Карл Шнайдер наистина бе осиновител на зоненкинд, от него можеха да се научат много неща, щом се предполага, че съществува мрежа на зоненкиндерите. Би било пълна глупост да се

смята, че такава мрежа не е съществувала. Официалните документи, включени в имиграционните процедури на Съединените щати, бяха огромно количество и човек се объркваше в тях; системата се променяше през определен период. По онова време мрежата би могла да действа без проблем, но днес пропукванията в леда можеха да раздвижат мътните води отдолу и да извадят на повърхността мръсотията. Сорънсън вдигна слушалката и натисна бутона за повикване на секретарката.

— Да, сър?

— Направете ми резервация за полет до Сентралия, Илинойс, или за най-близкото до там място. Разбира се, на чуждо име, което после ще ми съобщите.

— За кога, господин директор?

— За днес следобед, ако е възможно. След това ме свържете с жена ми. Няма да се прибера за вечеря.

* * *

Клод Моро изучаваше копие от Нюрнберг, Германия, на разшифрованото досие на доктор Ханс Траупман, главен хирург на болницата в Нюрнберг.

„Ханс Траупман, роден на 21 април 1922 година в Берлин, син на двама лекари, докторите Ерих и Марлене Траупман, още в най-ранна възраст, през първите години в училище, показва признаци на изключителна интелигентност...“

Досието продължаваше с описание на академичните занимания на Траупман, включително краткия период в движението „Хитлерюгенд“, забранено с декрет, и на службата му след медицинското училище в Нюрнберг като млад лекар в „Санитартрупе“, медицинския корпус на Вермахта.

„След края на войната Траупман се връща в Нюрнберг, където практикува в местната болница и специализира мозъчна хирургия. След десет години, с голям брой успешни операции зад себе си, той е обявен за един от водещите черепни хирурзи в страната, ако не и в целия свободен свят. По отношение на личния му живот сведенията са оскъдни. Бил е женен за Елке Мюлер; твърди се, че след пет години бракът му е разтрогнат чрез развод. Няма деца. Оттогава живее в елегантен апартамент в най-модерната част на Нюрнберг. Състоятелен, често вечеря в най-скъпите ресторанти, известен е като изключителен гастроним. Познанствата му се движат от колеги медици до политически фигури от Бон и множество знаменитости от киното и телевизията. Може да се обобщи, че е бохем, получил признание в областта на медицината, поради което може да си позволи екстравагантен начин на живот.“

Моро вдигна слушалката и натисна бутона, който го свързваше директно с техния човек в Нюрнберг.

— Да? — обади се гласът от Германия.

— Аз съм.

— Изпратих ви всичко, каквото намерих.

— Не, не сте. Изровете всичко за Елке Мюлер.

— Бившата съпруга на Траупман? Защо? Тя е вече история.

— Защото тя е ключът, идиот такъв! Разводът след една или две години е разбираем, след двайсет е приемлив, но не и след пет. А ситуацията при тях е точно такава. Направете каквото ви казах и ми изпратете материала възможно най-бързо.

— Техният случай е друг — запротестира агентът в Нюрнберг. — Сега тя живее в Мюнхен под моминското си име.

— Мюлер, нали? Имате ли адреса?

— Естествено — и агентът му го продиктува.

— Тогава оставете последната заповед. Промених решението си. Ще отида в Мюнхен. Искам да се срещна с тази дама.

— Мислете каквото искате, но според мен вие сте луд.

— Всички сме луди — каза Моро. — В такива времена живеем.

* * *

Самолетът на Сорънсън кацна в Маунт Върнън, Илинойс, на около трийсет мили южно от Сентралия. С фалшива шофьорска книжка и кредитна карта, осигурени от Консулски Операции, той нае кола и следвайки обясненията на чиновника от агенцията „Коли под наем“, пое на север в посока към града. Консулски Операции му бяха предоставили и карта на града, на която бяха ясно отбелязани адресът на „Сайпръс Стрийт“ 121 и пътят от края на града, все по магистрала 51. След двайсет минути Сорънсън вече караше по спокойната улица с три платна и търсеше номер 121. Самата улица беше типична за Централна Америка, но от друга, отминала епоха. Тя датираше от времето на богатата средна класа — големи къщи с огромни портали отпред, решетки от ковано желязо, дори каменни стъпала. Човек лесно можеше да си представи как техните собственици седят вътре и пият следобедния си чай със съседите.

И тогава Сорънсън видя пощенската кутия с номер 121. Тази къща беше различна — не заради размерите, а заради нещо друго, неуловимо. Какво беше то? „Прозорците“, помисли си директорът на Консулски Операции. Всички прозорци на втория и третия етаж бяха със спуснати пердета. Дори големият прозорец на първия етаж, който гледаше към градината, беше покрит с венециански капаци. Тази особена къща нямаше вид на много гостоприемна. Уесли се зачуди дали това не се отнася специално за него. Той паркира пред къщата, слезе от колата, мина по асфалтираната пътечка, изкачи стъпалата и позвъни.

Вратата се отвори, показа се слаб възрастен мъж с мека бяла коса и очила с дебели лещи.

— Какво желаете, моля? — попита той с тих треперещ глас, в който имаше едва доловими следи от акцент.

— Името ми е Уесли Сорънсън, идвам от Вашингтон, господин Шнайдер. Трябва да поговорим — тук или някъде другаде.

Очите на стария човек се разшириха, лицето му преbledня. На няколко пъти се опита да заговори, но от изненада не намираше думи. Накрая се овладя.

— Всичко беше толкова отдавна... Заповядайте, очаквам ви от почти петдесет години... Хайде, хайде, навън е много горещо, а климатичните инсталации са скъпи... Сега вече няма значение.

— Не сме били много далеч от вас през тези години, господин Шнайдер — каза Сорънсън, когато влезе в огромното фойе във викториански стил и последва осиновителя на зоненкинд до сенчестата всекидневна, изпълнена със старомодни мебели. — Петдесет години не са много за никого от нас.

— Мога ли да ви предложа малко шнапс? Всъщност, аз ще пийна една-две чашки.

— Не бих отказал малко уиски; ако имате бърбън, ще бъде чудесно, но ако нямате — няма значение.

— О, напротив, имам. Втората ми дъщеря е омъжена за човек от Каролина и той го предпочита... Седнете, седнете, аз ще изляза за минута-две, за да донеса питиетата.

— Благодаря ви.

Директорът на Консулски Операции изведнъж се сети, че може би трябваше да претърси къщата за оръжие. Твърде дълго бе стоял далеч от бойното поле. Старият кучи син би могъл да има оръжие! Но Шнайдер се върна със сребърен поднос в ръце, върху който имаше две чаши и две бутилки, а по дрехите му не се забелязваха съмнителни издутини.

— Така ще се чувстваме по-удобно, нали? — каза той.

— Изненадан съм, че сте ме очаквал — отбеляза Сорънсън, когато питиетата бяха вече пред тях, неговото — върху подноса за кафе, а това на германеца — на поставката пред фотьойла му. — Както казахте, всичко беше толкова отдавна.

— Двамата с моята млада съпруга бяхме част от фанатичната младеж на Германия от онова време. Бяхме свидетели на всички онези факелни шествия и паради, лозунги, еуфория от факта, че сме великата раса, която ще управлява света. Всичко изглеждаше доста съблазнително и ние се поддадохме. Лично легендарният Хайнрих Химлер ни посвети в нашата мисия; той мислеше „дългосрочно“, както казваме днес. Бях убеден, че знае, че ще загубим войната, но той беше изцяло предан на идеята за арийското превъзходство. След войната действахме така, както ни бяха наредили. И дори тогава продължавахме да вярваме.

— Затова подадохте молба за разрешение някоя си Жанин Клуниц, по-късно Клунс, да имигрира, и я осиновихте.

— Да, тя беше изключително дете, много по-интелигентно от Йохана и мен. След като навърши осем или девет години, всеки вторник през нощта идваха хора и я откарваха някъде, където — предполагам — я „въвеждаха“ в доктрината.

— Къде беше това?

— Така и не разбрахме. Отначало просто ѝ даваха бонбони и сладолед; по-късно, когато порасна, направо ни каза, че я посвещават в нашето „славно наследство“ — точно така се изрази. Ние, разбира се, знаехме какво означава това.

— Защо ми казвате това, господин Шнайдер?

— Защото живея в тази страна от петдесет и две години. Не бих я нарекъл прекрасна — няма такава държава — но е по-добра от мястото, откъдето пристигнах. Познавате ли хората, които живеят отсреща?

— Откъде бих могъл да ги познавам?

— Семейство Голдфарб, Джейк и Наоми Голдфарб. Евреи. Бяха най-добрите ни приятели. В края на улицата живее първото негърско семейство, което си купи къща тук. Ние и семейство Голдфарб организирахме празненство по случай посрещането им, дойдоха и всички останали. А когато някой изгори кръст на тяхната поляна, всички се събрахме и отведохме злосторниците в съда.

— Не е много типично за Третия Райх.

— Хората се променят, всички се променяме. Какво повече да ви кажа?

— От колко време не поддържате контакт с Германия?

— Боже мой, тези глупаци продължават да се обаждат по два-три пъти в годината. Обикновено им казвам, че съм стар човек и трябва да ме оставят на мира, защото не искам повече да ме занимават. Може би фигурирам в техните компютри или някъде другаде. Те поддържат връзка с мен и никога няма да ме оставят на мира, никога няма да престанат да ме заплашват.

— Вероятно не знаете никакви имена?

— Напротив, знам едно. Последният, който се обади преди месец, се държа почти истерично; крещеше, че някой си хер Траупман

щял да заповяда да ме екзекутират. „За какво?“ — попитах. — „И без това скоро ще умра, и вашата тайна ще умре с мен“.

* * *

Човекът на Клод Моро в Мюнхен откара шефа на „Дьозием“ до „Леополдщрасе“. Той вече беше открил апартамента, в който живееше Елке Мюлер, бившата госпожа Траупман. За да спестят времето на Моро, от секретния офис на „Дьозием“ на „Кьонингщрасе“ се бяха свързали по телефона с госпожа Мюлер. Бяха ѝ обяснили, че високопоставено лице от френското правителство би желало да обсъди с нея някои поверителни въпроси, които биха могли да ѝ донесат финансови облаги... Този, който се обаждаше, нямаше представа за какви поверителни въпроси става дума, знаеше само, че видната госпожа няма да бъде компрометирана по никакъв начин.

Сградата беше забележителна, а самият апартамент — още повече. Представляваше странна смесица между барок и арт деко. Елке Мюлер изцяло хармонираше с обкръжаващата я обстановка: беше висока, слаба, впечатляваща жена на около седемдесет години; прошарената ѝ коса бе добре оформена, лицето ѝ беше скулесто, чертите — остри. Не приличаше на жена, с която човек би могъл да говори за дреболии, това личеше в погледа ѝ: очите ѝ бяха големи и светли и изразяваха враждебност и подозрителност.

— Казвам се Клод Моро, госпожо, работя в „Ке д’Орсе“ в Париж — каза шефът на „Дьозием“ на немски, след като влезе в гостната, придружен от униформена прислужница.

— Не е необходимо да говорите на немски, мосю. Френският ми е безупречен.

— Извънредно ме облекчавате — отговори Моро, — защото моят немски едва ли може да се нарече такъв.

— Предполагам, че все пак е по-добър, отколкото казвате. Ако обичате, седнете срещу мен и ми обяснете какви са вашите поверителни въпроси. Не мога да проумея защо френското правителство би могло да проявява какъвто и да било интерес към мен.

— Извинете ме, мадам, но предполагам, че бихте могла.

— Вие сте нахален, мосю.

— Извинявам се. Искам само да бъда ясен и да говоря истината.

— Сега ви разбрах. Заради Траупман е, нали?

— Значи слабото ми подозрение е било правилно, така ли?

— Разбира се. Не би могло да има друга причина.

— Била сте омъжена за него...

— Не за дълго, както е в повечето бракове — неочаквано твърдо го прекъсна Елке Мюлер, — но все пак твърде дълго за мен. Подслоняваше у дома своите мръсни малки пиленца... Не се изненадвайте, Моро. Чета вестници и гледам телевизия. Разбирам какво става.

— Мога ли да ви попитам за тези „мръсни малки пиленца“?

— Защо не? Напуснах инкубатора преди повече от трийсет години.

— Ще бъде ли нахално от моя страна, ако ви помоля да ми разкажете по-подробно — разбира се, само това, което е удобно за вас.

— Сега вече лъжете, мосю. Бихте предпочел да бъда ужасно недискретна, дори да стигна до горчив истеричен пристъп и да ви разкажа какво представляваше ужасният ми съпруг. Е, добре, но не мога да направя това, независимо дали е истина, или не. Всъщност, мога да ви кажа какво аз мисля за Траупман — и това ще бъдат сурови думи, защото съм изпълнена с неприязън към него.

— Така ли?...

— О, да, ще чуете моя подробен разказ. Омъжих се за Ханс Траупман доста късно. Бях на трийсет и една, а той — на трийсет и три, и още на тази възраст — преуспяващ хирург. Бях като омагьосана от неговите медицински способности и вярявах, че под студената му външност се крие добър човек. Имаше изблици на нежност, които ме възбуждаха; докато накрая не разбрах какъв е той в действителност. Много бързо стана ясно какво го е привлякло към мен. Аз принадлежах към семейство Мюлер от Баден-Баден — най-богатите земевладелци в областта, а също и много влиятелни в обществото. Аз му осигурих достъп до среди, в които той отчаяно жадуваше да попадне. Виждате ли, и двамата му родители бяха лекари, но бяха недостатъчно общителни и всъщност не особено преуспели — и двамата практикуваха в клиники, които обслужваха икономически по-слабите слоеве...

— Мога ли да ви попитам — намеси се Моро, — той възползва ли се от положението на ваш съпруг, за да осъществи по-нататък своите обществени амбиции?

— Точно това имах предвид.

— Тогава защо е рискувал да се разведе с вас?

— На този въпрос и той не може да ви даде изчерпателен отговор. Но за пет години Траупман беше успял да си проправи път там, където имаше нужда, а способностите му направиха останалото. За разлика от семейство Мюлер, аз се съгласих на така наречения „развод по взаимно съгласие“ поради несъвместимост на характерите, без някоя от страните да има задължение към другата. Това беше най-голямата ми грешка и преди да почине, баща ми много ме критикуваше за това.

— Мога ли да ви попитам защо?

— Вие не познавате семейството ми, мосю, но Мюлер е често срещана фамилия в Германия. Ще ви обясня. Семейство Мюлер от Баден-Баден се противопостави на престъпника Хитлер и неговите разбойници. Фюрерът не се осмели да ни закачи заради предприятията ни и заради лоялността на хилядите работници, наети от нас. Съюзниците така и не разбраха колко уплашен беше Хитлер от местните икономически сили. Ако го бяха разбрали, можеха и да разработят вътрешна стратегия в рамките на Германия, която би могла да приближи края на войната. А Траупман — малък мустакат плъх — пред хората показваше благоговение пред фюрера, а всъщност така и не го прие. Баща ми винаги твърдеше, че действията на Хитлер са действия на уплашен човек, принуден да отстранява и най-слабата опозиция, като я избива, преди да е станала прекалено влиятелна. Чрез своята военна повинност хер Хитлер уреди изпращането на двамата ми братя на руския фронт, където те бяха убити, но по-скоро от германски куршуми, отколкото от съветски.

— А Ханс Траупман?

— Той беше съвършеният нацист — тихо отвърна госпожа Мюлер и обърна лице срещу следобедната слънчева светлина, която проникваше през прозореца. — Желанието му за власт беше странно, почти нечовешко — той искаше власт извън професията си. Мисля, че това беше горчивото негодувание на отхвърления млад човек, който не

е могъл да се движи сред елита на Германия въпреки растящата си сила, просто защото е бил груба, недодялана личност.

— Струва ми се, че намекувате за нещо друго — каза Моро.

— Да. Той започна да организира събрания в нашата къща в Нюрнберг; канеше хора, за които знаех, че са убедени националсоциалисти, фанатични привърженици на Хитлер. Държеше заключена стаята, в която се събираха всеки вторник — не ме допускаше до тях. Имаше много пиене; в спалнята ни ясно се чуваха викове „Sieg heil“, пееха „Хорст Весел“ — щом свършеха, започваха отначало. Така продължи три години — до петата година от нашия брак. Накрая се скарахме — просто не знам защо не направих това по-рано... Когато човек е в състояние на афект — основателно или не — той трябва да е подготвен да се защитава. Аз крещях, обвинявах го в ужасни неща, в това, че се опитва да върне ужаса от миналото. Една сряда сутрин, след поредната ужасна нощ, той ми каза: „Не ме интересува какво мислиш, богата кучко! Тогава бяхме прави, прави сме и сега!“. Отидох си на следващия ден. Това достатъчно подробно ли е за вас, Моро?

— Да, мадам — отговори шефът на „Дьозием“. — Можете ли да си припомните имената на някои от мъжете или жените на тези събрания?

— Беше преди повече от трийсет години. Не, не мога.

— Поне един или двама от тези „убедени нацисти“...

— Чакайте да помисля... Имаше един Бор, Рудолф Бор — мисля, че така беше; един много млад бивш полковник от Вермахта на име Фон Щайфел — нещо такова. Нямам спомени за други освен за тези двамата. Спомням си ги само защото често идваха на обяд или вечеря, където не се говореше за политика.

— Оказахте ни голяма помощ, мадам — каза Моро и стана от стола си. — Няма повече да ви досаждам.

— Спрете ги! — бързо прошепна Елке Мюлер. — Те ще донесат смърт на Германия!

— Ще запомня думите ви — отвърна Клод Моро и тръгна към фойето.

От главната квартира на „Дьозием“ на „Кьонингщрасе“ Моро се обади в Париж със заповед незабавно да го свържат с Уесли Сорънсън.

Сорънсън пътуваше в самолета обратно за Вашингтон, когато се включи сателитната връзка. Той стана от мястото си, отиде до телефона в салона на първа класа, вкара в него личната си карта и позвъни в офиса си.

— Изчакайте, господин директоре — каза операторът на Консулски Операции. — Ще извикам Мюнхен и ще ви свържа.

— Ало, Уесли?

— Да, Клод?

— Траупман!

— Траупман е ключът! — заговориха и двамата едновременно.

— Ще бъда в офиса си точно след час — каза Сорънсън. — Пак ще ти се обадя.

— И двамата сме свършили много работа, mon ami^[5].

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурен!

---

[1] Добър ден, господин докторе. Говорите ли английски, господине? — нем. ↑

[2] Какво? — нем. ↑

[3] Какво? — нем. ↑

[4] Не! Предател! — нем. ↑

[5] приятелю — фр. ↑

22.

Дру лежеше до Карин в стаята ѝ в хотел „Бристол“ — неохотна отстъпка от страна на Витковски. Току-що бяха правили любов и сега се наслаждаваха на спокойното отзвучаване на страстта — като любовници, които знаеха, че си принадлежат.

— Какво ще правим сега, по дяволите? — попита Латъм и запали цигара. Димът започна да се издига над тях.

— Това зависи от Сорънсън.

— Тъкмо това не ми харесва. Той е във Вашингтон, ние — в Париж, а онзи проклет Кръогер — на друга планета.

— Наркотиците могат да изтръгнат от него малко информация.

— Лекарят от посолството каза, че не можем да направим нищо, преди да заздравеят огнестрелните му рани. Не съм виждал полковника по-бесен, но не може да противоречи на лекаря. И аз не съм много доволен, става все по-трудно да открием копелетата.

— Сигурен ли си в това? Неонацистите се окопават от петдесет години. Какво може да промени един-единствен ден?

— Не знам, може би ще има други като Хари Латъм. Да речем, че нямам търпение.

— Разбирам. Има ли някаква стратегия по отношение на Жанин?

— Знам толкова колкото и ти. Сорънсън каза да си мълчим и да направим така, че „Антинеос“ да разберат, че сме заловили Кръогер. Направихме и двете и оставихме в офиса на Уесли съобщение, че инструкциите му са изпълнени.

— Наистина ли смята, че са проникнали в „Антинеос“?

— Каза ми, че иска да покрие всички флангове — това не може да ни навреди. Хванали сме Кръогер и никой не може да се доближи до него. Ако някой се опита, ще се натъкне на един от фланговете.

— Дали Жанин може да им помогне с нещо?

— Това е работа на Уесли. Аз не знам как да подходя.

— Чудя се дали Кортлънд ѝ е казал за Кръогер.

— Би трябвало да ѝ каже нещо, след като го събудихме в три сутринта.

— Може да ѝ е казал каквото и да е, не е задължително да е истината. Всички посланици знаят какво да казват и какво не на близките си. Най-често заради личната им безопасност.

— По този въпрос може да се спори, Карин. Изпратил е собствената си жена в „Документи и разследвания“ — гнездо на оси, където гъмжи от секретна информация.

— Бракът му датира относително отскоро и ако е вярно това, което получихме като информация, Жанин сама е пожелала да постъпи на работа там. За една младоженка не е трудно да убеди съпруга си. А тя е имала необходимата квалификация и без съмнение е обяснила желанието си с това, че иска да бъде полезна за държавата.

— Предполагам, че трябва да се съглася с теб — в основата си това е историята на Ева и ябълката...

— Мъж шовинист — прекъсна го Де Врийс, разсмя се и нежно го погъделичка по бедрото.

— Идеята за ябълката не е била наша, госпожо.

— Отново обиждаш.

— Чудя се как ли ще се справи Уес с това — каза Латъм, хвана ръката ѝ и я задържа, докато поемаше дима от цигарата.

— Защо не му се обадим?

— Секретарката съобщи, че до утре няма да се върне, което означава, че е заминал някъде. Спомена, че имал и друг проблем, много сериозен, така че сигурно се занимава с него.

— Мисля, че Жанин Кортлънд има предимство.

— Възможно е. Ще разберем утре — всъщност днес. Слънцето изгрява.

— Нека изгрее, скъпи. Не ни позволяват да се приближаваме до посолството, така че можем да считаме този ден за наш празник — твой и мой.

— Идеята ми харесва — каза Дру и се обърна към нея. Телата им се докоснаха. Тогава телефонът иззвъня.

— Голям празник, няма що — добави Латъм и се протегна към телефона натрапник. — Да?

— Тук е един и няколко минути сутринта — чу се гласът на Уесли Сорънсън. — Извинявай, ако съм те събудил, но Витковски ми

даде телефона ти в хотела; исках да те държа в течение.

— Какво се е случило?

— С вашите компютърни истории попаднахте право в целта. Жанин е зоненкинд.

— Коя Жанин?

— Истинското ѝ име е Клуниц — Клунс е английският вариант. Отгледана е от семейство Шнайдер в Сентралия, Илинойс.

— Да, прочетохме това. Но откъде си толкова сигурен?

— Бях там днес следобед. Старият Шнайдер го потвърди.

— Какво ще правим сега, по дяволите?

— Не „ние“, а аз — отвърна директорът на Консулски Операции. — Държавният департамент вика Кортлънд на спешно събрание за трийсет и шест часа с участието на още няколко посланика в Европа — темата ще бъде съобщена при пристигането им.

— И те се съгласиха да го направят?

— Никой в Департамента не знае за това.

— Надявам се, че има смисъл.

— Кой се интересува от това? Ще го посрещнем на летището и ще го докараме в моя офис, преди още секретарят Болинджър да си е поръчал яйцата по бенедиктински.

— Имам чувството, че слушам думите на някой служител, врял и кипял в тези неща.

— Може и така да е.

— Какво смяташ да правиш с Кортлънд?

— Надявам се, че е толкова умен, колкото пише в служебното му досие. Записах Шнайдер — с негово съгласие — и го накарах гласно да потвърди абсолютно всичко, което ми разказа. Ще го поднеса на Кортлънд и се надявам, че той ще прозре истината.

— Може и да не я прозре, Уес.

— Предвидил съм и това. Шнайдер е готов да тръгне за Вашингтон.

— Отлично.

— Благодаря, Дру. Положението не е чак толкова лошо, колкото си мислиш... Но има още нещо.

— Какво?

— Свържи се с Моро. Говорих с него преди няколко минути. Той очаква сутринта да му се обадиш.

— Глупаво е да заобикалям Витковски, Уес.

— Няма да ти се наложи, той знае всичко. И с него се свързах. Би било глупаво да го изключвам — имаме нужда от неговата преценка.

— Какво ново при Моро?

— Дватама сме вървели по различни пътища, но сме стигнали до едно и също място. Открихме нашия тунел към Братството. Мъж, доктор от Нюрнберг — където се състоя процесът.

— Колко иронично! Това, което си е отишло, се връща.

— Ще се чуем по-късно, след като говориш с Моро.

Латъм затвори телефона и се обърна към Карин.

— Малко ни съкратиха почивния ден, но все още имаме почти час.

Тя се протегна — бинтованата ѝ дясна ръка беше по-ниско от лявата.

* * *

Нощта беше тъмна; моторните лодки една по една — на интервали от десет минути — влизаха в дългия док на Рейн. Слаба червена светлинка на върха на най-високия пилон сочеше крайната цел на пътуването. Лунната светлина не помагаше много — небето беше покрито с облаци. Шофьорите на бързите лодки обаче познаваха водите и именията край тях, защото често ги посещаваха. Моторите угасваха на около сто фута от пристанището, а образувалите се вълни леко изтласкваха лодките към кея, където екипаж от двама души ловеше хвърлените въжета и мълчаливо ги изтегляше към местата за връзване. Хората, дошли на събранието, един по един слизаха на кея и тръгваха по павираната пътека към имението край реката.

Новопристигналите се срещаха на огромна осветена веранда, където поднасяха кафе, напитки и сандвичи. Водеха се невинни разговори: за резултатите от голфа, за състезанията по тенис — нищо свързано с онова, за което се бяха събрали, но това скоро щеше да се промени.

След час и двамадесет минути всички бяха пристигнали, прислужниците бяха освободени и официалното събрание започна. Деветимата водачи на Братството на Пазителите седнаха в полукръг с

лице към катедрата. Доктор Ханс Траупман стана от стола си и отиде зад нея.

— Зиг Хайл! — изкрещя той и протегна ръка напред в нацистки поздрав.

— Зиг Хайл! — в хор изреваха водачите, скочиха като един и протегнаха ръце в отговор на поздрава.

— Седнете, моля — каза докторът от Нюрнберг.

Всички седнаха с изправени гърбове, абсолютно съсредоточени. Траупман продължи:

— Трябва да ви съобщя една важна новина. Враговете на Четвъртия Райх по цялото земно кълбо са объркани, треперят от страх и не знаят какво да мислят. Дошло е времето да преминем към нов етап на действие — нападение, което ще ги тласне към още по-голямо объркване и паника, докато нашите последователи — да, нашите последователи — предпазливо се готвят да заемат влиятелни позиции навсякъде по света... Тази акция ще изисква много жертви, рискуваме да попаднем в затвора, дори да изгубим живота си, но ние сме решителни, каузата ни — могъща, защото бъдещето е наше. А сега ще дам думата на човека, когото сме избрали да бъде фюрер на Братството, Зевс, който ще поведе движението ни към пълна победа, защото е безкомпромисен, с желязна воля. За мен е чест да помоля Гюнтер Ягер да застане пред вас.

Малобройното събрание отново като един се изправи на крака, а ръцете се изпънаха за поздрав.

— Зиг Хайл! — изкрещяха всички. — Зиг Хайл, Гюнтер Ягер!

Строен рус мъж, висок около шест фута, облечен в черен костюм с бяла свещеническа якичка, която стягаше врата му, стана от централното кресло и тръгна към катедрата. Вървеше изправен, с широка крачка; главата му напомняше скулптура на Марс. Но най-голямо впечатление правеха очите му. Бяха сиво-зелени, гледаха пронизателно, на пръв поглед — студено, но в тях някак странно проблясваше топлина, когато се спираха на отделните лица. Докато погледът му блуждаеше от стол на стол, сякаш всички се къпеха във величието му.

— За мен е чест — тихо започна той, като си позволи лека, топла усмивка. — Както всички знаете, аз съм отлъчен от моята църква, защото тя определя моите позиции като неразумни, но аз намерих

паство, много по-достойно от предишното. Това паство сте вие и милионите, които вярват в нашата кауза.

Ягер млъкна, бръкна с показалец в свещеническата си якичка и иронично добави:

— Често желях старейшините на моята църква, тръгнала по погрешен път, да ме отлъчат публично, защото тази бяла примка около гърлото ми ме задушават. Но, разбира се, те не могат да го направят — това е погрешна политика. Те укриват много повече недостойни грехове, отколкото е изброено в Писанието; и те го знаят, и аз го знам, така че уредихме нещата.

Тих смях на разбиране се чу сред публиката. Гюнтер Ягер продължи:

— Както ви събщи доктор Траупман, ние сме в навечерието на нова фаза на дезориентация сред нашите врагове. Нашият удар ще бъде съкрушителен, невидима армия ще атакува най-важния източник на живот на Земята... Водата, господата.

Настана всеобщо объркване; събралите се заговориха помежду си.

— Как ще се осъществи това, мой отлъчен братко? — попита старият католически епископ, монсеньор Хайнрих Палц.

— Ако вашата църква знаеше кой сте и с какво се занимавате, отче, сега щяхме да бъдем в еднакво положение.

Отново смях се разнесе сред публиката.

— Аз мога да подкрепя нашите теории с книгите на Сътворението! — намеси се епископът. — Каин очевидно е бил негър, петното на Каин — това е неговата кожа, и тя е била черна! А в Левита и Второзаконието се говори за низшите племена, отхвърлили словата на пророците!

— Нека не започваме научен дебат, отче, защото и двамата можем само да загубим. Пророците са били предимно евреи.

— Племената също!

— Similias similibus^[1], отче. Това е било преди две хиляди години; ние живеем в друго време. Но вие попитахте как ще се осъществи тази операция. Позволете ми да обясня.

— Моля ви, хер Ягер — обади се Алберт Рихтер — дилетантът, превърнал се в политик, който притежаваше имот в Монако, където водеше съвсем друг живот.

— Резервоарите, господа! Основните водни резерви на Лондон, Париж и Вашингтон. Докато ние разговаряме, други разработват планове как да се пуснат тонове отровни вещества в тези резервоари. Това ще стане нощем от самолети. След като се разпръснат тези вещества, хиляди хора ще умрат. По улиците ще има безброй трупове, а правителствата ще бъдат обвинени, защото те отговарят за защитата на ресурсите. В Лондон, Париж и Вашингтон ще дойде опустошителна чума, гражданите ще бъдат разгневени и ужасени. Много политически фигури ще бъдат свалени и наши хора ще заемат местата им, защото ще твърдят, че знаят отговорите, че имат решения. Седмици, а може би месеци след като кризата бъде овладяна чрез противоотрови, пуснати по подобен начин във водата, ще имаме голям брой свои хора в правителствата и армиите на тези страни. След като бъде въдворено относително спокойствие, на нашите последователи ще се падне заслугата за това, защото само те ще знаят, че е трябвало да се поръчат химически противоотрови.

— Кога ще стане това? — попита Максимилиан фон Льовенщайн, чийто баща беше генерал предател от Волфсшанце, екзекутиран от СС, но чиято лоялна майка бе любовница на Йозеф Гьобелс и предана куртизанка на Райха, която се отвращаваше от съпруга си. — Майка ми винаги говореше за екстравагантните обещания, които дава Канцлерството, без да ги изпълнява. Тя чувстваше, че обещанията носят лош късмет и отслабват мощта на Фюрера.

— А нашите исторически книги ще възхваляват приноса на вашата майка за дейността на Третия Райх. Тя е разкрила маршрута и товара на нисколетящите самолети, незасечени от радарите. Вече всичко е организирано, нашите специалисти се намират на двеста километра от обектите и са готови да пристъпят към действие. По последни данни операция „Водна Светкавица“ е запланивана от три до пет седмици след днешното ни събрание. Навсякъде — и от двете страни на Атлантическия океан — ще се действа в най-тъмните часове на нощта. Засега е решено да се започне в четири и половина сутринта парижко време, три и половина — лондонско и два и половина предишния ден във Вашингтон. Това са най-удобните часове. Засега мога да ви съобщя само това.

— За нас е повече от достатъчно, майн Фюрер! — възкликна Ансел Шмит, мултимилионерът, откраднал повечето си технологии от други фирми.

— Струва ми се, че има един проблем — обади се едър, набит човек, чиито масивни крака стърчаха от креслото. Лицето му приличаше на балон и почти нямаше бръчки, въпреки напредналата възраст. — Както знаете, по образование аз съм инженер-химик. Нашите врагове не са глупави; водни проби се анализират непрекъснато. Саботажът ще бъде разкрит и ще се вземат бързи мерки. Как ще се справим с това?

— Отговорът е прост — с усмивка отвърна Гюнтер Ягер. — Преди години нашите лаборатории създадоха „Циклон Б“, който избави света от милиони евреи и други представители на низшите раси. Сега нашите хора са разработили нова смъртоносна формула, която съдържа разтворими съединения от привидно несъчетаеми елементи, които стават съчетаеми чрез изогонично бомбардиране преди смесването им.

Тук Ягер млъкна и сви рамене, като продължаваше да се усмихва.

— Аз нося расо и нямам претенциите да разбирам от този предмет, но ние имаме прекрасни химици, някои от които бяха наети от вашите лаборатории, хер Валер.

— Изогонично бомбардиране? — попита възпълният мъж. Дебелите му устни бавно се разтеглиха в усмивка. — Най-проста вариация на изометрична реакция за изолиране на враждебните елементи, които ги принуждават да се съчетаят — като покритието на аспирина. Може да минат дни и седмици, докато се разчленят съединенията, а да не говорим за изолирането им — докато се намери противодействие... Гениално, хер Ягер, майн фюрер! Поздравявам ви, приветствам вашия талант да обединявате около себе си други блестящи таланти.

— Вие сте много любезен, но ако попадна в лаборатория, аз дори не знам накъде да тръгна.

— Лабораториите са за слугите; първо трябва да дойде прозрението! Вашето прозрение е било да се атакува най-главният източник на живот на Земята — водата...

— Богатите и дори средно заможните ще си купуват „Евиан“ и „Пелегрино“ — възрази нисък, не много едър човек с много късо подстригана коса. — А на по-бедните ще бъде заповядано да преваряват водата предписаните дванайсет минути за пречистване.

— Тези дванайсет минути ще бъдат недостатъчни, хер Рихтер — прекъсна го новият фюрер. — Необходимото време е трийсет и седем минути. Кажете ми колко хора биха го направили? Естествено, най-ниските слоеве на обществото ще пострадат най-много, но това не противоречи на нашите цели за пречистване, нали? Цели гета ще измрат и ще ни спестят времето по-нататък.

— Струва ми се, че има едно още по-голямо предимство — каза Фон Льовенщайн, синът на куртизанката на Райха. — В зависимост от успеха на „Водна Светкавица“ тези химикали могат да се пуснат в определени резервоари из цяла Европа, Средиземноморието и Африка.

— Първо в Израел! — провикна се монсеньор Палц. — Евреите са убили нашия Христос!

Някои от водачите се спогледаха, след това обърнаха очи към Гюнтер Ягер.

— Можете да бъдете сигурен, братко мой — каза фюрерът на Братството. — Но никога не бива да повдигаме глас за подобни решения, без значение колко справедлив е нашият гняв, нали?

— Просто исках да обясня желанието си.

— Ясно, отче, ясно.

* * *

Същата вечер, на една отдавна забравена самолетна писта на десет мили от легендарния Лейкнхийт в Англия, малка група мъже и жени изучаваха планове и карти на светлината на един-единствен прожектор. На известно разстояние от тях се виждаше частично скрит реактивен самолет 727 от средата на седемдесетте години. Беше покрит с клони, брезентът му беше леко отметнат, за да може да се влиза в предната кабина. В групата се говореше на английски — едни говореха чисто, други — с немски акцент.

— Казвам ви, че е невъзможно. Капацитетът е достатъчен, но височината е неприемлива. Можем да счупим прозорци на километри

от мишената, а радарът ще ни засече в мига, в който започнем да се спускаме. Тази схема е дело на някой абсолютно безмозъчен човек — всеки пилот ще ви го каже. Лудост плюс самоубийство.

— Теоретично може да стане — намеси се една англичанка. — Едно ниско прелитане — все едно се спускаме, за да кацнем, после излитаме с голямо ускорение, като минаваме под триста метра височина и така ще избегнем радарите, докато прелитаме над Ламанша. Разбирам какво имаш предвид. Рискът е огромен и най-малката засечка може да се окаже смъртоносна.

— Резервоарите тук са относително изолирани — добави друг немец, — но в Париж е опасно.

— Отново ли трябва да се връщаме към наземен транспорт? — попита възрастен британец.

— Изключено — отвърна пилотът. — Ще ни трябва много големи камиони и това ще елиминира ефекта на разпръскването. Ще минат седмици, докато химикалите навлязат в главните тръбопроводи.

— Какво да правим тогава?

— Мисля, че е очевидно — каза млад неонацист, който до този момент стоеше отзад, а сега излезе напред и арогантно бутна настрани въздушните снимки. — Поне за тези, които си отваряха очите по време на обучението в Хаусрук.

— Подобни грубости са излишни — възрази му англичанката. — Имам отлично зрение.

— Тогава какво видяхте, докато скачахте с парашути?

— Глайдер! — отвърна вторият германец. — Много малък глайдер!

— Какво имате предвид, млади човече? — попита пилотът. — Петдесет-стотина апарати, плъзгащи се над водните резервоари?

— Не, господине. Заменете ги с апарати, които вече съществуват! Два гигантски военни глайдера, всеки с капацитет два или три пъти повече от тонажа на онази тежка реликва там отзад.

— За какво говорите? Къде са тези глайдери?

— На летището в Констанс има около двайсет подобни машини. Стоят си там още от войната.

— От войната? — възкликна поразен немският пилот. — Наистина не ви разбирам, млади човече!

— Тогава не познавате добре историята на Третия Райх, господине. През последната година на войната ние, германците, които сме експерти по глайдерите, разработихме масивния „Гигант“, „Месершмит“ ME 323, еволюирал от ME 321 — това са най-големите глайдери, които някога са летели в небето. Първоначалната цел на създаването им е била да помагат в снабдителните линии до руския фронт, очаквало се е да се използват и при нахлуването в Англия. Конструирани са от дърво и плат и радарът не ги лови.

— И още са там и могат да се използват? — попита възрастният британец.

— Точно толкова, колкото вашата Кралска флота или американските разрушители. Помолих няколко служители да ги проверят. С леки модификации могат да влязат в работа.

— Как предлагате да ги вдигнем във въздуха? — попита вторият германец.

— Два самолетоносача могат да ги издигнат от къси писти с помощта на ракетите под крилата си. В „Луфтвафе“ са правили подобни изпитания. Минали са успешно.

Последва кратко мълчание, след което възрастният британец се обади:

— Идеята на този млад човек има своите добри страни — каза той. — По време на инвазията в Нормандия много такива глайдери, някои от които — натоварени с джипове, малки танкове и войници — са прелетели над вашите линии, където са предизвикали хаос. Добра работа са свършили, много добра!

— Съгласен съм — каза замислен германецът и присви очи. — Извинявам се за саркастичните си думи, младежо.

— Има още нещо — ако ми позволите да продължа, господине. Самолетоносачите могат да пуснат и двата глайдера на височина, да речем, три хиляди метра над резервоарите, след това бързо да се издигнат до четири хиляди и да прелетят над Ламанша, преди операторите и радарите да успеят да установят връзка — доволно заключи младият неонацист.

— А какво ще стане със самите глайдери? — скептично попита един британец. — Освен ако мисията не е от онези „без завръщане“, те трябва да се приземят някъде или да се разбият.

— Ще ви отговоря — отвърна пилотът. — За точки на приземяване ще ни послужат откритите полета или пасища близо до водните резервоари. След като се приземят, глайдерите ще избухнат, а пилотите ще изтичат към автомобилите, които ще ги очакват.

Вторият германец вдигна ръка в светлината на прожектора.

— Тази стратегия може много да промени нещата — каза той тихо и авторитетно. — Ще обсъдим с нашите авиоинженери модификациите по тези глайдери. Трябва да се върна в Лондон и да се обадя в Бон. Как се казвате, млади човече?

— Фон Льовенщайн, господине. Максимилиан фон Льовенщайн Трети.

— Вашият баща, баба ви и вие изтрихте позора, с който дядо ви опетни вашето семейство. Можете да се гордеете с това, дете мое.

— Цял живот съм се подготвял за този миг, господине.

— Гордейте се! Вие сте се подготвил чудесно.

* * *

— Mon Dieu!^[2] — възкликна Клод Моро и прегърна Латъм.

Стояха до каменната стена на брега на Сена, а Карин де Врийс — с руса перука на главата — стоеше на няколко фута по-далеч от тях.

— Вие сте жив и това е най-важното, но какво е направил с вас Витковски, този луд човек?

— Всъщност, боя се, че идеята беше моя, мосю — приближи се Карин.

— Вие ли сте прословутата Де Врийс, мадам? — попита Моро и свали шапката и очилата си.

— Да, господине.

— Според снимките, които съм виждал, сякаш не сте вие. Но щом този ексцентричен жълтокос господин е Дру Латъм, мисля, че всичко е възможно.

— Нося перука, мосю Моро.

— Това, разбира се, няма значение, мадам, но трябва да призная, че не подхожда на хубаво лице като вашето. Как да кажа — много е досадна.

— Сега разбирам защо слуховете твърдят, че главата на „Дьозием“ е един от най-чаровните мъже в Париж.

— Висока оценка, но, моля ви, не я съобщавайте пред жена ми.

— Ако нямаш нищо против — прекъсна го Дру, — аз съм този, когото Клод се радва, че вижда!

— Наистина е така, приятелю. Съжалявам, че изгубихме брат ви.

— И аз, но нека да преминем към причината, поради която сме тук. Искам да заловя кучите синове, които го убиха...

— Всички го искаме. По-нагоре по улицата има едно кафене на открито; обикновено е претъпкано и никой няма да ни забележи. Познавам собственика. Предлагам да се разходим до там и да седнем на някоя маса по-далеч от входа. Всъщност, вече съм го уредил.

— Чудесна идея, мосю Моро — и Карин хвана Латъм подръка.

— Моля ви, мадам — продължи шефът на бюро „Дьозием“ и отново сложи шапката си. Те тръгнаха. — Името ми е Клод. Предполагам, че до края — ако изобщо има такъв — все ще ни се налага да бъдем заедно. Ето защо обръщението „мосю“ едва ли е необходимо, но не е задължително да казвате това пред уважаемата ми съпруга.

— Бих искала да се запозная с нея.

— Не с тази руса перука на главата, мила моя.

Собственикът на кафенето на тротоара мълчаливо кимна на Моро иззад редица от саксии и придружи тримата спътници до най-отдалечената от вратата решетка маса. Тя граничеше с ограждащите кафенето сандъчета с цветя, които достигаха до раменете, и беше по-скоро в сянка. По средата на карираната покривка блещукаше самотна свещ.

— Струва ми се, че и полковник Витковски би могъл да бъде тук с нас — каза Де Врийс.

— И аз така мисля — съгласи се Латъм. — Защо го няма? Сорънсън каза, че ще имаме нужда от специалист като него.

— Той предпочете да не идва — обясни Моро. — Полковникът е едър, забележителен човек и много хора в Париж го познават по физиономия.

— Тогава защо не се срещнахме някъде другаде? — попита Дру. — В хотелска стая, да речем...

— Отново заради полковника. Виждате ли, той все пак присъства тук по някакъв начин. Отпред до бордюра е паркирана кола на американското посолство без отличителни знаци. Шофьорът през цялото време ще седи зад волана, а двамата му придружители — морски пехотинци в цивилни дрехи — ще обикалят сред минувачите зад стената от саксии.

— Значи той прави проверка — каза Де Врийс. Думите ѝ прозвучаха по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

— Точно така. Тъкмо затова нашият общ приятел и тук играе ролята на войник, която съвсем не му отива. Витковски иска да се увери, че отникъде другаде не изтича информация, но в случай че това не е така, той възнамерява да постави натясно някого от своите подчинени и да научи източника.

— Такъв си е Стенли — отново се съгласи Латъм. — Единствения риск, който поема, е рискът за моя живот.

— Намирате се в пълна безопасност — каза шефът на „Дъозием“. — Лично аз изпитвам огромно уважение към вашите агресивни морски пехотинци... Карин — добави той, след като забеляза бинтованата ѝ ръка. — Полковникът ми съобщи, че сте била ранена. Толкова съжалявам!

— Благодаря, бързо се възстановявам, а по-късно ще ми сложат и малка протеза, за да изглежда по-добре. Утре ще ходя на лекар, след което вероятно ще си сложа някакви модни ръкавици.

— Една от колите на „Дъозием“ ще бъде на ваше разположение, разбира се.

— Стан вече е уредил нещата — каза Дру. — Настоях, защото исках посолството да поеме всички разходи. Проклет да бъда, ако тя плати и едно су от собствения си джоб за лечението!

— Няма значение, скъпи...

— За мен има!

— А, „скъпи“. Значи такава била работата. Много се радвам и за двама ви.

— Извинете, мосю, не можах да се овладеея.

— Моля ви, няма защо. Въпреки професията си аз съм романтик по душа. Освен това, полковник Витковски ми загатна, че между вас може би съществуват особени отношения. В такова положение е по-

добре човек да не бъде сам. Самотата е пагубно нещо, когато си под напрежение.

— Добре казано, мосю... Клод, приятелю.

— Благодаря.

— Само един въпрос — прекъсна ги Латъм. — Мога да разбера защо Стенли не е тук, но вие? Не сте ли доста известен в Париж?

— Нищо подобно — отвърна Моро. — Снимката ми никога не се появява във вестниците или по телевизията — такава е политиката на бюро „Дъозием“. Дори на вратата на канцеларията ми няма табелка „Le Directeur“^[3]. Това не означава, че враговете ми не разполагат с мои снимки. По всяка вероятност имат такива, но едва ли винаги забелязват присъствието ми. Не съм висок, не се обличам екстравагантно — всъщност съм съвсем обикновен. Както казвате вие, американците, не се откроявам сред тълпата, а имам и голяма колекция от шапки; вижте например каква идиотска шапка нося в момента. Това ми е абсолютно достатъчно.

— И срещу враговете ви ли? — попита Дру.

— Това е риск, който всички поемаме — не е ли така, приятелю? А сега нека ви съобщя последните новини. Както може би знаете, посланикът Кортлънд отлита с „Конкорд“ за Вашингтон утре сутринта...

— Сорънсън каза, че го вика за двацет и четири часа — намеси се Дру. — Обяснението е: във връзка с някаква важна работа в Държавния департамент, за която Департаментът нищо не знае.

— Точно така. Междувременно госпожа Кортлънд се намира изцяло под наше наблюдение — можете да ми вярвате. Ще бъде следена навсякъде извън посолството и дори вътре в него — всеки телефонен номер, който набере, веднага ще се предава в моя офис с любезното съдействие на полковника...

— Не можете ли да подслушвате разговорите й?

— Рискът е твърде голям, нямаме време да препрограмираме телефоните. Тя със сигурност би забелязала подобни действия и лично би направила проверка.

— Точно по този начин и ти потвърди, че телефонът ми се подслушва.

— Чрез срещи на определени места — кимна Дру. — Много добре, че сте я поставили под наблюдение. Но да предположим, че

нищо не се случи.

— Просто нищо няма да се случи — отвърна Моро, — но това много би ме учудило. Спомнете си, че под чаровната ѝ външност се крие предан до фанатизъм последовател на тяхната кауза — убеден и обучен. Намира се само на един час път от границата със свещения Райх, към когото е така страстно привързана, а се е издигнала достатъчно високо, за да има нужда от лично удовлетворение. По-правилно би било да го наречем акламация, защото егото на зоненкинда наистина е изключително силно. Изкушението е също толкова силно. Според мен тя ще се възползва от отсъствието на посланика, за да се раздвижи и да научи нещо повече.

— Дано да сте прав — намръщи се Латъм.

Келнерът се приближи до масата. Носеше поднос, върху който имаше чаши и две бутилки вино.

— Собственикът винаги ми носи от най-новите си вина, за да му кажа дали ги одобрявам, или не — тихо обясни шефът на „Дъозием“, докато келнерът отваряше бутилките. — Ако предпочитате нещо друго, моля ви, кажете ми.

— Не, това е чудесно — Дру погледна към Карин и двамата кимнаха.

— Мога ли да ви попитам — започна Де Врийс, когато келнерът си тръгна, — ако Дру се окаже прав и нищо не се случи, дали бихме могли да накараме Жанин да се пораздвижи?

— Как например? — попита французинът. — Наздраве! — тихо добави той и вдигна чашата си. — За всички нас... Как, скъпа Карин?

— Не знам точно. Може би чрез „Антинеос“. Познавам ги и те ме познават; нещо повече — извънредно ценяха съпруга ми.

— Продължавай — каза Латъм, без да отмества поглед от нея. — Имай предвид, че Сорънсън ги определи като недотам благонадеждни.

— Глупости!

— Може и да са глупости, но старият Уесли е надарен с инстинкт, с какъвто малко хора се раждат — освен може би Клод и вероятно Витковски.

— Прекалено щедър сте, що се отнася до мен, но мога да гарантирам за моя приятел Сорънсън. Талантът му е повече от изключителен.

— Той твърди същото за вас. Освен това ми е казал, че сте спасил живота му в Истанбул.

— Тогава спасявах и своя собствен. Но да се върнем към тези „Антинеос“, Карин. Как да ги използваме, за да тласнем жената на посланика към недискретна постъпка?

— Все още не знам, но те много добре познават неонацистите. Знаят имена, кодове, начини за свързка; в папките им се съдържат хиляди тайни, които не биха споделили с никого. Но в този случай може би ще направят изключение.

— Защо? — попита Дру.

— И аз ще се присъединя към въпроса му. От всичко, което знаем за „Антинеос“, те наистина не споделят нищо. Те са независима разузнавателна организация, изцяло затворена в себе си, която не е отговорна пред никого друго, освен пред себе си. Защо да променят правилата и отварят папките си пред външни хора?

— Не папките, а само внимателно подбрана информация, може би просто спешен код за свързка, който използват „Зоненкиндер“.

— Не чухте въпроса ни, госпожо — каза Латъм, наведе се и нежно постави ръка върху бинтовете. — Защо да правят това?

— Защото ние знаем нещо, което те не знаят. Имаме една истинска внедрена зоненкинд тук, в Париж. Аз ще водя преговорите.

— О-хо! — възкликна Дру и се облегна назад. — Примамка!

— Не ми звучи неразумно — каза шефът на бюро „Дьозием“, приковал поглед в Де Врийс. — Но няма ли да поискат доказателства?

— Ще поискат. Мисля, че можете да им ги предоставите.

— По какъв начин?

— Извини ме, скъпи — Карин бързо погледна Латъм, — но „Антинеос“ като че ли се разбират по-добре с „Дьозием“, отколкото с Централното разузнавателно управление. Европейци са — не е задължително да има друго оправдание — и тя отново се обърна към Моро. — Ще ми трябва малка бележка върху ваша бланка, където да са записани датата, часът и степента на секретност, регистрирани от уредите ви по охраната; от нея трябва да се вижда, че ми е разрешено да опиша операцията по наблюдението над доказана зоненкинд, която заема висок служебен пост в Париж, без да съобщавам името, докато не получа разрешение от вас. Това ще бъде достатъчно. Ако изявят

желание да ни сътрудничат, ще включим скрамблера и ще ви се обадя по личния телефон.

— Дотук не открих грешка — с възхищение отбеляза Моро.

— Аз обаче открих — възрази Дру. — Да предположим, че Сорънсън е прав. Ако неонацистите са проникнали в „Антинеос“? Тя ще се превърне в пушечно месо, а аз не мога да позволя това.

— О, моля те — каза Де Врийс. — С хората от „Антинеос“, които и двамата познаваме, аз се запознах още по времето, в което дойдоха да живеят в Париж. Двама от тях бяха свързки на Фреди.

— А третият?

— За Бога, скъпи, та той е свещеник!

Изведнъж някъде иззад редицата от саксии се чува викове. Собственикът се втурна към масата и троснато каза на Моро:

— Неприятности! Трябва да се махате. Станете и ме последвайте!

Тримата станаха и тръгнаха след собственика. На по-малко от десет фута разстояние имаше скрито копче. Той го натисна и последното сандъче с цветя се отмести.

— Бягайте навън! — изкрещя той. — Навън!

— Виното беше чудесно — каза шефът на „Дъозием“.

Двамата с Латъм хванаха Карин под ръка и се промъкнаха през дупката в стената.

Изведнъж и тримата се обърнаха — вниманието им бе привлечено от виковете на изплашената тълпа пред кафенето. Накрая разбраха. Карин остана със зяпнала уста. Моро затвори очи от болка, Латъм гневно изруга. Светлината на уличната лампа проникваше през предното стъкло на колата на посолството и осветяваше шофьора зад волана. Той се беше извил назад към облегалката. Струйка кръв се стичаше от челото към лицето му.

---

[1] Подобни за подобните — лат. ↑

[2] Боже мой! — фр. ↑

[3] „Директор“ — фр. ↑

23.

— Божичко, навсякъде са, а ние не ги виждаме! — изрева Дру и силно удари с юмрук по бюрото в хотелската стая. — Как са ме открили?

Клод Моро мълчаливо стоеше до прозореца и гледаше навън.

— Не теб, приятелю — тихо каза той. — Не полковник Уебстър, а мен.

— Вас? Доколкото си спомням, вие ми казахте, че едва ли някой в Париж би могъл да ви познае! — враждебно отбеляза Латъм. — Казахте, че сте обикновен и че имате колекция от идиотски шапки!

— Това няма нищо общо — може и да не са ме познали. Знаели са къде ще бъда.

— Но как, Клод? — попита Де Врийс. Тя седеше на леглото в стаята си в хотел „Бристол“, където решиха да се скрият, като всеки от тях се качи поотделно.

— Вашето посолство не е единственото място, където са успели да проникнат.

Моро се обърна. Лицето му изразяваше тъга и гняв.

— Проникнали са в моя офис.

— Искате да кажете, че дори в светая светих — бюрото „Дъозием“ — има „къртица“?

— Моля те, Дру — поклати глава Карин, като му правеше знак, че Моро е силно обезпокоен.

— Нямах предвид бюрото, мосю — шефът на „Дъозием“ настоятелно погледна Латъм и студено добави: — Имах предвид моя собствен офис.

— Не разбирам — тихо каза Дру; в гласа му вече не се долавяше сарказъм.

— Не бихте могъл да разберете, защото не познавате нашата система. Тъй като съм директор, в бюрото винаги трябва да знаят къде се намирам, в случай че възникне нещо спешно. Освен на Жак, който ми помага да си планирам деня, оставям координатите си на още един

подчинен, който работи в тясна връзка с мен и на когото изцяло се доверявам. Той разполага с радиотелефон и аз мога да се свържа с него по всяко време на денонощието.

— Кой е той? — попита Карин и се наведе напред.

— С нежелание трябва да ви отговоря, че това не е той, а тя. Моник д'Агост, моята секретарка, която работи с мен повече от шест години, но тя ми е нещо повече от секретарка. Моник е мой помощник и довереник. Единствено тя знаеше за кафенето — поне преди да го е казала на някой друг.

— Никога ли не сте се съмнявал в нея? — продължи Карин.

— А ти — в Жанин Клунс? — попита Дру.

— Не, но тя беше съпругата на посланика.

— А Моник е най-добрата приятелка на жена ми. Всъщност жена ми ми я препоръча. Били са състудентки, след това Моник е постъпила в Сервис д'Етранже и е работила там през цялото време на ужасния си брак. През всичките тези години бяха близки като две съученички... а сега всичко е толкова ясно.

Моро млъкна и отиде до бюрото, където седеше Латъм. Вдигна слушалката и набра нечий номер.

— През всичките тези години... — повтори шефът на „Дъозием“, докато чакаше да вдигнат слушалката. — Толкова дружелюбна, толкова загрижена... Не, приятели, не вие сте били мишените, а аз. Взели са решение, че времето ми е изтекло. Разкрили са ме.

— За какво говорите? — настоятелно попита Латъм.

— Съжалявам, но дори това не мога да ви кажа — Моро направи знак с ръка и заговори на френски. — Веднага идете в дома на мадам Д'Агост на улица „Сен Жермен“ и я арестувайте. Вземете със себе си жена офицер и нека задържаната веднага бъде претърсена за възможна отрова... Няма да отговарям на въпроси, просто направете каквото ви казах!

Французинът затвори телефона и уморено се отпусна на малката табуретка до стената.

— Не можете да оставите нещата така, *mon ami*^[1] — каза Де Врийс. — Като се има предвид какво преживяхме, мисля, че заслужаваме някакво обяснение, колкото и повърхностно да е то.

— Продължавам да се чудя откога го е планирала, какво е научила, какво им е разкрила...

— На кого, за Бога? — настояваше Латъм.

— На онези, които докладват на Братството.

— Хайде, Клод — продължаваше Дру. — Кажете ни нещо!

— Добре!

Моро се облегна назад и разтърка очи с лявата си ръка.

— В продължение на три години аз играех опасна игра и пълнех джобовете си с милиони франкове, които щяха да бъдат мои само ако аз се проваля, а каузата им спечели.

— Бил сте двоен агент? — изненадано го прекъсна Де Врийс и стана от леглото. — Като Фреди?

Латъм скочи от стола си.

— Двоен агент?

— Като Фреди — продължи шефът на „Дъозием“ и погледна към Карин. — Бяха убедени, че съм удобен информатор, но това беше стратегия, която не можеше да влезе в архивите на бюрото.

— Въз основа на предположението, че сте бил вербуван — натъртено произнесе Де Врийс.

— Да. Не можех да открия безопасна мрежа. Сред официалните кръгове в Париж нямаше никой, никой, на когото бих могъл да се доверя. Бюрократите идват и си отиват, по-влиятелните започват частен бизнес, а политиците гледат накъде духа вятърът. Наложих се да действам сам, без разрешение отгоре — съмнителна „солова акция“, както наричат това.

— Боже мой! — възкликна Дру. — Защо сте се поставил в това положение?

— Не бих могъл да ви отговоря. Причината е твърде отдавнашна и е по-добре да остане забравена за всички... освен за мен.

— Щом е забравена, възможно ли е да бъде толкова важна, топ амі?

— За мен е важна.

— Разбирам.

— Благодаря ви.

— Нека се опитам да сглобя всичко дотук — каза Латъм, който крачеше пред прозореца. — Споменахте за милиони, нали?

— Да, така е.

— Похарчил ли сте нещо от тях?

— Доста, защото се движех в кръгове, в които заплатата ми на директор не би ми позволила да се движа, и все повече се приближавах към целта. Плащах на други хора, които успях да купя, и така научавах още повече.

— Истинска солова операция. И няма кой да разкаже какъв сте бил и какви са били другите...

— За съжаление е точно така.

— Но вие ни казахте — прекъсна го Карин. — Това би трябвало да означава нещо.

— Вие не сте францужойка, мила моя. Освен това участвате в тайни операции, за които в никоя страна не се разказва, но които за средния гражданин са пълни с поквара.

— Не бих казал, че сте покварен — отбеляза Дру.

— И аз не мисля така — съгласи се Моро. — Но и двамата бихме могли да грешим. Имам жена и деца и бих предпочел вместо да ги подлагам на злословия по адрес на опозорения им съпруг и баща — а да не говорим за несанкциониран разстрел или присъда в затвора — да избягам с моите милиони и да живея удобно, където си пожелаея. Не забравяйте, че аз съм опитен служител от разузнаването и имам право да пътувам навсякъде. Не, приятели, обмислил съм всичко. Ще оцелея, каквото и да ми струва това. Дължа го на семейството си.

— А ако не се провалите? — попита Карин.

— Ще изпратя всичко до последното су на „Ке д’Орсе“ заедно с пълен отчет за всеки франк, похарчен за соловата ми операция.

— Значи няма да се провалите — каза Латъм. — Ние няма да се провалим. Освен това аз нямам милиони, имах само брат, чието лице бе взривено, а Карин имаше съпруг, когото са измъчвали до смърт. Не знам какви проблеми имате, Моро, които не ни казвате, но трябва да приема, че са също толкова важни, колкото и нашите.

— Приемете го.

— В такъв случай мисля, че трябва да се залавяме за работа.

— Каква работа, топ аті?

— Да впрегнем главите си, въображението си. Само с това разполагаме.

— Харесва ми начинът, по който се изразявате — каза шефът на „Дьозием“. — Вярно е, че само с това разполагаме.

— След смъртта си неговият брат сякаш се е вселил в него — каза Карин, приближи се към Дру и го хвана за ръка.

— Нека се върнем към Траупман, Крьогер и втората госпожа Кортлънд — каза Латъм, пусна ръката на Карин, седна зад бюрото, нетърпеливо отвори едно чекмедже и извади оттам няколко листа хартия. — Тези хора трябва да се свържат по някакъв начин. Но как? Първото предположение е вашата секретарка Моник — мисля, че така се казваше.

— Напълно възможно. Можем да проверим на кого е телефонирала и така ще разберем с кого се е свързвала.

— Проверете и я разпитайте за тях. Кажете й, че можете да я пожертвате — ако се наложи, ще допрете пистолет до главата й. Ако Сорънсън е прав, този Траупман трябва винаги да бъде наясно какво става, а тя е тази, която може да го информира! Стигаме до онзи учен, сладникавият германски посланик, Хайнрих Крайц — изобщо не ме интересува; ако трябва, ще го затворим в танк, но той ще изпрати предупрежденията ни в Бон.

— Бързо действате, приятелю. Погазвате дипломатическия етикет. Изглежда привлекателно, но може да рикошира върху вас.

— По дяволите! Нямам търпение!

Телефонът звънна. Моро го вдигна, представи се и се заслуша. Мускулите на напрегнатото му лице се отпуснаха. Той пребледня.

— Благодаря — каза директорът и затвори телефона. — Още един провал — добави той и затвори очи. — Моник д'Агост е била пребита до смърт. Очевидно по този начин са получили информацията за мен... Има ли Бог?

* * *

Вицепрезидентът Хауърд Келър бе висок пет фута и осем инча, но създаваше впечатлението, че е много по-едър. Много хора бяха констатирали този факт, но малцина от тях можеха да предложат задоволително обяснение. Може би най-близко до истината беше един застаряващ хореограф от Ню Йорк, който го бе наблюдавал по време на някакво културно събитие в Белия дом. Тогава той прошепна на един танцьор:

— Погледни го! Само отива до микрофона да представи някого, а виждаш ли? Цепи пространството пред себе си, разсича въздуха с тялото си. Труман го правеше; това е дарба — да ходиш като петел из двора.

Без значение дали имаше дарба, или приличаше на петел, Келър беше политик, с когото трябваше да се съобразяват, защото беше вътрешен човек във Вашингтон — бе прекарал четири мандата като конгресмен и дванайсет години като сенатор и се бе издигнал до член на мощния Финансов комитет. Беше се измъкнал от множество смъртоносни капани и прие избирането си за вицепрезидент въпреки факта, че беше по-стар и много по-мъдър от кандидата за президент на своята партия. Направи го, защото знаеше, че може да накара своите щати да гарантират избирането му. Освен това той наистина бе привързан към президента, възхищаваше се и от смелостта, и от ума му, макар че последният имаше още много да учи за вашингтонските нрави.

В момента обаче Келър беше далеч от подобни размишления. Той седеше зад голямо бюро, върху което цареше хаос. Погледът му бе втренчен в Уесли Сорънсън — директора на Консулски Операции.

— И преди бях чувал за подобни маймунски изпълнения — спокойно каза той.

— Разбирам, господин вицепрезидент...

— Хайде, Уес, прекалено дълго говорихме за това — прекъсна го Келър. — Аз бях този, който се опита да те направи директор на ЦРУ, не помниш ли? Единственият, който ми се противопостави, беше ти. Целият Сенат щеше да застане зад мен.

— Никога не съм искал това място, Хауърд.

— Затова се захвана с по-трудното — дребна идиотска службица, която би трябвало да координира дейността на Държавния департамент, ЦРУ и администрацията — не искам да споменавам и онези глупаци от Пентагона. Ти си луд, Уес. За разлика от останалите, ти поне знаеше, че тази работа е отвратителна.

— Така е, но мислех, че ще бъде нещо от областта на Съветите и мирното съвместно съществуване — не, не ми го казвай, знам, че това е работа на Конгреса.

— Благодаря ти, че ми спести думите... А сега, освен цялата тази каша, в която си се забъркал, двама неонацисти ти казват, че съм

техен човек и участвам във възраждането на фашизма. Ако не обръщаме такова голямо внимание на това, подобно твърдение би ме докарало до смях. Тъкмо Хитлер беше казал, че ако достатъчно дълго повтаряш една лъжа, хората ще ѝ повярват... Тази е достатъчно дръзка, Уес.

— За бога, Хауърд, няма да допусна да се разпространи!

— Може би няма да успееш да я спреш. Рано или късно твоите двама скинове ще бъдат разпитани от други хора, сред тях — членове на администрацията, които ме мразят и са готови на всичко.

— Няма да позволя да се стигне дотам. Първо ще застрелям онези копелета.

— Това не е съвсем по американски — засмя се Келър.

— Не е. Но аз не съм точно американски тип. И преди съм правил такива неща.

— Тогава си бил действащ офицер, а и много по-млад.

— Да. Ако това може да те успокои, обвиниха и говорителя на Белия дом, а той е от другата партия.

— Боже мой, колко удобно! Това е пряк път към президентството. Първо президента, после вицепрезидента, а след тях и говорителя. Твоите нацисти познават нашата конституция.

— Бих казал, че единият е доста образован.

— Говорителят!... Този мил, любезен стар баптист, чийто единствен грях е, че се моли, докато върши неща, които не му харесват, защото няма друг начин да се приложи законът... Как, по дяволите, са се сетили точно за него?

— Казаха, че бил от германско потекло и по време на Втората световна война се противопоставил по убеждение на военната служба.

— Освен това е постъпил като доброволец в медицински корпус и е бил тежко ранен, докато е спасявал живота на войниците. Този път твоите нацисти са сгрешили. Ако бяха направили проучването си както трябва, щяха да научат, че на кръста си носи корсет от времето, когато са го измъкнали от Омаха Бийч, докато се е молил за децата, които е оставил, а самият той е бил на път да умре, по дяволите. Хитлерист, няма що!

— Слушай, Хауърд — наведе се напред Сорънсън. — Дойдох при теб, защото мислех, че трябва да знаеш, а не защото смятам, че в

това обвинение има и най-малката доза истина. Сигурен съм, че си разбрал това.

— Сигурен съм, че е така: като се има предвид какво става сега в цялата страна, предупреждението е равносилно на предварително въоръжаване.

— Не само в нашата страна. В Лондон и Париж издирват неонацисти навсякъде...

— За съжаление са разкрили няколко души... Като казвам „за съжаление“, имам предвид, че няколкото жертви ожесточават ловците.

Келър протегна ръка и взе един вестник от бюрото си. Беше сгънат така, че да може да се прочете статията в долния десен ъгъл на първа страница.

— Виж това — продължи вицепрезидентът. — Днешният брой на вестник от Хюстън.

— По дяволите! — промърмори Сорънсън, когато взе вестника и зачете. Краткото заглавие го поразя:

НАЦИСТИ В БОЛНИЦАТА

ПАЦИЕНТИ СЕ ОПЛАКВАТ ОТ ОБИДНИ РЕПЛИКИ

ХЮСТЪН, 14 юли. Въз основа на някои твърдения — писмени и устни, в които по решение на Настоятелството отделни имена се пазят в тайна — в болница „Меридиан“ започна разследване на персонала. Оплакванията са предизвикани от чести реплики на лекари и сестри, определени като откровено антисемитски или насочени срещу афроамериканци и католици. „Меридиан“ не представлява сектантска институция, но е всеизвестно, че клиентелата ѝ е предимно протестантска; голям процент от посетителите ѝ принадлежат към епископалната църква. Не е тайна също, че здравните работници в провинцията наричат тази болница „Протестантското изтрезвително за бели“ — игра на думи, тъй като „Меридиан“ има активно действащ отдел за лечение на алкохолици, който се намира на двайсет мили от града.

Нашият вестник получи копия от дванайсет писма, изпратени от бивши пациенти на болницата до тамошната администрация, но по обясними причини ще задържим публикуването им до изясняване на ситуацията, за да предпазим хората, чиито имена са посочени в тях.

— Поне не споменават имена — каза Сорънсън и захвърли прегънатия вестник на бюрото, без да си направи труда да отвори на „страница 2-ра, колона 1-ва“.

— Как мислиш, колко време ще продължи това? Нали не си забравил, че вестниците се четат?

— Отвратително!

— Разпространява се, Уес. Преди два дни в Милуоки е извършен мащабен саботаж в една пивоварна, защото имената на собственика и бирата, която произвежда, са немски.

— Четох за това. Не можах да си довърша закуската.

— Докъде го прочете?

— Горедолу дотам, докъдето четох и сега. Защо?

— Името е немско, но семейството е еврейско.

— Направо ми се гади.

— А в Сан Франциско член на градския съвет на име Швин подал оставка поради заплахи по адрес на семейството му. Причината била, че в една от речите си казал, че няма нищо против обратните и има много приятели сред тях, но му се струва, че те упражняват много по-силно влияние върху меценатите, отколкото техният брой позволява. Логиката му може да бъде оспорена — без обратните изкуствата биха се развивали доста по-зле, но такава била политиката му и той трябвало да се придържа към нея... Нарекли го нацист, а в училище малтретирали децата му.

— Исусе, всичко се повтаря, не е ли така, Хауърд? Просто разменят етикетите и бесните кучета започват да лаят по когото им падне!

— Каж ми, Уес — каза Келър, — имам доста врагове в този град и не всички са от опозиционната партия. Да речем, че нашите нацисти бъдат извикани на разпит пред Сената и с цялата си германска

авторитетност заявят, че аз съм техен човек заедно с говорителя на Белия дом. Мислиш ли, че двамата с него ще оцелеем?

— Ако твърдо са решили да се изявят като нагли лъжци, естествено, че ще оцелеете.

— Да, но семената са хвърлени, Уес. Досиетата ни ще бъдат прегледани от враждебно настроени фанатици, които ще извадят от контекста стотици изказвания и след като ги съберат накуп, ще докажат правотата на надигналия се гняв... Току-що спомена Исус. Знаеш ли, че доброто старо КГБ е съставило цяло досие на Христос, като изводите в него са основани единствено върху Новия Завет. Стигнали са до заключението, че той е завършен марксист, истински комунист!

— Чел съм го — с усмивка отвърна директорът на Консулски Операции. — Беше абсолютно убедително, но аз бих казал, че досието го представя по-скоро като социалист реформатор, отколкото като комунист. Никъде не се споменаваше, че е поддържал някоя политическа сила.

— Кесаревото кесарю, така ли, Уес?

— Има неясни моменти. Ще трябва да го прочета още веднъж.

Двамата мъже тихо се разсмяха. Сорънсън продължи:

— Разбирам какво искаш да кажеш. Както и в статистиката: едно нещо може да означава всичко, ако се извади от контекста.

— Какво да правим? — попита вицепрезидентът.

— Ще застрелям кучите синове, какво друго може да се направи?

— Просто други ще застанат на местата им. Не, по-добре започни да ги правиш на глупаци. Ще настояваш за разпит пред Сената и ще ги направиш за смях.

— Сигурно се шегуваш.

— Изобщо не се шегувам. Само това може да излекува нашата страна, както и Великобритания и Франция, от лудостта.

— Хауърд, но това е абсурдно! Само появата им по телевизията може да разпали пожара на „бдителността“!

— Не и ако се направи както трябва. Щом като те имат план, и ние трябва да имаме!

— Какъв план? Нищо не разбирам.

— Ти ще докараш двамата клоуни — каза Келър.

— Клоуни ли? Какви клоуни?

— Ще се поразровиш и ще доведеш свидетели — такива, които да поддържат твърденията им, и такива, които да им се противопоставят. Последните са лесни за откриване: говорителят и аз имаме досиета, които в общи линии предизвикват уважение, и ще се намерят разумни хора, които да ни подкрепят. Други, които да подкрепят нашите „клоуни“, ще се намерят по-трудно, но тъкмо в тях е ключът.

— Какъв ключ?

— Ключ от вратата, зад която вилнее лудостта. Трябва да открием достатъчен брой луди, които на пръв поглед да изглеждат достатъчно нормални и дори благоприлични, но дълбоко в себе си да са фанатици. Трябва да бъдат непоколебимо предани на каузата си, но когато ги подложим на кръстосан разпит, да се пречупят и да се разкрият.

— Струва ми се много опасно — намръщи се директорът на Консулски Операции. — А ако не се пречупят?

— Ти не си адвокат, Уес, но аз съм. Уверявам те, че това е най-изпитаният номер при съдебен процес — ако адвокатът е добър. Боже мой, дори в пиесите и филмите го използват — много е подходящо за мелодрама.

— Започвам да разбирам. „Бунтът на Кейн“, капитан Куийд...

— И почти всички серии за Пери Мейсън, които някога сме гледали — довърши Келър.

— Но това са измислени истории, Хауърд. Истории за развлечение. А ние говорим за действителността, неонацистите съществуват!

— И „комунистите“, и „розовите“, и „спътниците“ съществуваха, а ние почти изгубихме от поглед тихите съветски шпиони професионалисти, защото преследвахме набелязани мишени, докато в Москва тихичко ни се присмиваха.

— Тук трябва да се съглася с теб, но не съм сигурен, че аналогията е уместна. Студената война наистина съществуваше — аз съм неин продукт. Но как хората на закона могат да отрекат това, което става сега? Реалната заплаха в лицето на онзи учен Мец или британския съветник на държавния секретар Моуздейл... Има и други, но още е рано да ги коментираме.

— Аз не предлагам да забавим лова на истинските хищници. Искам само да се излекува манията да се раздухват нещата... Убеден съм, че си съгласен с мен.

— Съгласен съм. Просто не знам как един разпит пред Сената би могъл да я излекува. Предвиждам само много бурна развръзка.

— Нека ти обясня на фона на последните събития, но първо ще ти припомня, че съм служил в армията. Ако онзи адвокат Съливан, съветникът на Оливър Норт, работеше като адвокат на Сенатския комитет, господин Норт сега щеше да седи на подсъдимата скамейка вместо да обмисля поредното си публично изявление. Той беше чисто и просто лъжец, престъпил войнишката си клетва, опозорил униформата и страната си, която прикри незаконните му действия с удобни фалшиво набожни фрази, и вината му го издигна още повече — той се превърна в бог, а това нямаше нищо общо с направеното от него.

— Казваш, че адвокатът Съливан би могъл да го провали?

— Просто предположих, а мога да се сетя за още поне дузина други като него. По онова време с колегите седяхме в офиса, пийвахме си и гледахме процеса по телевизията. Шегувахме се, мислехме кой от колегите ни по професия би могъл да постави този лъжец на мястото му, а сред нас имаше хора и от двете партии. Накрая се спряхме на един свиреп сенатор от Средния Запад, бивш прокурор, който ужасно ни изнервяше, но беше истински гръмовержец.

— Мислиш ли, че би могъл да го направи?

— Без съмнение. Освен това беше служил в морската пехота и бе удостоен с Орден за храброст от Конгреса. Решихме, че трябва да се появи със синята униформа и с пурпурната лента на Ордена на врата.

— Щеше ли да се справи?

— Спомням си какво беше казал: „Този жалък ревльо не го заслужава. Работя като луд, за да накарам хората от моя щат да се заловят за работа“. Но мисля, че би му харесало.

— Тайно ще прегледам досиетата — каза Сорънсън и се изправи.
— Но все още имам сериозни съмнения. Не съм от хората, които се доверяват на надеждата — това е наследство от годините, в които бях действащ агент. Възможно е да имам нужда от твоята помощ, когато се стигне до президента или до държавния секретар, с когото трябва да поддържаме връзка.

— Значи трудностите са в дипломатическата област?

— Най-трудно е в посолството.

— Болинджър не върши работа, но в Европа го харесват. Смятат го за интелектуалец. Не могат да проумеят, че предварително отрепетираните му паузи са насочени изцяло към това да се обърнат нещата така, че ние да извлечем полза.

— Налага ми се да се съглася с това. Винаги съм смятал, че е прекалено повърхностен.

— Не си прав, Уес. Има нещо, което той приема твърде насериозно — себе си, а за наш късмет — и президента.

— Президентът знае ли това?

— Разбира се, той е много умен човек, дори изключително умен. Честно казано, мисля, че нашият човек в Овалния кабинет от време на време се нуждае от добър съветник.

— Безспорно, но, както казваш, той е умен и лека-полека ще разбере нещата.

— Ако можех да го накарам да изпъди няколко души от този град, щеше да започне още по-бързо да ги разбира. Щеше да му бъде много по-лесно.

— Благодаря ти, че ми отдели време, Хауърд — господин вицепрезидент. Ще ви информирам за развоя на събитията.

— Не се занасяй, господин директоре. Ние, динозаврите, трябва да помогнем на младите двуноги, които сега изпълзват от водата.

— Чудя се дали ще можем.

— Ако не ние, кой друг? Хора като Адам Болинджър? Ловци на вещици?

— Скоро пак ще си говорим, Хауърд.

* * *

На три хиляди мили оттам — в Париж — бе ранен следобед. Слънцето грееше, беше топло, небето беше ясно — чудесен ден за разходки по булевардите, градината на Тюйлери, крайбрежието на Сена, където лодките се плъзгаха по водата под многобройните мостове. През лятото Париж е несравнимо място.

За Жанин Клунс-Кортлънд денят беше повече от чудесен — беше ден на триумф. Бе останала свободна за ден-два, свободна от морала на

средната класа, от досадния си съпруг, който още мечтаеше за предишната си съпруга и често повтаряше името ѝ насън. За миг тя си помисли колко хубаво, колко добре би било да ѝ възложат задача с любовник, който ще може да я задоволи така, както многобройните млади студенти в Чикаго, които тя внимателно подбираше. Имаше едно аташе от немското посолство — привлекателен мъж на около трийсет и една-две години, който явно флиртуваше с нея; можеше да му се обади — той би хукнал към първото място, което му предложи. Но не биваше, колкото и приятна и изкусителна да беше тази мисъл; трябваше да посвети свободното си време на по-важни, далеч не толкова егоистични неща. Беше си взела отпуск за времето, през което нейният съпруг, посланикът, щеше да отсъства, защото имаше някои домашни задължения, които изпълняваше много по-лесно в негово отсъствие. Разбира се, никой не възрази, а тя ясно обясни, че ще обикаля магазините, за да търси нови тапети за апартамента... отказа да вземе лимузина от посолството, като обясни, че за нея това ще бъде приятно занимание, за което Държавният департамент няма нужда да плаща.

Колко лесно подбираше думите! И как иначе? Още от деветгодишна я обучаваха за бъдещата ѝ работа. Тя позволи да ѝ поръчат такси.

Преди да напусне Вашингтон, Жанин бе получила адрес и код за свързка с член на Братството. Това беше обуцарницата на „Шанз-Елизе“; трябваше да използва два пъти името „Андре“ в кратък разговор, като например: „Андре казва, че вие сте най-добрият обуцар в Париж, а Андре никога не греши“. Тя даде адреса на шофьора и се отпусна на седалката. Обмисляше каква информация да изпрати в Германия. Истината, разбира се — но да бъде формулирана по такъв начин, че ръководството не само да се възхити от невероятните ѝ способности, но и да прозре колко мъдро би било да я изтеглят в Бон. Тя беше съпруга на професионалист. Бяха ѝ казали, че един наскоро разведен служител от външните служби ще се появи в Департамента. Останалото беше лесно — Даниъл Кортлънд бе самотен и потиснат, търсеше спокойствие, а тя му го осигури.

Таксито спря пред обуцарницата. Това беше нещо повече от обикновена обуцарница; приличаше по-скоро на малка кожарска империя. Лъскави ботуши, седла, различни приспособления за езда

изпълваха подредените с вкус витрини. Жанин Клунс слезе и освободи таксито.

* * *

На трийсет ярда зад потеглящото такси спря колата на „Дъозием“ — място, където не бе разрешено паркиране. Шофьорът извади радиотелефон на ултрависоки честоти и веднага се свърза с офиса на Моро.

— Да — отговори самият Моро, тъй като още нямаше секретарка на мястото на убитата Моник д'Агост, чиято смърт бе запазена в тайна — беше обявено, че е болна.

— Мадам Кортлънд току-що влезе в „Ботуши и седла“ на „Шанз-Елизе“.

— Място за богати ездачи — забеляза шефът на „Дъозием“. — Странно, в досието на посланика не се споменава нищо за любов към конете.

— Мястото се слави и с ботушите си, господине. Казаха ми, че са много удобни и издръжливи.

— Как си представяте Кортлънд в ботуши — били те издръжливи или не?

— Може би мадам ги харесва.

— Ако харесваше подобни неща, предполагам, че би отишла право при Шарл Журден в магазин „Ферагамо“ на „Сент Оноре“.

— Само ви докладвам това, което виждам. Да кажа ли на колегата си да влезе?

— Това е добра идея. Кажете му да прегледа асортимента, да разпита за цените и всичко останало. Ако мадам открие това, което търси, ще си тръгне бързо.

— Да, господине.

* * *

Един човек в „Пежо“ комби, облечен в скъп делови костюм на тънко райе, направи завой на широкия булевард „Шанз-Елизе“ и спря

точно срещу „Ботуши и седла“. Той също вдигна телефона в колата си. Но вместо парижки номер набра кода на Бон, Германия. След броени секунди се свърза.

— Guten Tag^[2] — обадиха се отсреща.

— Пак съм аз, от Париж — каза добре облеченият мъж в пезото.

— Толкова ли беше наложително да убиете онзи шофьор снощи?

— Нямах избор, майн хер. Позна ме — беше ме видял в квартирата на „Блицкриг“ в Авињонските складове.

— Да, да, спомням си.

— Беше шофьор на полковника и на другите двама — армейския офицер и русата жена, когато идваха в склада. Тогава ме видя и снощи — още веднъж. Извика ми да спра — какво можех да направя?

— Много добре, в такъв случай — моите поздравления.

— В такъв случай?... Ако ме бяха заловили, щяха да ме натъпчат с наркотици и да разберат какво търся там! И за това, че съм убил секретарката на Моро и съм разбрал къде е.

— Приемете най-искрените ми поздравления — каза гласът от Германия. — Ще хванем Моро, сега той е твърде опасен за нас. Мисля, че това е само въпрос на време, нали?

— Да, но не за това ви се обаждам.

— За какво тогава?

— Преследвах автомобил на „Дьозием“ без отличителни знаци. С часове стоеше паркиран пред американското посолство. Необичайно е — мисля, че ще се съгласите.

— Така е. И какво?

— Следят внимателно съпругата на посланика, фрау Кортлънд. Току-що влезе в скъп магазин за кожени изделия, „Ботуши и седла“...

— Боже мой! — прекъсна го човекът от Бон. — Това е каналът „Андре“!

— Моля?...

— Почакай, след малко ще се върна.

Минутите минаваха, мъжът в пезото почукваше с пръсти по кормилото и държеше слушалката на дясното си ухо. Най-сетне гласът от Германия отново се обади:

— Слушай ме внимателно, Париж — настоятелно каза човекът. — Разкрили са я.

— Кого, майн хер?

— Няма значение. Просто слушай заповедта и изпълнявай...
Убий жената при първия удобен случай. Убий я!

---

[1] приятелю — фр. ↑

[2] Добър вечер — нем. ↑

Източник: <http://e-bookbg.com>

Издание:

АПОКАЛИПТИЧНИЯТ ЧАСОВНИК. 1999. Изд. Прозорец, София. Серия Трилър. Роман. II изд. Превод: [от англ.] Магдалена КУЦАРОВА, Светлана КОМОГорова-КОМО [The Apocalypse Watch / Robert LUDLUM]. Формат: 20 см. Страници: 638. Цена.: 6800.00 лв. ISBN: 954-733-036-5

художник: Буян Филчев

редактор: Камелия Вълва

консултант: Йордан Колев

коректор: Камелия Вълва

оформление: Калина Павлова

печат „Балкан-прес“ ЕАД

ИК „Прозорец“ ООД

Първото издание е от 1995 в две части.

Robert Ludlum

The Apocalypse Watch

Bantam books, 1995

New York Toronto London Sydney Auckland

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.